
M-AI TRĂDAT
Lisa Jackson
virtual-project.eu

LISA JACKSON

Seria: Familia Cahill #3

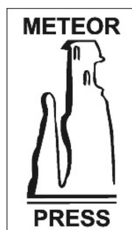
M-AI TRĂDAT

Original: *You Betrayed Me*: *The Cahills #3* (2022)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

2022

CAPITOLUL 1

Cabana izolată
Munții Cascade
Statul Washington
10 decembrie

În viață

Sunt încă în viață!

Clipesc. Nu-mi vine să cred. Mă uit la tavanul care pare să se rotească deasupra mea ca într-un dans.

Corpul îmi tremură pe podea.

Zvâcnind.

Dând din brațe.

Bolborosind.

Dar n-am fost ucisă.

Cel puțin nu încă.

Semnele de arsuri gemene de pe gâtul meu sunt dureroase. Ele îmi amintesc că aș putea fi moartă, că, dacă mi-ar fi fost apăsată pe piele țeava unui pistol, și nu vârfurile metalice, reci, ale unei arme de asomare, acum aș zăcea în balta propriului meu sânge, moartă... Pe vecie.

Mintea mă avertizează că-i doar o chestiune de timp.

Încerc să mă concentrez, clipesc des din ochi în timp ce icnesc și zvâcnesc incontrolabil, simțind sub ceafă lemnul de esență tare din căsuță. Tavanul boltit pare mai înalt decât este, fiindcă se întinde deasupra unui living mic. Continuă să se rotească în vreme ce ochii mei încearcă să se concentreze, dar încă tresar în orbite, fragmentându-mi vederea.

Privesc fix canapeaua încorporată în mobilă, cu pernuțele ei colorate, apoi scara ce urcă la mansardă, dar totul din câmpul meu vizual se înclină și tremură, refuzând să rămână stabil. Încerc să mă concentrez asupra unui singur element: ușa ce duce afară, unica mea șansă de evadare, însă este închisă, dar până și ea pare să se miște și să se legene.

Ajută-mă, Doamne!

Închid ochii pentru o secundă, încerc să opresc tremurul, dar nu reușesc

să-mi recâștig controlul asupra corpului.

Clic, clic, clic.

Pași! Podelele vibrează. Tocuri de cizme izbesc podeaua din lemn și-mi amintesc că nu sunt singură.

Cu un efort, îmi răsucesc gâtul care-mi tremură și rotesc capul într-o parte, apoi îl văd pe cel care m-a capturat punând ceva în frigiderul mic.

„De ce?" încerc să spun, dar printre buze îmi iese doar un geamăt. „De ce?" încerc iarăși, dar nu-mi răspunde, ci doar trântește ușa frigiderului și, aruncând o privire disprețuitoare spre corpul meu spasmodic, pășește peste mine către ușa cabanei și o deschide larg.

O rafală de aer hibernal năvălește înăuntru, urmată de câțiva fulgi de zăpadă. „Nu", încerc eu să țip. „Nnnuuu". Din nou însă cuvântul acela unic e neclar, doar sunetul indică un strigăt de disperare.

Dar răpitorul mă înțelege.

Se oprește o clipă.

Apoi iese și închide ușa după el.

Buf!

Încerc să mă târăsc spre ușă.

Clic!

A încuiat-o.

Nu mă părăsi, *încerc să zbier, fără să pot articula vreo silabă, iar gura mi se deschide și închide ca a unui pește aruncat pe mal care horcăie după aer.* Cum poți face asta? Tu, care ai jurat că mă iubești? Cum mă poți părăsi?

Trădarea este sfâșietoare, simt un ghem acru în stomac în timp ce mă străduiesc să-mi potolesc tremurul necontrolat al corpului. Adună-te! Fă-o!

Încerc să mă ridic, reușesc să-mi trag picioarele sub mine, dar tălpile pantofilor alunecă și mă prăbușesc din nou pe podea. Nu pot decât să mă târăsc, cu membrele paralizate, încercând să mă împing spre ușă.

Peste bătăile frenetice ale inimii mele aud tălpi trosnind pe zăpada înghețată, apoi bipul indubitabil al încuietorilor unui vehicul, răspunzând la apăsarea unui buton de pe telecomandă.

Nu face asta!

Mă ridic, bâjbâi cu mâna spre clanță și nu reușesc s-o apuc.

Încerc din nou, cu toate eforturile de care sunt în stare, și acum reușesc – în cele din urmă, mușchii mă ascultă. Gemând, mă ridic în picioare și mă reazem cu greu de cadrul ușii.

Un motor se ambalează când mă întind spre clanță. Reușesc să o prind, dar ușa este încuiată și blocată. Nu se clintește. Ca întotdeauna. Este încuiată și blocată.

La naiba!

Încep să-mi curgă lacrimile în vreme ce mă îndrept spre scară și mă clatin o secundă. Mușchii îmi tremură și strâng din dinți, pun mâna greșit pe balustradă și alunec puțin. Încleștez fălcile ca să-mi opresc clănțănitul dinților și mă prind mai tare, după care, încetișor, treaptă cu treaptă, urc până ce ajung să pot privi peste pervazul uneia dintre cele cinci ferestruici pătrate, cu latura de treizeci de centimetri, înșiruite sub tavanul peretelui cu ușă.

Prin geam pot să văd afară peisajul glacial – poienița înzăpezită, mărginită de brazi înalți, cu ramurile încărcate de gheață și nea. În poieniță zăresc mașina cu farurile strălucind ca două conuri de lumină, ce fac vizibil drumul pe când se îndepărtează.

Inima mi se frânge.

Nu te lăsa! Cine a făcut asta nu merită tristețea ta. Enervează-te, la naiba!

Pe măsură ce tremurul din corp mi se calmează, simt cum urcă furia în mine. Mă prind cu degetele atât de tare de treapta de sus a scării, încât articulațiile devin albe ca osul. Sunetul motorului se estompează.

Așa cum s-a întâmplat și mai înainte.

— O să te prind eu, făgăduiesc, și vorbele îmi sună răgușit, dar cel puțin inteligibil, în timp ce mă uit la vehiculul care se îndepărtează, cu stopurile roșii clipind printre copaci și reflectând pe zăpadă urme ca de sânge. N-o să scapi cu asta.

O să am grijă.

CAPITOLUL 2

Munţii Cascade
1 decembrie

— Jigodie!

Luptându-se cu lacrimile, Megan lovi cu palma în volanul Toyotei, apoi călcă accelerația. Cauciucurile se rotiră, azvârlind zăpadă și pietriș în timp ce dădea cu spatele, apoi schimbă viteza și fasciculele farurilor se revărsară pe terenul înzăpezit, peste drumul lung care pleca de la ferma mizerabilului James Cahill. După care, ca și cum bărbatul ar fi stat pe scaunul din dreapta ei, Megan a continuat să profereze injurii.

— Cum ai putut? Cum naiba ai putut?

N-ar fi trebuit să fie surprinsă.

Cine a înșelat o dată va înșela mereu.

Și atunci, de ce se așteptase ca el, bărbatul despre care crezuse că e iubirea vieții ei, sufletul pereche, nenorocitul „ales”, dacă poți să crezi prostiile alea, să fie altfel? Nu făcuse altceva decât să-și arate adevărata față și se dovedise a fi doar un nenorocit infidel.

Clipea din ochi apăsat și lacrimile au început să-i alunece pe obraji. Când a ajuns la șosea, a luat-o prin fața unui plug de zăpadă care curăța drumul și a accelerat, grăbită să ajungă în oraș, pierzându-se în noapte. Furioasă, și-a șters lacrimile afurisite, lăsând în urmă stâlpii gardurilor și câmpurile complet albe, învăluite în ceață. La indicatorul de cedare a trecerii, a încetinit, apoi a tras de volan și a virat spre vest, ocolind centrul lui Riggs Crossing și gonind pe străzile laterale aproape pustii ale așezării uitate de lume, care se considera un orășel cinstit, aflat permanent sub magia sărbătorilor de Crăciun. Ea însă știa la fel de bine ca toți ceilalți că aparențele pot fi înșelătoare, nu?

Cu coada ochiului, a zărit o femeie în vârstă care plimba un terrier scoțian negru, îmbrăcat cu hăinuță. Aflată în cercul de lumină proiectat de un felinar stradal, femeia, cu bucle sure care-i ieșeau de sub bereta roșie, a clătinat din cap, apoi a amenințat cu un deget înainte de a-și lăsa palmele

spre sol cu mesajul „mai încet”.

Lui Megan nu-i păsa. Abia s-a abținut să nu-i arate degetul mijlociu. N-ar fi avut însă niciun motiv s-o facă.

În afară de inima ei frântă și de mintea spulberată.

De ce, de ce, de ce fusese atât de idioată, încât să se îndrăgostească de James Cahill? Trebuia să-și fi dat seama.

— Rahat!

Își *dăduse* seama. În oglinda retrovizoare a văzut-o pe bătrână vorbind la telefonul mobil, formând probabil 911 și raportând că un șofer teroriza străzile, de obicei senine, aproape bucolice, ale acestui orășel ascuns în munții statului Washington.

Nasol!

Totuși, a ridicat talpa de pe accelerație.

Nu voia și nici nu avea nevoie de o amendă.

Doar nu era oarbă, pentru Dumnezeu! Văzuse cum se uitase James la fata cea nouă din restaurant, așa cum o privise cândva și pe ea. Dar la ce se așteptase? Nu știa din experiență personală cât de ușor întorcea el capul după femei? Iar femeile săriseră mereu pe el, un bărbat înalt și chipeș, cu atitudine de cowboy și cu un zâmbet de felul „pregătește-te pentru aventura cea mai grozavă din viața ta”, care putea ademeni până și inimile cele mai precaute. Ca să se îndrăgostească de el, nici măcar nu era nevoie să știe că James este sau că va fi bogat.

Nu așa se petrecuse cu ea?

— Ești o idioată, a rostit Megan, și nu era prima oară când spunea asta despre sine.

Abia aștepta să ajungă la Seattle, la sora ei! Odată ajunsă în apartamentul Rebeccăi, avea să-și înece furia într-o sticlă de votcă și să-l dea uitării pe ticălos.

— Jigodie mincinoasă și infidelă, a mormăit ea.

James era al ei!

El nu înțelesese asta?

Probabil că nu, deocamdată…

Dar avea să-nțeleagă. O să aibă ea grijă!

Știi ce?

Ar trebui să dispară din viața lui.

Să-l facă să-i fie dor de ea.

Să-l facă să regrete din tot sufletul c-a înșelat-o vreodată!

Da, asta era soluția.

Și-a șters lacrimile cu o mână înmănușată, continuând încă să se smiorcăie când a ieșit din localitate. Strângea volanul atât de tare, încât o dureau degetele când s-a angajat pe drumul dintre munți. Și, întrucât ninsoarea se întețea, a pornit ștergătoarele de parbriz.

Rebecca o aștepta.

Sora ei. Dumnezeule! îi era aproape imposibil să accepte că James fusese interesat mai întâi de Rebecca. Și, la naiba, Rebecca, crăiasa zăpezilor, se îndrăgostise de el! Sau, mă rog, aproape că se îndrăgostise. Atât cât și-ar fi îngăduit Rebecca să se îndrăgostească de un bărbat ca James – un tip sexy, cu reputație nu prea bună…

Ăsta era necazul cu James! Era al naibii de arătos și destul de bădăran – da, bădăran! – pentru ca femeile să-l găsească atrăgător *fără* să-și dea seama că era bogat. Sau… avea să fie atunci când va moșteni restul părții sale din averea Cahill. Însă, chiar și fără să știe asta, femeile îi cădeau în brațe, iar James, ca o jigodie ce era, nu obișnuia să le descurajeze.

Din fericire, Rebecca lăsase toate astea în urmă.

Sora ei se vindecase de mult de iubirea pentru James.

Nu era așa?

Nu contează, și-a spus Megan, împingându-și capul înainte și mijind ochii prin parbriz ca să deslușească ceva prin fulgii ce dansau în strălucirea farurilor.

Rebecca știa ce să facă.

Știuse mereu. Rebecca Travers, care era fermă ca o stâncă și hotărâtă, avea s-o ajute pe Megan să repare situația. În ciuda oricăror sentimente latente pe care le-ar mai fi putut nutri față de James.

Conștiința lui Megan a tresărit puțin. De câte ori se bazase pe Rebecca? Cât de des alergase plângând la sora ei mai mare, care o ajuta mereu? Chiar și când…?

A simțit un scurt fior de vinovăție, care probabil ar fi trebuit să fie mai ascuțit. Mai adânc. S-a uitat la imaginea ei din oglinda retrovizoare.

Ochii albaștri îi erau injectați, dar nu din cauza remușcărilor. Dacă ar fi avut șansa să facă totul din nou, să îndrepte greșeala… Și-a mușcat buza și a alungat gândul acela din minte, în timp ce Toyota se lupta cu panta. Ea *nu era* un om rău. Nu chiar. Și James… Oh, Doamne, James…

Simțea un nod în gât pe măsură ce mașina urca întruna; de acum, zăpada acoperea carosabilul, troienindu-se în lungul acostamentelor pe unde plugul trecuse mai devreme. Fiindcă parbrizul începuse să se aburească, acționă butonul de dejivrare, ridicând temperatura la maximum.

Degeaba.

Ventilatorul se stricase. Era stricat de săptămâni.

— Rahat!

A luat un șervețel folosit, pe care îl îndesase într-un suport pentru pahar, și a șters parbrizul cât a putut de bine, după care a privit cu atenție în față. Nodul din beregată nu-i dispăruse.

Puținul trafic existent se rărise și, în cele din urmă, continuând să suie, cu motorul vuind, s-a trezit singură pe porțiunea aceea de șosea care șerpuia prin vârfurile Munților Cascade, cufundați acum în bezna nopții. A apăsat mai tare accelerația.

— Haide, haide!

Vizibilitatea era redusă de ninsoarea care se întețea, astfel că dejivrarea devenea inutilă. A șters din nou o porțiune de parbriz de deasupra volanului: viscolul crea acum imaginea unui perete alb impenetrabil.

— Grozav!

S-a gândit la James și a simțit un cuțit în inimă. Un val de amintiri i-a inundat mintea și lacrimile amenințau să iasă din nou. La următoarea serpentină strânsă, a călcat prea tare pe accelerație.

Roțile Toyotei au derapat.

Mașina a alunecat într-o parte.

Megan a ridicat piciorul de pe pedală.

— Controlează-te, și-a spus, în timp ce mașina, cu motorul luptându-se cu panta abruptă, se redresa, și fascicolele de lumină a farurilor se reflectau într-un milion de fulgi rotitori.

Ultima lor ceartă fusese cea mai rea. Niciodată furia și cuvintele grele nu trecuseră la nivelul următor, cel fizic, dar în seara asta mânia ei fusese impredictibilă.

Alte lacrimi i-au țâșnit din ochi.

Orbind-o, așa cum mai devreme o orbise furia.

A scuturat din cap ca să alunge amintirea. Apoi a călcat accelerația și, cu șervețelul umed și împăturit, a șters din nou parbrizul aburit, exact în clipa în care șoseaua cobora brusc.

— Rahat!

Inima i-a înghețat.

În față i-a apărut alt viraj, și mai strâns.

În mod reflex, a apăsat frâna.

Când Megan a tras volanul cu mâna liberă, cauciucurile din spate au derapat.

Toyota a nimerit pe un petic de gheață și a început să se rotească lent și constant.

— Nu… nu, nu, nu!

Era sus în munți, vârfurile brazilor înalți de douăzeci și cinci de metri ajungeau la nivelul șoselei, ramurile lor înghețate erau încărcate de zăpadă, iar canionul de dedesubt era invizibil.

— Oh, Doamne!

A ridicat tălpile de pe frână și de pe accelerație în același timp… Asta trebuia să facă, nu-i așa, ca să iasă din derapaj, sau ceva în genul ăsta? Inima îi bubuia în timpane.

Putea vedea acum cu încetinitorul marginea drumului, troienele ce ascundeau parapetul de protecție, dacă acesta exista, și, dincolo de ele, bezna.

Simțea cum frica îi îngheța încet sângele în vene.

Nu te panica, Megan! NU te panica!

Un început de țipăt stătea gata să-i izbucnească din gât.

Brusc, toate cele patru roți au găsit tracțiunea, și ea a recăpătat controlul mașinii.

Oh… aleluia…

Cu inima bubuind, cu nervii întinși la maxim, și-a umezit buzele. Fusese aproape. Al naibii de aproape. A expirat lent și s-a concentrat asupra celor ce trebuia să facă, alungându-și din minte cearta cu James. Continua să urce, fără a întâlni vreo mașină, ceea ce părea ciudat chiar și în condițiile de viscol de aici, din apropierea vârfului. Alți câțiva kilometri, apoi avea să coboare.

Spre Seattle.

Spre Rebecca.

Singura care o putea liniști.

După ce trecu de vârf, mări viteza.

Megan apăsă ușor frâna, strângând volanul cu disperare în mâini. Apoi

luă un viraj. Mergea tot mai repede.

Încetinește!

Însă Toyota gonea înainte, trasă în jos de gravitație, iar parbrizul aburit era aproape opac.

Megan a apăsat mai tare pe frână, iar spatele mașinii a derapat într-un viraj. I s-a tăiat respirația. A înghițit nodul mare care i se pusese în gât și a rulat mai departe pe drumul care se îngusta, mărginit pe ambele părți de troiene înalte.

Doar câțiva kilometri și… *Rahat, asta ce mai e? Ceva în mijlocul șoselei? La următorul viraj? Nu!*

Cu inima bubuindu-i în tâmple, a mijit ochii printr-un petic îngust de sticlă neaburită.

Pe drumul din față se mișca ceva.

Ceva înalt și întunecat pe fundalul alb.

O căprioară? Un elan? Alt animal?

Ninsoarea abundentă o împiedica să-i distingă forma… Dintr-odată a sărit în lături.

Două picioare?

— La naiba!

Un bărbat? O femeie? Blestematul de Bigfoot[1]*?*

Imaginea neclară a pășit în mijlocul afurisitei de șosele.

Un om. Cu siguranță era un om.

Ce naiba?

— Hei! țipă ea în timp ce călca frâna. Idiotule!

Mașina a derapat.

Nu!

A început să se rotească.

Din ce în ce mai repede.

Megan a cuplat într-o treaptă inferioară de viteză.

Dar era prea târziu. Toyota a început să alunece în lateral, rotindu-se lipsită de control. Prin parbriz, ea a zărit frânturi de imagine cu peretele stâncos situat pe o parte a drumului și cu râpa abruptă de partea cealaltă. Iar în mijlocul șoselei, un om. Un cretin nebun, un idiot.

— Rahat, rahat, rahat!

A încercat să vireze, n-a izbutit și Toyota s-a îndreptat rapid și necontrolat spre partea muntoasă a drumului, rașchetând cu bara de

protecție gheața de pe stâncă. Impactul a retrimis-o pe șosea, tocmai pe banda opusă, spre râpă; de jur-împrejur, tot decorul se estompase ca într-o ceață.

Acum se terminase.

Megan știa asta.

Prin parbrizul aburit a zărit vârfurile copacilor înzăpeziți în razele subțiri ale farurilor și, dincolo de linia lor, întunericul vast al canionului.

Așa avea să moară, cu mașina zburând peste margine, prăbușindu-se printre copaci în întunericul nesfârșit, căzând sute de metri spre râul aproape înghețat, care șerpuia departe, în hăul de dedesubt.

Dumnezeule, nu!

A apăsat din răsputeri pe frână.

Crevasa de după vârfurile copacilor devenea tot mai mare.

Cu o roată a reușit să prindă carosabilul.

S-a rotit pe loc.

Spatele Toyotei tremura.

Cu inima bubuind, cu adrenalina clocotindu-i în sânge, Megan a ignorat toate sfaturile care îi fuseseră date vreodată și a tras violent de volan, îndepărtându-se de râpă.

Mașina s-a răsucit și s-a îndreptat cu botul direct spre peretele masiv din piatră.

Pe șosea nu mai era nimeni.

Ce se întâmplase cu imaginea aceea întunecată?

Nu avea timp să se gândească la asta. Se străduia cu disperare să redreseze mașina, rotind acum lin volanul, cu inima bătându-i sălbatic, cu mintea învălmășită.

Își mușcă buza.

Roțile din față găsiră, în sfârșit, tracțiunea, și Megan atinse accelerația, propulsând Toyota înainte, departe de canion.

Și direct spre peretele din gheață și piatră.

A călcat tare frâna.

Cu roțile blocate, mașina patina mai repede.

Megan s-a încordat, pregătită pentru impact.

Bum!

Toyota s-a izbit de munte.

Smucitura a făcut ca centura de siguranță să se strângă în jurul ei.

A închis ochii.

Bara de protecție frontală a mașinii s-a strâmbat, în timp ce capota, cu un geamăt îngrozitor de metal contorsionat și de plastic spulberat, s-a îndoit. Parbrizul a crăpat.

Ceva a zburat direct în oglinda retrovizoare, spărgând-o.

Megan se așteptase ca airbagul să țâșnească din volan.

Se încordase.

Mașina s-a oprit.

Nicio apăsare bruscă sau o masă de aer nu s-au abătut asupra ei; niciun airbag n-a pironit-o de scaun.

În jur era tăcere.

Neașteptată și asurzitoare.

Și ea era în viață.

În mod miraculos, nevătămată.

Fără să-i vină să creadă, și-a privit degetele înmănușate, încleștate într-o strânsoare de moarte pe volan. Le-a descleștat încetișor, încercând să-și regleze respirația. Mâinile îi tremurau, tot corpul îi tremura.

Stăpânește-te. N-ai pățit nimic.

A aruncat o privire prin parbrizul crăpat, încercând să-și calmeze bătăile sălbatice ale inimii, să se concentreze.

Mașina. Poți șofa?

Era posibil să fie atât de norocoasă?

Care erau șansele?

A răsucit cheia în contact și a auzit demarorul scrâșnind.

— Haide. Haide.

Dacă ar putea porni Toyota ar da în marșarier, ca să nu mai stea transversal pe șosea, nu-i așa? Dacă ar putea s-o scoată din viteză, ar coborî controlând viteza numai din frâne, nu? Până când va ajunge iar în lumea civilizată… sau poate ar reuși să sune…

Gândurile i-au fost întrerupte. Telefonul ei? Unde naiba era telefonul? A aruncat o privire rapidă prin interior, apoi și-a amintit că ceva zburase înspre oglinda retrovizoare. Să fi fost mobilul? A pipăit disperată scaunul de alături. Era ud de la cafeaua vărsată peste cărțile și rucsacul pe care le azvârlise în mașină la plecare.

Nimic.

A examinat rapid podeaua din fața scaunului din dreapta, dar n-a văzut

decât un coș de gunoi și două perechi de pantofi și…

Oh, la naiba!

Nu contează! îndreaptă mașina pe șosea, ca să nu te izbească în plin alt vehicul care poate să apară.

A răsucit cheia în contact. Demarorul a scrâșnit, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Haide odată!

Altă încercare și motorul a pornit, însă… o mișcare i-a atras atenția. Ceva întunecat în cioburile de sticlă ale oglinzii retrovizoare.

Cu coada ochiului, a văzut ceva mișcându-se, o formă întunecată și rapidă în rețeaua de fisuri ale oglinzii retrovizoare.

Gâtul i s-a uscat instantaneu.

Dumnezeule! Omul pe care-l văzuse cu câteva clipe mai devreme.

Cauza accidentului.

S-a uitat în oglinda retrovizoare, încercând să-l zărească pe idiotul care cauzase dezastrul. Cretinul blestemat era în spatele mașinii ei, abia vizibil, dar cu siguranță acolo. Iar acum înainta spre centrul șoselei.

Ca și când ar fi vrut să-i blocheze din nou calea.

Continua să pună în pericol viețile amândurora.

Iritarea lui Megan crescu brusc. Ce fel de cretin ar fi…

Deschise portiera, dar în clipa următoare, din forul ei interior, ca un fulger, a venit un avertisment: *Ai grijă.*

— Ai înnebunit? a țipat ea, scoțând mult capul, ca să vadă mai bine. Dă-te la o parte! Ce naiba-i cu tine?

Nicio mișcare.

Nimic, doar aerul mușcător de rece.

Și viscolul care nu mai contenea.

Niciun om.

Doar liniștea stranie, întreruptă numai de vuietul motorului ambalat al Toyotei.

Firișoarele de păr de pe ceafa i se zbârliseră de frică.

Oare totul fusese doar în imaginația ei?

Nu, bineînțeles că nu.

A închis portiera, pregătindu-se să dea cu spatele, când a văzut din nou silueta. Chiar în mijlocul drumului… *Iarăși.* Aproape că-și bătea joc de ea.

Ce naiba era asta?

Nu contează ce este. E ciudat rău de tot. Nu-i bine. Pleacă. Pleacă imediat!

Încerca să-și învingă frica, pe care o simțea crescând în ea.

Și *dacă omul acela vrea să facă autostopul? Dacă a rămas blocat aici în viscol?*

— Cui îi pasă? a mormăit Megan.

Cretinul nu flutura din mână încercând s-o oprească și să obțină ajutor. Nu, aici era vorba despre altceva.

Ceva cu totul absurd.

Ceva rău.

A atins din nou, ușor, pedala accelerației.

Mașina avariată își învârtea nebunește roțile.

— Nu face asta, a șoptit Megan, simțind cum îi crește panica.

Trebuia să plece imediat de aici. Telefonul… unde naiba îi era telefonul? Nu mai avea timp să-l caute.

— Haide, a rostit, în timp ce motorul hârâia și roțile se învârteau, fără să se clintească însă. Să plecăm, să…

Cu coada ochiului, a văzut mișcare în oglinda laterală.

Omul în negru se apropia!

Acum a călcat zdravăn pe accelerator.

— Haide!

Era tot mai aproape. Prin perdeaua de zăpadă, o siluetă îmbrăcată în echipament de schi – de la cagulă și căciulă, până la apreschiuri – înainta pe lângă mașina care vuia.

Megan ridică piciorul de pe pedala accelerației, apoi o călcă din nou, brutal. Spatele mașinii s-a clintit puțin, dar anvelopele n-au găsit tracțiunea.

Persoana ajunsese lângă portieră și Megan era gata să țipe la cretin, să-l avertizeze, când a observat arma – un pistol negru îndreptat spre ea de o mână înmănușată.

Dumnezeule!

A început să clatine din cap, făcând încercări repetate să plece cu mașina, dar țeava pistolului ajunsese la același nivel cu tâmpla ei.

Inima lui Megan a explodat.

Frica îi alerga prin vene ca un șuvoi înghețat.

A dat să se întoarcă. Să fugă odată cu panica ce gonea prin trupul ei. *Pleacă. Pleacă imediat de aici!*

— Ieși! a mârâit atacatorul.
Megan a încremenit.
Glasul lui!
Oare îl cunoștea pe omul ăsta? Pe dementul ăsta?
Nu putea spune. Nu se putea concentra decât asupra țevii pistolului.
Negru.
Letal.
Ațintit drept spre inima ei.

CAPITOLUL 3

Spitalul Valley General
Riggs Crossing, Washington
4 decembrie

— Trebuie să plec.

James Cahill o privea insistent pe asistenta care-i aranja perfuzia. Înnebunea să stea întins în pat, fără să facă nimic. Nu suporta să fie țintuit între cei patru pereți de spital. Iar amnezia, pur și simplu, îl ucidea.

— La momentul cuvenit, spuse ea pe un ton plăcut, întorcându-i un zâmbet înțelegător.

Sonja Rictor, asistentă, conform ecusonului ce-i atârna pe un lănțișor la gât. Trecută de patruzeci de ani, cu un zâmbet profesional pe chip, cu părul roșu și creț pieptănat spre spate, lăsându-i fața complet liberă, cu câțiva pistrui pe nasul ușor cârn, era subțirică și atrăgătoare. Și, bănuia el, dotată cu o voință de fier în spatele surâsului empatic.

— Momentul acela a sosit, i-a replicat James.

Se străduia din răsputeri să n-o apuce de încheietura mâinii și s-o scuture, pentru a-i sublinia că vorbea serios. Fusese întotdeauna ușor claustrofob, dar și binecuvântat, sau blestemat, cu multă energie. Atâta măcar își amintea. În niciun caz nu era genul de persoană care să stea închis într-un spital.

— Am înțeles.

— Serios?

Asistenta i-a aruncat o privire de genul „Am mai auzit de-astea”, care, bănuia bărbatul, era menită să-i închidă gura. Dar nu era așa.

— Domnule Cahill…

— James. Mă numesc James, a rostit, deloc preocupat de formalisme.

— *James,* voi vorbi cu domnul doctor.

El a simțit o înțepătură ascuțită când asistenta i-a potrivit branula, dar n-a tresărit, nedorind să pară în fața ei un papă-lapte.

— Dânsul te va externa imediat ce va crede că ești pregătit pentru asta.

Clătină din cap. Crede-mă, în ziua de azi nu ținem pacienții nicio secundă mai mult decât este absolut necesar. Îndepărtându-se de pat, l-a întrebat: Așadar, cum stai cu durerile?

— Sunt bine.

— Pe o scară de la unu la zece, zece fiind durerea de cea mai mare intensitate?

Asistenta arătă către perete, unde era lipit un panou cu desene reprezentând chipuri ale căror expresii variau de la un zâmbet radios pe o față complet destinsă, sub numărul 0, până la o față roșie, contorsionată într-o grimasă, sub numărul 10.

— Când spui că ești „bine” este ca aici? și a indicat o față senină, sub numărul 2. Sau ca aici?

S-a deplasat de-a lungul șirului de fețe tot mai nefericite și a bătut cu un deget înmănușat într-o imagine transpirată și încruntată, sub numărul 8.

James s-a foit pe pat și a simțit un junghi ascuțit în umăr. *La naiba.*

— Sunt bine.

— Hm.

Era limpede că nu-l credea.

— Am spus „sunt bine”.

— Cred că este discutabil. Sprâncenele femeii s-au ridicat întrebător. Așadar? Care-i nivelul tău de durere?

— Poate un cinci. Sau… un șapte. Da, un șapte.

De fapt, era mult mai sus, dar nu suporta să se arate atât de slab pe cât se simțea. Ori de câte ori simțea că nu este stăpân pe situație făcea eforturi să ascundă acest lucru.

— Hm. Femeia nu era convinsă; probabil că mai văzuse asemenea cazuri și până atunci. N-ai niciun motiv să faci pe eroul.

— Nici nu sunt, a asigurat-o el.

Nu era o minciună, ci unul dintre lucrurile pe care, realmente, le cunoștea despre sine, ceva ce-și mai amintea cumva instinctiv. Și, mai precis, era singurul lucru pe care și-l reamintea. Cel puțin din istoria recentă.

— O să-ți aduc ceva care să facă totul mai tolerabil, i-a promis asistenta, apoi, când a ajuns în dreptul ușii, și-a scos mănușile și le-a aruncat în coșul de gunoi.

— Stai, a zis James când ea a pus mâna pe clanță. Ce zi este azi?

— Ce dată? Patru. Cum el tăcea, asistenta adăugă: Patru decembrie.

James a mijit ochii, străduindu-se să calculeze, dar nu avea de fapt un punct de pornire.

— Așadar, sunt aici… de când? De două zile?

— Azi este duminică. Ai fost adus în noaptea de joi.

— Pe întâi.

Era aici de trei zile blestemate? Nu-și amintea din acea zi decât imagini fugare cu oameni care intrau și ieșeau din cameră, care-l sâcâiseră, neîngăduindu-i să doarmă, întrebându-l mereu cum se simte sau consultându-l cu tot felul de instrumente; fără ca el să conștientizeze scurgerea timpului.

Până azi. Ceasul digital montat deasupra ușii îl anunța că trecuse cu puțin de ora 14, iar cerul gri de afară confirma că mai erau câteva ore până la lăsarea amurgului.

— O să vorbesc cu domnul doctor Monroe, a zis asistenta. Dânsul este de gardă în weekendul ăsta.

Apoi părăsi rezerva.

Două zile și jumătate din viața lui dispăruseră. Se pierduseră în gaura neagră ce i se căsca în memorie. Cum se întâmplase? James nu avea habar de ce se găsea aici, deși era sigur că i se spusese. În ceața ultimelor zile, își amintea că-l văzuse pe medic, deși nu-și putea aminti nici numele lui, nici ce-i spusese că pățise. Asta cu condiția ca ei doi să fi purtat o asemenea conversație, pentru că el nu-și aducea aminte.

În mod evident, pățise ceva la umăr. Îl durea al naibii de tare, indiferent de ceea ce-i spusese asistentei. Îl durea, de asemenea, și pieptul – atunci când se mișca, era străbătut de un junghi ascuțit și bănuia că erau niște coaste fisurate, sau poate chiar rupte. La toate astea se adăuga bandajul îngrijorător care-i acoperea jumătate din cap. Iar când își freca falca, îl durea.

Privi în jur.

Rezerva în care se afla era mică – avea doar patul, un televizor agățat pe perete și un scaun de vinilin aflat lângă radiatorul montat sub unica fereastră. Panorama nu era prea grozavă: pe geam se vedea o parcare aflată cu un etaj sau două mai jos. În parcare erau doar câteva mașini pe care se depunea ninsoarea ce continua să cadă – iar asfaltul era deja acoperit cu o pătură albă pe care se vedeau urme de roți.

Oare fusese implicat într-un accident auto? Într-o bătaie în vreun bar? căzuse? Ce se întâmplase? James se foi puțin în pat, făcând o grimasă de durere. Se străduia să-și amintească. Era însă imposibil. Informațiile pe care poate că le primise se pierduseră în valul de durere sau poate în starea în care fusese adus de medicamentele administrate…

De fapt, nu conta.

Știa doar că trebuia să plece de aici. Să revină acasă. Avea un ranch și un hotel pe domeniu, alături de o pepinieră de brazi pentru Crăciun, și o firmă de construcții de căsuțe, toate situate pe terenuri din afara localității.

Își frecă ochii.

Simțea că era cu mintea limpede de… de când? Dumnezeule, de ce nu-și putea reaminti? Apăsă un buton de pe cadrul patului pentru a-și ridica partea superioară a saltelei îndeajuns ca să se poată vedea în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Iisuse, a șoptit, abia recunoscându-se în imaginea din oglindă.

Bronzul obișnuit al pielii sale pălise și obrajii păreau scofâlciți sub umbra unei bărbi de trei zile. Ochii îi erau afundați în găvane, părul castaniu era ciufulit acolo unde era vizibil, iar bandajul îi acoperea complet creștetul capului. Pe partea stângă a feței coborau răni adânci ce păreau să fi fost făcute de niște gheare. De parcă se luptase cu o puma.

În minte i-a apărut vechea replică amuzantă *Stai să-l vezi pe celălalt,* dar n-a izbutit nici măcar să surâdă. Pentru că știa prea bine că nu exista un „celălalt”. Din experiența lui, femeile erau cele care zgâriau. Asta nu suna bine. De fapt, la naiba, nimic din situația în care se găsea nu suna bine.

— Nu-i deloc bine, Cahill, a rostit cu voce tare și s-a lăsat să cadă pe perne.

Oare asta să însemne că avusese un conflict cu o *femeie*?

A închis ochii, strângând pleoapele, făcând eforturi să-și amintească.

Un șuvoi fierbinte și întunecat din memoria lui începea să urce către suprafață: chipul deformat, furios al unei femei i se contura în minte, apoi dispăru iarăși.

Nu era deloc bine.

A dat să se ridice din nou din pat, aruncând într-o parte pledul subțire care-l acoperea, dar în clipa imediat următoare ușa s-a deschis și în rezervă a pătruns un bărbat pleșuv care se apropia de cincizeci de ani. Pe ecusonul lui scria: Grant E. Monroe, doctor primar. Un barbișon atent aranjat, care

începuse să fie presărat cu fire sure, îi acoperea bărbia; dinapoia ochelarilor fără rame ochii lui l-au privit cu atenție pe James. S-a prezentat, apoi a adăugat:

— Noi doi ne-am mai întâlnit.

Serios?

— Este posibil să nu-ți amintești.

— Așa este, nu-mi amintesc.

— Hmmm…

După o clipă de tăcere, James a reluat mijindu-și ochii:

— De fapt, nu-mi amintesc nici măcar cum am ajuns aici.

— Urmările unei comoții, a spus medicul, apoi cu o lanternă de examinare a privit cu atenție în ochiul lui James. În câteva zile, ar trebui să treacă.

— *Ar trebui?*

— Poate să dureze și mai mult. Este posibil ca toate amintirile să revină brusc, ca din senin, totuși cel mai probabil este să apară treptat, atunci când vezi sau auzi ceva care creează o conexiune. Odată cu trecerea timpului, creierul se va vindeca și atunci sperăm că toate amintirile vor reveni.

I-a proiectat raza lanternei în celălalt ochi.

— *Sperăm?*

— Nimeni nu poate fi sută la sută sigur.

— Foarte liniștitor!

Sarcasmul lui i-a adus medicului o urmă de surâs pe buze.

— Lasă timpul să lucreze.

— Oricum, n-am alternativă, a mormăit James.

Doctorul n-a reacționat cu vreun comentariu, dar a adăugat că, pe lângă comoție, avea trei coaste fisurate și ligamentele umărului drept afectate, precum și alte multe contuzii, vânătăi și zgârieturi.

— Ai avut noroc, a concluzionat el.

— Noroc?

— Ar fi putut să fie mult mai rău.

— În ce fel?

— Păi, lovitura primită în cap ar fi putut să te omoare.

— Am fost lovit?

— Ai căzut.

— Am căzut? repetă James prostește.

— Sau ai fost împins, a precizat asistenta Rictor, care tocmai intra pe ușă.

L-a ocolit pe doctor și a introdus ceva în perfuzie, în timp ce Monroe examina brațul bărbatului.

— Împins? s-a încruntat James.

Monroe i-a ridicat brațul drept și l-a rotit ușor, iar James a simțit cum fața i se golește de sânge când a inspirat brusc, șuierând printre dinți.

— E rău? l-a întrebat doctorul.

— Nu se moare dintr-atât.

— Bun, atunci. Monroe i-a așezat brațul cu grijă înapoi în bandulieră. Umărul este vânăt și lezat, totuși nu s-a rupt nimic, i-a explicat. Cum am zis mai devreme, ai avut noroc.

James pufni neîncrezător, după care rosti:

— Să ne-ntoarcem la ce s-a-ntâmplat…!

Înainte ca asistenta să poată răspunde, Monroe a precizat:

— Poliția dorește să vorbească cu tine despre asta și ni s-a cerut să nu-ți răspundem la întrebări.

— Poftim? De ce?

În ciuda privirii medicului, care o avertiza, Rictor a răspuns:

— Din cauza anchetei.

— Care anchetă?

Totul începea să sune amenințător.

— Asta va trebui să-i întrebi tu pe polițiști atunci când veți discuta.

— Grozav!

James nu-și putea reaminti prea multe, cel puțin, nu dintre evenimentele recente, știa totuși că avea o aversiune instinctivă față de poliție.

— Pot să știu măcar cum am ajuns aici? întrebă el.

— În urma unei bătăi sau altercații, răspunse asistenta. Când Monroe a privit-o din nou pătrunzător, ea a adăugat: Are dreptul să știe.

— Bătăi? repetă James.

Dumnezeule, credea că terminase de mult cu bătăile din baruri și cu altele de felul acela, că învățase de mult să-și controleze temperamentul impulsiv.

— O dispută casnică, a precizat Rictor.

Probabil că glumea.

— Cu cine?

— Nu știm, a intervenit Monroe, în timp ce asistenta își dădea ochii peste cap, evident la fel de plictisită ca și James de toate formalismele acelea.

— Asta-i tot ce am auzit de la poliție, zise ea și, continuând să ignore expresia încruntată a medicului, a adăugat: S-a întâmplat la tine acasă. S-a primit un apel la 911 și paramedicii te-au găsit acolo. Fie ai căzut, fie ai fost împins și te-ai lovit cu capul de colțul șemineului.

James s-a repoziționat pe pat, străduindu-se să-și amintească. Parcă se vedea făcând un pas îndărăt, împiedicându-se, apoi căzând ca să evite… pe cine? Ce?

Șemineu? Își aminti de șemineul din cărămidă aflat în casa de la fermă, da, parcă se împiedicase dându-se înapoi și încercând să evite… ce? *Pe cine?*

O femeie.

Își pipăi iarăși obrazul.

O amintire usturătoare îl zgândărea…

N-o să mă mai vezi niciodată!

Cuvintele i-au trecut ca o săgeată prin minte.

Cine le scuipase cu atâta răutate?

Ar fi trebuit să știe.

Dar nu știa.

— Cine a sunat la 911? a întrebat-o pe asistentă.

— Nu știu, a recunoscut ea.

— Așadar, cu cine m-am bătut? a insistat James.

O umbră a trecut ca o pâlpâire peste chipul doctorului Monroe.

— Nimeni nu știe sigur. Poliția vrea să stea de vorbă cu tine, să audă varianta ta.

— Cel cu care m-am bătut. El… sau ea nu este în spital? N-a fost internat? a întrebat James, gândindu-se că era posibil ca și celălalt să fie rănit.

— Nu, din câte știu eu.

— Este posibil ca ea să fi fost dusă altundeva, a intervenit asistenta.

— *Ea?* a repetat James și temerile cele mai rele păreau să i se confirme. Cine este ea?

Rictor a clătinat din cap.

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat în realitate. Nu încă.

— Adică, eu m-am bătut cu o femeie și am sfârșit aici? a concluzionat James, agitat. Ea este bine?

S-a ridicat de-a binelea în capul oaselor, ignorând durerea.

— Poliția crede că era prietena ta.

Ceva în subconștientul său începea să se alarmeze și James a simțit că în povestea aceea exista un sâmbure de adevăr.

— Prietena mea, a repetat și, prin minte, au început să i se perinde chipuri de femei din trecutul său, cărora însă nu le putea asocia vreun nume…

— Megan Travers.

— Megan.

James i-a rostit numele ca și cum l-ar fi gustat. Încerca să reînvie un chip care să se potrivească cu numele, sub privirea încruntată a lui Monroe și curioasă a lui Rictor, care-l studiau atent. O imagine îi zgândărea creierul, însă era adumbrită și vagă, cu trăsături imposibil de distins. A clătinat încet din cap, străbătut de un gând întunecat. Dacă ea nu supraviețuise? Nu cumva motivul pentru care cei doi erau atât de șovăielnici, iar poliția atât de doritoare să discute cu el însemna că femeia murise, că el… oh, Doamne, că el o omorâse? Un accident, desigur.

— Dar ea… Megan… Ea este bine? a întrebat, simțindu-și inima cum bate nebunește de spaimă.

— Eu nu știu nimic, a rostit Monroe, evitându-i privirea; nu era un mincinos priceput. Va trebui să-l întrebi pe detectiv.

Detectiv? Așadar, nu un simplu polițist chemat pentru tulburarea ordinii publice. Asistenta a spus „ancheta”, nu? Ca atare, era logic să fie implicați detectivi.

— Dar n-a murit, a insistat James, pe un ton ce-i trăda încordarea.

Dumnezeule, ce se-ntâmplase? Asistenta dădu să spună ceva, dar amuți când întâlni privirea doctorului.

James o prinse brusc de braț.

— Trebuie să știu, a murmurat el răgușit.

Rictor a privit cu subînțeles spre degetele lui încleștate, iar bărbatul și-a coborât mâna.

Chipul lui Monroe era rigid, ca dăltuit în piatră.

— Îți va spune poliția…

— La naiba cu poliția! Trebuie să știu!

James și-a trecut picioarele peste marginea patului și un fulger de durere i-a despicat pieptul.

— Domnule Cahill, i s-a adresat Monroe pe un ton ferm, te sfătuiesc s-o iei încetișor. Maniera lui devenise mult mai oficială. Și te rog să n-o mai atingi niciodată pe doamna asistentă Rictor și nici pe altcineva din cadrul personalului medical. Poliția îți va spune tot ce vrei să afli.

— Cheamă-i atunci pe polițiști, a ordonat James.

Medicul a aprobat din cap.

— Am făcut-o deja.

Un fior de neliniște l-a încercat pe James și, la gândul că va da ochii cu poliția, și-a încleștat maxilarele. Nu se dăduse niciodată în vânt după polițai; asta ținea minte, și impresia aceea nu avea să se schimbe. Se ciocnise nu doar o dată de forțele de ordine, în anii adolescenței agitate, când, cu firea lui năvalnică și încinsă, se răzvrătise împotriva părinților săi, a familiei sale bogate, urmărită de scandaluri, ca, de altfel, împotriva întregii lumi.

Și atunci, de ce apăruse necazul ăsta acum?

Cum ajunsese aici? Se străduia să-și amintească, dar fără succes. Indiferent ce se petrecuse, fusese rău. Foarte rău. Și-a împins gândurile spre începutul săptămânii, spre ceea ce-și putea reaminti din zilele respective: ninsoarea ce mai continua să cadă dincolo de ferestrele spitalului, apropierea sezonului sărbătorilor cu toată animația pe care o generau.

El fusese adus aici joi, îi spusese asistenta. Dar ce făcuse? Ultimul lucru pe care și-l amintea era că lucrase la un contract pentru o căsuță… da? După aceea apăruse un soi de problemă, însă nu-și mai amintea ce anume. Plecase din atelierul unde se construiau căsuțe spre han… Ca întotdeauna, nu? Cinase la restaurant și apoi… Și apoi… revenise acasă. Ținea minte că intrase, că-l întâmpinase câinele, după care apăruseră faruri pe drumul de acces spre casă. Și după aceea?

La naiba, nu-și putea reaminti!

A fost readus la clipa și în locul prezent de vocea lui Monroe:

— …sunat detectivul Rivers.

— El este polițaiul cu care trebuie să stau de vorbă? a întrebat James.

— Da.

Așa să fie atunci. Nimeni dintre cei de aici nu intenționa să-i ofere răspunsuri. Văzuse asta în profesionalismul rigid al lui Monroe. James

fusese pus la zid. Ori medicul nu avea răspunsuri, ori fusese instruit să-și țină gura. Iar Sonja Rictor se retrăsese ca într-o carapace. Comisese o greșeală prinzând-o în felul acela de mână. Ea era acum la fel de reținută ca doctorul. S-a mulțumit doar să spună:

— Sunt sigură că totul se va lămuri după ce-ți va reveni memoria. I-a injectat ceva în perfuzie și a adăugat: Asta ar trebui să te destindă puțin.

— Trebuie să plec de aici, a rostit James.

— Nu în seara asta.

Monroe fusese ferm, iar James începea să-și piardă din concentrare, probabil din cauza medicamentului care-i fusese introdus în perfuzie.

— Dacă nu mă lăsați să plec…

Doctorul și-a înclinat puțin capul într-o întrebare nerostită: *Ce se va-ntâmpla atunci? Unde crezi că te vei duce? Ce crezi că vei face?*

— Cel puțin, dați-mi telefonul.

— Nu-l avem, a zis medicul și a privit către asistentă, care a clătinat scurt din cap.

Clipind des și străduindu-se să rămână treaz, James a mormăit:

— Trebuie să fie acasă…

— O să trec să te văd mâine, a rostit Monroe, după care a ieșit din rezervă, urmat îndeaproape de asistentă.

James i-a urmărit cu privirea, apoi s-a lăsat pe spate, pe pernă, cu pleoapele îngreunate sub efectul sedativelor. Brusc, nu-i mai păsa că era ținut în spital sau că nu mai avea telefonul mobil. I se păru că aude ușa camerei deschizându-se cu fâșâitul ei specific și încercă să deschidă ochii, dar avea pleoapele teribil de grele. A izbutit totuși să întredeschidă un ochi și a zărit o mișcare – silueta, din spate, a unei persoane necunoscute, îmbrăcate în halat medical, cu o coadă de păr negru coborându-i între omoplați, care se grăbea spre ușă. James a clipit și silueta a dispărut.

Dacă existase vreodată cu adevărat.

Mintea îi juca feste și era perfect posibil ca persoana care ieșise să fi fost doar o plăsmuire a imaginației sale.

Dar nu simțise oare și un iz de parfum?

Nu conta. Nu acum. Nu când era atât de al naibii de obosit, recunoscător somnului care-l împingea către zona de pierdere a conștiinței.

Când aproape adormise, chipul unei femei i-a apărut pentru o clipă în fața ochilor – o femeie frumoasă, cu trăsături regulate, cu un zâmbet ușor

sardonic, păr castaniu-roșcat și o scânteiere de suspiciune în ochii aurii – dar nu putea fi sigur dacă era reală, ori numai un produs al imaginației sale. O cunoscută sau doar o femeie oarecare pe care o văzuse în treacăt… Și numele ei… măcar pe ăsta îl știa? Nu și-l amintea, totuși nu uitase că asistenta spusese că pe prietena lui o chema Megan. În cazul ăsta nu i se părea totuși numele potrivit. Simțea cum sprâncenele i se adună laolaltă, în încercarea de a-l readuce la suprafața memoriei, însă dădu greș. Cine naiba a fost? s-a întrebat el, apoi a simțit o binevenită stare de ușurare înainte de a adormi.

CAPITOLUL 4

— Amnezie? Poți să crezi așa ceva?

Detectivul Brett Rivers nu putea să creadă. Nici măcar o clipă. A aruncat peste capota acoperită de zăpadă a Jeepului Cherokee o privire sceptică spre partenera sa, apoi a urcat la volan. Se trezise prost dispus cu multe ore în urmă și starea nu i se îmbunătățise pe parcursul zilei.

Wynonna Mendoza s-a așezat în dreapta lui și și-a fixat centura de protecție. În jur de douăzeci și cinci de ani, minionă și cu o piele mătăsoasă, era foarte isteață și nu se temea să spună ce gândește. Părul ei negru, de obicei răvășit, acum era strâns în coadă la ceafă, iar cerceii mari și rotunzi îi încadrau fața nefardată. Avea niște ochi de culoare verde-deschis, ce scânteiau de inteligență, și un umor sarcastic. Ca al bărbatului de lângă ea. L-a privit fix.

— Doctorul zice că este posibil.

— Posibil sau probabil.

— Posibil, a răspuns ea, scoțându-și din buzunarul jachetei telefonul, care începuse să piuie.

— Mi se pare al naibii de convenabil, dacă mă-ntrebi pe mine.

Rivers a ieșit cu spatele din locul unde își lăsase mașina, apoi a străbătut parcarea. Ninsoarea continua să cadă constant, așa că, ajuns la prima intersecție, a pornit ștergătoarele de parbriz.

— Eu nu mă las convins, a adăugat bărbatul.

— Comoție. Traumatism cranian.

— Da, da.

Treceau pe lângă magazinele din centrul localității, clădiri vechi de o sută de ani, lipite între ele, majoritatea cu fațade în stil western și copertine; pietoni înfofoliți în jachete groase, cu glugi sau căciuli călduroase, se grăbeau de la un magazin la altul. Mendoza era adâncită în telefon, răspunzând la un SMS, dar a adăugat:

— Se-ntâmplă.

— Dacă spui tu…

— Nu, n-o spun eu, ci doctorul. A tăcut o clipă, apoi a continuat: Chiar vrei să faci chestia asta?

A ridicat ochii de la ecranul telefonului.
— Da.
Rivers se simțea de parcă ar fi rulat în gol. Era deja împotmolit, fără răspunsuri noi, și cu toate că fusese de două ori la spital nu putuse discuta cu Cahill. De fiecare dată bărbatul dormea, iar doctorul de gardă nu dorea ca pacientul să fie deranjat.
Rahat!
— E spectacolul tău.
— Cazul, i-a reamintit el. Este cazul meu.
— Cum vrei.
Mendoza părea plictisită, totuși i-a aruncat rapid o privire piezișă și Rivers a simțit împunsătura. Era destul de impertinentă pentru o nou-venită, totuși asta ajuta la destinderea atmosferei.
În fond, nici el nu avea cine știe ce vechime în poliția locală, își spuse, în timp ce străbăteau localitatea, lăsând în urmă magazine cu vitrine largi, cărora treptat le luau locul centre comerciale, cu benzinării și parcări. Rivers lucrase ani buni în poliția din San Francisco, după care o schimbare la nivelul conducerii coincisese cu divorțul său și decisese să lase totul baltă, să se mute în alt stat, departe de nebunia metropolei și de tumultul uman.
Se gândise că ținutul acesta aflat hăt departe, în vestul statului Washington, va fi locul cel mai bun în care să se stabilească, departe de Astrid și de noul ei soț, departe de zgomot, migrene și de aglomerația unui oraș suprapopulat.
Crezuse că lăsase în urmă delictele serioase.
Dar… ce să vezi? Oamenii rămân oameni, iar acum se confrunta cu dispariția unei persoane, o posibilă răpire și potențială crimă, toate împachetate într-un singur caz.
Caz care-l avea în centru pe James Cahill. Domnul Memorie Pierdută.
Care dormea întruna și care, oricum, era probabil cu mintea încețoșată de sedative.
Rivers privea încruntat prin parbrizul înghețat al Jeepului, pe măsură ce orășelul lăsa loc treptat câtorva case ce mărgineau râul, ale cărui maluri troienite se detașau albe pe fundalul curenților întunecați și rapizi. După ce au trecut podul peste apa adâncă și teribil de rece, orice urmă a unor așezări umane a dispărut, iar peisajul a devenit o pătură albă, întinsă pe hectare de

terenuri agricole presărate cu pâlcuri de conifere și separate prin garduri. Se întrezăreau totuși câteva ferme, spre care fuseseră curățate drumuri de acces lungi; la ferestre străluceau lumini, pentru că ziua era mohorâtă și cenușie, iar streșinile aveau mustăți de gheață și zăpadă.

În timp ce șofa, Rivers încerca să se familiarizeze cu împrejurimile – ștergătoarele curățau conștiincios fulgii de pe parbriz – iar Mendoza revenise la telefon. Motorul torcea, în interior era cald, și gândurile lui Rivers erau concentrate, așa cum se întâmpla de două zile, asupra lui James Cahill.

Pe vremea când era polițist în San Francisco, Rivers auzise de familia Cahill. Bogăția acesteia, actele filantropice și scandalurile deveniseră aproape legendare, iar membrii familiei apăruseră mereu în prim-planul știrilor, reprezentând, în același timp, o bătaie de cap pentru poliție. De-a lungul generațiilor de Cahill, existaseră câțiva nebuni – ba nu, existaseră *o mulțime* – iar James, deși locuia aici la Capătul-lumii, statul Washington, era moștenitorul unei averi vechi de un secol sau poate chiar de mai de mult.

Averi vechi din San Francisco.

Iar acum, băiatul de aur intrase în bucluc până la gât.

Închipuie-ți!

Degetele lui Rivers s-au strâns pe volan.

— E frumos pe-aci.

Mendoza ridicase ochii și privea pe geamul din dreapta ei: doi cai galopau prin nămeți, cu coamele în vânt, cu cozile fluturând ca niște bannere, în vreme ce înălțau jerbe de zăpadă de sub copite.

Bărbatul n-a contrazis-o.

— Sigur că da.

Ea s-a întors spre el.

— Haide, Rivers, până și tu te poți opri nițel să simți mirosul trandafirilor.

— Poate voiai să spui mirosul cailor.

— Destinde-te.

Detectivul nu se putea destinde. Gândurile îi erau la fel de întunecate ca noaptea ce-i cuprindea, în vreme ce șofa printre dealurile ce suiau spre domeniul Cahill, un teren de aproape două sute de hectare, care includea un ranch funcțional, o pepinieră pentru brazi de Crăciun, dotată cu un han cu

restaurant și camere pentru dormit, plus un grup de construcții mai recente, similare unor ateliere, în care Cahill proiecta și asambla unele dintre căsuțele acelea scumpe și ridicole, considerate ca fiind de lux. Căsuțe pe roți în care abia dacă te puteai întoarce, dintre cele pe lângă care un apartament din New York părea spațios. Dar oricât de mici și de unice ar fi fost, căsuțele acelea erau construite pe o proprietate vastă de la poalele Munților Cascade, în mare parte împădurită.

A găsi un corp în zona aceea ar fi fost similar cu a găsi proverbialul ac în carul cu fân, iar toate buletinele de alertă generală referitoare la mașina lui Megan Travers nu duseseră la niciun rezultat. Pe de altă parte, poliția nici n-ar fi căutat-o dacă n-ar fi existat sesizarea de persoană dispărută făcută de sora ei, Rebecca, și declarația acesteia că Megan îi telefonase foarte supărată, spunându-i că avusese o ceartă violentă cu James Cahill și că pornise prin viscol spre apartamentul Rebeccăi din Seattle.

Unde nu mai ajunsese.

Iar asta fusese cu două zile în urmă, moment în care Megan Travers lipsea deja de douăzeci și patru de ore.

Printr-o coincidență, James Cahill fusese descoperit în casa lui rănit și fără cunoștință, înconjurat de urme evidente de luptă; un bilet, probabil lăsat de dispărută Megan, anunța că-l părăsea în aceeași seară când își sunase sora ca s-o anunțe că venea spre ea.

— Avem deja declarația lui Knowlton, i-a reamintit Mendoza în timp ce umbla la un buton de pe bord ca să regleze temperatura din mașină.

Robert „Bobby” Knowlton era cel care-l găsise pe Cahill și sunase la 911.

— Poate c-a uitat ceva.

— Bine.

Femeia nu era totuși convinsă. În cele din urmă încetă să mai învârtă butoanele de pe bord.

— Și aș dori să văd scena când nu-i ticsită de tehnicieni, ajutoare de șerif și paramedici, care calcă peste tot.

Rivers nu știa de ce-i explica toate astea, întrucât cazul, așa cum spusese chiar Mendoza, era al lui. A încetinit când a luat o curbă, exact atunci când o camionetă care venea din față a derapat, intrând pe contrasens.

— Ai grijă! a țipat femeia lângă el.

Detectivul a tras de volan și Jeepul a cotit brusc, cât pe ce să intre cu o

roată într-un șanț acoperit cu zăpadă, în timp ce camioneta, derapând complet de spate, i-a ratat cu câțiva centimetri.

Jeepul s-a redresat și Mendoza a scăpat un început de înjurătură printre buze.

— Idiotul, a zis bărbatul.

Partenera lui, repoziționată pe scaun, își îndreptase telefonul spre lunetă și încerca să fotografieze.

— Ar trebui să te duci după el! a țipat ea. Ne-ar fi putut omorî!

— Așa ar trebui, nu?

— Vorbesc serios, Rivers! Cretinul ăla-i periculos. Îl raportez.

Rivers a privit în oglinda retrovizoare, însă camioneta dispăruse dincolo de curbă, pierzându-se în perdeaua de zăpadă.

Cu telefonul lipit de ureche, Mendoza îi descria deja unui dispecer camioneta.

— Nu știu… Chevrolet, un model mai vechi.

— Ford, a corectat-o Rivers, iar ea l-a fulgerat cu privirea.

— Rivers zice că era un Ford. Culoarea – alb, cred.

— Argintiu.

A lansat spre el o altă privire încruntată.

— Argintiu. Cu… număr de Washington, cred. De fapt, n-am putut să văd. Nu, n-am reușit să disting numărul.

Rivers n-a mai intervenit când ea i-a spus dispecerului locul, fiindcă era, de fapt, un act inutil. Era, pur și simplu, doar o ocazie pentru ca Mendoza să-și descarce nervii. Femeia a închis.

— Probabil c-a nimerit pe un petic de gheață și a derapat pe banda noastră.

Ea s-a încruntat.

— Nu contează. N-are nicio scuză! Fie știi cum să șofezi pe zăpadă, fie stai naibii acasă!

S-a întors din nou și a privit concentrată prin lunetă, ca și cum s-ar fi așteptat ca Fordul să se întoarcă. Nu s-a întors.

— Oricum, a continuat ea, expirând adânc și întorcându-se cu fața la drum, poliția rutieră o să fie cu ochii-n patru. Sper să-l prindă pe idiot.

— Ar putea să aibă noroc.

Ea expiră din nou, de data aceasta zgomotos.

— Nici măcar nu-ți pasă.

— Ca să fiu sincer, mă gândesc la altele.

— Există și probleme mai importante decât să fii omorât și să te-ntâlnești cu Sfântul Petru în ceruri?

Avea același ton arțăgos de mai înainte.

— Exact.

— Hai c-am ajuns, a rostit Mendoza când a zărit hanul rustic, puțin retras de la șosea. Și nu suntem singuri.

Ajunseseră din urmă un șir lung de mașini care așteptau să intre în parcare la Cahill Inn. Ca majoritatea clădirilor comerciale din Riggs Crossing, hotelul cu un etaj avea fațada acoperită cu șindrilă ponosită de cedru, în stil western, și o terasă acoperită care se întindea pe toată lungimea clădirii. Pentru a spori autenticitatea, cele două trepte late care duceau la ușa din față erau flancate de stâlpi, pentru a lega dârlogii cailor, și de jgheaburi pentru adăpat.

— Desprins direct dintr-un decor hollywoodian, a comentat Mendoza, în timp ce Rivers era atent la ieșirea spre reședința Cahill. Știi, din cele pentru serialele TV western vechi ca *Gunsmoke* sau *The Rifleman.* Apoi, ca și cum ar fi anticipat o întrebare, a adăugat: Bunică-meu e mare fan. Există un canal TV dedicat westernurilor și, atunci când nu se uită la transmisiuni sportive, nu-și ia ochii de la reluările serialelor alea alb-negru. Favoritul lui este *Maverick.*

Bărbatul nu părea foarte atent la conversație. Chiar înainte de a ajunge la hotel, a ieșit de pe șosea, lăsând celelalte vehicule să se lupte pentru spațiul limitat al parcării care separa hotelul de drumul de acces către locuința lui James Cahill. De altfel, un șir de brazi și pini delimita drumul acela privat de zona comercială. Rivers a observat, privind printre ei, că partea din spate a lui Cahill Inn era vizibilă. Acolo, altă parcare separa hanul de o cafenea amplasată lângă intrarea cu arcadă în pepiniera de brazi Cahill Christmas Trees. Locul era plin de oameni în costume de schi, hanorace voluminoase, căciuli și mănuși. Câteva cupluri trăgeau sănii cu copii. Lucrători îmbrăcați cu jachete roșii fixau brazii pe capotele vehiculelor.

Jeepul Cherokee s-a zgâlțâit când a trecut peste o rădăcină camuflată de zăpadă, chiar înainte de poarta pe care o placă anunța: „Proprietate privată”.

— Mă duc eu, a zis Mendoza trăgându-și mănușile.

Înainte ca detectivul să fi putut spune ceva, ea a coborât și a deschis poarta, împingând-o cu efort și strângând înapoia ei o movilă de zăpadă.

Bărbatul a trecut și Mendoza a închis poarta doar pe jumătate în urma Jeepului, după care s-a urcat înapoi în mașină, aducând cu ea o pală de aer înghețat.

— Mamă, ce frig este, a spus înfiorată.

— Iarnă, deh.

— Detest iernile.

— Atunci n-ai venit în locul potrivit.

— Probabil.

Femeia n-a dezvoltat subiectul și nici Rivers n-a insistat. Adevărul era că nu știa prea multe despre ea, doar că venise prin transfer de la poliția din statul New Mexico, de undeva de pe lângă Albuquerque, iar dosarul ei profesional era curat, ba chiar spectaculos, și singura dată când o întrebase de ce plecase din locul acela, ea răspunsese:

— Era timpul.

Rivers nu mai stăruise, întrucât propriile-i motive pentru mutarea lui în Riggs Crossing fuseseră de ordin personal.

Sau, cel puțin, în mare parte.

Au mers aproape cinci sute de metri printr-o zonă cu o mulțime de pâlcuri de brazi, pini și zade, apoi drumul făcea o curbă largă și au ajuns într-un luminiș. Cocoțată pe o colină scundă, se afla o casă albă, paralelipipedică, cu acoperiș verde, cu frontoane și înconjurată de o verandă largă. În spatele ei, prin perdeaua de zăpadă, abia se deslușeau câteva acareturi: un soi de căbănuță în care se aflau pompele de căldură, un hambar și un grajd, dincolo de care azi era imposibil să mai vezi, cel mult puteai doar să ghicești, alte clădiri sau pășuni.

— Pare la fel ca în noaptea aceea, a observat Mendoza când partenerul ei a oprit.

A privit casa și terenul din imediata apropiere, pustii acum și părând de-a dreptul dezolante.

— Atâta doar că nu mai mișună o sută de ajutoare de șerif, paramedici, pompieri și legiști. Au plecat și carele de reportaje TV și vecinii gură-cască.

— Și, odată cu ei, toate probele.

— Mda, poate.

— A fost strâns totul de aici.

Rivers n-a contrazis-o, totuși ar fi vrut să controleze locul de unul singur,

fără ca vreun alt polițist să-l distragă în vreun fel. De fapt, ce naiba se-ntâmplase aici? De ce ajunsese James Cahill la spital, iar prietena lui dispăruse?

N-ar fi recunoscut-o niciodată, deoarece suna oarecum nebunește, dar ori de câte ori ajungea la locul faptei, reușea să-și imagineze ce se întâmplase, putea să deruleze un film în minte, să „vadă” cum se petrecuseră lucrurile. Desigur, doar la nivel mintal.

Nu era vorba de percepție extrasenzorială.

Nu era „instinctul” lui de polițist.

Era mai degrabă un dar cu care se născuse și care-i permitea să refacă, în mod intuitiv, o realitate. Povestise despre asta unei singure persoane, fostei lui soții, Astrid, când se căsătoriseră. Iar ea, așa cum îi stătea în fire, îi răsese în față.

— Dumnezeule, Brett, acum ce mai ești – un *medium?* îi spusese ea atunci, cu ochii scânteind, așezată vizavi de el la masa din bucătărie. Sau psihopat? Haide, lasă-mă cu de-astea. Băuse o gură de vin și clătinase din cap. N-o să le spun și altora ce mi-ai zis, în niciun caz polițiștilor. Ei ar putea crede că ești dus cu sorcova.

Acela fusese singurul sfat primit de la Astrid pe care Rivers îl urmase. El știa că metoda înnăscută de a-și folosi simțurile suna destul de straniu, așa că, în afară de soția lui, de atunci nu mai amintise nimănui despre asta.

A oprit motorul și Mendoza a coborât din Cherokee. Rivers a coborât și el în zăpada înaltă până la glezne, apoi a băgat cheile în buzunar. O rafală de vânt tăios l-a izbit în față.

Mendoza și-a ridicat gluga scurtei și a pornit spre casă.

— Knowlton zicea că ne așteaptă aici, nu?

— Da.

— Deși și-a semnat deja declarația.

— Poate că și-a mai amintit ceva.

— N-aș crede, a zis ea pe un ton ce părea iritat.

— Auzi, a rostit Rivers, știu că tu crezi că-i o pierdere de vreme, dar trebuie neapărat să fac ceva aici.

— Păi… nu vezi c-am venit?

El a urcat treptele lunecoase până la ușa din față. Panglica întinsă de polițiști pentru a interzice accesul la locul crimei se desprinsese parțial și flutura în vânt. Peste zgomotul rafalelor ce zgâlțâiau crengile copacilor din

jur, s-a auzit zgomotul de motor al unui vehicul care se apropia.

— Uite-l, a zis Mendoza, făcând semn cu capul către drumul de acces.

Prin ninsoare, printre copaci se întrezărea o camionetă veche și ponosită, ale cărei ștergătoare de parbriz se mișcau frenetic.

Bobby Knowlton.

Omul care avea grijă de ranch și prieten cu James Cahill.

Cel care sunase la 911.

Exact la ora stabilită.

CAPITOLUL 5

— James? M-auzi? James?

Glasul părea foarte îndepărtat. Moale. Feminin.

James a deschis un ochi și a clipit. Pentru o clipă, s-a simțit dezorientat, apoi și-a amintit că zăcea pe un pat de spital, într-o rezervă privată, iar ninsoarea continua dincolo de fereastră. O femeie – o femeie superbă – aflată lângă marginea patului îl privea cu ochi albaștri îngrijorați.

Bărbatul se simțea amețit, dar își dădea seama că, din cauza medicației, avea senzația că trăiește o experiență extracorporală.

— Eu sunt, a șoptit femeia, aruncând o privire îngrijorată spre ușă. Eu sunt, Sophia.

Așadar, nu era o asistentă medicală.

Cârlionți de păr subțire, blond, se strecurau de sub gluga tivită cu blană – poate era artificială… James nu-și dădea seama. În jurul gâtului purta un fular gros, petrecut de câteva ori. Avea nasul scurt și drept, iar obrajii erau îmbujorați, ca și cum tocmai venise din gerul de-afară; purta o haină lungă și neagră.

James a clipit din nou, încercând să se concentreze. *Sophia?*

Ochii ei îl cercetau plini de speranță.

— Îți amintești?

El nu-și amintea.

— Slavă Domnului că ești întreg, a rostit femeia și colțurile gurii i s-au ridicat, schițând un surâs.

Avea un zâmbet superb. Buzele pline, strălucitoare de la glossul trandafiriu, s-au întredeschis, dezvelind două șiruri de dinți albi și drepți.

— Da, a rostit James, făcând eforturi să și-o amintească.

Nu era chipul care îi apăruse ceva mai înainte în memorie – femeia cu păr negru și ochi bănuitori care rătăcea prin mintea lui amorțită.

— Mă cunoști?

— Bineînțeles, a mințit el.

Totuși, ceva din ea îi părea oarecum familiar. Cum? Femeia însă era isteață.

— Vezi să nu, a zis ea dându-și peste cap ochii aceia incredibili. Sunt Sophia, a repetat puțin mai tare, ca și cum în felul acesta l-ar fi ajutat să-și amintească.

Cum James nu-i răspunse, între sprâncenele ei au apărut niște cute mici.

— Sophia Russo.

El a întors numele pe toate fețele în minte, fără să găsească nimic.

Sophia îi aștepta reacția, încercând să-i descifreze expresia.

Numele ei părea totuși să stârnească ecouri vagi în mintea lui, dar nimic mai mult.

— Da.

Femeia a oftat dezamăgită, dându-și iar ochii peste cap.

— Deci, este adevărat. Chiar ți-ai pierdut memoria, așa-i?

— Nu complet.

— Dar eu? Pe mine mă ții minte.

Era insistentă. Aproape rugătoare. Apoi și-a dres glasul.

— Adică, vreau să zic că ar trebui să mă ții minte. După toate alea…

Ce naiba însemna „toate alea"? James, prudent, n-a întrebat.

— Oarecum, a zis el și a clipit.

Avea dificultăți cu concentrarea. Somnul părea decis să-l tragă înapoi spre zona de pierdere a conștiinței.

— Ce mincinos ești!

Nu părea totuși furioasă. Nu tocmai. Privirea i-a poposit pe buzele lui James, care, pentru o fracțiune de secundă, s-a întrebat dacă avea să se aplece ca să-l sărute. Sophia n-o făcu. Se mulțumi doar să suspine și el a perceput nuanța unui parfum care-i era vag familiar.

— Sunt prietena ta.

Asta nu părea tocmai în regulă. James a privit-o. Era superbă… însă nimic. Și nu cumva asistenta spusese că pe prietena lui o chema Megan? Poate că era amețit, totuși era convins că reținuse bine numele.

Sophia i-a citit cumva gândurile.

— Uau! Sper doar ca… amnezia asta să fie ceva temporar.

— Atunci suntem doi care avem speranța asta.

Ea a furișat o privire rapidă prin rezervă.

— Uite care-i treaba, eu n-ar trebui să fiu aici. Nimeni nu știe c-am venit și nici nu trebuie să afle.

— De ce?

James se căznea să se ridice în capul oaselor, dar nu izbuti mai mult decât să se sprijine în cotul brațului teafăr.

— N-ai voie să primești vizite. Ea privi din nou spre ușă, care era foarte puțin întredeschisă. A trebuit să mă furișez, să aștept până când s-a schimbat tura asistentelor și să apară o urgență pe undeva. Examină scurt interiorul încăperii. Și așa, sunt sigură că există videocamere și că am fost înregistrată, dar am încercat să mă deghizez.

— De ce n-am voie să primesc vizite?

— Nu știu exact. Fie că-i ordinul doctorului, fie al poliției.

Polițaii. Iarăși. James simți un ghem în stomac. În ciuda durerilor, a reușit în cele din urmă să se ridice în șezut.

— Am vrut doar să văd că ești întreg.

Femeia s-a întors, gata de plecare. James s-a întins după ea și a prins-o de încheietură, așa cum făcuse cu asistenta.

— De ce nu m-ar lăsa polițaii să primesc vizite? a întrebat el, străduindu-se să nu piardă firul discuției.

Conversația aceasta părea importantă. *Era* importantă.

— Știi de ce.

— Nu, nu știu.

Sophia a privit spre mâna lui, care o ținea ferm de încheietură… James i-a dat drumul.

— Ah… Mda, poate că nu știi. Din cauza lui Megan.

O imagine a fulgerat scurt, preț de o secundă, prin mintea bărbatului: o femeie cu chipul schimonosit de furie, cu părul umezit de zăpadă și cu ochi de culoare deschisă scânteind de ură. Apoi a dispărut la fel de iute pe cât se ivise.

Din nou, a avut o tresărire.

Femeia aceea mânioasă era Megan. Habar nu avea cum de știa asta, însă era absolut sigur.

— Ce-i cu ea?

— A dispărut!

— A dispărut?

Deci asta vrusese asistenta să-i spună atunci când doctorul o oprise.

— Da, a subliniat nervoasă Sophia cu mâna. Din seara în care ai fost adus aici, n-a mai văzut-o nimeni. Toți spun că voi doi v-ați certat rău de tot, după care ea a dispărut.

Chipul femeii furioase care țipa la el, acuzându-l c-o înșelase, i-a apărut iarăși lui James în fața ochilor.

— Potrivit știrilor TV, nimeni n-a mai văzut-o sau n-a mai auzit ceva despre ea, și nici chiar mașina nu-i poate fi localizată.

Așa ceva era complet lipsit de logică. Totuși, fragmente din cele întâmplate în noaptea aceea, mici cioburi din memoria lui făcută țăndări îi zgândăreau creierul.

— Mă gândisem că v-ați certat din cauza mea, a șoptit Sophia. Vreau să zic că așa crede toată lumea.

— Care toată lumea?

James continua să scormonească în memorie, în încercarea de a afla mai multe informații, dar amintirea femeii atât de furioase încât îl împroșcase cu salivă începea iarăși să se dilueze. Ce se întâmplase? Ce făcuse el?

— Păi, știi și tu – cei de la han și cei de la pepinieră sunt siguri că ea a aflat despre noi și că și-a ieșit din minți.

Bărbatul a ridicat un braț, cu o grimasă de durere din cauza efortului. La naiba cu toate!

— Și de unde știi tu asta?

— Știi bine de unde.

James nu avea habar. Sophia a plescăit neîncrezătoare din limbă și a continuat:

— Fiindcă cu lucrez acolo!

— Tu lucrezi pentru mine?

— Aoleu! I-a aruncat un zâmbet și a urmat: Gata, gata, am înțeles. Așadar, teoretic vorbind, eu lucrez pentru Cahill Industries, dar pe cine păcălim? Tu ești Cahill Industries, așa că, da, eu lucrez pentru tine și o fac de șase luni. Dădea din cap în timp ce vorbea, încurajându-l să-și amintească. Și noi doi eram… Și-a mușcat ușor buza inferioară. Cred că noi doi eram o problemă.

— Ieșeam împreună?

James nu înțelegea mare lucru.

— Dacă așa vrei să-i spui… În ochii Sophiei a licărit o scânteie jucăușă, iar în obraz i-a apărut o gropiță când a încrețit din nas. Știam eu c-o să-ți amintești.

El nu-și amintea nimic, dar nu comentă, se străduia cu disperare să-și recompună viața, sau cel puțin latura ei sentimentală.

— Și Megan?

— Ah! Păi… Sophia s-a strâmbat, făcând o mișcare cu palma într-o parte și în alta. Tu nu te-ai despărțit chiar complet de ea.

Afirmația asta părea să fie adevărată.

Și să aducă multe necazuri.

— Și este posibil ca ea să fi aflat despre noi doi și… – implicarea ta era greu de ratat –… și nu i-a plăcut asta.

Sophia a strâns din umeri, ca și cum era de la sine înțeles că una ar fi determinat-o pe cealaltă.

— Cred că ea a aflat despre mine și s-a enervat. Mai cred că a venit la tine acasă și v-ați certat, după care tu ai sfârșit aici.

Din nou, în minte i-a apărut imaginea fulgerătoare a unei femei care înainta către el, cu ochii arși de atâtea lacrimi, cu obrajii îmbujorați de la furia care radia dinspre ea în valuri.

— Apoi Megan a dispărut.

Sophia și-a mușcat buza, scrutându-l cu o privire neîncrezătoare.

— Tu nu mai ții minte cearta?

O voce din interiorul său îl avertiză pe James să ocolească răspunsul acela.

— Nu.

— Nu-ți mai amintești chiar nimic? a continuat ea sceptică.

— Da, e foarte ciudat, a admis James, totuși doctorul zice că am fost adus direct la camera de gardă de la Urgențe.

Sophia întinse mâna, atingându-l pe braț; degetele îi erau reci și cumva familiare.

— Bobby te-a găsit.

— Knowlton?

Dumnezeule, chiar nu-și mai amintea absolut nimic!

— Da, el a sunat la 911.

— Și Megan nu era acolo?

Sophia a clătinat din cap. Sub lumina plafonierei, părul ei blond părea să arunce scântei.

— L-am întrebat pe Bobby și mi-a spus că erai singur.

— A mai zis și altceva?

— Mie nu mi-a mai zis.

James simțea că-l doare capul de efort, dar se străduia cu disperare să-și

reamintească orice l-ar fi putut ajuta să înțeleagă ceva din tot coșmarul ăsta.

Sophia a coborât și mai mult vocea și l-a strâns brusc de degete, apoi i-a dat drumul.

— Ai stat de vorbă cu polițaii?

— Nu, nu încă.

— Dar ei au fost aici?

— Doctorul așa spune, însă eu nu țin minte… Și nu mai am telefonul, și-a amintit el. Iar ăsta – arătă spre telefonul de modă veche de pe noptieră – este complet inutil, fiindcă nu-mi amintesc niciun număr.

— O să văd dacă-l pot găsi, a zis Sophia, totuși tonul ei nu lăsa loc la multe speranțe. Se aplecă spre el, continuând: Ar trebui să știi că poliția a fost la tine acasă. Au căutat peste tot și au luat câteva lucruri.

— Poftim?

Ea a ridicat din umeri.

— Așa am auzit. Bobby zicea că scoteau obiecte dinăuntru.

— Telefonul meu?

— Poate că și telefonul. El spunea de computere și altele.

— Dar pot face așa ceva?

— E poliție, nu? Poate să facă orice dorește.

— Există totuși limite…

James se străduia să se concentreze. De ce i-ar fi ridicat polițiștii obiecte? Oare chiar credeau că era un soi de infractor? Oare nu se proceda așa în cazul raidurilor împotriva traficanților de droguri? Sau în cazul crimelor? Dintr-odată a simțit că i se scurge tot sângele din vene. Oare Megan murise? De aceea doctorul nu voise să-i spună nimic?

Pe coridor, în dreptul ușii, s-au auzit pași și Sophia a înlemnit. Cu ochii larg deschiși, a dus un deget la buze și s-a furișat tiptil în spatele ușii, astfel încât să rămână ascunsă când aceasta va fi deschisă.

Ușa a rămas închisă.

Pașii au trecut mai departe pe coridor, iar ea a respirat ușurată.

— Ar fi mai bine să plec. Să știi că te iubesc, a adăugat. Să nu uiți asta.

Avea un zâmbet sfios, iar obrajii i s-au colorat când a spus asta.

Îl *iubea?*

Ceva nu părea în regulă.

— Stai, a zis James.

Avea nevoie de mai multe informații, însă Sophia trăgea deja cu ochiul

prin ușa foarte puțin întredeschisă, examinând coridorul. S-a întors către pat, a schițat din buze „O să revin”, apoi, ridicându-și fularul peste nas, a ieșit repede din rezervă, străduindu-se să facă cât mai puțin zgomot.

James a privit lung în urma ei.

El se întâlnea cu Sophia *și cu* Megan? Și nu numai că se întâlnea, ci era și încurcat cu ele. Sophia sugerase că ar fi fost vorba despre o relație sexuală. Și emoțională. De aici și cuvântul „iubire”.

În forul lui interior simțea că lui Megan i se întâmplase ceva rău și că, într-un fel, vinovăția îi putea fi atribuită. Zgârieturile de pe față încă îl deranjau și, într-o străfulgerare, văzu niște unghii care se îndreptau către el, gata să-l sfâșie. Ea – presupunea că era vorba despre Megan – fusese furioasă. Scoasă din minți. Gata să-l facă bucăți.

Făcu din nou un efort, fără însă a izbuti să-și amintească disputa lor – cearta aceea care, în amintirea lui, sosea doar sub forma unor crâmpeie ce-l sâcâiau, imagini ce apăreau la suprafață pentru ca aproape imediat să dispară.

Iar acum, Sophia afirma că-l iubea.

Nu era de mirare că poliția dorea să discute cu el.

Sau, posibil, chiar mai mult decât doar să poarte o discuție cu el. În ce naiba se băgase?

Ținându-și palma apăsată peste coastele care-l dureau, își trecu picioarele peste marginea patului. Durerea i-a săgetat trunchiul, iar capul îi pulsa. Ignorând totul și ținându-se de pat, s-a apropiat de capătul celălalt ca să se uite la televizor. Firul de plastic al perfuzorului s-a întins la maximum. Ecranul plat părea cuplat la o priză din plafon. James a revenit la locul lui și a încercat să acționeze telecomanda. Nimic. A întors-o, i-a scos capacul și a văzut că nu avea baterii.

Ăsta nu era un semn bun.

S-a uitat după aceea la comenzile patului, la butoanele etichetate vizibil pentru apelarea asistentelor sau pentru a ridica și a coborî câte o jumătate de pat. Nu exista niciun buton pentru televizor.

S-a urcat din nou, cu efort, în pat.

Se străduia să rămână treaz, trebuia să găsească, într-un fel sau altul, o cale de a-și reaminti.

Poate că nu vrei să-ți reamintești, i-a sugerat aceeași voce interioară sâcâitoare de mai-nainte. *Poate că n-o să-ți placă ce vei găsi.*

Complicat.

Însă orice era mai bine decât asta, se gândi el înainte de a se lăsa cuprins de somn.

Faptul că nu-și putea aminti îl ucidea.

CAPITOLUL 6

Bobby Knowlton coborî din camionetă – un Chevrolet vechi și ponosit – apoi aruncă în zăpadă chiștocul țigării, al cărui vârf incandescent sfârâi, și se îndreptă cu pas vioi spre casă.

— Dumnezeule, da’ ce frig e! a rostit el, simulând o dârdâială exagerată atunci când a ajuns lângă Rivers și Mendoza.

Knowlton se apropia de șaizeci de ani, avea un păr sârmos și trăsături ascuțite ca ale unei lame. Pielea tăbăcită îi era permanent bronzată de munca în aer liber și nu se sinchisise să se bărbierească de vreo două zile, astfel că o miriște țepoasă și argintie îi acoperea bărbia.

— Voi sunteți detectivii, da?

Purta o geacă de blugi, niște Levis tociți și o șapcă cu cozoroc înfundată adânc pe cap.

— Brett Rivers, de la Departamentul Șerifului, Ținutul Riggs.

Rivers i-a arătat legitimația, dar Knowlton a fluturat brațul cu un gest de nepăsare, apoi i-a întins mâna și i-a strâns-o.

— Ea este partenera mea, Wynonna Mendoza.

— Mi-ar plăcea să spun „încântat de cunoștință”, a rostit Knowlton privind, de data asta, legitimația lui Mendoza, dar în circumstanțele actuale, ce să zic… nu prea îmi vine. I-a strâns și femeii mâna și a adăugat: Spuneți-mi Bobby. Am fost botezat Robert, dar ai mei mi-au spus Bobby în copilărie și n-am mai scăpat de numele ăsta. Uite care-i treaba – nu știu de ce sunt eu aici. Vreau să spun, am dat deja o declarație unei doamne ajutor de șerif și am semnat-o și nu-mi dau seama ce altceva v-aș mai putea spune.

A căutat cu gesturi nervoase prin buzunarele gecii uzate. A scos un pachet mototolit de Marlboro, apoi s-a răzgândit și l-a băgat la loc.

— Cum ziceam, acum două zile am dat o declarație unei doamne ajutor de șerif.

— Kate Mercado, a precizat Mendoza.

Bobby a încuviințat scurt din cap.

— Da, ea este.

Rivers l-a privit direct în ochi și a zis:

— Aș dori s-o mai reluăm.

— Biiine. Knowlton a făcut o pauză, după care a rostit, brusc suspicios: Sper că nu credeți c-aș avea vreo legătură cu asta, fiindcă ar fi mai mult decât o nebunie. Înțelegeți?

Rivers nu credea așa ceva, dar îl lăsă să vorbească mai departe, fără să-l întrerupă, pentru a vedea ce avea de spus.

— Eu eram în Brass Bullet, fiindcă așa obișnuiesc după ce termin programul. Am stat acolo vreo două ore, poate două ore și jumătate, așteptând o livrare de hrană pentru animale, care-ntârzia din cauza vremii și-ar fi trebuit s-ajungă mai târziu, după orele de muncă. Înțelegi?

Sprâncenele stufoase i s-au arcuit sub cozorocul șepcii. Cum Rivers nu răspunse, s-a încruntat și a ridicat o mână.

— Știi ce? Dacă nu mă crezi, vorbește cu Mike, barmanul. Mike… ăăă, cum naiba-l cheamă… Mike… Mike… A pocnit din degete. Mike McGillicuddy – ăsta-i! Vorbește cu el și-o să-ți spună.

— Am vrut s-o aud de la tine, a zis Rivers.

Knowlton a tăcut o secundă și, cântărindu-l din priviri, a părut mulțumit de ceea ce vede. Apoi a continuat:

— Bine, atunci. Haideți înăuntru. Ne-ngheață fundurile aici.

Aceea era prima lui declarație pe care Rivers o accepta ca atare. Când Knowlton s-a apropiat de ușă, un câine a început să latre de cealaltă parte a ușii masive din stejar și să râcâie cu ghearele.

— Ăsta-i Ralph, a explicat Knowlton, apoi a răcnit din toți rărunchii în timp ce descuia: Gata, Ralph, gălăgia! Gura! Ce naiba, fii cuminte! Vin, vin! S-a adresat peste umăr detectivilor, cerându-și într-un fel scuze: Chestia e c-am zis c-o să am grijă de Ralph – n-am vrut să fie luat de Protecția animalelor sau mai știu eu de cine. E un câine de treabă.

După cum lătra, câinele nu părea deloc să fie de treabă. Ziceai că intenționează să facă ușa bucăți, în vreme ce hămăia asurzitor.

— Este periculos? a întrebat Rivers când a văzut că Mendoza a făcut un pas înapoi.

— Ralph? Nooo. Este exact ca în proverbul ăla cu „câinele care latră nu mușcă”.

Rivers nu era la fel de convins. Când Knowlton a deschis larg ușa, animalul a țâșnit afară ca un fulger negru-castaniu, sărind peste verandă și

peste puținele trepte, după care a început să alerge nebunește în cerc prin zăpada din curtea din față. Schelălăind surescitat, împroșcând zăpadă peste tot, ciobănescul gonea fără oprire de la un gard la celălalt.

— Cred c-a acumulat ceva energie stând închis atât, a zis Bobby după ce au intrat. Ar fi trebuit să-l fi luat la mine. Tot mă gândeam că James va fi externat și c-ar vrea să-l aștepte Ralph.

A apăsat pe întrerupător, iar Rivers a examinat din nou interiorul brusc luminat.

Holul din față era împărțit în două de o scară. De o parte a ei se afla livingul, iar de cealaltă parte sufrageria. Livingul era plin cu mobile confortabile, dar desperecheate, fără să trădeze vreun stil anume: un fotoliu *recliner* tapițat cu piele, o sofa scurtă, două fotolii extensibile, acum ridicate; părea că, înainte, toate fuseseră dispuse în jurul șemineului, care avea un colț pătat cu sânge.

Sângele lui Cahill, a presupus detectivul.

Analizele de laborator aveau să precizeze asta.

Locuința era exact așa cum o lăsase poliția, după ce fusese examinată cu atenție de echipa de tehnicieni, care ridicaseră amprente, luaseră aparatura electronică, prelevaseră probe și făcuseră fotografii digitale; mostre de sânge fuseseră deja trimise la laborator și erau chiar acum verificate pentru ADN. În aer dăinuia un iz slab de cenușă de la ultimul foc ce fusese făcut în șemineu.

— Da' chiar că vă pricepeți să faceți harcea-parcea un loc, a spus Bobby privind rafturile răscolite și stratul de pulbere fină utilizată pentru ridicarea amprentelor. Nu faceți niciodată curățenie după ce terminați? James o să fie extrem de furios.

O casă în dezordine era ultima dintre problemele lui James Cahill.

Knowlton și-a aranjat căciula pe capul pleșuv.

— Nu-i cam exagerat totul? Vreau să zic că n-a murit nimeni.

— Noi așa sperăm.

Rivers învățase însă de mult să fie meticulos. Da, era adevărat, nu se știa să fi murit cineva, însă asta era unica lor șansă, înainte de externarea lui Cahill din spital, de a-i percheziționa casa de sus până jos. Mai bine să fie sigur și liniștit.

— Nu că am senzația că aș călca pe mormântul cuiva, vreau să zic că știu că n-a murit nimeni… ăăă, așa credem noi, totuși mi se pare cam

ciudat, dacă-nțelegeți ce vreau să spun.

Knowlton s-a uitat înapoi, prin ușa deschisă, spre curte, și Rivers i-a urmărit privirea. Ciobănescul continua să alerge prin zăpadă, cu coada strânsă între picioare și limba atârnându-i.

— Se joacă, a remarcat el. Probabil că nu i-a plăcut că a rămas singur. O să-l iau la mine până se-ntoarce James.

Rivers a revenit la harababura din living.

— Haide acum să mai rememorăm o dată ce s-a-ntâmplat.

— Bine, a aprobat celălalt, după care a strigat tare peste umăr: Treci înăuntru, Ralph! Gata distracția!

Când câinele a năvălit înăuntru, Rivers și Mendoza s-au dat la o parte din fața ușii și Knowlton a trântit-o, oprind gerul să mai intre în casă.

— E așa cum am scris în declarație, s-a întors către cei doi. După o bere sau două, a sosit livrarea, am luat-o și am pornit încoace să am grijă de animale – asta-i slujba mea aici. Sunt cumva managerul ranch-ului, deși n-am niciun fel de titlu oficial. Am lucrat aici înainte ca locul să fie cumpărat de Cahill, acum cinci… ba nu, acum șase ani, și el m-a păstrat. Frumos din partea lui. Și-a scos mănușile și a privit pe fereastră. Eram la vreo cinci sute de metri mai la nord și veneam încoace, când am văzut o mașină care ieșea de pe drumul de acces. A arătat prin geam spre aleea acoperită de zăpadă. Nu știu cine era la volan, dar gonea ca nebunu' și-aproape c-a intrat în plugul care curăța șoseaua-n fața mea. Vreau să spun că nu ți-ai dori așa ceva c-o măgăoaie ca aia. Mașina a ieșit pe șosea, a ocolit plugul și-a trecut în fața lui, apoi a gonit spre nord, spre oraș, a încheiat el, indicând cu degetul o direcție nedefinită.

— Ai recunoscut mașina? l-a întrebat Mendoza.

— Nu pot fi sigur. Ningea zdravăn, era aproape viscol și se-ntunecase deja. Tot ce pot spune cu certitudine este că era închisă la culoare. Bleumarin sau neagră. Sau poate gri-petrol.

— Mașina lui Megan Travers?

— Așa aș zice. Nu pot totuși să bag mâna-n foc și nici n-am văzut șoferul. Geamurile erau aburite, iar eu eram ocupat să nu mă izbesc de plugul ăla, care frânase ca să evite ciocnirea. A clătinat din cap, fluierând încetișor. A fost cât pe-aci. Șoferul a virat ca un nebun, după care a accelerat și a trecut ca vântul pe lângă mine. Pentru o clipă, am crezut că s-ar putea să ne izbim.

— Ești, așadar, sigur că era un automobil obișnuit, nu un SUV sau o camionetă? a întrebat Mendoza.

— Da, da, a încuviințat Knowlton apăsat, încruntându-și sprâncenele. Un nebun de șofer. Oricum, eu am mers în urma plugului până la drumul de acces, am ajuns aici, am intrat și l-am găsit pe James exact acolo, a arătat spre colțul șemineului. Era fără cunoștință. Avea puls – l-am controlat – și respira, dar se vedea mult sânge și m-am gândit… De fapt, ce naiba, nu m-am gândit la nimic și am sunat la 911, după care au venit ambulanța și pompierii, și voi toți, și… Și asta a fost. Asta-i tot ce știu.

— La ce oră s-a întâmplat?

— E greu de spus, dar era trecut de șapte. Poate să fi fost în jur de șapte și jumătate. Din cauza viscolului, totul a-ntârziat serios în ziua aia. De aceea, mă oprisem și eu la un păhărel.

Mendoza a schimbat subiectul.

— James avea dușmani?

— Oho, sigur că da. Knowlton a făcut apoi o scurtă pauză și s-a corectat: Totuși, nu dintre cei care ar fi gata să te-omoare.

— Cine anume?

— Păi, în principal cred c-ar fi prietene.

Managerul ranch-ului a privit din nou către șemineu, la pata de un roșu-castaniu.

— Deci nu doar una? a insistat Rivers.

— Nu, nu. Knowlton a încuviințat din cap, și-a frecat bărbia țepoasă și a înălțat puțin din sprâncene. Știți, necazul este că femeilor nu le prea place să-mpartă același bărbat.

— Așadar, a zis Mendoza, este posibil ca el să fi avut mai multe prietene simultan?

— Da.

— Iar prietenele astea ale lui nu se plăceau între ele? a continuat ea.

— Așa cred. Vreau să zic că nu-i așa cum vezi la televizor chestiile alea cu nevestele-surori. Știți la ce mă refer – când mai multe neveste se-nțeleg de minune între ele. Bărbatul a dat ochii peste cap. Da, ce să zic, de parcă în realitate s-ar întâmpla vreodată așa.

— James a zis și el asta?

— Nu mi-a zis mie. A privit de la unul la celălalt. Da’, să știți că este o problemă dacă tu nu te-ai despărțit de una și deja îți iei alta. În general,

femeilor nu le place asta.

— Nici bărbaților, a replicat Mendoza și Rivers s-a întrebat dacă acel comentariu era așa, în general, sau avea în spate o experiență personală.

Privirea lui Knowlton s-a îndreptat către o pușcă veche, așezată pe o poliță montată deasupra șemineului.

— Probabil c-a avut noroc că n-a fost împușcat.

— Așa temperamentale sunt prietenele lui? a întrebat Mendoza.

— Păi nu așa se zice? a replicat managerul ranch-ului. „Nu există o forță a răului la fel de teribilă ca o femeie respinsă…” sau cam așa ceva?

— Cam așa ceva, a aprobat Mendoza și, spre meritul ei, nu s-a obosit să-l corecteze[2]. Știi vreun nume al acestor prietene?

— Le știu pe cele recente. Ciobănescul s-a apropiat de el și Knowlton s-a aplecat să-l scarpine înapoia urechilor. James ieșea cu Megan Travers. Cea care-a dispărut. Ea și James erau împreună de vreo două luni, poate mai mult. Nu sunt foarte sigur.

— Știi ceva despre ea? a întrebat Mendoza.

— Nu, nu prea.

— Familie? Prieteni? a insistat femeia.

— Îmi pare rău, a răspuns Knowlton cu sinceritate. N-am fost chiar așa atent. Cum ziceam, ele apăreau și dispăreau.

— Altcineva? continuă Mendoza.

— Ia să vedem. Bătrânul s-a încruntat, încercând să se concentreze. A fost o profesoară care locuia în… Marysville sau Everett, cred că pe undeva la nord de Seattle.

— Cum o chema?

— Janice sau Jenny… Așa ceva. Dar au rupt legătura de ceva vreme. Probabil chiar de mai bine de un an.

— Până acum două, a subliniat Mendoza. Altele?

Managerul ranch-ului păru să cadă pe gânduri.

— Mai e blonda care lucrează la han. A fost întâi chelneriță și apoi a trecut la birouri. Îl ochise pe James de ceva vreme și i-am văzut împreună de câteva ori. O cheamă Sophie, pardon, Sophia… Dar îmi pare rău, nu știu mai multe despre ea.

— Și se întâlnea cu James? a întrebat Rivers.

— Așa cred… Totuși n-aș depune mărturie-n privința asta. Doar pentru că i-am văzut împreună de vreo două ori, asta nu înseamnă cine știe ce. S-ar

putea să fi discutat despre serviciu, înțelegeți, fiindcă ea este angajata lui, deși, ce naiba, femeile se uită într-un anume fel la bărbații care le interesează. Într-un fel diferit, vreau să zic. Iar ea se-nvârtea mereu pe lângă el, știți? *Mereu.* Ca și cum ar fi vrut cu tot dinadinsul s-o remarce James.

— Asta a fost recent?

Knowlton a încuviințat din cap.

— James n-a zis nimic, dar se pare că petreceau destul timp împreună. Da' cum spuneam, femeile roiau mereu în jurul lui. Willow, altă fată care lucrează la hotel, era și ea cu ochii după James, sau cel puțin așa cred. A făcut o grimasă. Nu că s-ar fi întâmplat ceva între ei, cel puțin, nu după știința mea… Totuși, am surprins-o privindu-l o dată sau de două ori cu foarte mult interes, știți? Ca o mâță care se uită fix la o gaură din pământ și așteaptă ca o cârtiță să-și scoată căpșorul ca s-o atace imediat. Cam așa și cu ea… După care, parcă dându-și seama că spusese prea multe, a adăugat: Pe de altă parte, ce știu eu? Despre astea ar trebui să-l întrebați pe el când se va trezi. Eu nu sunt preocupat de viața lui sentimentală. Și-a trecut o palmă peste cap și a continuat: Cam asta-i tot ce știu. Cum am zis și mai devreme. Acum trebuie să mă duc să văd de animale.

S-a scotocit din nou în buzunar, a scos pachetul de Marlboro și a extras o țigară îndreptând-o cu filtrul spre Rivers.

— Vorbiți cu James.

— O vom face, a zis Mendoza.

Knowlton și-a înfipt țigara în colțul gurii.

— Hai, băiete, s-a adresat el câinelui. Cred c-ai putea să vii în seara asta la mine-acasă. Uite ce-i, s-a întors din nou spre Rivers, am treburi multe de terminat, așa că, dacă mai aveți întrebări, puteți să mă-nsoțiți. O să răspund la tot ce pot, dar nu mai am nimic de adăugat. Este exact ce am scris și-n declarație.

— Așteaptă, a zis Mendoza, însă managerul ranch-ului pornise deja.

I-a condus prin bucătăria ce mirosea a chili, care se solidificase într-un borcan lăsat pe masă. L-au urmat apoi, prin ușa din spate, într-o verandă îngustă și acoperită, care servea drept spălătorie și loc de depozitare a încălțămintei murdare. Aceasta făcea legătura cu o magazie pentru lemne, întunecoasă și plină cu scurtături prăfuite de stejar, brad și cedru; pașii bătătoriseră timp de un secol podeaua din pământ, până la consistența betonului.

În capătul opus al magaziei, o ușă se deschidea către curtea dintre casă și acareturi. Knowlton s-a oprit să-și aprindă țigara imediat ce a ieșit, iar aroma fumului s-a împrăștiat în aer. Câinele a început să alerge, speriind două ciori, care croncăniră indignate când au zburat către ramurile de sus, scheletice, ale unui măr, azvârlind pe jos bulgări de zăpadă și câteva frunze care se încăpățânaseră să rămână aninate.

Managerul ranch-ului i-a privit.

— Mai aveți întrebări?

— Da. Lui Mendoza i se citea în colțurile strânse ale gurii o ușoară iritare. Cu excepția femeilor, existau și alte persoane cu care Cahill nu se înțelegea? Colegi de muncă? Angajați? Prieteni ale femeilor cu care se întâlnea?

— Nu-i ca și cum am fi o familie mare și fericită, a încuviințat Knowlton, totuși nu știu pe altcineva care să-i fi dorit răul. A mijit ochii, privind prin ninsoare. Altceva?

Rivers a clătinat din cap.

— Acum nu.

— E bine atunci.

Bărbatul a ridicat ambele brațe, ca și cum ar fi sugerat că se predă, după care s-a întors și a pornit spre hambar prin zăpada neatinsă.

— Îl lași să plece așa? a zis Mendoza.

— Mai aveai și alte întrebări?

— Nu. Ba da. Acum nu-mi vine niciuna în minte, dar sunt vreun milion.

— Atunci o să mai vorbim cu el și altă dată.

Mendoza s-a strâmbat, continuând să se uite după Knowlton și câine în timp ce dispăreau în hambar.

— Atunci a meritat timpul, a rostit ea, expirând aerul sub formă de abur.

— Poate că da.

— Și poate că nu.

— Ne-ntâlnim în Jeep, a zis Rivers și i-a aruncat cheile mașinii. Lipsesc doar un minut.

— Cum vrei.

Femeia a deschis poarta ce ducea spre parcare.

Rivers s-a întors prin magazia pentru lemne. S-a uitat în jur și a observat praful și aerul închis din încăperea aceea în care bănuia că-și făcuseră culcuș șobolani, veverițe și orice alte animale care se putuseră strecura

înăuntru. Un topor rămăsese înfipt într-o buturugă plină de crestături și scrijelituri, care, în mod evident, era utilizată pentru spartul lemnelor.

Trecu după aceea prin veranda lungă din spate, urmând în sens invers drumul parcurs anterior. Acum a văzut cizmele de lucru aflate sub o banchetă și canadienele de schi atârnate în cuier. Nimic nu era deranjat.

Cel puțin acolo unde polițiștii nu intraseră.

Una dintre canadiene era pătată și destrămată pe alocuri de atâta purtare. Detectivul s-a apropiat și a găsit îndesate în buzunare o pereche de mănuși pentru grădinărit, extrem de uzate. În mod clar, fuseseră preferate. Țepene de transpirație uscată. Fără să stea pe gânduri, le-a băgat în buzunarul hainei sale și s-a întors în casă.

A străbătut bucătăria și sufrageria, pe care Cahill, în mod evident, o folosea ca birou, apoi a intrat în living, examinând din nou șemineul rece, resturile înnegrite de lemne și stratul gros de cenușă din vatră; izul de lemn ars abia se mai simțea acum. S-a uitat la colțul unde cărămizile și mortarul fuseseră pătate de sânge.

Ce naiba se-ntâmplase aici? El știa că fusese un soi de conflict; cumva, Cahill căzuse, își spărsese capul și-și fisurase câteva coaste, iar Megan Travers și mașina ei dispăruseră. Dar de la ce pornise altercația? Cum escaladase? Cum fusese posibil ca un bărbat adult și voinic să fie doborât de o femeie? Și unde naiba era Megan?

Hristoase, oare mai era în viață?

Rivers încercă să refacă în minte filmul cu James Cahill așa cum îl văzuse în seara aceea. Moștenitorul familiei Cahill era fără cunoștință, îngrijit de doi paramedici, un bărbat și o femeie, care-l așezaseră pe o targă. Inițial, la locul incidentului fuseseră trimiși doi ajutori de șerif, iar la scurt timp după aceea sosise și el împreună cu Mendoza. La momentul respectiv, încăperea era ticsită de tehnicieni legiști, iar unul dintre ei descoperise biletul mototolit pe podea, lângă un fotoliu de lângă fereastră. Textul era scurt și la obiect:

J,
Te părăsesc.
De data asta definitiv.
N-o să mă mai vezi niciodată!
M.

Era de presupus că biletul fusese lăsat de Megan Travers. Era destul de melodramatic și de modă veche pentru această epocă a comunicării instantanee prin SMS-uri și e-mailuri.

Și de ce venise femeia cu biletul? Ca să-l lase? Crezuse că James Cahill nu va fi acasă? Cine-l mototolise? Și oare era recent? Era din partea lui Megan? Sau din partea altei femei? Existau multe femei interesate de Cahill. Scrisul părea feminin, totuși putea fi un fals. Era posibil să fi fost doar o înscenare.

Părea, într-adevăr, nelalocul său.

Laboratorul avea să descopere dacă pe hârtia aceea existau amprente sau urme de ADN, totuși de ce să lași un bilet când discuți cu cineva față în față? Oare biletul fusese lăsat mai devreme? Sau, din nou, era vorba despre altă persoană?

Detectivul și-a amintit de mașina pe care Knowlton o văzuse ieșind în viteză de pe drumul de acces spre casă. Posibil mașina lui Megan. Probabil condusă chiar de ea.

Pe de altă parte însă el nu se putea bizui pe supoziții.

— Unde ești? a șoptit Rivers.

Oare femeia se ascundea? Sau era moartă?

Examinând livingul, și-a imaginat lupta. Fusese oare imediat înainte ca mașina să plece în trombă sau mai devreme? Fusese oare implicat șoferul mașinii? Cu certitudine. Asta putea să presupună că se întâmplase. Din cauza unei femei… sau a *celeilalte* femei, așa cum sugerase Knowlton?

Era oare posibil ca James Cahill să-și fi înscenat rănirea?

Așa ceva părea totuși exagerat. Ar fi fost prea periculos. Detectivul a studiat încă o dată șemineul… Dacă cineva s-ar fi izbit singur cu capul de cărămizile acelea, ar fi însemnat că a avut intenții sinucigașe.

Sau că fusese disperat.

A închis ochii, a băgat mâna în buzunar și a pipăit mănușile, încercând să reconstituie imaginea unei femei care venea la James. E furioasă, cu chipul deformat de mânie, cu mâini agitate și cu unghii îndeajuns de ascuțite ca să-i brăzdeze adânc pielea.

Ea îl atacă țipând, împingându-l și zgâriindu-l pe obrazul stâng. El face un pas înapoi ca s-o evite, se împiedică și se lovește cu capul de șemineu? Își pierde cunoștința? Își fisurează coastele în cădere?

Sau el fusese agresorul?

Rivers a încercat să evalueze scena dintr-un alt unghi și s-a întors, continuând să țină ochii închiși. Oare în casa scării exista o siluetă întunecată: un complice care aștepta să atace? Și dacă da, de partea cui era? A lui James? A lui Megan? A altcuiva?

Oare aici mai fusese cineva? O a treia persoană, în mod deliberat, sau nu… S-a încruntat, făcând un efort de concentrare. Nu, n-ar fi fost drept. Persoana aceea n-ar fi stat în umbră, ci ar fi tras sforile, ar fi preluat avantajul și…

— Rivers?

Glasul lui Mendoza l-a trezit la realitate. A deschis brusc ochii.

Stânjenit, a privit peste umăr și a văzut-o stând la baza scării.

— Te simți bine? a întrebat ea, privindu-l cu atenție.

Detectivul nici măcar nu auzise ușa deschizându-se și nici nu simțise pala de aer înghețat care pătrunsese odată cu partenera sa.

— Da, sunt bine. Mai doream să mă uit o dată.

— Ce făceai?

— Mă gândeam.

— Hm, a făcut ea pe un ton neîncrezător. Ai găsit ceva?

L-a privit sceptic de sub gluga scurtei sale.

— Nu, a clătinat el scurt din cap. Se simțea iritat că fusese deranjat, dar își ascunse sentimentul. Hai să plecăm.

— Biii… ne a spus ea și au ieșit amândoi din living, îndreptându-se către verandă.

Bărbatul a tras ușa după el și a auzit clicul încuietorii automate.

Au mers în tăcere spre Cherokee. Până ce Rivers a urcat la volan, Mendoza își fixase deja centura de siguranță.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat ea, întorcându-se să-l privească. Parcă erai în transă, sau așa ceva.

— Ți-am spus – mă gândeam. Detectivul a pornit motorul și a ocolit mașina lui Bobby. Pur și simplu, încercam să simt atmosfera locului.

— Serios?

— Da.

— Și ce-ai simțit?

Rivers a privit-o cu coada ochiului.

— Nimic, a răspuns el, amintindu-și de râsul lui Astrid când îi mărturisise metodologia sa. Absolut nimic.

CAPITOLUL 7

James a întredeschis un ochi.

Se lăsase noaptea.

Nu reușea să-și dea seama dacă trecuseră numai câteva ore, sau dacă pierduse altă zi. Dumnezeule, spera să nu fie așa! Și-a amintit că asistenta Rictor intrase să-i controleze perfuzia, dar el era pe jumătate adormit în momentul acela, iar ceea ce-i picura în sânge îl amețise complet.

Acum privea prin fereastră spre bezna de afară. Lămpi de securitate proiectau o strălucire albastră nebuloasă peste parcarea aproape pustie. Continua să ningă și zăpada se depusese pe tufișuri, pe asfalt și pe cele câteva vehicule.

Bărbatul a dat să-și frece bărbia cu mâna dreaptă, însă o durere pătrunzătoare l-a oprit, așa că a folosit mâna stângă pentru a-și pipăi barba nerasă de peste douăzeci și patru de ore. De cât timp era aici? S-a uitat la ceasul digital montat deasupra televizorului. 20.26. Presupunea că era încă duminică. A clipit, apoi a decis că durerea nu era chiar așa acută pe cât fusese mai devreme.

Totuși, îl vizitase o femeie.

Blonda. Sophia.

După plecarea ei, James adormise cu senzația că totul se petrecuse în vis, că halucinase din cauza comoției și a medicației.

Știa însă bine că adevărul era altul.

Sophia era reală. Fusese aici. Iar o parte din spusele ei exprimau realitatea. Da, el o cunoștea și, da, probabil că ea lucra la han, dar oare avuseseră cu adevărat o relație? Făcuseră dragoste? În mod cert ar fi trebuit să-și amintească așa ceva.

Dar nu…

Totuși, nu credea că Sophia mințise.

S-a foit în pat, pipăindu-și din nou barba țepoasă.

Și a tresărit.

Alt fior de durere.

La naiba! Probabil că trecuse efectul medicamentelor pe care le primise pentru a se simți mai bine. Totuși, mintea îi era mai limpede, în ciuda

durerii surde ce-i pulsa înapoia ochilor.

Trebuia neapărat să plece de aici. El avea viața lui. Avea o afacere. Și un ranch cu vite și cai. Și un câine… Ralph. La naiba! Nu putea să zacă pur și simplu în spital. S-a ridicat în șezut și și-a rotit ușor capul, până ce i-au trosnit vertebrele. Mintea continua să-i fie cumva confuză, dar trebuia să coboare din pat și să plece din spital și… A aruncat o privire cercetătoare prin rezervă în căutarea hainelor, deși continua să fie conectat la perfuzie.

Ușa camerei era întredeschisă și-și simțea gâtlejul uscat ca iasca. Când s-a întins după paharul cu apă de pe noptieră, a auzit un clinchet slab, care anunța sosirea ascensorului la etajul său. A dat să ridice paharul, dar a avut parte de un alt junghi pătrunzător în cutia toracică și, dintr-odată, și-a amintit.

Megan.

Numele ei a țâșnit de undeva din subconștient.

Sophia o pomenise, nu? Însă James nu izbutise să asocieze niciunui chip cu numele acela. Acum însă și-o reamintise brusc. Cu puțin trecută de douăzeci de ani. Ochi albaștri-deschis, care scânteiau ștrengărește. Pistrui pe nasul cârn, o gropiță adâncă într-un obraz și păr drept, undeva între șaten și blond, care-i cobora până pe umeri.

Da!

Bătăile inimii i s-au întețit.

Amintirile îl zgândăreau, totuși nu izbutea să le adune într-un puzzle.

Dintr-odată, a fost izbit de o imagine: fața ei drăgălașă contorsionată de furie, părul umed de ninsoare, buzele răsfrânte mânioase, ochii arzând de înverșunare.

— Îți jur, James, șuierase ea, n-o să mă mai vezi niciodată! O să regreți asta pentru câte zile vei avea!

— Fir-ar să fie! a murmurat acum bărbatul.

Era adevărat.

Fusese o luptă. În casa lui. Femeia era mânioasă și, în timp ce rotea spre el o armă pe care o ținea într-o mână, poate o macetă sau un baston, îl lovise cu mâna cealaltă. Ea aflase ceva… Oh, Doamne, fusese oare despre Sophia? Nu asta spusese Sophia mai devreme? Că ea suspecta că ei se certaseră din cauza ei? James s-a tras de șuvițele de păr de sub bandaj. *Gândește, Cahill, gândește!*

Erau în living și își amintea că se retrăsese cu spatele, încercând s-o

calmeze pe Megan, încercând să prindă ceea ce flutura ea. Dar fusese furioasă. Ieșită din minți. Hotărâtă să-i facă rău.

Arma… fusese un *vătrai.* Exact, vătraiul de la șemineu! Nu era o macetă și niciun baston de baseball. Ea îl zgâriase, James se întorsese o secundă, ea îl lovise în cap, iar el se împiedicase și…

— Realmente, nu cred că este o idee bună! El doarme acum.

Glasul apăsat al unei femei i-a oprit șirul gândurilor.

— M-ați auzit?

Femeia părea nemulțumită. Imaginea din mintea lui James s-a destrămat când a privit spre ușa parțial deschisă.

— Vă rog! Nu!

Glasul era ferm, punctat de ritmul sacadat al unor pași rapizi care veneau spre rezervă.

— Va dura numai un minut.

De data asta, fusese vocea autoritară a altei femei. Îi era familiară?

Poate că da, totuși nu-i putea atribui un nume.

Brusc, ușa rezervei s-a deschis larg, aproape izbindu-se de perete.

— Vă rog, a strigat asistenta de undeva de pe coridor. Nu aveți voie să intrați acolo!

Ea însă intrase.

Femeia înaltă a șovăit doar o secundă, apoi s-a apropiat de patul lui.

Oare o cunoștea?

— James.

Îi scuipase numele, de parcă sunetul său i-ar fi ars limba. Și, fără doar și poate, îl cunoștea. Și, probabil, îl ura.

— Unde-i ea?

— Poftim? Cine ești tu?

Femeia a ezitat, dar l-a sfredelit cu ochii ei negri.

— Vorbești serios? Sper că n-ai de gând să te ții de glume cu mine.

— Te cunosc?

James a apăsat butonul care-i înălța căpătâiul patului. Necunoscuta a pufnit neîncrezătoare.

— Dacă mă cunoști? a repetat ea cu dispreț vădit. Termină cu de-astea, da? Nu încerca aiureli amnezice cu mine, fiindcă n-o să țină.

— Uite ce-i, doamnă…

— Doamnă?

Ea și-a dat ochii expresivi peste cap și buzele i s-au subțiat. Chiar în clipa aceea, James a fost străfulgerat de o amintire. Da, o cunoștea. Își amintea chipul ei, sclipirea de inteligență din ochi, pomeții proeminenți și gropița care apărea scurt când surâdea. În plus, furia…

— Ce i-ai făcut? a întrebat femeia, dezvelindu-și dinții. Dacă i-ai făcut vreun rău, jur c-o să…

— Vă rog să încetați! a rostit asistenta Rictor, care tocmai intrase în rezervă. Părăsiți imediat camera, a continuat ea pe un ton care nu admitea în niciun fel să fie contrazisă…

— O să… ce? și-a întrebat James vizitatoarea când capul i-a ajuns în cele din urmă la același nivel cu al ei.

— Nu puteți să amenințați un pacient, a zis și asistenta, însă femeia nu s-a clintit.

Avea părul negru strâns într-un coc lejer la ceafă, pielea întinsă peste pomeții înalți și era ușor îmbujorată. Purta jeanși și o haină strânsă pe talie și era extrem de furioasă. În același timp însă în expresia ei exista un sentiment care nu se potrivea cu furia aceea.

Teamă?

Complicitate?

James simțea că ceva nu era în regulă. Poate că memoria lui avea lacune, dar se fălise dintotdeauna cu capacitatea de a-i citi pe oameni, iar în cazul acestei femei ceva era în mod clar anormal.

— Cine ești tu și de ce naiba m-ameninți?

— Doamnă Travers, a intervenit Rictor pe un ton ceva mai calm, străduindu-se să preia controlul situației, dacă vreți să așteptați până când domnul doctor își va face vizita aici…

— Vreau să aud ce are de spus, a întrerupt-o James.

Doamna Travers? Nu era totuși femeia despre care-și amintea că-l atacase.

— Unde-i Megan? a întrebat ea.

— Cine ești tu?

În ochii femeii mocnea ceva întunecat, un sentiment mai presus de furie.

— Chiar nu mă ții minte?

— Îmi pare rău.

— Scutește-mă! Nu cred că a existat vreodată ceva în viața ta de care să-ți pară rău.

Asistenta a scos un suspin de frustrare.

— Doamnă Travers…

— Rebecca, a rostit James.

Numele îi apăruse brusc în minte.

— Aha, deci îți amintești.

Ochii femeii s-au îngustat provocator, așteptând ca el să mărturisească. Dar James n-a reacționat, așa că ea a continuat:

— Să știi c-am auzit despre așa-zisa ta amnezie și dă-mi voie să-ți zic că n-am crezut-o nicio clipă. Așa că să-mi spui ce s-a-ntâmplat cu Megan.

El a clătinat din cap și a simțit imediat o durere. O *știa* pe femeia asta, și nu numai pentru că era sora lui Megan. În minte i-a apărut o imagine cu ea pe o plajă. Alerga sub soarele strălucitor, pe nisipul auriu, spre valurile înspumate ale oceanului, acoperind cu râsul ei vuietul imensității de apă… Își tot întorcea capul, părul îi flutura liber în vânt, brațele și picioarele lungi îi erau zvelte și bronzate, iar un bikini cu dungi albe și roșii abia îi acoperea fundul…

Oh, da, el o cunoscuse pe Rebecca.

Intim.

— Da, a zis ea.

Dispăruse orice urmă din zâmbetul sau din frivolitatea pe care James le întrezărise în memoria lui mereu în mișcare, ca argintul viu. Femeia l-a scrutat cu o privire severă.

— Doamnă Travers, este timpul să plecați, a atenționat-o ferm Rictor.

— O să plec după ce voi auzi ce s-a întâmplat cu Megan.

— Ți-am spus deja… a început James.

— Știu ce-ai spus, s-a răstit Rebecca, dar nu te cred!

— Atunci de ce nu-mi spui tu ce crezi că i s-a-ntâmplat?

— Dumnezeule, asta vreau să știu! Aș mai fi fost aici dacă aș fi știut? L-a fulgerat cu privirea. N-am mai auzit nimic de la ea după ce mi-a telefonat de pe drum, plângând isteric și spunând că venea spre mine. A închis și n-a mai apărut. Nu mi-a telefonat, n-a trimis niciun SMS – nimic!

Rebecca se înroșise la față și ochii îi scăpărau, totuși starea ei mai ascundea ceva, un alt tip de emoție.

Mă urăște, și-a spus James. *Iar ura aceea este veche și adâncă.*

Ea nu terminase.

— La știri s-a anunțat că voi doi v-ați certat în seara aceea și pot s-o

confirm. Megan mi-a spus întruna că terminase definitiv cu tine, că ați avut o confruntare oribilă și c-o să-mi spună totul când va ajunge în Seattle.

— Și…?

— Și, după cum vezi, n-a mai ajuns. Am încercat întruna să iau legătura cu ea. Cum am zis, telefoane și SMS-uri, dar nimic… Absolut nimic din seara aceea.

Sub acest aer de aparentă duritate exista o urmă de teamă. Pentru Megan? Sau din cine știe ce alt motiv?

— Am telefonat la poliție și la prietenele ei, și la spitale, și… Și… Oh, Doamne!

Rebecca a expirat lent și prelung iar James a crezut pentru o secundă că era pe punctul de a ceda. Nu s-a întâmplat asta și femeia și-a încleștat maxilarele.

— A dispărut, pur și simplu.

— Și crezi că eu am vreo legătură cu dispariția ei?

— Toată lumea crede asta, James. Buzele Rebeccăi se subțiaseră din nou. Personal, te cred în stare de orice. Megan spunea că te întâlnești cu altă femeie, cu o blondă. Suzi. Ba nu… Sophia. Așa! Că te-ntâlneai cu ea, deși continuai să ieși cu Megan. Spunea că ești un tip promiscuu. Deși asta nu-i o mare surpriză, nu?

James n-a apucat să deschidă gura, deoarece ea a continuat:

— A mai spus că între voi doi a avut loc o scenă teribilă și că totul s-a terminat. Nu mi-a zis toate detaliile, nu putea. Era prea tulburată, așa că avea să mi le spună după ce ajungea la mine. Dar n-a mai ajuns. De acum, disprețul Rebeccăi față de el nu mai era disimulat. Așa că, haide, James – zi-mi, unde-i Megan?

— Gata, domnișoară.

De data asta, asistenta Rictor era decisă să nu mai tolereze nimic. S-a apropiat de Rebecca, străduindu-se s-o separe de pacientul ei.

— Dacă nu plecați imediat, o să chem agenții de pază.

Fără să-și desprindă privirea de la James, Rebecca a rostit:

— Poți să-i chemi. Eu am nevoie de răspunsuri.

A împuns cu un deget aerul în direcția lui James. Bărbatul a rămas impasibil, dar se simțea tot mai iritat. Minciuna i-a ieșit cu ușurință printre buze.

— Nu-mi amintesc nimic din cele întâmplate în seara aceea. Și, în mare

parte, nici în cele de dinainte. Îmi este al naibii de greu să-mi reamintesc cum a fost viața mea înainte de evenimentul ăsta, așa că, dacă tu ai fost în contact cu sora ta, mi-ai putea lumina niște aspecte.

Rictor a scos un telefon din buzunarul halatului.

— Domnul Cahill n-are voie să primească vizitatori, a repetat ea.

— E cam târziu pentru asta, a comentat James.

— Amândoi vă puteți lămuri problemele după ce dânsul va fi externat.

— Perfect, a zis el, vreau să plec de aici.

Asistenta a clătinat din cap.

— Nu înainte de a fi externat oficial și, în niciun caz, fără permisiunea domnului doctor.

— Cu sau fără permisiunea lui, nu-mi pasă.

James se săturase de toate rahaturile astea.

— Ajunge.

Asistenta a început să tasteze pe telefonul ei, însă Rebecca pornise deja spre ușă după ce-i aruncase o ultimă privire nimicitoare bărbatului.

— Să știi că nu s-a terminat, a zis ea.

— Ai dreptate-n privința asta.

James și-a trecut picioarele peste marginea patului, scoțând un șuierat printre dinți în momentul în care durerea din piept l-a sfredelit.

— De data asta, a amenințat Rebecca, n-o să mai scapi ca până acum.

Apoi a dispărut. O vreme s-a auzit țăcănitul tocurilor îndepărtându-se pe coridor, însă amenințarea a continuat să răsune și după aceea în capul lui James, care bubuia întruna.

De data asta?

Doamne Dumnezeule, dar ce făcuse?

Rictor s-a uitat încruntată spre ușa care rămăsese deschisă, apoi s-a apropiat de pat. De pe coridor s-a auzit zgomotul liftului.

— Doamna n-ar fi trebuit să intre aici, a spus ea.

— E-n regulă, a răspuns James.

De fapt, nimic nu era în regulă, și el se îndoia că va mai fi vreodată. Totuși, memoria îi revenea fragmentat, iar asta îi crea o frustrare, dar în același timp îl și încuraja.

— Unde sunt hainele mele?

— Trebuie să discuți cu domnul doctor.

— Atunci, sună-l.

Femeia și-a țuguiat buzele pentru o clipă.

— Voi sta de vorbă cu domnul doctor Monroe și-l voi informa că insiști să fii externat, după care vom întocmi actele necesare. Însă până atunci, trebuie să aștepți.

Sprâncenele i s-au arcuit deasupra lentilelor fără rame ale ochelarilor.

— Cât timp?

— Nu știu.

Cel puțin, era onestă, ceea ce nu se putea spune despre bărbat.

— Voi face însă tot ce pot ca să grăbesc procedura, a urmat Rictor, deoarece ești atât de nerăbdător să pleci. Acum însă te rog să te întinzi la loc. Îl voi suna pe domnul doctor, o să-ți mai verific o dată parametrii vitali și după aceea vom vedea cum îți gestionezi durerea.

— O gestionez foarte bine.

Femeia a făcut o grimasă ce sugera neîncredere. James și-a îndreptat spatele atât cât a putut.

— Și, dacă nu te superi, îmi poți deschide televizorul?

Ea a ezitat.

— Oricum mă voi uita la televizor imediat ce voi pleca de aici.

— Domnul doctor Monroe este de părere că ar fi mai bine dacă…

Glasul i se stinse…

— Am depășit faza aceea, nu?

Asistenta mai șovăi o secundă, apoi îl asigură:

— Bine, revin imediat.

A apărut după vreo trei minute, cu două baterii pe care le-a montat în telecomandă, după care a apăsat pe butonul cel mai mare. Televizorul s-a aprins în momentul în care pe ecran rula o reclamă pentru un magazin local de saltele. Rictor i-a întins telecomanda. În timp ce James trecea de pe un canal pe altul, căutând știrile locale, femeia părăsi din nou rezerva. Reveni după un timp să-i scoată perfuzia.

— L-am anunțat pe domnul doctor Monroe și ar trebui să apară în scurt timp.

— Mulțumesc.

James acceptă câteva pastile micuțe, despre care asistenta îl asigurase că-l vor destinde.

Nu-l mințise.

Peste zece minute, migrena și durerea din umăr au mai cedat și a reușit

să găsească un post de știri. Tocmai începea să se simtă amețit, când pe ecranul divizat în două, pe verticală, a început difuzarea unui reportaj despre misterul din jurul dispariției lui Megan Travers. Pe jumătate din ecran se aflau un bărbat și o femeie din studioul de știri. Pe jumătatea cealaltă, o reporteră într-o canadiană albastră de schi și cu părul roșcat, pe care se depuneau fulgii, stătea în fața unei table indicatoare mari, pe care scria FERMELE CAHILL.

James simți un ghem în stomac atunci când reportera a început să vorbească:

— …încă în spital sub îngrijirea medicilor. Cahill este proprietarul câtorva afaceri, printre care această pepinieră pentru brazi de Crăciun și hanul cu cafeneaua de lângă ea.

— Grozav, a murmurat el.

— Ce ne poți spune despre Megan Travers? a întrebat cu un aer îngrijorat femeia din studio.

— Potrivit declarațiilor poliției, James Cahill avea o relație cu Megan Travers, care în prezent a dispărut.

În zona ecranului cu studioul de știri, într-o fereastră, a apărut imaginea unei femei cu păr șaten, cu chipul oval și cu ochii de un albastru deschis.

Megan.

Femeia care mârâise „N-o să mă mai vezi niciodată” când repezise un vătrai spre el.

Acum însă, dintr-odată, în minte îi apărură și alte imagini: Megan râzând și sorbind vin pe o verandă cu vedere spre Puget Sound, apoi tot ea aruncând un bulgăre de zăpadă înspre James… Și multe, multe altele, care înviaseră pe neașteptate. Simți un nod în gât amintindu-și o secvență cu trezirea de dimineață lângă ea și cu sărutul și…

A închis ochii o clipă, străduindu-se cu disperare să-și amintească seara aceea. De dinaintea accesului de furie. Ce se întâmplase? Ținea minte că mâncase ceva ce cumpărase din oraș, că-i dăduse lui Ralph o bucată de turtă de mălai, după care lăsase resturile în chiuvetă. Câinele lătrase, iar el privise pe fereastră și văzuse faruri prin ninsoare.

Și apoi?

Și apoi…

Oare sunase la sonerie? Sau Megan deschisese folosindu-și propria cheie?

— …lucrat ca recepţioneră la clinica McEwen din Riggs Crossing și n-a mai fost văzută de când a plecat de la serviciu joia trecută, spunea reportera, făcându-l pe James să-și întrerupă șirul gândurilor. Se pare că în reședința Cahill, aflată la nord față de locul acesta, a avut loc un conflict. James Cahill a fost găsit de unul dintre angajații săi, care a sunat la 911. Cahill a fost transportat după aceea la spital, unde se află acum în convalescență de pe urma unor răni pe care se pare că le-a căpătat în timpul unei altercații.

— Dar Megan Travers nu era acolo? a întrebat prezentatoarea din studio.

— Nu, Beth. Megan Travers și mașina ei au dispărut și nici până acum nu se știe nimic despre ele. Un martor, șoferul unui utilaj de deszăpezire din zonă, a văzut joi seara o mașină neagră plecând de la reședința Cahill. Se crede că la volanul mașinii, care a fost cât pe-aci să se izbească de utilaj, se afla Megan Travers, care s-ar fi îndreptat spre locuința surorii ei din Seattle. Ea n-a mai ajuns însă la destinație. Poliția face apel la toate persoanele care au văzut-o pe Megan Travers, sau care au auzit de ea, să sune la numărul de pe ecran.

În timp ce vorbea, un număr de telefon a început să se deruleze în partea de jos a ecranului.

— Megan Travers conducea o mașină Toyota Corolla neagră, model 2010… a recitat reportera numărul de înmatriculare în statul Washington al mașinii, apoi a predat legătura.

Imaginea dublă a fost schimbată cu un cadru al studioului, unde cei doi prezentatori au zâmbit, lăsând apoi locul momentului publicitar.

James a închis televizorul, s-a uitat la ceas și a decis să-l mai aștepte pe doctor o oră.

După aceea, indiferent de ce avea să se întâmple, indiferent de procedurile birocratice ale spitalului, el avea să plece de acolo.

CAPITOLUL 8

Rivers privea monitorul computerului din biroul său. Pe ecran era fotografia din permisul auto al lui Megan Travers – nu era o poză grozavă, ci o fotografie tipică pentru actele oficiale, prezentând o femeie serioasă de douăzeci și ceva de ani, cu păr șaten tuns în scări și ochi albaștri înfundați în orbite. Pomeți înalți și pistrui. Detectivul îi știa datele pe dinafară: înălțime, greutate, data nașterii. Copilărise în Yakima, apoi studiase la colegiul Evergreen State din Olympia înainte de a-l abandona dintr-un motiv necunoscut. Făcuse muncă de secretariat într-o firmă care vindea automobile, apoi în câteva companii medicale, nu fusese niciodată măritată, iar cu niciun an în urmă se mutase în Riggs Crossing, unde se angajase la clinica locală. Făcuse cunoștință cu James Cahill probabil înainte să vină în așezarea aceasta cu nici trei mii de locuitori. Închinase un apartament cu două camere în Abernathy Apartaments de pe Cedar Street.

— Băiatul nostru s-a trezit, a rostit Mendoza când a apărut în ușa biroului pe care-l împărțeau.

— Cahill? a zis Rivers, ridicând ochii de la monitor.

— Exact. Tocmai am sunat la spital.

Rivers părea iritat.

— Doctorul ar fi trebuit să-mi telefoneze.

— Probabil c-o va face.

Detectivul își îndepărta deja scaunul de biroul aglomerat și dezordonat și întindea mâna după scurtă.

— Crezusem c-ai plecat acasă.

— Așa am făcut. Ba chiar am participat la cursul de kickboxing, am cumpărat mâncare pentru acasă, am făcut duș și am sunat la spital. Potrivit asistentei de gardă, James Cahill s-a trezit acum douăzeci de minute și a avut un vizitator. Rebecca Travers, sora lui Megan Travers.

Rivers a ridicat sprâncenele.

— N-a fost o vizită de curtoazie. Din spusele asistentei, Rebecca Travers a fost agresivă și pusă pe scandal și n-a vrut să plece când i s-a cerut să părăsească rezerva. Aproape c-a fost nevoie să fie evacuată cu forța din spital.

— Ai stat de vorbă cu ea?

Detectivul se ridicase și vâra un braț pe mâneca scurtei sale.

— Nu. Ea a sunat la Persoane Dispărute și a făcut sesizarea inițială, însă nu locuiește aici, ci în Seattle.

Rivers ținea minte asta. Mendoza a continuat:

— A răspuns la telefon câtorva întrebări ale unui ajutor de șerif, dar a fost programată să vină luni la secție.

— Foarte bine.

Poate că atunci aveau să înregistreze vreun progres. Detectivul dorea să mai interogheze o dată câteva persoane și să discute cu cineva de la poliția statală despre Toyota lui Megan Travers. Deocamdată, acțiunea de urmărire generală nu scosese la iveală nimic.

— De ce nu ne-au sunat cei de la spital ca să ne anunțe despre trezirea lui Cahill?

— Nu știu.

Rivers s-a scotocit prin buzunare, zornăind cheile, și și-a scos portofelul.

Mendoza s-a dat la o parte și, urmându-și partenerul, a pornit către ușă.

— Asistenta Sonja Rictor vorbise deja cu doctorul Monroe, iar el ne-a dat aprobarea să vorbim cu pacientul lui.

— Drăguț din partea lui, a comentat sarcastic detectivul.

— Peste tot există regulamente.

— Și unele sunt lipsite de sens.

— Așa că le ocolim, este? a întrebat femeia.

Rivers nu i-a răspuns; nu dorea să deschidă un astfel de subiect.

— O să conduc eu.

— Ai cinat?

— Nu.

— Atunci șofez eu. Ți-am adus un sandviș veggie de la Jerry’s Deli.

— Veggie? a repetat bărbatul.

A deschis ușa, lăsând-o pe Mendoza să iasă înainte. Vântul rece și tăios i-a izbit în față.

— Are două soiuri de brânză – Havarti și cheddar – așa că, de fapt, nu-i vegan. Ea i-a aruncat o privire. Și cred că știi zicala aia că cerșetorii nu-și pot permite să aleagă.

— Da, am auzit-o.

Au traversat parcarea spre locul unde Mendoza își lăsase Toyota Prius și

Rivers a deschis portiera din dreapta și s-a așezat. După ce s-a urcat și ea, s-a întors și a luat o pungă albă de pe bancheta din spate.

— Poți să mănânci pe drum. Sper să nu fi înghețat.

— Mersi.

Sandvișul nu înghețase și era mai bun decât se așteptase detectivul, în timp ce el mesteca, regretând că nu avea și o bere, Mendoza conducea pe străzile pe care ornamentele cu luminițe de Crăciun dansau acum în bătaia vântului.

— Spune-mi ce știi despre Rebecca Travers, a zis el după ce a înghițit ultima îmbucătură.

— Nu știu foarte multe. Este nemăritată – nu sunt sigură dacă-i divorțată sau n-a fost niciodată căsătorită, nu are copii și este cu doi ani mai mare decât Megan. Cum am spus, locuiește în Seattle, districtul Queen Anne, într-un apartament pe care l-a cumpărat cu câțiva ani în urmă, și mi se pare că lucrează în marketing. Nu sunt foarte sigură în privința asta. Este totuși ceva legat de computere.

A încetinit și a oprit la un semafor.

— Este în relații strânse cu sora ei?

— Suficient de strânse pentru ca Megan să-i fi telefonat joia trecută după cearta cu Cahill.

— Presupusa ceartă, a precizat Rivers.

— Înregistrările telefonice confirmă în sensul ăsta. Și l-am văzut pe Cahill când am trecut pe la spital. Arată de parcă s-ar fi luptat cu o pisică sălbatică.

— Deocamdată nu s-a dovedit nimic.

— Știu. De asemenea, l-am sunat pe șoferul plugului care a fost pe șosea în seara aceea prin fața reședinței Cahill – pe care îl interogase deja ajutoarea de șerif Mercado. Relatarea lui rămâne aceeași. O mașină de culoare închisă, poate de import, i s-a băgat în față. Nu i-a văzut numărul, dar crede că era de Washington.

A intrat în parcarea ce fusese curățată mai devreme, dar acum era din nou acoperită de zăpadă. Rivers a mototolit punga albă.

— Arunc-o pe bancheta din spate, i-a spus ea. O să fac eu curățenie mai târziu.

A oprit. Cei doi detectivi au coborât și au intrat în spital. În rezerva sa de la etaj, James Cahill stătea pe marginea patului și discuta în contradictoriu

cu o asistentă despre externarea sa. Era îmbrăcat cu blugi și avea ciorapi, dar în partea de sus încă purta halatul de spital. Pe umăr și pe cap avea aceleași bandaje, însă ochii îi erau limpezi.

— James Cahill? a întrebat detectivul, deși, cu siguranță, îl recunoscuse.

— Da.

Era bănuitor, avea buzele strânse și îl privea cu ochi suspicioși. Rivers i-a arătat legitimația.

— Detectivul Brett Rivers de la Departamentul Șerifului din Ținutul Riggs. Ea este partenera mea, detectivul Mendoza.

Femeia și-a arătat, de asemenea, legitimația. Cahill a privit scurt spre actele lor, apoi s-a uitat în ochii lui Rivers fără să-i tresară niciun mușchi.

— Bine.

Expresia *afurisit arogant* i-a fulgerat prin minte detectivului.

— Dorim să-ți punem câteva întrebări despre seara în care te-ai rănit.

— Nu-mi amintesc prea multe din seara aceea.

Rivers a simțit cum i se încordează ceafa.

— Bun, dar poate că ne poți spune ceea ce-ți amintești.

— O clipă, vă rog. Îmi permiteți?

A arătat spre cămașa mototolită aflată pe pat, lângă el – despre care i se spusese că-i fusese lăsată de Bobby Knowlton, deoarece poliția îi reținuse hainele pe care le purtase în seara când fusese adus la spital. Înainte ca Rivers să poată răspunde ceva, Cahill a lăsat să-i cadă halatul de pe umeri și a îmbrăcat cămașa, cu dificultate vădită; și-a încleștat fălcile, iar pielea i-a pălit sub barba nerasă de câteva zile când a împins brațul drept prin mânecă.

— Nu sunteți singurii care vor să știe ce s-a-ntâmplat în seara aceea, a zis el.

— Erai singur?

— Tocmai am spus că nu-mi aduc aminte. A făcut o grimasă când și-a trecut palma peste smocul de păr șaten de pe cap care nu era acoperit de bandaje. Hai să n-o mai luăm pe ocolite. Am văzut știrile și știu că Megan Travers a dispărut și că se zvonește că noi doi am avut o dispută, dar eu nu-mi amintesc.

— Nimic, nimic? a insistat Mendoza.

Un răgaz cât o bătaie de inimă… și Rivers a avut impresia că bărbatul din fața lui va minți sau cel puțin va deforma un pic adevărul.

— Nu-mi amintesc nimic despre seara aceea. Cel puțin, nimic concret.

— Ţii minte că erai cu Megan? a revenit Mendoza.

Cahill a clătinat din cap.

— În seara aceea, ea a venit la tine acasă.

— Toţi spun asta şi, da, este evident că s-a-ntâmplat ceva şi că eu am ajuns aici plin de răni, dar… L-a privit drept în ochi pe Rivers, uşor sfidător. Pur şi simplu, nu-mi amintesc.

Evident, Mendoza era sceptică.

— Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? a întrebat Rivers.

Cahill şi-a plecat fruntea părând că se concentrează. Juca oare teatru? Ca să-şi ascundă acţiunile? Sau era doar un individ confuz care acum scotocea prin străfundurile memoriei?

— Ştiu că-n ziua aceea am lucrat în atelier la o căsuţă pe care o construim pentru un cuplu din… din Oregon. Welches, statul Oregon. Va fi destinată perioadelor când se duc la schi. Oricum, ei doreau să fie gata de sărbători, dar am întârziat; placările pe care le-a ales ea nu erau imediat disponibile. A inspirat profund şi a făcut din nou o grimasă de durere. Am sunat la firma de placări, dar era prea târziu ca să mai găsesc pe cineva, fiindcă au sediul pe Coasta de Est, aşa că am închis, am plecat din birou – biroul se află în atelierul central, unde asamblăm căsuţele – şi m-am dus la han, de unde am luat chili şi turtă de mălai, apoi am plecat acasă. După aceea… A clătinat încet din cap. Am ieşit cu Ralph, câinele meu, să mă uit la cai. I-am dat de mâncare lui Ralph, am încălzit chili şi am mâncat în timp ce mă uitam la ştiri la televizor.

— Cât era ora?

— În jur de şase şi jumătate… poate şapte. Mă uitam la ştirile naţionale, dar eu le înregistrez oricum de fiecare dată. După care… Sprâncenele i s-au unit şi, privind fix podeaua, a murmurat: La naiba! După aceea nu mai ştiu nimic.

— Mai erai cu cineva? a întrebat Rivers.

— Nu. Cel puţin, eu nu-mi amintesc.

Cu coada ochiului, detectivul a văzut o asistentă intrând în rezervă.

— În timp ce te uitai la televizor, a sosit cineva? a insistat şi Mendoza.

— Nu cred… Fir-ar să fie, pur şi simplu, nu ştiu, totuşi am senzaţia certă că, atunci când am ajuns acasă, acolo nu mai era nimeni, doar câinele.

— În ziua aceea ai văzut-o pe Megan Travers? a întrebat partenera lui Rivers.

— Nu… De fapt… se poate. Și-a frecat barba țepoasă de sub zona pe care se vedeau urmele de zgârieturi de pe obraz. Aia să fi fost ziua când ea a venit la birou? A părut să cadă pe gânduri. Nu știu.
— Ar fi putut s-o vadă altcineva?
— Da. Mă rog, așa cred. Cahill a oftat apăsat, cu o nuanță de frustrare, și s-a uitat pe fereastră. Realmente, nu știu. S-a întors către Mendoza. Și nici nu vreau să avansez presupuneri.
Imperturbabilă, detectiva l-a întrebat:
— Care a fost ultima dată când îți amintești că ai văzut-o pe Megan Travers?
— Nu știu! Asta-ncerc să vă spun.
S-a strâmbat disprețuitor. Dacă juca teatru, atunci era priceput. Rivers era aproape convins de asta. Dar nu complet.
— Domnilor detectivi, a continuat James, uitați cum stă treaba. Eu abia mi-o reamintesc pe Megan, cât despre ultima dată când am văzut-o – a strâns din umeri – pur și simplu, habar n-am. Am… am impresia că, de fapt n-am cunoscut-o așa bine.
— Dar ți-o amintești? a insistat Rivers.
Cahill a încuviințat ușor din cap.
— Totul este destul de amestecat și confuz. Îmi amintesc cum arată și că aveam… o relație.
— Sexuală, a precizat Mendoza.
Nu fusese o întrebare. Cahill a tăcut câteva secunde.
— Așa bănuiesc.
Însă ceva a licărit în ochii lui. Da, mințea.
— Nu-ți amintești asta? a insistat ea sceptică.
— Am nevoie de un avocat? a replicat el, sfredelind-o cu privirea.
— N-a spus nimeni că ar trebui să-ți chemi avocatul, a intervenit Rivers.
— Nici nu cred că voi mi-ați spune asta. Cahill a strâns din buze. Știți ceva? Gata, nu mai stau de vorbă cu voi decât în prezența avocatului.
— Ăsta nu-i un episod din *Lege și ordine*[3], i-a atras atenția Mendoza.
— Nu contează. Și, că veni vorba, telefonul meu este la voi? Și computerele?
— Da.
— La… a început Cahill, apoi s-a oprit. Le vreau înapoi.
— Imediat după ce vom termina cu ele.

— Le vreau imediat! a izbucnit bărbatul într-un acces de iritare. Fără nicio întârziere! Nu știu ce autoritate legală aveți voi, dar eu îmi vreau lucrurile înapoi!

— O să văd ce pot face, a rostit Rivers.

Știa prea bine că departamentul IT examina înregistrările telefonice și fișierele din computerul lui Cahill și că n-avea să termine prea repede. Era însă interesant de văzut cât de iute își putea pierde acesta calmul.

— Voi lua legătura cu avocatul meu.

Rivers a aprobat scurt din cap.

— Am terminat?

O venă pulsa pe tâmpla lui Cahill în timp ce strângea pumnul.

— Da, ajunge, a răspuns asistenta în locul detectivilor. Vă rog să plecați acum.

Rivers ar fi dorit să-l mai sâcâie pe Cahill, să continue să-l asalteze cu întrebări, să scotocească mai adânc prin așa-zisa lui amnezie, dar, judecând după încleștarea fermă a fălcilor bărbatului, se îndoia că acesta va mai răspunde la ceva.

Pe de altă parte, Mendoza nu era dispusă încă să arunce prosopul în ring.

— Ar mai fi doar câteva întrebări.

— Nu, au răspuns Cahill și asistenta la unison.

— Am terminat, a adăugat Cahill.

— Dacă te răzgândești… a încercat Rivers.

— Știu unde să vă găsesc.

— Perfect, a zis Mendoza, abia ascunzându-și iritarea.

Sub privirea încruntată a asistentei, cei doi detectivi au ieșit din rezervă. În ultima clipă, Rivers l-a auzit pe Cahill adresându-i-se lui Rictor:

— Uite ce-i, eu am plecat. Chiar acum. Nu mai stau să aștept permisiunea doctorului.

Pentru prima oară de când intrase în camera de spital, Rivers era convins că James Cahill chiar spunea adevărul.

Și, dacă avea să fie externat, atunci detectivul avea să aibă grijă să fie filat.

Iar atunci poate că și cazul avea să se extindă.

CAPITOLUL 9

Uneori, ești, pur și simplu, norocos.
Uneori, un subiect îți cade-n brațe.
Uneori, subiectul urlă să fie scris.
Azi era ziua norocoasă a lui Charity Spritz.
Și, de altfel, chiar era momentul după atâta vreme.

Ea avea treizeci și trei de ani, pentru Dumnezeu, și nu mai întinerea. O privire aruncată în oglinda retrovizoare i-a confirmat. S-a încruntat, continuând să șofeze prin orășelul rece ca un aisberg, în timp ce se gândea la viața ei.

Nemăritată.

Fără copii.

Un job ca o fundătură.

Până azi.

Pentru că azi avusese noroc.

Charity și-a îngăduit chiar și un zâmbet.

Toată truda și sacrificiile meritaseră. În sfârșit! A privit cu plăcere la beculețele strălucitoare de Crăciun atârnate peste străzi, la oamenii de zăpadă pictați pe vitrinele magazinelor, ca și la voluntarul din Armata Salvării, încotoșmănit și sunând din clopoțelul său, în timp ce pe lângă el treceau grăbiți pietoni, și ei cu haine groase, mănuși, cizme și căciuli.

Poate că Riggs Crossing nu era totuși un loc atât de rău, ținând cont de faptul că avea să-i ofere femeii subiectul cel mai tare din toată viața ei.

— Mulțumesc, James Cahill, a rostit în mașina goală.

În oglinda retrovizoare, localitatea cu podoabele ei de Crăciun se transforma, treptat, într-un ghem de luminițe. Acum trebuia să se concentreze asupra șoselei. Minivanul Hyundai, vechi de paisprezece ani, derapă puțin; nu era nici pe departe un vehicul ideal pentru zăpadă – de fapt, nu era un vehicul ideal pentru ea, punct! Îl cumpărase însă cu o sumă derizorie de la sora ei vitregă, mai vârstnică, ai cărei copii trăiseră practic în vehicul. Petele de pe mochetă și o pungă veche cu cartofi prăjiți, pe care o descoperise recent sub scaunul din dreapta, nu făceau decât să-i întărească ideea că minivanul *nu era* pentru ea. În niciun caz pe termen lung. Ea era o

femeie care merita să stea, mai degrabă, într-un Cadillac, un Mercedes sau un BMW. Cândva, cine știe… Deocamdată însă minivanul era biroul ei mobil, în care avea laptop, aparate foto, Wi-Fi, sac de dormit și un schimb de haine… pentru eventualitatea în care ar fi avut nevoie de ele.

Sau pentru eventualitatea în care n-ar mai fi avut bani pentru chirie.

Charity s-a înfiorat la gândul acesta, dar și-a reamintit că azi norocul i se schimbase.

Se săturase până peste cap să fie trimisă la subiecte idioate de interes local. Cine naiba dădea doi bani pe noua agendă de lucru a consiliului de administrație al școlii, sau pe informații despre ce taxe noi urmau să fie impuse, sau cine câștigase cea mai bună plăcintă la concursul de la bâlciul local, sau, Doamne Dumnezeule, cine fusese votat burlacul cel mai sexy din Riggs Crossing?

Apără-mă, Doamne!

Ea fusese împinsă de la un subiect plictisitor la altul, deși, câteodată, apăruse chiar la televizor, atunci când o știre de nivel statal se referea la un eveniment petrecut în apropiere de Riggs Crossing. Exista șansa de a exploata subiectul și a-l transforma în ceva atrăgător în fața camerei de luat vederi și era pregătită. Spre deosebire de Seamus O'Day, reporterul căruia i se repartizase subiectul cu femeia dispărută. Charity a pufnit dezgustată. O'Day ar fi trebuit să fie trimis la pensie de mult. Fost reporter sportiv la *Seattle Times,* fusese mazilit din poziția aceea după ce împlinise șaizeci de ani. În loc să lucreze la cazul Megan Travers, O'Day prefera să se uite la câte un meci, la absolut orice meci, cocoțat pe un taburet de bar din Brass Bullet, cea mai populară dintre cârciumile locale.

Charity nu era însă așa.

Nu-nu!

Ea pornise acum pe urmele subiectului.

Simțea că aici era vorba de un mister și un scandal, genul de reportaj care putea atrage atenție statală, poate chiar națională, și care i-ar fi putut aduce prezența dacă nu pe posturile de știri TV, atunci pe propria ei versiune filmată manual. Acesta era exact genul de subiect picant care o putea scoate din localitatea asta uitată de Dumnezeu, cu zdreanța ei amărâtă de ziar, spre ceva mult, mult mai mare.

Dacă nu la *New York Times* sau la *Washington Post* sau poate la *Chicago Tribune,* atunci la unul dintre tabloidele naționale, orice, numai să iasă din

Riggs Crossing, statul Washington!

Subiectul ăsta putea fi biletul ei de evadare.

Charity avea să aibă grijă în privința asta.

Conducea acum pe lângă câmpuri înzăpezite, cu garduri împovărate de omăt, și pe lângă pâlcuri de brazi. La un moment dat, în fața ei a apărut hanul – un hotel vechi, pe care James Cahill îl readusese la viață. Bărbatul chiar avusese o viziune, își spuse ea în timp ce se îndrepta spre parcarea cu pietriș, așteptând ca mai întâi un cuplu de bătrâni să iasă cu spatele f-o-a-r-t-e î-n-c-e-t.

Totuși, el era un Cahill.

La urma urmelor, se născuse și crescuse într-o familie avută.

Bogătanii devin și mai bogați.

— Nu-i ăsta adevărul? a vorbit ea ca pentru sine când a intrat pe locul de parcare eliberat.

Începuse deja să lucreze la reportaj fără știința editorului și a lui O'Day și se documentase despre familia Cahill în San Francisco. Dacă avea noroc – iar azi era o zi norocoasă – avea să poată face rost de ceva informații de fundal și, de ce nu, de niscaiva chestii scandaloase despre Cahill.

Iar asta ar fi fost minunat!

Zâmbind, a oprit motorul, s-a examinat în oglindă și a mai adăugat puțin gloss pe buzele roz-natural. De sub căciula roșie de schi îi ieșeau câțiva cârlionți negri; ochii ei de un cenușiu fumuriu erau strălucitori, iar pielea ceva mai trandafirie ca de obicei, dar arăta bine și știa asta. Arătase bine de când se trezise. Deja era norocoasă în privința asta.

Din nou cuvântul acela.

A încuiat minivanul, apoi a pornit spre clădirea de modă veche, cu pereți din lemn de cedru pătat și cu veranda acoperită cu scânduri groase. Dumnezeule, se săturase de inspirația tip western! Se așteptase să fie primită de o fată dintr-un saloon de inspirație hollywoodiană, dar la interior hotelul arăta că, de fapt, aparținea secolului XXI.

Ea încercase mai devreme să vorbească cu James Cahill, dar fusese oprită de o infirmieră ce părea că ar fi putut juca rugbi și care-i blocase intrarea în rezervă. Charity aflase că el se trezise în cele din urmă, însă era amnezic – asta era chiar culmea ghinionului! – așa că ar fi fost poate mai bine să culeagă informații din alte surse și să fie la curent cu detaliile importante înainte de a discuta față în față cu el. Instinctul îi spunea că era

posibil ca el să nu fie prea cooperant.

Examină cu atenție interiorul: o tejghea de recepție lungă, deservită de o femeie trecută de cincizeci de ani, care discuta cu un client. Într-o parte se vedea un ascensor, iar lângă casa scării de lângă el trona un brad înalt, împodobit cu luminițe albe care sclipeau și cu beteală roșie. Prin partea opusă se ajungea într-un restaurant și un bar, unde câțiva clienți, cu paharele în față, priveau la televizorul extraplat agățat pe un perete.

Beculețe sclipitoare fuseseră întinse și deasupra arcadei pe sub care ajungeai în bar și lui Charity i s-a părut că se cam exagerase cu ornamentele de sărbători. Pe de altă parte însă James Cahill își câștiga majoritatea banilor în acest anotimp, nu? El profita de buna dispoziție și de banii pe care cei care trăiau pe picior mare, ca și el, îi cheltuiau pentru a se regăsi în spiritul Crăciunului.

Un adevărat prinț, ce să mai!

A intrat în bar și s-a așezat pe un scaun înalt, lângă un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un barbișon atent îngrijit, pigmentat de câteva fire sure, ce purta o șapcă a echipei de baseball Mariners. În fața lui se afla un pahar cu bere pe jumătate plin, iar el se uita la un meci de baschet pe televizorul cu sonorul oprit. S-a întors doar pentru a vedea cine se așezase lângă el, zăbovind cu privirea o secundă mai mult decât ar fi fost necesar, după care a ridicat paharul și și-a îndreptat din nou atenția către televizor.

Barmanița blondă a pus o felie de lămâie într-un pahar și a aruncat o privire spre Charity.

— Vin imediat, a rostit ea și a așezat cocktailul în fața unei femei aflate cu trei scaune mai departe. Ce ai dori? a întrebat-o apoi pe Charity.

Blonda era drăguță, cu ochi albaștri, cu năsuc obraznic și un surâs sincer; Pe ecusonul ei scris SOPHIA. Charity a simțit că dăduse lovitura. Sophia Russo era cea despre care se spunea că se întâlnea cu James Cahill în timp ce bărbatul continua să aibă o relație cu Megan Travers.

Perfect!

— Un whisky, te rog. Sec.

— Vreo marcă anume?

Charity s-a uitat la sticlele înșiruite pe polițele iluminate din fața oglinzii montate în spatele barului.

— Jack. Black Label.

— S-a făcut!

Deși nu se uita spre ea, sprâncenele Domnului Barbișon s-au arcuit puțin. Bun așa! Charity și-a scos căciula, și-a scuturat părul, apoi a pus căciula pe taburetul gol, lângă poșetă.

Gestul acela i-a atras, în cele din urmă, atenția bărbatului, care a privit-o acum pe îndelete și apreciativ.

— Ce s-a-ntâmplat? l-a întrebat ea. Te așteptai să comand un Cosmopolitan? Sau un Lemon Drop? Sau poate o Piña Colada?

— Poate că da, a recunoscut el, sorbind îndelung din paharul cu bere, până ce l-a golit.

Asta era problema, își spuse reportera. Toți, inclusiv cretinul ăsta cu șapcă, o subestimau.

Dar nu pentru mult timp.

— Iată, a rostit ea când barmanița i-a pus paharul în față. L-a ridicat, l-a dus la buze și i s-a adresat bărbatului: Te-ai înșelat.

A surâs, doar atât cât să-l anunțe că da, era o femeie care făcea toți banii, dar el n-avea să se aleagă cu nicio bucățică.

* * *

James a închis telefonul, înjurând în barbă. Dacă nu voia să facă autostopul până acasă trebuia să aștepte să-i aducă cineva camioneta; altfel, era blocat aici.

Din păcate, Riggs Crossing nu avea servicii Uber, Lyft, nici măcar o companie de taxiuri clasice.

Totuși n-avea să dureze mult până la sosirea mașinii.

În ciuda ordinelor date de doctor, el avea să plece, și-l sunase pe Bobby să-i aducă haine, iar după aceea să-l ducă acasă.

— Să știi că tot n-o să ai mașină, îl anunțase Knowlton. Polițaii ți-au luat Explorerul.

— O să iau atunci camioneta firmei.

— Au luat-o și pe asta.

Lui James îi venise să dea cu telefonul de perete. Se stăpânise însă, mulțumindu-se doar să spună:

— Bine, o să discut cu ei. Vino și ia-mă de-aici.

— Ești sigur?

— Ți se pare că n-aș fi?

— În regulă, am pornit.

Așa că era nevoit să aștepte. Vreo jumătate de oră, sau cam așa. Ceruse

deja actele pe care trebuia să le semneze pentru externare, fusese transferat de două ori în alt departament, după care fusese întârziat de cineva de la „administrativ”. Ceva despre derogările legate de respingerea recomandărilor medicale sau altă prostie similară. Lui James nu-i păsa. Dacă doctorul nu-i semna externarea, sau dacă documentele nu apăreau înainte de sosirea lui Knowlton, el avea să plece, pur și simplu, și să se ocupe ulterior de consecințe.

Și-a trecut picioarele peste marginea patului.

A simțit o durere într-o parte, dar a ignorat-o.

Bănuia că trebuia să renunțe la calmante. Probabil că nu va putea obține o rețetă de la medic dacă era decis să nu țină seama de recomandările lui. Perfect! Avea să se descurce. O făcuse și altă dată.

Asta știa cu certitudine.

Doar nu avusese parte numai de o singură încăierare într-un bar. Însă toate astea se petrecuseră cu ceva timp în urmă. În liceu? În colegiu? În alte vremuri? Nu mai știa. Nu-și putea aminti, totuși secvența aceea exista îngropată, și nu chiar adânc. Încet, treptat, creierul lui afectat începea să aducă la suprafață câte ceva. Poate că, după ce va ajunge acasă și se va liniști, își va aminti mai multe despre Megan și despre cât de apropiați fuseseră ei doi, despre ce se petrecuse și motivul pentru care se certaseră violent. Și-a trecut degetele prin păr, a atins marginea bandajului și a simțit o senzație dureroasă. S-a uitat la ceas.

Încă douăzeci de minute, poate douăzeci și cinci.

Pe coridor s-a auzit zăngănitul rotilelor unui cărucior, apoi pași, și doctorul Monroe a apărut pe neașteptate.

— Am auzit că vrei să pleci, a rostit el.

— Ai auzit bine, a zis James.

Medicul s-a încruntat.

— N-ar fi rău să mai stai o noapte.

— Trebuie să merg acasă.

Chiar dacă Monroe ar fi intenționat să-l contrazică, acesta s-a abținut.

— Dacă asta dorești…

— Da.

Doctorul a încuviințat din cap.

— Atunci o să-ți dau o rețetă și o să vorbesc cu administrația despre documentele de externare. Probabil că va trebui să urmezi niște proceduri.

Asigurări și altele similare…

— E-n regulă.

— Te rog să nu șofezi câteva săptămâni, până nu-ți dau undă verde, a adăugat Monroe.

James tocmai era pe punctul de a-i da o replică, însă în cele din urmă a preferat să tacă. Oricum nu avea nicio mașină.

— De asemenea, vreau să te văd săptămâna viitoare. Să-ți faci o programare. Dacă ceva nu pare în regulă, să suni imediat.

— Perfect.

— Bine, atunci, a încheiat medicul. În cel mult două ore, o să poți pleca.

James a deschis gura, ar fi vrut să plece mai repede, însă Monroe ieșea deja pe ușă. A ridicat o mână spre el, pentru a opri orice proteste.

— Hârțogăraie.

— Mie mi se pare mai degrabă birocrație.

— Spune-i cum vrei, a rostit doctorul și a dispărut.

Oare va izbuti să aștepte ca rotițele administrației spitalului să emită zeci de hârtii pe care el, oricum, n-avea să le citească? Îi venea deja să se suie pe pereți. Și nu era un ins răbdător – asta o știa despre sine.

Poate că, pur și simplu, ar trebui să plece și să-i dea naibii cu toate protocoalele lor!

CAPITOLUL 10

În oglinda de deasupra barului, Sophia o privea pe femeia drăguță abia sosită. Își scosese căciula și o trântise alături de poșetă pe un taburet gol, după ce comandase un whisky.

Ceva i se părea familiar la ea, totuși nu-și dădea seama ce anume. Femeia trăncănea cu Marshall, un client obișnuit al barului, care stătea pe taburetul de alături. Sophia îl știa de mult timp pe Marshall, care lucrase ca tâmplar pentru James. Era un tip destul de cumsecade, dar avea obiceiul să-și schimbe des prietenele.

Ca James.

Ignoră gândul acela. Judecând după limbajul corporal al femeii, părea că Marshall era mai interesat de ea decât era femeia de el. În plus, necunoscuta se uita întruna pe fereastră, spre terenul de lângă hotel, unde, dincolo de șirul de copaci, se afla drumul de acces spre casa lui James.

Oare despre ce era vorba?

Nu că Sophiei i-ar fi păsat.

Ea, pur și simplu, își pierdea vremea.

Până când James avea să fie externat din spital.

James i se păruse destul de vătămat, dar era un bărbat dur, gândi ea acum, montând o felie de lămâie pe un pahar cu Martini și punându-l alături de o sticlă de Bud pe o tavă. Ospătărița urma s-o ducă la masa numărul trei, unde o pereche stătea aproape îmbrățișată pe bancheta separeului.

Când s-a întins către sticla de Jack Daniel's, Sophia s-a gândit din nou la cearta dintre James și Megan, dar nu pentru mult timp. Important era că el nu pățise nimic rău și că Megan dispăruse din peisaj.

Minunat!

Cățeaua aia îl scosese din minți pe James. O smintită!

Sophia a pus gheață într-un shaker metalic și a turnat whisky deasupra. De obicei, ea nu lucra la bar, dar acceptase fără chef s-o facă după ce primise de la Donna, managerul din tura de seară, un telefon agitat. Ea abia se întorsese acasă după ce se furișase în spital să-l vadă pe James. Practic, Donna o implorase să țină locul Zenei, una dintre barmanițele permanente,

care anunțase din nou că era bolnavă. Nu era cine știe ce surpriză. Zena era gravidă în luna a treia și-și exploata cât de mult putea grețurile matinale, care apăreau în mod straniu tocmai atunci când ar fi trebuit să intre în tură. Zena jura că simplul miros al băuturilor o făcea să vomite.

Chiar așa?

Sophia avea îndoieli, totuși în seara asta Donna era disperată să găsească o înlocuitoare, iar Sophia dorea cu ardoare să fie considerată ca fiind de nădejde, „un om de echipă”, așa că acceptase să vină.

Din nou.

În plus, tot locul era proprietatea lui James și, cu cât îi putea intra mai mult în grații…

Observă că femeia de pe taburet o privea; ochii lor se întâlniră în oglindă și privirea necunoscutei nu părea deloc una nepăsătoare. A simțit chiar o undă de interes din partea ei, ba mai mult, un fel de neliniște.

Fără doar și poate, o recunoscuse pe Sophia ca fiind „cealaltă femeie” din misterul dispariției lui Megan Travers.

Foarte bine!

Sophia se obișnuise cu privirile scrutătoare, ba chiar și cu întrebările.

— Nu ești tu aia? o întrebase o tipă al naibii de indiscretă când lucra în cafeneaua aflată de cealaltă parte a parcării.

Femeia cu păr roșu și creț, cu ochelari mici și surâs disprețuitor, fusese în magazinul de cadouri, așteptând să se elibereze un loc în cafenea, și examinase cu atenție un ornament de Crăciun – unul dintre brăduții artificiali care completau decorațiunile de sezon.

— Poftim? îi replicase Sophia, care tocmai încerca să stabilească o masă pentru un grup de patru clienți.

— Fata cu care James Cahill se întâlnea pe ascuns.

Bărbia ei micuță și ascuțită se ridicase cu câteva grade.

În timp ce îi conducea pe clienți la masa lor, un cuplu cu doi copii mici, Sophia simțise că roșește.

Când revenise la intrare, pregătită să preia următoarea pereche, femeia care comentase aștepta să plătească un ornament – un îngeraș cu aripile strânse. După ce plătise, lăsase un bilet pe care scria:

1 Corinteni, 6, 18.

Ulterior, Sophia comisese greșeala de a căuta versetul online:

Fugiți de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârși omul este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării păcătuiește în însuși trupul său.

Existaseră și alte câteva remarci, mai degrabă șoptite, și foarte multe priviri întrebătoare, dar le ignorase pe toate.

De aceea, femeia de pe taburet care o privea în oglinda barului n-o deranja în mod special, atât doar că avea impresia că ele două se întâlniseră undeva.

Ăsta era marele necaz al muncii într-un bar.

Era prea vizibilă.

A turnat whisky-ul rece într-un pahar, sperând că grețurile nu tocmai matinale ale Zenei vor dispărea în curând. Ceea ce era destul de improbabil. Zena era o tipă mai degrabă leneșă și se comporta ca și cum ar fi fost prima persoană din lume care rămăsese însărcinată. Sophia bănuia că, în viitorul apropiat, avea să fie solicitată tot mai des să-i țină locul.

Trebuia neapărat să găsească o cale prin care să refuze. Iar asta ar fi fost mai ușor dacă James ar fi fost externat din spital.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Din poziția ei putea să vadă în oglindă că femeia Jack-Daniel's-Sec nu era, de fapt, interesată de Marshall. Flirta puțin doar ca să pălăvrăgească, dar Sophia își dădea seama că-l lua peste picior. Ea știa asta foarte bine deoarece jucase de un milion de ori același joc.

Până ce apăruse James…

James Cahill schimbase totul.

Chiar și acum, doar pentru că se gândise la el, simțise că i se taie respirația. Și își făcea reproșuri aspre că se îndrăgostise în asemenea hal.

Un cuplu din partea opusă a tejghelei i-a făcut semn. A lăsat paharul cu whisky și, afișând un surâs luminos, s-a îndreptat spre ei. Cei doi se certaseră din clipa în care intraseră în bar, dar după un păhărel se părea că se mai destinseseră.

Desigur, asta nu însemna că alcoolul ajuta întotdeauna, ba chiar Sophia observase că, în majoritatea cazurilor, obișnuia să ațâțe conflictele. A văzut cum bărbatul a întins brațul, trecându-și ușor degetul mare, într-o mângâiere, peste degetele femeii care țineau paharul cu cocktailul Apple

Martini. Femeia a surâs.

Ah, fericirea!

Oameni veneau și plecau, râzând și comandând ceva de băut sau ciugulind alune și covrigei, iar Sophia prindea frânturi de conversație. Doar fragmente disparate, totuși destule dintre ele se învârteau în jurul lui James Cahill. De fapt, după dispariția lui Megan Travers, toate afacerile lui James, inclusiv hotelul și barul, înfloriseră. Ceea ce, dacă te gândeai puțin, era cumva pervers.

Atât faima, cât și fărădelegea trezeau întotdeauna interesul oamenilor.

La bar s-au așezat doi bărbați de vreo treizeci de ani: Gus Jardine, cel mai înalt, și Bruce Porter, mai scund și mai îndesat, purtând veșnica sa șapcă Yankees. Ambii lucrau pentru James – Sophia îi cunoștea, totuși nu știa multe despre ei. Dinspre amândoi venea miros de fum, iar Jardine se juca întruna cu bricheta. Au comandat shoturi de tequila și, după ce au făcut câteva comentarii despre ultimele meciuri din campionatul de baschet și au vorbit despre partidele lor de vânătoare cele mai recente, au trecut la cazul Megan.

— …că i-a tras-o și după-aia a fraierit-o, dacă-nțelegi ce vreau să spun…

Vorbise Bruce – avea un păr lung și cârlionțat și era nebărbierit – dar tocmai atunci a apărut Willow, ajutoarea de bucătăreasă, care aducea gheață proaspătă, și a tăcut. A turnat-o în recipientul frigorific de lângă aparatul cu cola, declanșând un zornăit atât de puternic, încât Sophia nu a prea mai înțeles sfârșitul conversației. I s-a părut că Gus spusese:

— Ceva a mers prost.

— Păi cum altfel? a încuviințat Bruce. Normal c-a mers prost. Șmecherul umbla cu două gagicuțe-n același timp.

Sophia și-a încordat spatele și a aruncat o privire scurtă în oglindă ca să vadă dacă Bruce își dăduse seama că ea era una dintre „gagicuțe”.

Se părea că lucrurile nu stăteau așa, pentru că bărbatul nu se uita în direcția ei. Era interesat mai degrabă de subțirica Willow, care dispărea pe ușa batantă a bucătăriei cu coada neagră legănându-i-se pe spate. „Drum bun!” a gândit Sophia. Abia ieșită din adolescență, Willow era prietenă cu Zena cea inconstantă. Mai rău încă, Sophia o surprinsese privindu-l pe James cu o fascinație mută, care o îngrijora, o sâcâia cu adevărat, deși se căznea s-o accepte și să se obișnuiască cu ea. Deși însărcinată, și Zena

trăgea cu ochiul din când în când la James.

Era obositor. Și agasant.

Problema era că Sophia recunoștea privirea aceea, știa ce înseamnă să dorești intens ceva atât de greu de dobândit, încât dorința aceea să devină aproape dureroasă.

Ei bine, ne pare rău!

James era subiect interzis.

— Chestia cu două gagicuțe nu-i deloc nașpa dacă poți scăpa basma curată, a reflectat Gus despre posibilitatea de a te întâlni simultan cu două femei, după care, în cele din urmă, și-a vârât bricheta în buzunar.

— Totuși, puțini o pot face, a remarcat Bruce, îndreptându-și din nou atenția către tovarășul lui de băutură și vânătoare.

— Numai dacă gagicuțele sunt făcute proaste grămadă.

Gus a dat peste cap shotul, s-a șters la gură cu mâneca și a trântit păhărelul pe tejghea. Bruce l-a imitat.

Au râs amândoi. Chicote urâte, guturale. După aceea au făcut semn pentru încă un rând.

Clocotind de nervi, Sophia s-a gândit să le adreseze o replică usturătoare… Ori să facă ceva și mai radical, totuși trebuia să-și păstreze cumpătul și să spere că cei doi nu citeau ziarele, nu-i văzuseră ecusonul și nu puseseră lucrurile cap la cap.

Apoi văzu cum, dintr-odată, femeia cu Jack Daniel's și-a strâns iute lucrurile, a aruncat o bancnotă pe tejghea și a plecat.

Pentru o clipă, Sophia a crezut că Marshall spusese ceva jignitor, sau poate Gus ori Bruce. Apoi a zărit pe fereastră faruri printre copacii ce despărțeau domeniul hotelului de drumul de acces spre casa lui James. A simțit cum îi crește inima de bucurie. El era acasă! A văzut-o pe femeia cu căciulă roșie ieșind grăbită pe ușă.

Îl așteptase pe James.

Așa cum Sophia suspectase.

Fu străbătută de un scurt sentiment de gelozie… După care sentimentul acela s-a transformat în altul, mai profund, atunci când, finalmente, și-a amintit unde o mai văzuse pe femeie. *La televizor.*

— Rahat, a mormăit ea în barbă.

Domnișoara Whisky-Sec era, de fapt, Charity… Charity Spitz, ba nu, Spritz, ca „șprițul". Ea apărea ocazional la televizor, de câte ori vreun post

TV din orașele dinspre est sau din Seattle și Tacoma, din vest, aveau nevoie de reporteri locali în urmărirea vreunui subiect, în general, buletinul meteo.

Sophia o văzuse pe Charity numai de două ori, dar îi recunoscuse fața și, mai important, întrebările ce-i pândeau în ochi. Poate că Gus și Bruce n-o recunoscuseră, dar reportera știa cu certitudine cine era Sophia.

Iar acum se ducea să vorbească cu James.

— Hei! a strigat Bruce. Ne mai aduci și nouă ceva de băut? Ni s-a făcut sete!

— Imediat, a răspuns Sophia mecanic, afișându-și zâmbetul profesional. La fel?

— Și, și, a încuviințat el. Încă un shot de José pentru mine și *muy amigo*!

Amândoi hohotiră asurzitor, iar femeia s-a abținut cu greu să nu le scuipe în păhărele.

* * *

Asta era o nebunie, se gândi Rebecca, tremurând în noapte. Absolut nebunie!

Și ilegal.

Și, posibil, o sinucidere emoționantă.

Cu toate acestea, înainta anevoie prin zăpada de pe drumul de acces spre casa lui James Cahill, străduindu-se să calce pe urmele bătătorite, cu respirația ridicând norișori de aburi. Drumul se deschidea într-un luminiș cu o colină joasă, pe care fusese construită ferma, iar ea continua să calce pe urmele adânci lăsate deja de polițiști, paramedici, reporteri și vecinii curioși care trecuseră pe aici înainte ca locul să fie înconjurat cu cordoane. Cu puțin noroc, ninsoarea avea să-i acopere pașii, astfel că n-avea să fie expusă. Încrucișă degetele în semn de noroc în buzunarele scurtei, după care privi peste umăr pentru a nu știu câta oară, ca să se asigure că nu era urmărită.

În bezna nopții, la care se adăuga zăpada omniprezentă, i se părea că vede siluete ascunzându-se îndărătul tuturor copacilor sau pândind după colțul vreunui acaret, dar nu apăru nimeni și Rebecca realiză că era, pur și simplu, cu nervii încordați la maximum. În ciuda tentativelor repetate de a se liniști, inima îi bătea nebunește și pulsul îi bubuia în urechi.

Nu te opri!

Înainta încet și cu efort, întrebându-se dacă cineva avea să-i zărească

mașina pe care o lăsase în parcarea ticsită de la hotel. Dacă cineva verifica plăcuțele de înmatriculare, comparându-le cu ale ocupanților camerelor…

Nu te mai gândi la asta. N-o să pățești nimic. N-ar trebui să dureze mult. Ai intrat și-ai ieșit.

A iuțit pasul, urmărită prin întuneric de propriile-i îndoieli. Probabil că nu era decât o vânătoare de himere, totuși trebuia să facă ceva.

James era un mincinos. Și mai rău decât atât.

Dar și un ucigaș?

Asta părea puțin cam exagerat – ba chiar destul de mult. Totuși, cine putea să știe adevărul? În poienița unde erau parcate de obicei vehiculele, a ocolit spre poarta din spate și, urmând o cărare dezafectată, s-a îndreptat către magazia de lemne, apoi, trecând prin interiorul ei întunecat și cu iz de praf, a ajuns la veranda din spate a casei. Era lungă și lată, iar de pe ea se deschideau câteva uși spre – știa asta de la Megan – o pivniță veche pentru legume și o cămară mare, pe lângă spălătorie, până la ușa din spate a fermei. O încercă, dar clanța nu se clinti. Se așteptase la asta și, rugându-se cerului ca Ralph, ciobănescul lui James, să fi fost luat temporar de aici până la revenirea stăpânului său, s-a aplecat și s-a târât în bucătărie prin ușița pentru câini. Era destul de strâmtă, totuși nu imposibil de pătruns prin ea. După ce s-a ridicat în picioare, a rămas nemișcată… și a ciulit urechile.

A auzit bâzâitul frigiderului și șuieratul aerului împins forțat prin conductele vechi pentru încălzire, dar din încăperile cufundate în întuneric nu au răsunat nici țăcănit de gheare pe podele, nici mârâituri surde.

Câinele nu era aici.

Perfect!

A respirat ușurată, totuși inima nu-și oprise bătăile accelerate, iar glăsciorul idiot din mintea ei continua să țipe: *Ce naiba faci?* A aprins lanterna telefonului și, foarte încet, a înaintat prin camere, plimbând raza albăstruie în jur.

Când plecase de la spital, James părea decis să se externeze, așa că exista posibilitatea să fi pornit deja încoace. Așa că nu dispunea de prea mult timp.

Rebecca nu știa ce anume ar fi putut să găsească în casa lui, totuși nu putea să aștepte, pur și simplu, ca James Cahill să-și „recapete memoria”, ori ca poliția să găsească ceva despre Megan. Timpul se scurgea repede, și sora ei – precizare: sora ei *nesăbuită* – dăduse de necaz. Rebecca era sigură

în privința asta.

Oare chiar credea că James îi făcuse vreun rău lui Megan?

Oricât de puțină încredere ar fi avut ea în bărbat, nu putea să creadă asta.

Dar pe de altă parte, ce știa cu adevărat despre el?

La asta se mai adăuga relația lui cu Sophia Russo. Nu era mare surpriză, însă Sophia lucra pentru el. Rebecca o zărise prin ferestrele hotelului, cu părul blond sclipind sub luminile discrete, pregătind cocktailuri la bar. Megan îi povestise despre Sophia, despre faptul că o vedea pe femeia aceea de fiecare dată când privea peste umăr.

— Pur și simplu, parcă nu pot scăpa de ea, îi spusese Megan într-o conversație telefonică. Ea lucrează în restaurant și la fermă, cu toate astea este peste tot în oraș. Știu că Riggs Crossing e doar un orășel, nu un oraș în toată puterea cuvântului, totuși nu-i chiar *atât* de mic.

— Poate că te urmărește sau poate te verifică.

— Foarte ciudat, a conchis Megan atunci.

Iar Rebecca nu rostise cel mai plauzibil gând care-i apăruse în minte:

Poate că dorește să-ți ia locul.

În cazul cel mai fericit, Sophia dorea să pună mâna pe James Cahill.

Acum, Rebecca se furișa prin casa bărbatului. Interiorul era un dezastru; în mod clar, poliția o percheziționase amănunțit, iar ea trebuia să calce cu grijă pe lângă tot ce fusese aruncat pe podea atunci când a trecut din bucătărie în sufrageria de la baza scării, apoi în living, unde lanterna i-a dezvăluit un șemineu din cărămidă, pătat într-un colț cu ceva stacojiu închis.

Sângele lui James?

Sau al lui Megan?

Sau poate chiar al altcuiva?

Conținutul stomacului i-a ajuns în gât, imaginându-și un corp prăbușindu-se pe cărămizile colțuroase, cu capul ricoșându-i cu un bufnet oribil. După aceea, și-a amintit de bandajul înfășurat în jurul capului lui James, de banduliera ce-i susținea brațul și de presupusa amnezie.

Înaintând cu precauție în încăpere, a simțit cum i se zbârlește pielea de pe brațe. S-a apropiat de șemineu și a atins cărămida întunecată cu vârful unui deget înmănușat. Încerca să-și imagineze scena, lupta. Megan era impulsivă, știa bine asta, de asemenea, fusese și tulburată. În plus, Rebecca știa că sora ei plecase singură de aici… Totuși, se petrecuse ceva.

Nu pentru prima oară i-a trecut prin minte că era posibil ca Megan să se ascundă undeva, să nu fi pățit de fapt nimic, iar acum să privească desfășurarea evenimentelor. Era poate un mod de a-l pedepsi pe James. Și pe ea.

Era însă greu de crezut.

Chiar și pentru Megan, care era excesiv de melodramatică.

— Nu, zise femeia cu glas tare, surprinsă să-și audă propria-i voce.

Plimbă raza lanternei prin încăpere, după care porni spre scară. Treptele vechi au scârțâit când le-a urcat spre a ajunge la etaj. Locul transmitea o senzație de pustietate, iar două dormitoare păreau chiar nefolosite. În unul exista doar un pat dublu, celălalt fiind ticsit cu mobile desperecheate, saci cu haine, cărți și tot felul de flecuștețe. La fel ca parterul, ambele camere fuseseră percheziționate, ca de altfel și camera de baie din capul scării și debaraua cu așternuturi. Rebecca a pășit peste un morman de prosoape ce fusese lăsat pe podea lângă balustradă și a intrat în ultima cameră de la etaj: dormitorul lui James Cahill.

Când a împins ușa și a pășit în încăpere, a simțit un ghem în stomac. Aici se simțea o intrusă într-o măsură mai mare decât oriunde altundeva în casă. Toți mușchii i s-au contorsionat când a văzut patul uriaș, cu salteaua deranjată și așternuturile azvârlite pe podea. Aceasta era camera în care James și Megan…

Termină!

Se strădui să revină cu gândul la acțiunea curentă. Trebuia să găsească ceva, orice indiciu cât de mărunt care i-ar fi putut spune unde era Megan.

De parcă te-ai putea descurca mai bine ca poliția.

Poate că da. Spre deosebire de polițiști, ea o cunoștea pe Megan. Stăvilindu-și emoțiile, făcea eforturi să rămână cu mintea concentrată la ceea ce avea de făcut acum și începu să caute, utilizând doar lanterna telefonului. Bateria acestuia era pe terminate, iar Rebecca auzise că era mai bine să aprinzi luminile în casă pentru ca vecinii să nu fie suspicioși, dar aici nu existau vecini, iar dacă James se întorcea pe neașteptate, femeia nu dorea ca el să-i vadă silueta prin fereastră, așa că se mulțumi doar cu lanterna.

Controlă noptierele, dar ambele sertare fuseseră golite, iar conținutul lor nu arăta niciun indiciu relevant. Răscoli printre câteva obiecte de natură personală și se opri când zări o cutie de prezervative.

Nedeschisă.

Care-i reamintea…

Buzele îi zvâcniră și încercă să alunge o amintire interzisă.

A lui James Cahill.

Și a felului cum, cândva, ea își închipuise că-l iubea.

Fusese proastă, proastă de tot!

Și-a îndreptat spatele. Încerca să se convingă că acțiunea ei nu era doar o goană după himere. S-a uitat pe fereastră și, brusc, a zărit farurile unui vehicul care intra în parcare – două raze conice, gemene, care luminau drumul de acces.

Cum? Nu se poate!

A ieșit repede pe coridor, hotărâtă să coboare scara, dar a auzit un glas pe verandă. Apoi ușa de la intrare s-a zgâlțâit din țâțâni, după care s-a deschis.

Oh, nu!

— Ralph, încetează!

Era vocea lui James, suprapusă peste un țăcănit alarmant de gheare pe podea.

Câinele?

S-a auzit un clic și lumina s-a aprins la parter, făcând vizibile și treptele cele mai de jos ale scării. Acolo se vedeau niște picioare în blugi.

— Iisuse Hristoase, da' ce frig i-afară!

Fusese glasul altui bărbat, apoi ușa de la intrare s-a închis cu zgomot. Silențios, dar cu inima bubuindu-i, Rebecca s-a retras în dormitorul lui James, apropiind mult ușa, în așa fel încât să poată vedea doar o porțiune foarte îngustă din coridorul întunecat de la etaj.

Și acum?

A răsuflat încetișor. În tăcere absolută.

Gândește, Rebecca, gândește. Cum naiba o să ieși de-aici fără să fii prinsă?

CAPITOLUL 11

— Ce mizerie, a mormăit James traversând bucătăria.

A tras un șut într-o cutie cu cereale care-i stătea în cale, iar cutia s-a spart și jumătate din conținutul ei, sute de fulgi de cereale, s-a adăugat dezastrului general.

Sertare atârnau pe jumătate trase, dulapurile fuseseră golite, cratițe și oale fuseseră împrăștiate pe jos, tot felul de vase acopereau blaturile. Purta hainele pe care i le adusese Bobby la spital, capul îi era tot bandajat și brațul în bandulieră. Când a intrat în sufragerie, bărbatului i s-au încleștat maxilarele, în timp ce tâmplele îi bubuiau. Toată casa fusese răscolită și tot ce nu fusese ridicat de poliție fusese întors pe toate părțile și abandonat, după ce fusese acoperit cu pudra fină și neagră utilizată la prelevarea amprentelor.

— Fir-ar să fie!

Laptopul și computerul îi dispăruseră, la fel și vehiculele, iar casa… A clătinat din cap, simțind cum durerea îi revine.

— Eu ți-am zis, i-a reamintit Bobby.

Îl luase pe James de la spital, ba chiar îl adusese și pe Ralph, care acum alerga prin încăperi și lătra nebunește, exact așa cum făcuse când stăpânul său se suise cu greutate în camioneta lui Bobby. Ciobănescul fusese în culmea fericirii și sărise pe James, lingându-l, schelălăind și dând din coadă, până ce obosise și se așezase. Partea bună era că Bobby îi adusese haine curate, iar administrația spitalului îi restituise portofelul. Cămașa pătată de sânge și blugii pe care-i purtase în seara dispariției lui Megan erau la poliție.

Acum, câinele parcă înnebunise din nou, schelălăia și lătra, alergând prin camere și în sus, pe scară.

— Cred că ți-a dus dorul, a comentat Bobby.

Purta o sacoșă cu puținele obiecte pe care James le avusese cu el la spital. La etaj, Ralph lătra cu atâta frenezie, de parcă ar fi încolțit o veveriță într-un copac.

— Ralph, a strigat James, termină! După aceea, l-a fluierat. Vino jos!

Scâncind, ciobănescul a coborât la parter, în vreme ce bărbatul privea la haosul din living.

— Asta-i…

— Cam nasol.

— …de-a dreptul un coșmar, băga-mi-aș!

Fotoliul *recliner* fusese răsturnat, buzunarele laterale îi fuseseră golite și pielea veche era acoperită cu pelicula neagră, granulată. Cărți și reviste erau aruncate peste tot, rafturile bibliotecii fuseseră și ele golite, iar pe polița șemineului nu mai rămăsese nimic; felinarul și aprinzătorul, care de obicei erau așezate pe ea, zăceau acum pe podea, printre celelalte obiecte.

James fu cuprins de un val de furie.

— Parcă ar fi căutat droguri, a comentat el, dar Bobby a clătinat din cap. Atunci – ce?

— O armă.

— Poftim? Pistolul meu?

— A dispărut.

James a intrat în sufragerie și a văzut sertarul în care-și ținea Glock-ul atârnând și gol. *Ei cred c-ai ucis-o.*

Pentru prima oară, bărbatul înțelegea că, până la găsirea lui Megan, el avea să fie primul suspect în investigația legată de dispariție.

— Ți-am zis că era mai bine să nu pleci din spital, i-a reamintit Bobby. Nu știu de ce te-a lăsat doctorul ăla.

— Iar eu ți-am spus c-a fost decizia mea.

— Dacă m-ai întreba, ți-aș spune c-a fost o decizie proastă.

— Nu te-ntreb.

— Uite ce-i, i-a propus Bobby, dacă vrei, poți să dormi la mine. Nevastă-mea n-o să aibă nimic împotrivă.

James nu era foarte sigur în privința asta. „Nevasta” era a treia soție a lui Bobby, Cynthia – „Spune-mi Cyn” – o brunetă pieptoasă care-l privise mereu pe James cu o expresie calculată, măsurându-l din cap până în picioare și mijindu-și ochii în spatele perdelei de fum de la țigările de import pe care le fuma. El nu se îndoia că „Cyn” îl căutase de câteva ori pe Google.

— Tu și Ralph puteți sta în dormitorul rămas liber pe când a plecat fiul lui Cyn și cred că Ralph îl place pe Princess.

James nu credea asta. Princess, mâța cu blană lungă a lui Cyn, al cărei

nume întreg părea să fie Princess-Baby, nu era nici pe departe un animal pe care să-l placi.

— Mulțumesc, a rostit el simțindu-și buzele zvâcnind, dar voi rămâne aici. Știi și tu – casă, dulce casă, și așa mai departe.

— Aș zice, mai degrabă, casă dulce dezastruoasă, da' ce mă bag eu – e viața ta. Bobby s-a strâmbat către scară. Ești sigur că poți să urci în dormitor?

— O să urc dacă va fi nevoie.

Dar nu în seara asta. Treptele pe care le urcase mereu câte două odată, fără să stea pe gânduri, păreau acum insurmontabile. Iar în frigider nu exista pic de mâncare. Și casa era murdară și cu susu-n jos, aproape imposibil de locuit în ea.

Ralph se plimba înainte și înapoi prin fața treptei de jos, privind întruna spre etaj, cu un scâncet de genul: *Hai să mergem la culcare.*

— Uite ce m-am gândit, a rostit James, o să stau câteva zile la han, până am să pot aranja pe-aci.

La urma urmelor, hanul era proprietatea lui, iar acolo existau camere curate, cameriste, telefoane, Wi-Fi funcțional și room-service de la restaurant și de la bar.

— Și Ralph?

— O să iau una dintre camerele pentru posesorii de animale de companie.

— Să știi că Cyn și Princess vor fi dezamăgite.

James a pufnit, dar Bobby a părut să fie de acord, așa că i-a spus:

— Vrei să te duci până sus și să-mi iei niște lucruri? Din dulap. Blugi și două cămăși. În baie am o trusă de ras.

— Nicio problemă. Vin imediat.

A început să urce scara, iar Ralph, trădătorul, i-a luat-o imediat înainte, conducându-l.

Inima Rebeccăi bătea ca o darabană. Cu urechea lipită de ușa dormitorului lui James Cahill, se străduia să asculte, dar înțelegea doar frânturi din conversație. Părea că se pregăteau să plece – James, celălalt bărbat și câinele. Dumnezeule, câinele! Urcase în galop scara tocmai când ea se pregătea să iasă. Rebecca izbuti să se întoarcă în cameră, însă animalul părea să nu se lase păcălit și continua să scheaune și să latre cu frenezie.

Iar acum se părea că urcă cineva. Rebecca a privit în jur, examinând dressingul și baia, apoi s-a uitat sub pat. Nu, nu și nu! Unicul loc în care s-ar fi putut ascunde era o mică debara, cu o ușiță de numai un metru înălțime; a traversat iute dormitorul și a intrat, aplecându-se mult, astfel încât practic stătea în genunchi, înghesuită în spațiul acela rece și întunecat – probabil, o parte din mansardă – în care bănuia că-și făceau cuib insecte, lilieci și șoareci.

S-a înfiorat la gândul acesta, iar în clipa următoare a auzit deschizându-se ușa de la dormitor. A urmat clicul comutatorului, apoi, lătrând, câinele s-a năpustit către ușiță. Nu, Doamne! Cum ar fi putut spune că venise aici pentru a căuta indicii despre soarta surorii ei?

— Ralph, termină odată, câine idiot! Hristoase, ce poate fi acolo? Un raton?

Rebecca era pregătită să audă un șuierat furios din cotloanele invizibile ale acelui spațiu în care fuseseră împinse geamantane vechi, cutii și mobile rupte. Praful domnea peste tot, așa că și-a strâns nasul cu degetele ca să nu strănute.

Câinele n-a abandonat însă asaltul. Continua să latre frenetic și femeia îi vedea umbra în dunga de lumină ce pătrundea pe sub ușiță.

Nu deschide ușa! N-o deschide!

Apoi a auzit sunet de pași care se apropiau. Abia cutezând să respire, a ținut strâns diblul scurt ce slujea ca mâner pentru ușiță, pe partea dinspre ea, și s-a încordat, decisă să n-o lase să se deschidă dacă bărbatul aflat de cealaltă parte decidea să investigheze. Tălpile îi erau proptite pe ușiță, brațele întinse și, în ciuda frigului din minuscula încăpere, degetele începeau să-i transpire, în timp ce, cu toată greutatea, lăsată mult pe spate, trăgea ușița spre ea.

— Vrei să vezi ce-i înăuntru? l-a auzit pe bărbat întrebând, încât a înghețat.

Vocea îi era clară acum, iar umbra lui se alăturase celei a câinelui, ale cărui lătrături atinseseră paroxismul.

Rebecca își simțea inima în gât. Ce explicații ar fi putut să ofere? Trebuia să mintă. Nu putea recunoaște că venise aici ca să caute obiecte ce-i aparținuseră lui Megan, că profitase de ocazia că James era internat în spital ca să-i scotocească prin casă. Putea să vadă foarte clar capetele de acuzare împotriva ei: violarea unei proprietăți, pătrundere prin efracție… și

Dumnezeu mai știe ce altceva.

— Ce naiba-i cu tine! a zis bărbatul, în timp ce câinele începuse să zgârie nebunește ușița. Ce-i în podul ăsta?

Oh, Doamne Dumnezeule.

Nu deschide ușa!

— Nu sunt sigur că vreau să știu, a urmat bărbatul. Haide, Ralph! N-avem timp acum de vânat veverițe sau șoareci sau ce-o mai fi pe-acolo. Nu acum. O să te ocupi de ei altă dată. Cu James. Haide-acum!

După care, ca prin miracol, câinele s-a îndepărtat – țăcănitul ghearelor i se auzeau pe coridor – continuând să latre.

Rebecca a răsuflat prelung și a simțit cum i se înmoaie tot corpul. Trebuia să iasă de aici. Înainte să se întoarcă vreunul dintre ei. Se gândi la ce opțiuni avea. Intrase prin ușița pentru câine și ar fi putut să iasă tot pe acolo sau să iasă chiar pe ușa principală dacă nu fusese acționat zăvorul de blocare automată și nimeni n-ar fi știut nimic. Înainte de a fi fost prinsă ca într-o capcană, se gândise la posibilitatea de a ieși printr-o fereastră de la etaj. Dormitorul aflat vizavi de cel al lui James avea o fereastră care se deschidea spre acoperișul verandei lungi, ce se întindea până în spatele casei. Urmele ei s-ar fi văzut pe zăpadă, dar dacă avea noroc, puteau să nu fie observate imediat, iar după aceea ninsoarea le-ar fi acoperit.

În mod clar, aceea era soluția disperată.

Abilitatea de a se furișa nu constituia punctul ei forte. Preferase dintotdeauna abordările directe și, ca atare, indiferent dacă-i plăcea sau nu, trebuia să-l înfrunte pe James din nou față în față și să-i zgâlțâie cumva memoria.

Totuși, nu i se părea normal ca el s-o găsească ascunsă în podul lui, ca pe o nebună sau spioană.

Nu – pentru a-i câștiga încrederea, ea avea nevoie de un teren de joc cu șanse egale.

Dar mai întâi, trebuia să iasă de aici înainte ca Ralph să apară iarăși lătrând pe scară. Stăpânindu-și frica, Rebecca a împins puțin ușa și a privit prin spațiul astfel creat. Dormitorul era întunecat, cu excepția unei raze de lumină ce răzbătea prin ușă de pe coridorul care părea pustiu.

Nu se vedea nici urmă de om sau de câine.

De la parter nu se auzeau voci.

Totuși…

Cu inima bubuind, ținându-și răsuflarea, a ieșit din pod și a închis cu grijă ușița după ea. Cu multă precauție, evitând hainele, cărțile, revistele și obiectele personale de pe podea, s-a îndreptat către ușă.

Câinele a lătrat din nou, puternic, o singură dată, și Rebecca s-a poticnit, fiind cât pe-aci să cadă. S-a lovit dureros de pat, dar și-a mușcat apăsat buza ca nu cumva să țipe.

Alt lătrat ascuțit, și ea s-a întors, gata să se repeadă spre pod.

Dar imediat a auzit clopoțelul de la ușă.

* * *

Prin fereastra livingului, James a zărit farurile unui vehicul care se apropia și care tocmai descria ultima curbă a drumului de acces.

Ce mai e acum?

În spatele lui, Bobby și Ralph coborau grăbiți de la etaj.

Un minivan s-a oprit afară, aproape de camioneta lui Bobby, și din el a coborât o femeie cu haină lungă, cenușie, și căciulă roșie, care a traversat peluza spre veranda din față. Purta cizme până la genunchi și nu părea să-i pese că merge prin zăpada înaltă.

Până ce a ajuns să sune la ușă, Ralph lătrase o dată, avertizând, iar James era deja în fața ușii.

A deschis-o brusc. De sub becul verandei, femeia i-a trimis un surâs.

— Bună! a zis ea. Sunt Charity Spritz de la *Clarion* și aș dori să vă pun câteva întrebări despre cele petrecute aici și despre Megan Travers.

— Nu.

— Știți ce s-a întâmplat cu ea?

— Am spus „Nu”, a rostit James, fără a face nici cel mai mic efort ca să-și ascundă iritarea. Pe ciobănesc îl apucaseră din nou pandaliile, așa că i s-a adresat tăios: Nu, Ralph! Șezi!

Câinele s-a supus, cu urechile ciulite și cu ochii fixați asupra lui.

— Ce-i asta? a întrebat Bobby.

— Sunt Charity Spritz, s-a grăbit femeia. De la *Clarion.*

— Te-am văzut la televizor, a încuviințat Bobby, mișcând din cap.

— Da. Exact. Din când în când mai fac reportaje pentru KPTD. Vreau doar să-i pun câteva întrebări domnului Cahill… și dumitale. Cum te numești?

Bobby și-a îndreptat ținuta cât să atingă toată înălțimea lui de 1,75 m.

— Sunt Robert Knowlton, managerul ranch-ului.

— Așadar, dumneata ești cel care l-a găsit pe domnul Cahill joi seară? Aici a adăugat Charity arătând spre interiorul casei.

— Exact, a răspuns Bobby, zâmbind ușor.

— Ajunge! a intervenit James.

Se săturase de oamenii care se arătau interesați de viața lui. Nu dorea să stea de vorbă cu poliția, sau cu sora lui Megan, sau cu Sophia și, mai ales, nu dorea să stea de vorbă cu nimeni din presă. Capul îl durea, umărul îi pulsa și nu făcuse duș de o eternitate.

— Te rog să pleci, a adăugat el.

— Nu am decât câteva întrebări.

— Îmi pare rău.

De fapt, nu-i părea rău deloc.

— Aș dori să relatez versiunea dumneavoastră despre cele întâmplate.

— Versiunea mea? (Asta nu suna deloc bine.) Nu există mai multe versiuni.

— Bineînțeles, a zâmbit reportera, întinzând gâtul ca să se uite pe lângă el în interiorul casei, casa *lui.* Vreau să spun că aș dori să public adevărul.

— Adresează-te poliției.

— Cum spuneam, aș fi vrut să aud ce aveți dumneavoastră de zis. Femeia părea sinceră, iar ochii îi erau rugători. Am fost la spital azi-dimineață, a adăugat ea, dar n-am fost lăsată să intru.

— Domnișoară Spritz, abia am ajuns acasă și seara asta nu-i deloc un moment potrivit pentru așa ceva.

— Atunci mâine? a exploatat ea imediat ideea.

— Nu.

— Cetățenii din Riggs Crossing au întrebări.

— Toți avem întrebări.

James a dat să închidă ușa.

— Dumneavoastră sunteți băiatul de aur din Riggs Crossing. Cel care a venit din San Francisco și care a adus atâta bine acestui orășel.

— Eu *nu* sunt din San Francisco.

— Dar familia dv. este de acolo, i-a amintit Charity.

A vârât o mână în buzunarul hainei, a scos o carte de vizită și i-a întins-o, dar el n-a schițat niciun gest. Bobby a fost cel care s-a grăbit să i-o ia dintre degetele înmănușate.

— Mâine, a zis ea când bărbatul a dat să închidă ușa.

— Asta este impertinență.

Bobby s-a uitat la cartea de vizită, în vreme ce James a strâns din ochi pentru o clipă – i se păruse că aude podeaua scârțâind la etaj.

— Ce-a fost asta?

— Cred că-i posibil să ai musafiri nepoftiți. Ralph a înnebunit la ușița mansardei. Probabil că ceva și-a făcut cuib acolo.

James s-a încruntat, dar păru să alunge gândul, în timp ce urmărea pe fereastră minivanul argintiu al lui Charity Spritz care ieșea pe poartă, intrând pe drumul către șosea. Perfect!

— Mi-ai luat lucrurile? l-a întrebat pe Bobby.

— Uite-le.

A ridicat geanta cu care venise de la spital, dar care acum, evident, părea mai plină decât fusese la sosire.

— Hai, atunci!

James se simțea obosit și nu-și dorea decât să se întindă în pat.

— În regulă, dar cred că ar fi în interesul tău să stai de vorbă cu reportera aia, l-a sfătuit Bobby în timp ce traversau sufrageria și bucătăria distruse. Dacă Megan nu-și face apariția, situația se va înrăutăți treptat. N-ar strica să ai un prieten în presă.

— O să mă gândesc, i-a promis James privind spre Ralph, care rămăsese în urmă și scâncea la baza scării.

— Câine idiot, a mormăit Bobby. Se comportă ciudat încă din seara aia… de când ai lipsit de acasă.

James a fluierat ascuțit și Ralph a apărut în goană în bucătărie.

— Hai să plecăm de-aici.

CAPITOLUL 12

În sfârșit, Rebecca a răsuflat prelung și zgomotos.

Pfui!

Glonțul îi trecuse, realmente, pe la ureche.

Casa era cufundată de vreo zece minute într-o liniște mormântală. Era singură. Nu se mai auzeau schelălăituri de câine, nici răpăit de gheare pe lemn și nici conversații de la parter, iar pe sub ușă nu se mai vedea nicio rază de lumină. Singurele zgomote erau murmurul aerului prin conductele de încălzire și bătăile inimii ei.

Îi auzise plecând, iar acum, printre două lamele ale jaluzelelor, privea cum o camionetă, cu farurile luminând drumul spre șosea, dispărea după un cot. A așteptat la fereastră până ce strălucirea roșie a stopurilor s-a pierdut în ninsoarea ce nu mai contenea.

Precaută, rugându-se cerului să aibă noroc, Rebecca s-a apropiat încetișor de ușă, apoi a șovăit cu mâna pe clanță.

Și dacă lăsaseră câinele în urmă?

I se păruse că auzise o comandă adresată ciobănescului, dar nu știa ce i se poruncise. Oare James luase câinele cu el și-l închisese într-o cușcă?

Pe de altă parte, ce alternativă avea ea? Nu putea să stea aici toată noaptea. Și cine știe când avea să revină James? Încet, să nu facă zgomot, a deschis ușa și a privit spre scara aflată în beznă. De o parte a coridorului, în dreapta, era baia, de cealaltă parte era dormitorul, a cărui fereastră se deschidea spre acoperișul verandei care înconjura casa și care făcea legătura cu acareturile din spate… Fără să scape din ochi hăul întunecat care se deschidea spre casa scării, femeia a traversat repede coridorul și a dat să intre în dormitor.

Nu, și-a reamintit ea, asta avea să fie ultima soluție. Alungându-și toate temerile, a început să coboare treptele. Deși casa mare și veche continua să fie tăcută, când a ajuns la parter Rebecca și-a ținut respirația. Interiorul era scăldat într-o lumină cenușie slabă de la singura lampă de securitate exterioară, ale cărei raze se reflectau din zăpadă. Hotărâse deja să plece pe ușa din față, deoarece zăpada de acolo era plină de urmele oamenilor și ale câinelui. Dar zăvorul automat?

Ghinion!

N-avea ce să facă – era treaba lui James să se întrebe dacă cineva fusese înăuntru.

Așa-i trebuia.

Simțindu-și gura iască și începând să transpire în ciuda frigului, a tras zăvorul, a deschis ușa și a ieșit pe verandă.

Era liniște absolută.

Cer întunecat, ninsoare, temperaturi sub zero grade, însă liniște.

Cu toate acestea, își simțea pielea zburlită.

Tot ce trebuia să facă era să se grăbească pe drumul de acces și, după ce ajungea la șosea, să traverseze parcarea hanului spre locul unde-și lăsase mașina. Iar după alte douăzeci de minute avea să fie acasă…

Scââârț!

Rebecca s-a răsucit în direcția de unde venea zgomotul, locul unde veranda cotea spre spatele casei.

Și n-a văzut nimic.

E doar imaginația ta.

Cu pulsul din nou crescut, a cercetat încă o dată, cu mai multă atenție, peisajul înzăpezit, totuși nu a zărit pe nimeni ascuns în umbră.

Pleacă odată de aici.

A închis ușa în spatele ei cât de ușor a putut și a dat să coboare de pe verandă.

Scââârț!

Mai puternic.

E doar vântul, care freacă o ramură de peretele casei, sau…

I se părea că inima îi bate ca un picamer când a dat să traverseze peluza.

Dinspre peluză s-a auzit un mârâit gros.

Rebecca a încremenit.

S-a întors.

A văzut siluetele întunecate pe verandă. Un bărbat și un dulău lățos, cu urechi ciulite, în ai cărui ochi se reflecta lumina stranie.

Stomacul i s-a strâns ghem și tocmai când se pregătea s-o rupă la fugă un glas extrem de familiar a oprit-o:

— Rebecca.

Oh, Doamne. *James.*

— M-ai speriat! Ce faci aici…? a îngăimat ea.

— Am uitat ceva, a răspuns bărbatul.

Ea a privit însă către parcare, unde nu exista niciun vehicul. Probabil că el coborâse și se întorcea ca să vadă ce intrus se afla în casa lui. Rebecca nu-l păcălise nicio clipă.

— În plus, aici locuiesc eu, a rostit James. Până atunci stătuse rezemat de peretele din lemn, dar acum se îndreptă și porni încet spre femeie. Așa că întrebarea este valabilă pentru tine. Ce faci *tu* aici?

Câinele pășea alături de el, cu blana de pe gât zbârlită, privind-o fix.

— Dar tu… Credeam că ești în spital.

— Până când n-am mai fost.

A coborât treptele foarte încet. Era furios; și ea vedea asta, în ciuda luminii slabe.

— De ce naiba ai intrat prin efracție în casa mea?

— N-am intrat prin efracție.

— Ușa era încuiată.

Rebecca știa că ar fi putut să scape de el dacă ar fi luat-o la fugă. Bărbatul nu părea prea sigur pe picioare și arăta jalnic; și-a dat seama când el s-a mai apropiat – avea capul complet bandajat și părea foarte palid în lumina hibernală slabă. Totuși, i-ar fi fost imposibil să alerge mai repede decât ciobănescul și James avea s-o prindă până la urmă, chiar dacă nu asmuțea câinele asupra ei. Fusese prinsă cu mâța-n sac, cum obișnuia să spună tatăl Rebeccăi.

— Ușița pentru câine era deschisă.

— Te-ai târât prin ușița aia? Iisuse, Rebecca, ce-i cu tine? După care, ca și cum ar fi crezut că i-ar putea răspunde, James a ridicat o mână și a întrebat: De ce ai făcut asta?

Unde merge mia, merge și suta.

— M-am gândit că aici aș putea găsi ceva care să m-ajute s-o descopăr pe Megan.

— Intrând în mod ilegal într-o casă care a fost deja percheziționată de poliție?

Suna ridicol chiar și în urechile ei. James continua s-o privească furios. Și nu era pentru prima oară, și-a amintit Rebecca.

— Și ce credeai c-o să găsești?

— Realmente, nu sunt sigură. Ceva… Orice… care să m-ajute s-o găsesc pe Megan.

— La mine în casă?

— Da! a replicat femeia, devenind acum ea însăși mânioasă. Megan mi-a spus la telefon că venea de aici. A arătat cu degetul spre casă. A zis că a avut o ceartă teribilă cu tine și că trebuise să plece. Că-i era frică de tine.

— Îi era frică de mine?

— De ce naiba tot repeți? *Da.* Era scoasă din minți – isterică – și de aceea m-am gândit că, dacă voi veni aici, poate că-mi va apărea o idee despre ce s-a întâmplat. Nici tu nu oferi mai multe lămuriri.

— Aș face-o dacă aș putea, dar…

— Da, da, știu! Nu-ți poți aduce naibii aminte.

Buzele lui s-au subțiat, iar o pală de vânt a zgâlțâit ramurile unui copac din apropiere.

— Hai să mergem înăuntru, a rostit el, e ger.

În ciuda mâniei care radia dinspre James, bărbatul părea ușor nesigur când a urcat treptele verandei din față.

— Ar trebui să plec, a zis ea.

— Nu încă, a oprit-o el, de-a dreptul furios. Unde ți-e mașina?

— La han. Rebecca s-a uitat spre parcarea goală. Dar a ta unde-i?

James a pufnit.

— Deocamdată mi-a reținut-o poliția. La fel ca tine, polițaii par să creadă că i-am făcut ceva surorii tale.

— Și nu i-ai făcut?

— Bineînțeles că nu.

— Asta îți amintești, a rostit ea apăsat, înaintând un pas spre casă.

— Aș vrea să-mi pot aminti.

— Atunci de unde știi?

— Pur și simplu, o știu, da? s-a răstit bărbatul. Nu sunt un tip violent.

Totuși, vena care-i pulsa lângă tâmplă, imediat sub linia părului neacoperit de bandaje, indica altceva.

— N-aș face niciun rău niciodată… nimănui.

— Așadar, știi și asta. Îți amintești și asta.

Câinele a scos un mârâit.

Rebecca nu-și desprindea ochii de la chipul furios al bărbatului.

— Nu i-aș fi făcut ei vreun rău.

Părea convins, totuși Rebecca știa cât de ușor putea să mintă.

— Ai plecat într-o camionetă cu celălalt bărbat, a zis ea, apoi te-ai întors

fiindcă știai că eu eram înăuntru.

— Ralph a știut asta. A privit-o, încruntându-se. Eu n-am șoareci în pod.

— Și după aia ai stat aici în ger, deși abia te-ai externat?

— Exact.

James a deschis ușa și a pătruns în vestibul, urmat de câine. A apăsat pe un comutator aflat în spatele ușii și a aprins lumina.

— Uită-te în jur. Uită-te cât vrei de atentă, fără să te furișezi cu o lanternă sau cu ce ai fost. Așa mi-am găsit casa – făcută praf de poliție.

— Iar ce s-a-ntâmplat înainte… Rebecca a intrat în living și s-a uitat la pata de pe soclul șemineului. Sângele ăla e… numai al tău?

— Habar n-am.

— Altă amintire pierdută?

Bărbatul a fulgerat-o cu privirea, după care și-a ferit ochii.

— M-am gândit că poliția va pune totul cap la cap. Cu un efort evident și o grimasă de durere, a îndreptat fotoliul și i-a făcut semn Rebeccăi să se așeze. Spune-mi ce știi tu? Cum ea a șovăit, James a continuat: Vrei să afli ce s-a-ntâmplat. Da?

Rebecca a încuviințat din cap. Se străduia să-și stăpânească iritarea ce sporea și a zis încet:

— Bineînțeles că vreau să știu.

— Perfect. Atunci povestește-mi.

Femeia a aruncat o privire prin încăperea răvășită și, pentru o clipă, a rămas pe gânduri. Ea dorea răspunsuri și se părea că James era dispus să vorbească. Ce avea de pierdut?

— Megan mi-a telefonat și mi-a spus că plecase de aici spre mine. După ce v-ați certat violent.

Stătea în picioare, lângă un raft de bibliotecă golit de cărți. I-a relatat convorbirea telefonică avută cu sora ei, care era isterizată și panicată, ca și despre următoarele ore și zile de așteptare fără ca Megan să-și facă apariția.

— La început nu m-am speriat. Ea are obiceiul să… în fine, știi și tu asta… să reacționeze în mod exagerat.

James a emis un sunet care ar fi putut însemna orice.

— La ce a reacționat în mod exagerat atunci?

Rebecca l-a țintuit cu privirea.

— Credea că voi doi aveați o relație exclusivă. Se pare că tu nu ai crezut

la fel. Cum bărbatul nu a răspuns, a continuat: Nu știu de ce a însemnat un asemenea șoc pentru ea. Doar știa… te știa.

Sperase că remarca ei îi va reaminti ceva.

Dar cum James n-a dat niciun semn că așa stau lucrurile, Rebecca a urmat:

— La început, am crezut că Megan depășise momentul de furie și că poate s-a întors, că voi doi v-ați împăcat și că ea, pur și simplu, uitase să mă țină la curent. S-a uitat pe fereastră; ninsoarea nu contenise. Nici măcar nu mi-am făcut prea multe griji când n-a răspuns nici la apeluri, nici la SMS-uri. Mi-am zis că, probabil, se simțea jenată și nu dorea să explice nimic, dar când nu mi-a răspuns până… ce zi era, Doamne? Cred că vineri seară… am început să-mi fac griji și să-i sun pe prietenii și pe colegii ei de muncă, de la care am aflat că nu venise la serviciu. Unul dintre ei… Ramon… a încercat și el s-o contacteze. Ba chiar s-a dus la apartamentul ei și m-a sunat să-mi spună că Megan nu era acolo și nici mașina. Atunci am început să-i întreb pe toți cei la care mă puteam gândi, pe toți cei pe care ea îi menționase vreodată și pe care i-am putut găsi și, desigur, am întrebat și la spitale.

— Și nimic.

— Asta a fost totul.

— Așa ai ajuns la concluzia că eu am o legătură cu asta.

— În mod evident, povestea ei despre cearta violentă a fost corectă.

— Și ți s-a părut logic ca eu, rănit îndeajuns de grav ca să fiu dus cu ambulanța la spital, unde am zăcut în comă, să fi putut totuși scăpa cumva de sora ta?

— Mă gândesc că puteai să fi avut… un complice, a zis Rebecca. Megan mi-a spus că te întâlneai cu altă femeie.

— Așa că, în loc să rup legătura cu ea, am înscenat un conflict violent și am angajat pe cineva ca s-o răpească? Tu chiar vorbești serios?

James a intrat în sufragerie și a îngenuncheat, cu o grimasă de durere, lângă un dulăpior a cărui ușiță era deschisă.

— Rahat, a mormăit el privind înăuntru, după care a scos o sticlă prăfuită și a ridicat-o. Bei?

— Nu, mersi.

Bărbatul a scotocit în alt dulap și a reveni cu două pahare și cu sticla.

— Sigur?

— Nu vreau să beau.

Rebecca mai băuse cu el, iar episoadele acelea nu se terminaseră așa cum ar fi trebuit.

— Asta-i ceva serios, a rostit ea.

— Da, mi-am dat seama.

— Iar tu, care abia ai ieșit din spital și ești pe sedative… și altele – cred că nici tu n-ar trebui să bei.

James a încuviințat scurt din cap.

— De acord, dar… au fost două zile date naibii, nu crezi?

A pus paharele pe o măsuță rămasă încă în picioare după percheziția poliției, a turnat câteva degete zdravene în ambele pahare, apoi a lăsat sticla deschisă între ei.

— Poate c-ar trebui să fii mai atent, a sugerat ea.

— În privința asta nu-i loc de „poate”, dar mai dă-o naibii. James a deșertat scurt păhărelul. Și, știi de ce? Toți din orașul ăsta blestemat par să creadă că eu, în cel mai fericit caz, sunt un răpitor, iar în cazul cel mai rău, sunt un… Doamne, nici nu vreau să mă gândesc!

Și-a mai turnat câteva degete.

— Ia-o-ncet!

— Nu exact de asta ai venit tu aici?

— Eu vreau doar să aflu adevărul.

— Și să mă răstignești după aceea, a zis el privind-o cu atenție.

Rebecca ar fi dorit să-l mintă, totuși n-o făcu. În clipa aceea, luminile unor faruri au măturat ferestrele și o camionetă ponosită a intrat în parcare. Alți musafiri?

— Probabil e *calvaria,* a zis James.

— Vrei să zici cavaleria.

— Una sau alta.

Bărbatul golise și al doilea pahar, când pe verandă s-au auzit pașii cuiva. Ralph a sărit în picioare și s-a repezit la ușă.

— Asta-i sinucidere.

— Speranța nu moare niciodată, a replicat James, ridicând dintr-o sprânceană. Totuși, nu cred că așa va fi. În niciun caz azi. Nu din două păhărele.

— Așa-ncepe sfârșitul.

Ai cui puteau fi pașii de pe verandă? s-a întrebat Rebecca. Nu dorea să

fie prinsă în altă conversație stingheritoare și să dea explicații despre prezența ei aici, așa că s-a dat puțin într-o parte. Nu trebuia să mai rămână.

— Trebuie să plec.

— O să te ducem noi la mașina ta.

— Cine-s acești „noi”? Nu am nevoie, mersi. Ajung repede pe jos.

— E Bobby. A venit să mă ducă la han.

Bărbatul care a intrat pe ușa din față era îndesat și avea o șapcă trasă adânc peste ochi, ce-i acoperea părul sârmos; izul de fum de țigară a pătruns în casă odată cu el. A privit-o sfredelitor pe Rebecca.

— Să fiu al naibii, a rostit el. Ralph simțise ceva.

— Exact. Ea este Rebecca, sora lui Megan. El este managerul ranch-ului meu, Bobby.

— Ce caută aici? a întrebat Bobby.

— Credea că ar putea găsi ceva care s-o ajute să-și descopere sora.

— Și, atunci, a intrat prin efracție? s-a strâmbat Bobby. Am încuiat casa cu mâna mea.

— Așa ceva. E o poveste lungă. Finalul e că și-a lăsat mașina la han, așa c-o s-o ducem noi până acolo.

Bobby păru gata să protesteze, dar se mulțumi până la urmă doar să-și îndese și mai adânc șapca pe cap.

— Bine, a rostit scurt.

— Uite ce-i, a zis Rebecca, vorbesc serios, pot să merg pe jos. Nu-i așa departe. Tu ești rănit și mă-ndoiesc că-n camionetă este mult loc.

James pornise deja spre ușă.

— Camioneta lui Bobby are și o strapontină între scaune.

Femeii nu-i plăcea deloc ideea de a fi înghesuită între cei doi bărbați, chiar și pe o distanță scurtă.

— Nu cred…

— N-are rost să te pui cu el, i-a sugerat Bobby. Hai mai bine să terminăm treaba. Cyn – nevastă-mea – îmi dă întruna SMS-uri. Trebuie s-ajung și eu acasă.

— Numai să-mi iau o pălărie, s-a scuzat James, dispărând pe hol, de unde a revenit cu o pălărie neagră de cowboy, care-i acoperea parțial capul bandajat. Haidem!

Deși nu-i plăcea, Rebecca a fost condusă afară și practic urcată odată cu câinele în camioneta Silverado. Bobby era la volan, iar James se lipise de

geamul din dreapta, cu Ralph ghemuit la picioarele lor, fără să-și desprindă nicio clipă ochii negri de pe chipul femeii.

Poți face față, și-a zis, ignorând că piciorul ei drept era lipit pe toată lungimea de piciorul lui James, că bărbatul era atât de aproape. Amintiri ale momentelor petrecute împreună îi năvăliră în minte. Poate că, pentru el, timpul fusese prea scurt și uitase, dar Rebecca își amintea – ba chiar în cele mai mici detalii. Seattle nu păruse niciodată atât de plin de viață în cele câteva luni pe care le petrecuse cu James. De altfel, realiza acum că ea însăși nu mai fusese niciodată atât de plină de viață. Trădarea lui fusese amară.

Bărbatul o înșelase cu propria ei soră.

Iar apoi o înșelase și pe Megan.

Poate că acum ar fi trebuit să simtă o oarecare satisfacție în asta, totuși nu simțea așa ceva. Cu un efort, a încercat să-și alunge din minte gândurile acelea ridicole și să uite de sentimentele și mai ridicole. Trecutul rămăsese undeva în spate și se părea că nu lăsase în James vreo urmă care să dăinuie, în așa fel încât el să poată simți măcar un fior de emoție în ceea ce o privește.

În cabina mică și caldă a camionetei, Rebecca se simțea învăluită de mirosul de fum și de alcool. Din fericire, drumul era scurt – de nici cinci minute. Cu toate astea, în timp ce privea în tăcere prin parbriz la ștergătoarele ce îndepărtau zăpada, le-a simțit totuși ca pe o eternitate.

La han, Bobby a găsit un loc de parcare în apropierea intrării și a oprit motorul. James a deschis imediat portiera și a ieșit, ca și cum ar fi fost la fel de doritor ca și Rebecca să evite contactul apropiat.

Excelent!

Și ea avea nevoie să alunge intimitatea spațiului închis.

Cu cheile în mână, s-a lăsat să alunece de pe strapontină și a coborât în gerul mușcător. A aruncat o privire iute spre Bobby și a rostit:

— Mulțumesc.

După aceea s-a întors către James, care rămăsese în picioare, lângă portiera deschisă din dreapta, și a adăugat:

— Asta nu s-a terminat încă.

* * *

— Nu prea te place, a comentat Bobby, în timp ce ducea bagajul lui James pe cele câteva trepte ale hanului.

— Sentimentul este reciproc.

Managerul ranch-ului i-a aruncat o privire neîncrezătoare în vreme ce-i ținea ușa deschisă, iar James a pătruns în atmosfera familiară a hotelului. Recepția intimă, barul și restaurantul – într-o parte, ascensorul și bradul de Crăciun înalt de patru metri – în cealaltă parte.

A constatat că mersul în sine nu mai era atât de simplu pe cât fusese. Cele două păhărele fuseseră o greșeală; Rebecca avusese dreptate în privința asta, dacă nu și în altele. Bărbatul se simțea ușor amețit, detașat de propriul corp, ceea ce-l ajuta în privința durerii, dar nu în aceeași măsură și în cea a stabilității.

Mai rău încă, atingerea corpului Rebeccăi în camionetă îl zguduise ca un curent electric.

Peste o jumătate de oră, după ce Bobby îi dusese obiectele în unul dintre cele două apartamente VIP ale hotelului, James a rămas, în sfârșit, singur. *VIP* era nițel cam exagerat, și-a spus el în timp ce se mișca încetișor prin cameră, totuși apartamentul avea dormitor, baie, uși vitrate și un birou, alături de o canapea extensibilă în living, plus o chicinetă cu plită electrică și frigider. Avusese noroc să beneficieze de anularea în ultima clipă a unei rezervări, deoarece toate camerele hanului erau rezervate de acum până la sfârșitul anului.

Nu conta deloc că el era proprietarul… De fapt, era coproprietar alături de First Crossing Bank.

A intrat în camera de baie, s-a dezbrăcat și și-a examinat corpul în oglinda înaltă, de la podea până în tavan. Arăta ca naiba. Deși picioarele și partea inferioară a trunchiului îi erau neatinse, capul continua să fie parțial bandajat, brațul era în bandulieră și coastele învinețite. La toate acestea, se adăugau zgârieturile de pe obrazul stâng. Fuseseră curățate și dezinfectate cu atenție. Sub barbă se formaseră deja coji, dar bănuia că în vreo săptămână avea să arate în regulă. Iar dacă nu, o barbă scurtă ar fi ascuns urmele, însă deocamdată…

A reglat capul dușului astfel încât jetul de apă să-l lovească în șale, apoi a intrat sub el. Încercă să nu-și ude banduliera și bandajele, dar nu izbuti, așa că s-a resemnat. S-a săpunit, a dat cu șampon pe părul ce rămăsese expus, după care s-a lăsat învăluit de apa fierbinte și de aburi. Pornise pe calea cea bună, simțea asta – corpul i se vindeca.

Și, cu toate astea, nu-și putea aminti.

Nu în mod limpede.

Iar durerea continua să fie prezentă, ca o pulsație surdă. În ciuda scotch-ului, n-ar fi putut să adoarmă fără medicamente. Poate că ar fi trebuit să mai stea o zi sau două în spital, și-a spus, apoi a alungat ideea.

S-a întors apoi cu gândul la Rebecca. Frumoasă și furioasă ca naiba. Atât de convinsă că el avea o legătură cu dispariția surorii ei, încât îi intrase în casă și scotocise. Nu avea încredere în el. Nu-l plăcea.

Dar cândva avusese încredere și-l plăcuse.

James nu-și amintea clar perioada aceea, însă simțea că femeia ținuse la el, posibil chiar mai mult decât ținuse el la ea. Deși nu-și putea aminti detaliile relației lor, în adâncul sufletului admitea că femeile îl duseseră întotdeauna la pierzanie.

Și se părea că încă nu se terminase.

Așadar, Rebecca venise aici pentru Megan?

Sau pentru el?

Egoul lui… La naiba! Fusese mereu o problemă. Asta măcar nu uitase. A găsit flaconul cu calmante pe poliță, a luat două pastile, le-a înghițit și s-a rezemat de chiuvetă. De ce oare nu-și putea aminti decât frânturi?

Pentru că nu vrei să-ți amintești. De la cursurile de psihologie pe care le-ai urmat, știi că mintea se autoprotejează, că uneori zone din viața noastră sunt prea dureroase pentru a fi readuse la suprafață, astfel că mintea închide ușa spre ceea ce a fost atât de brutal.

Recunoaște, nu-ți poți aminti.

Cel puțin, nu acum.

Privindu-și imaginea jalnică în oglindă, James încerca să se consoleze cu gândul că era posibil ca amnezia lui să fie lucrul cel mai bun.

CAPITOLUL 13

Dacă James Cahill credea că poate scăpa atât de ușor, atunci nu știa ce-l așteaptă în continuare, a decis Charity în timp ce șofa spre apartamentul ei, o garsonieră amenajată în fostele odăi ale cameristelor dintr-o locuință mai mare. Când a intrat pe aleea de acces a ridicat ochii spre clădire.

Părea desprinsă dintr-o litografie Currier & Ives: o casă victoriană cu două etaje, cu zăpadă pe acoperiș și țurțuri perfect egali atârnând sub streșini. Cu ani în urmă, conacul acesta măreț fusese împărțit în cinci apartamente, incluzându-l pe cel al proprietarului, care locuia la parter. Alt apartament era la demisol, două la etajul unu, iar cel mai mic, garsoniera minusculă a lui Charity, ocupa etajul al doilea.

Reportera își cunoștea vecinii din vedere și după numele de pe căsuțele poștale, însă doar atât. Bărbatul care locuia la demisol se ținea departe de restul – ea îl considera un obsedat de computere încât se întreba dacă nu cumva era băgat în pornografie sau în ceva necinstit; își spusese că ar fi trebuit să verifice asta. La etajul unu locuia un cuplu, iar soția era însărcinată. Grozav! În curând, avea să existe un prunc care să zbiere. Charity abia aștepta asta. Singura persoană seminormală din toată clădirea era o femeie de vreo patruzeci de ani care trăia în apartamentul aflat sub garsoniera ei, vecină cu perechea viitorilor părinți. Iar femeia respectivă – Maribelle Edwards – lucra ca bucătăreasă la Cahill Industries, ceea ce, decisese Charity, era chiar o coincidență norocoasă. Și-a reamintit că trebuie să se dea bine pe lângă Maribelle, să se ducă pe la ea cu o sticlă de vin și să-i dezlege limba despre ceea ce se petrecea înapoia ușilor închise ale hotelului.

A intrat grăbită în hol și a urcat scările până la garsonieră. Înăuntru domnea dezordinea – două perechi de blugi fuseseră lăsate pe podea, pilota alunecase pe jumătate de pe pat, iar pe masă rămăseseră o grămadă de pahare – dar, prin comparație cu haosul pe care-l întrezărise în casa lui James Cahill, locuința ei părea un exemplu de ordine și curățenie.

Cumva…

După ce a încuiat ușa, Charity și-a aruncat cizmele cât colo, apoi și-a scos haina și a reglat termostatul, care avea două poziții: mai frig decât

iarna în Antarctica și mai fierbinte decât în iad. Acum optă pentru a doua poziție.

Încă iritată de Cahill, a luat din frigider o sticlă de vin desfăcută, și-a turnat un pahar de Merlot și s-a așezat la masa care-i servea și drept birou. A tras două guri lungi, în vreme ce interiorul garsonierei începea să se încălzească, apoi și-a deschis laptopul.

Era momentul să afle mai multe despre James Cahill. Intenționa ca mâine dimineață să se ducă la redacție înarmată cu o tonă de informații și să insiste ca editorul să-i dea ei cazul Megan Travers. Trebuia să fie al ei, la naiba, fiindcă Seamus O'Day, decrepitul ăla de fost sportiv, nu făcea absolut nimic. Era momentul ca altcineva, mai precis Charity, să ia taurul de coame și să-l demaște pe mincinosul de Cahill.

Era convinsă că bărbatul știa mai multe decât spunea.

Amnezie?

Ha!

Care era probabilitatea?

— Mică spre zero, a rostit ea cu voce tare și a intrat pe Google.

A găsit informații despre vechile scandaluri asociate familiei Cahill și s-a simțit cuprinsă de o căldură plăcută. De la whisky și vin? Poate că da. Dar probabil și pentru că ea știa că se afla pe punctul de a arunca în aer povestea James Cahill/Megan Travers.

— Ia fii atentă, a vorbit iar de una singură, parcurgând articol după articol despre Marla Cahill și fiica ei Cissy, ca și despre – tam! tam! – micuțul și drăgălașul James.

Nici pe departe atât de inocent, dragul de el!

Sorbind din pahar, a citit și a printat articolele ce-i atrăseseră atenția. Familia Cahill se număra printre vechii bogătani din San Francisco, făcuse avere de generații. Înființase Cahill House pentru fete gravide care nu aveau unde să se ducă și avusese parte de scandaluri ce implicaseră sex, bani, minciuni și secrete îngropate, care nu putuseră rămâne însă ascunse. În ciuda tuturor, afurisiții prosperaseră, chiar dacă matriarha, Eugenia, murise… ucisă și ea.

Crimele și tulburările mintale erau un fir roșu prin istoria familiei, iar acum era oare posibil ca actuala criză să-l aibă în centru pe alt Cahill, de data asta pe James, moștenitorul cel mai tânăr și băiatul de aur? Era oare posibil ca el s-o fi omorât, cine știe cum, pe prietena lui și să-i fi ascuns

trupul, pentru ca după aceea să recurgă la automutilare pentru a-și camufla crima?

Părea totuși improbabil și, de asemenea, se spunea că Megan pornise spre sora ei după cearta lor violentă. Așadar, dacă Megan trăia când plecase de la James, n-ar fi fost posibil ca bărbatul să fi avut un complice care-l ajutase ori să fi plecat el însuși după femeie și s-o fi ucis?

Charity s-a lăsat pe spate în scaun, încercând să reflecteze.

Cumva, într-un fel sau altul, ea avea să afle toate secretele lui James Cahill.

Și avea să dezgroape toate mizeriile din familia lui.

James nu era singurul care avea conexiuni în San Francisco. Mătușa lui Charity locuia în Oakland, la distanță scurtă de mers cu mașina peste Golf, și era sezonul sărbătorilor. Poate că sosise timpul să reînnoade legăturile de familie și să combine o călătorie de afaceri cu plăcerile. Crăciun fericit și toate rahaturile alea!

Surâzând în barbă, Charity a revenit în bucătărie, și-a reumplut paharul, după care a luat telefonul și a căutat prin contacte numărul mătușii Maureen.

* * *

Visul era extrem de real.

Era întins în pat iar o femeie îl dezmierda cu săruturi pe care le simțea fierbinți pe piele. James a gemut adânc atunci când ea și-a plimbat limba pe pieptul lui și apoi mai jos.

A reacționat cu o erecție pe măsură. Dureroasă.

Sângele îi clocotea.

Gura ei a coborât pe toată lungimea membrului, cu limba umedă, caldă și convingătoare.

Rebecca? Îi vedea chipul, deși ținea ochii închiși; imaginea ei s-a păstrat pentru o secundă îndărătul pleoapelor, după care a dispărut, însă senzațiile incitante de plăcere sexuală continuau să-l devoreze.

Fierbințeala.

Umezeala.

Nevoia.

Presiunea creștea și, tocmai când credea că nu se mai putea reține, ea l-a încălecat, mișcându-se foarte jos peste șoldurile lui, dar blând… atât de umedă… atât de fierbinte… mișcându-se tot mai repede, iar bătăile inimii

lui James s-au iuțit, la fel și respirația… Oh, Doamne, oh, Doamne, oooh…
Bărbatul s-a arcuit în sus, încordându-se.
Un spasm i-a străbătut corpul.
Apoi altul, și altul.
Gemu, odată cu eliberarea.
Șoldurile îi coborâră înapoi pe saltea.
O durere i-a străbătut violent cușca toracică.
Poftim?
Ochii i s-au deschis larg în clipa în care femeia a alunecat de pe el. Nu fusese un vis.
Nu fusese o halucinație provocată de medicamente.
Femeia era în pat cu el.
Camera era aproape în beznă, printre jaluzelele parțial închise abia răzbătea lumină și, pentru o secundă, James fu dezorientat. Nu era acasă, nu era în spital, ci era… Oh, la naiba! Bâjbâi după veioza de pe noptieră, găsi un întrerupător, iar încăperea întunecată fu brusc scăldată într-o lumină caldă.
Complet goală, Sophia era lipită, caldă, de el, cu părul blond răvășit, cu ochii scânteind amuzați.
— Bună dimineața, a șoptit ea, încercând să tragă pătura înapoi peste bărbat.
— Ce faci aici?
James clipi, străduindu-se să se orienteze. Nu era acasă. Nu era în spital. Ah, da! Hanul.
— Nu-i clar?
A zâmbit seducător și și-a ridicat brațele deasupra capului, azvârlindu-și părul peste un umăr și expunându-și ceafa, unde câțiva pistrui se ascundeau de obicei sub șuvițele blonde, dese.
— Vreau să zic… S-a îndepărtat de ea. De ce ești aici?
— Tu m-ai invitat.
Asta nu suna în regulă.
— Când?
— Aseară. Când erai la recepție, ca să te cazezi… Eu închideam barul și m-am uitat în holul recepției, unde stăteai cu Bobby. M-ai văzut și mi-ai făcut semnul.
— Care semn?

— Încuviințarea din cap, care mă anunța să urc… Așa că am urcat.

James nu-și amintea nimic. Oare ea mințea? Sophia a ridicat dintr-o sprânceană, simulând timiditatea.

— N-a fost bine?

— Ba da…

Ar fi putut oare răspunde altceva?

Femeia s-a rezemat pe ambele coate, înclinând capul, astfel că părul îi căzu peste un umăr gol, atingându-i partea de sus a unui sân. Zâmbetul îi păli.

— Nu mai ții minte?

James își amintea că intrase în hotel și că era tot într-o stare de spirit proastă. În casă era un dezastru, computerul, laptopul, iPadul și telefonul îi fuseseră reținute de poliție; era suspectat de dispariția lui Megan Travers și nu-și putea aminti fragmente importante din viața sa. Își amintea totuși că o găsise pe Rebecca Travers în casa lui, iar asta și faptul că băuse rapid două – sau fuseseră trei? – pahărele contribuiseră probabil masiv la migrena ce-i stăruia acum înapoia ochilor.

— Ah. Bine atunci… Sophia s-a tras spre marginea patului și, în mod surprinzător, a roșit. O să plec.

— Chestia e că sunt dat peste cap.

— Speram să te pot ajuta în privința asta. Femeia îl privi, dar dându-și seama că el n-avea să-i spună să rămână, s-a întins după haine. Crezusem că te-aș putea îngriji cât ești în convalescență.

Își puse un sutien minuscul, apoi chiloțeii tanga, pe care-i ridică peste picioarele frumoase, după care s-a sculat și i-a fixat peste fesele perfect rotunde.

Era o femeie frumoasă.

Superbă.

Iar James era sigur că ea era perfect conștientă de asta.

— Aș putea sta cu tine în casa ta sau ai putea sta tu la mine în apartament. Sophia îmbrăcă un pulover cenușiu cu gât întors și-și scoase părul de sub el. Ți-ar fi de folos să ai pe cineva care să te ajute, să te îngrijească.

— O să fiu bine.

S-a strecurat apoi într-o fustă mini neagră, după care și-a strâns părul la spate în coadă de cal

— Dacă stai aici, presupun.

— Am totuși o casă.

— Am auzit că poliția a răsturnat-o cu fundu-n sus.

— Nimic care să nu poată fi aranjat.

Sophia s-a uitat spre banduliera lui, rămasă pe marginea patului.

— Vreau să spun că, până la urmă, le voi putea aranja, a adăugat bărbatul.

— Și, până atunci? Ai avut baftă c-ai găsit o cameră liberă aici, dar am verificat, și tot hanul este rezervat până în săptămâna de după Anul Nou. Ce vei face atunci – o să refuzi clienți care plătesc ca să stai tu în camera asta?

— Cineva o să-și anuleze rezervarea.

— Dacă zici tu… Să știi că invitația rămâne valabilă. Poți să vii să stai la mine, te voi îngriji, iar când vei fi… mai bine, când nu va mai trebui să porți banduliera, te poți întoarce acasă. De fapt, te poți întoarce oricând.

Propunerea era perfect logică, totuși James nu dorea să se angajeze. Ea îi văzu indecizia.

— Nicio problemă, fă cum vrei. Stând pe marginea patului, Sophia își trase o cizmă înaltă până la genunchi, strâmbându-se puțin atunci când forța laba piciorului. Eu încercam doar să te ajut.

Trase fermoarul primei cizme, apoi procedă la fel cu a doua, după care se întinse către o haină din lână pe care o aruncase peste spătarul singurului scaun din dormitor.

— Dacă însă nu vrei nu-i nicio supărare. Și-a înfășurat un fular roșu în jurul gâtului, aruncându-i un surâs scurt, cunoscător. Ne vedem, a adăugat ea, aplecându-se peste pat pentru a-l privi drept în ochi. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva. De orice.

— Așa o să fac.

Femeia l-a sărutat ușor, după care s-a întors și, fără vreun alt cuvânt, a deschis ușa spre living și a trecut pe lângă Ralph, care stătuse întins de cealaltă parte. Câinele abia dacă a înălțat capul, apoi James a auzit clicul ușii, care s-a închis în urma Sophiei.

Nu știa dacă simțea ușurare sau dezamăgire sau câte un pic din fiecare.

CAPITOLUL 14

Cabana izolată
Munţii Cascade
Statul Washington
15 decembrie

Trebuie să existe o cale de ieșire de aici. Trebuie!

Gândul ăsta îmi trece prin minte pentru a nu știu câta mia oară, în timp ce stau turcește pe patul extensibil, o sofa cu un sac de dormit aruncat peste saltea.

Trebuie neapărat să ies.

Odată ajunsă afară, s-ar putea chiar să recunosc locul acesta din sălbăticie. Pentru că, realmente, nu știu unde mă aflu acum și aș putea fi derutată în privința lui. Nu știu de cât timp mă aflu aici, după ce am fost paralizată de un pistol de asomare.

Cât de idioată am fost! Nu m-am gândit nicio clipă că aș putea fi atacată.

Idioato! mormăi, după care mă reîntorc la problema găsirii imediate a unei căi de evadare.

Dar presupunând că m-aș putea elibera, ce fac după aceea? Unde mă aflu? Sunt la zeci de kilometri de civilizație, sau doar la cinci sute de metri de o șosea importantă? Oare copacii înalți pe care-i întrezăresc sunt brazi adevărați de munte sau, posibil, doar partea cea mai îndepărtată a pepinierei de pomi de Crăciun? De fiecare dată când răpitorul meu se întoarce, nu aud alt zgomot de trafic decât cel al mașinii, totuși s-ar putea ca această cabană să nu fie chiar așa izolată pe cât am fost lăsată să cred.

Poate că nu sunt la multe ore depărtare de civilizație, ci doar la câteva minute…

Mă întreb dacă mă caută cineva.

Sunt sigură că da.

Îmi înghit temerea că, de fapt, n-are nimeni habar c-am dispărut, că au fost răspândite minciuni despre motivul pentru care nu sunt disponibilă.

Dacă aș avea telefonul, sau măcar un radio, sau orice alt mijloc de

comunicare cu lumea exterioară!

Mă uit din nou prin încăperea micuță, căutând o fisură în temnița asta, ceva ce să nu fi observat până acum și, în vreme ce fac asta, nu pot să nu mă întreb ce soartă voi avea?

Dacă nimeni nu știe unde mă aflu, cu excepția răpitorului meu, ce se va întâmpla cu mine dacă el pățește ceva?

Simt un ghem în stomac și încerc să nu mă gândesc cât de disperată este situația mea.

Trebuie să ieși de-aici! îmi reamintesc, iar vântul urlă afară, batjocoritor.

Involuntar mă înfiorez, deși, desigur, în realitate nu mi-e frig, în colț, într-un șemineu cu propan, arde un foc strălucitor ce radiază căldură. Mă întreb, într-o doară, ce se va întâmpla când propanul se va termina sau dacă generatorul pe care-l aud duduind va amuți. Ce se va întâmpla dacă răpitorul decide să nu se mai întoarcă sau dacă i se întâmplă ceva care-l imobilizează? Ce va fi atunci?

Pentru Dumnezeu, încetează odată!

Încerc să alung gândul acela oribil, dar el continuă să revină pe furiș, un viermișor oribil care mi se târăște prin creier, amintindu-mi cât de vulnerabilă sunt în realitate.

Dispari! urlu eu din răsputeri.

Din nou.

Îmi strâng genunchii la piept și privesc în sus, afară, pe ferestrele de sub tavan. Sunt micuțe, într-un șir ordonat, niciuna atât de mare, încât să mă pot strecura prin ea; vârfurile brazilor cernuți de zăpadă sunt încă vizibili înainte de lăsarea nopții. Există și două ferestre mai mari, dar ele sunt astupate – „reconvertite” ar fi termenul la modă – cu alte cuvinte, bătute în scânduri. Inutile. De neclintit.

Știu asta.

Am încercat să le deschid, iar unghiile rupte și vârfurile însângerate ale degetelor îmi dovedesc asta. Bineînțeles, nici nu s-au clintit. Asta-i una dintre trăsăturile comune Căsuțelor Cahill: construcția solidă.

Modelul acesta cu faianță gri-argintie în ape tremurătoare, cu blaturi din piatră la modă, ba chiar și cu un mic candelabru blestemat, este minunat de exclusivist, totuși rămâne o temniță.

La început am crezut că e o glumă proastă. Că „răpirea” mea nu e decât o farsă complicată și nechibzuită.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama.

Ar fi trebuit să fi înțeles cu ce aveam de-a face. Însă după prima noapte, ca și după a doua, dar și după a treia, am ajuns să înțeleg adevărul teribil că eram ținută captivă aici, că era posibil să fiu lăsată să mor, și am început să mă panichez.

Iar acum, cu gura uscată, cu toți mușchii încordați, mă întreb: voi mai fi liberă vreodată?

Sau voi rămâne, pentru vecie, prizonieră aici?

Oh, Doamne! Nu. Nu!

Cu certitudine, dacă cineva ar fi intenționat să mă ucidă sau să mă rănească, asta s-ar fi întâmplat deja. Nu-i așa? De ce să mă țină zăvorâtă într-o cabană izolată? Cu siguranță, dacă moartea mea ar fi fost țelul final, ea s-ar fi petrecut deja.

Și atunci... ce poate fi?

Să fiu ținută pentru răscumpărare?

Nu.

Un gând mai sumbru începe să-mi invadeze mintea, dar îl blochez.

Totuși, simt o durere în inimă. În tot timpul de când sunt ținută aici, unica persoană pe care am văzut-o este cel care m-a răpit.

Cel în care am avut încredere.

Cel pe care l-am așteptat toată viața.

Dar oare răpitorul meu are un complice?

Poate că da.

Și dacă cel care a făcut asta a prezentat o minciună construită cu grijă prin care a explicat absența mea? Cât timp i-ar fi trebuit cuiva să-și dea seama că am dispărut cu adevărat, că lipsesc cu adevărat?

Panica mă cuprinde din nou, inima îmi fâlfâie în piept, mâinile încep să-mi tremure necontrolat.

Controlează-te! îmi poruncesc peste șuierul slab al focului.

Trebuie să fiu calmă.

Puternică.

Unica mea șansă este aceea de a-mi păstra mințile întregi.

Nu ceda!

Cobor pe scară și traversez către baia minusculă, unde privesc atentă accesoriile, care sunt strâns înșurubate. Știu că nu pot fi desprinse. În fiecare zi am încercat s-o fac cu mâinile goale. Și am eșuat. Totuși trebuie să existe o cale de scăpare! Nu pot să cred că nu se poate evada din cutia asta cu pereți din lemn, ghips-carton, metal și sticlă.

Știu că există fante și găuri la care sunt conectate conducte ce duc la o sursă de apă și la o fosă septică… nu-i așa? În plus, există electricitate, furnizată de generator.

Gândește!

Trebuie să existe o cale de scăpare de aici!

Folosește-ți creierul!

Ar exista posibilitatea să declanșez un incendiu folosind arzătorul cu propan, însă probabil că aș muri aici, înăuntru, înainte ca focul să fie observat. Nu sunt pregătită să mor. Nu în felul acesta.

Și trebuie să-mi alimentez răzbunarea.

Unica ieșire vizibilă este ușa, așa că scenariul cel mai plauzibil este acela de a-mi distrage răpitorul când va sosi data viitoare să-mi completeze proviziile.

Dacă asta se va întâmpla.

Există și posibilitatea ca eu să fiu abandonată aici și să mor singură, o moarte lentă și dureroasă, de foame, sau de deshidratare dacă nu voi mai avea apă, sau înnebunind de-a binelea.

Ăsta să fie planul final?

Ca o persoană în care am avut încredere, cineva la care am ținut să fie atât de crudă?

Decât să examinez întruna gândul ăsta teribil, mai bine revin la cercetarea temniței, centimetru cu centimetru.

Pentru a suta mia oară mă uit la tavan și la pereți, la mansardă și la living, și la scara ce glisează ca o ușă de hambar dintr-o parte în cealaltă a mansardei. Nu descopăr nimic.

Am cercetat fiecare șurub, cui și nit din toată casa, încercând să smulg orice ar putea deveni fie și cea mai minusculă armă, orice cu care mi-aș putea ataca răpitorul, însă toate blestemățiile sunt strânse sau bătute perfect, iar eu n-am nicio unealtă, nici măcar un cuțit, furculiță sau lingură de plastic cu care să-ncerc să-mi croiesc drum spre libertate.

La naiba, la naiba, la naiba!

Disperată, mai studiez scara o dată, după care o izbesc de perete cu atâta forță, încât ricoșează, revenind spre mine, ca și cum m-ar lua în derâdere. Mă uit cu atenție la o treaptă a ei care mi s-a părut ușor slăbită, dar nu este decât imaginația mea. Mai trag o dată de ea, însă nu se clintește defel.

Mă legăn de pe vârfuri pe călcâie, fulgerând din ochi blestemăția de

scară.

Nu ajută la nimic. Totuși, trebuie să existe ceva, un punct slab, cât de mic. Trebuie doar să-l găsesc.

Reîncep să deschid sertare și uși de dulapuri, căutând la interior și… atunci… Oh!

O idee mă izbește cu forța unui fulger.

Mânerele sertarelor! De ce nu m-am gândit la asta până acum? Dacă aș putea slăbi șuruburile… Dar exact asta-i problema, nu-i așa?

Totuși…

Le verific pe toate și inima îmi bate să-mi sară din piept.

Toate sunt strânse perfect.

Nimic nu este slăbit, însă dacă aș putea băga ceva ca o pană în interiorul sertarelor… Unghiile îmi sunt rupte și nu există nimic, absolut nimic… Sau există? Adrenalina îmi clocotește prin vene, îmi simt pulsul crescând. Răscolesc prin gunoiul pe care răpitorul îl ia la sfârșitul fiecărei vizite. Nimic… doar…

Prânzurile pe care mi le aduce sunt dintre cele preambalate, cumpărate de la raionul cu produse congelate din orice magazin – în casolete micuțe din plastic.

Găsesc o asemenea casoletă în găleata pentru gunoi, o scot și, fără s-o curăț, o testez. Inima îmi bate sălbatic atunci când încerc să-i forțez muchia în crestătura unui cap de șurub din interiorul unui sertar din bucătărie.

Nu merge.

Plasticul este prea gros. Înjur furioasă. Dar nu cedez.

Mă gândesc că poate fundul casoletei este mai subțire decât părțile laterale.

Îmi mușc buza în timp ce mă străduiesc să rup plasticul, ostoindu-mi speranța care a început să crească.

Nu pot.

Din nou.

Se dovedește imposibil. Degetele îmi alunecă, nu fac priză cu plasticul.

Spăl tăvița aceea micuță, îmi spăl și mâinile, le usuc apoi pe toate și reiau încercarea.

Haide! șuier și trag de obiectul micuț, căutând să rup plasticul negru.

Există un motiv pentru care plasticul nu se descompune decât după o mie de ani, ceva ce mi se pare că am auzit odată. Ruperea lui pare imposibilă, iar eu, în niciun caz, nu dispun de o mie de ani. Dacă însă aș

reuși, doar cu o bucățică…

Răsucind tăvița cu furie înainte și înapoi, văd cum plasticul negru începe să devină cenușiu, apoi cum se albește treptat.

Bun… Bun…

Mai multă presiune. Mai multă răsucire. Mai repede și mai repede, până ce, realmente, încep să transpir.

Haide, haide, mormăi și mișc materialul dur înainte și înapoi, înainte și înapoi, căznindu-mă să-l rup.

Am nevoie de o muchie mai subțire, pe care s-o introduc în crestătura din capul șurubului, ca să-l pot scoate.

Blestematul de plastic nu cedează.

Rahat!

Îmi șterg fruntea de transpirație.

Strâng din fălci.

Reîncep munca.

Mai repede, și mai repede.

Răsucesc și rotesc.

Înainte și înapoi.

Brusc, plasticul începe să scârțâie când răsucesc.

Este!

Mâinile îmi sunt asudate.

Simt crampe în degete.

Nu mă opresc.

Ignor durerea.

Înainte și înapoi.

Înainte și înapoi.

Poți s-o faci! Nu ceda.

Haide!

Poc!

Brusc, tăvița se rupe în două bucăți.

Fiecare bucată are o muchie subțire ca hârtia.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc și scot un chiot de triumf.

Știu de unde să încep. Nu aici în living, unde totul este vizibil, ci în baie. Mă grăbesc spre cămăruța cât o debara și deschid ușa dulăpiorului de sub chiuvetă. Este mică, dar pe dosul ei, bine înșurubată, se află o vergea cu cârlige, pe care să agăți un prosop mic sau o cârpă. Nu-i cine știe ce armă, însă poate fi ușor ascunsă. Acum, totul este s-o pot deșuruba.

Cu grijă, ținându-mi răsuflarea, forțez bucata de plastic în crestătura unui șurub și încerc să-l răsucesc, să deșurubez blestemăția.

Nimic.

Nici măcar nu se clintește.

La naiba!

Oh… nu, nu, nu! N-o să reușesc, spun cu glas tare, dar în ciuda unei noi senzații de disperare, nu mă opresc.

Blestem.

Transpir.

Și da, chiar mă rog cerului.

Trebuie să evadez.

Trebuie să reușesc!

Pentru că, indiferent dacă-mi place sau nu, altcineva n-o va face pentru mine.

Sunt pe cont propriu.

CAPITOLUL 15

Riggs Crossing, statul Washington
5 decembrie

Luni dimineață, folosind cheia pe care o găsise ascunsă pe pragul de deasupra ușii, Rivers intră în apartamentul lui Megan Travers. Nu era nici ora 5 – dar pentru el era momentul propice când putea fi singur aici.

Mendoza nu-l însoțea.

Ei doi mai fuseseră aici, având asupra lor toate actele și autorizațiile necesare, și cercetaseră locul sub ochii vigilenți ai administratoarei apartamentelor.

Astăzi însă Rivers avea nevoie de câteva minute de singurătate în locuința lui Megan.

Când fusese cu Mendoza, ușa era închisă, dar nu încuiată. Între timp cineva avusese grijă s-o încuie.

Își notă în minte s-o întrebe pe administratoare.

La interior nu se schimbase nimic. Apartamentul era așa cum îl lăsaseră – același talmeș-balmeș de data trecută. Farfurii cu mâncare și un sandviș pe jumătate consumat, alături de pahare pe jumătate pline, fuseseră lăsate pe măsuța pentru cafea, în timp ce masa principală era acoperită cu reviste, corespondență și cești de cafea.

În dormitor, patul era nefăcut, cuvertura strânsă grămadă pe jos, sertarele comodei lăsate deschise, iar în dressing se vedeau haine risipite și umerașe ce păreau a fi fost de-a dreptul smulse de pe bara de susținere.

Detectivul intră în camera de baie minusculă, unde sertarele dulăpiorului erau de asemenea deschise; „uniforma" lui Megan, hainele pe care le purtase la muncă, potrivit spuselor colegilor, fusese dezbrăcată și lăsată, pur și simplu, pe jos, alături de o pereche de pantofi cu talpă groasă. Pe tăblia bufetului se vedeau eșarfe, bijuterii și o pereche de șosete. Un lănțișor de argint atârna pe jumătate dintr-un sertar deschis, iar cruciulița sa filigranată scânteia în lumina slabă.

Nu fuseseră găsite nicio poșetă, niciun laptop sau telefon.

Toate dovezile indicau că Megan Travers plecase în mare grabă.
Singură?
Sau însoțită de cineva?
De bunăvoie?
Sau silită?
Rivers a șovăit doar o clipă, apoi a luat lănțișorul și l-a pus în buzunar.
Pipăind între degete verigile micuțe, a revenit în living. S-a uitat mai întâi la sticla aproape golită de Coca Zero de pe o măsuță așezată în lateral, după care s-a poziționat în fața bibliotecii. Două rafturi erau pline cu fotografii, toate ale lui Megan, toate mult mai reușite decât cea din permisul auto. Un instantaneu o arăta alături de James Cahill, sub o arcadă pe care scria Cahill Christmas Trees. Alte fotografii o prezentau lângă oameni pe care detectivul nu-i recunoscu, posibil unii dintre prietenii și cunoștințele cărora el le telefonase după ce fusese raportată dispariția ei – care absolut toți spuseseră același lucru: că nu auziseră de Megan „de ceva vreme” sau că „pierduseră legătura” cu ea.
Mai puțin, desigur, cei pe care ea îi cunoscuse în Riggs Crossing.
Potrivit declarațiilor colegilor ei de la clinica McEwen, Megan plecase de la serviciu la ora obișnuită, iar în ziua dispariției nu se comportase neobișnuit și nici nu păruse tulburată. Era oare posibil ca, pe drumul spre casă, aflată relativ aproape, sau după ce ajunsese acolo, să fi primit un telefon care o afectase? Sau se întâlnise cu cineva? De la clinica McEwen până la ea nu erau nici cinci kilometri.
Așadar, maximum cinci minute.
După aceea, ea intrase în apartament, își scosese toate hainele cu care fusese la clinică, îmbrăcase altele și ticsise o geantă de voiaj cu obiecte esențiale: farduri, haine de schimb și electronice. Avusese timp să mâzgălească un bilet. Blocnotesul adeziv din care-l desprinsese fusese lăsat pe măsuța pentru cafea, alături de pahare aproape goale și o ceașcă pătată de cafea. Apoi, femeia plecase fără ca măcar să încuie ușa în urma ei.
Probabil că se dusese acasă la Cahill, discutase cu el, se certaseră violent, după care ea plecase din nou, prin viscol, aproape izbindu-se de plugul de zăpadă, și-i telefonase de pe drum surorii ei. Se îndreptase către vest, șofând riscant, în conformitate cu declarația acel puțin unui martor, probabil spre locuința Rebeccăi Travers din Seattle.
Și undeva, între locul acesta și Seattle, Megan dispăruse.

Rămas în mijlocul dezordinii din living, Rivers a strâns în pumn lănțișorul din buzunar și a închis ochii, imaginându-și scena și aproape simțind furia lui Megan. O mânie clocotitoare.

Intră în fugă în apartament.

Tulburată.

Își dezbracă hainele și se schimbă, își ia lucrurile din baie și din dressing, se oprește la măsuța pentru cafea și scrie un bilet.

De ce s-a mai sinchisit să-i scrie lui James Cahill dacă tot se ducea să se confrunte cu el?

Rupe biletul din blocnotesul adeziv și este atât de furioasă, încât iese din casă fără să mai încuie ușa în urma ei și…

Clic.

Rivers a deschis ochii.

— Cine naiba ești dumneata? l-a întrebat femeia care stătea în pragul ușii deschise, cu mâna pe clanță.

Părea că dorise să intre, dar acum se răzgândise și păstra distanța. Detectivul a deschis pumnul în care strânsese lănțișorul și-l lăsă să cadă înapoi în buzunar.

— Brett Rivers, Departamentul Șerifului, Ținutul Riggs.

— Ai o legitimație?

Femeia era bănuitoare și ochii ei negri îl cercetau cu atenție.

— Dar dumneata? a întrebat Rivers, deși o recunoscuse dintr-o fotografie de pe unul dintre rafturile bibliotecii.

A băgat mâna în buzunar, iar ea i-a urmărit din priviri mișcarea. Rivers și-a scos portofelul și l-a deschis pentru a-i arăta insigna, totuși ea părea în continuare bănuitoare.

— Ce cauți în apartamentul surorii mele? l-a întrebat.

O recunoscuse. Era Rebecca Travers. Înaltă cam de 1,75 m, cu păr roșcat spre castaniu închis, strâns la spate și acoperit de gluga hanoracului, femeia semăna prea puțin cu dispăruta Megan.

— Mă uitam pe aici.

— Administratoarea a spus că poliția a fost deja.

— Așa este, dar am vrut să mă mai uit o dată, a răspuns bărbatul.

— De ce?

— Pentru eventualitatea în care n-am observat ceva data trecută.

— Asta se-ntâmplă deseori?

Rebecca stătea tot în prag, iar în spatele ei se vedea cum ninge.
— Nu.
— Păreai ca și cum ai fi fost în transă… Sau așa ceva. Fără nicio lumină aprinsă, doar o aplicație de pe telefon. Ciudat…
El nu catadicsi să comenteze.
— Dumneata ești Rebecca.
Ea încuviință rigid din cap.
— Da.
— Urma să ne întâlnim în dimineața asta.
— La Departamentul Șerifului, i-a atras ea atenția. Nu aici.
— Și de ce ai venit aici?
— Este locuința surorii mele. Am o cheie. Nu, n-am avut nevoie de ea, dar am crezut… S-a încruntat, în timp ce glasul i se pierdea într-o șoaptă. Nu știu ce am crezut că voi realiza, dar speram că ceva de aici – ochii, care până atunci îl țintuiseră pe Rivers, se plimbau acum prin încăperea în dezordine – m-ar putea ajuta să deduc ce s-a-ntâmplat.
— Și există ceva? insistă Rivers, gândindu-se în aceeași clipă la lănțișorul pe care-l luase.
Ea șovăi, făcu un pas înăuntru și clătină din cap.
— Nu.
Nu se sinchisi să închidă ușa; în mod evident nu avea totală încredere în el, astfel că o pală rece de aer pătrunse în camerele micuțe când Rebecca aprinse o lumină.
Și-a plimbat privirea peste obiectele din living care-i erau probabil familiare. Apoi, lăsându-și gluga pe spate, s-a apropiat de bibliotecă și a luat fotografia în care ea și Megan se aflau într-un restaurant, cu capetele apropiate, amândouă zâmbind larg în fața paharelor cu lichid viu colorat de pe masă.
O umbră i-a traversat chipul când a așezat poza înrămată înapoi pe raft.
— Așa era de obicei apartamentul ei – în felul ăsta?
— Da, probabil. Am fost aici numai de două ori, și Megan nu-i cea mai ordonată persoană de pe planetă.
— Așadar, nu vezi nimic neobișnuit?
Trecând prin sufrageria micuță către zona de nișă a bucătăriei, Rebecca a răspuns:
— Nu, dar probabil că nu eu sunt persoana cea mai potrivită pe care s-o

întrebi.

— Și cine ar fi aceea?

A urmat o pauză, timp în care femeia s-a uitat la o crăciuniță mică și amărâtă de pe pervaz.

— Cred că James, a rostit ea. James Cahill.

I-a aruncat o privire lui Rivers, după care a luat un pahar din chiuvetă și a turnat puțină apă pe solul plantei din ghiveci.

— Îl cunoști.

Altă pauză infimă.

— Ne-am întâlnit.

— Și?

— Și el este motivul pentru care Megan a fost atât de tulburată și a pornit spre locuința mea. Buzele i s-au strâns aproape imperceptibil. Și, dacă e să crezi ce scrie în ziare, el a fost ultimul care a văzut-o pe Megan în viață… Și-a dres glasul și a continuat: Ea mi-a spus că au avut o ceartă groaznică și că venea să stea la mine. N-a mai apărut, iar eu am venit aici și am aflat că James era în spital cu răni cauzate de o altercație, ceea ce confirmă spusele lui Megan. A inspirat adânc, rostind încetișor, ca pentru sine: El i-a făcut ceva, o știu.

— Cum poți să știi asta?

— Din cauza spuselor ei. Pentru că a fost atât de tulburată la telefon.

— Și ce crezi că i s-a întâmplat?

— Dumnezeule, asta nu știu! Aș vrea să știu. Asta însă nu-i meseria dumitale?

— Ba da.

— Atunci, găsește-o.

— O vom găsi.

— Bravo, a zis Rebecca și a pornit spre baie.

Bărbatul s-a întors s-o urmeze, dar s-a oprit când a văzut-o prin ușa deschisă pe administratoarea apartamentelor, care traversa grăbită parcarea. Emma-Mae Frost, care se apropia de șaptezeci de ani, ținea o umbrelă într-o mână înmănușată și un pistol în mâna cealaltă.

Hopa!

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce se-ntâmplă aici? a întrebat Emma-Mae, îmbujorată de frig.

În lumina din apartament, detectivul a observat că bătrâna purta o pijama

roșie pe sub canadiana umflată, lungă până la genunchi, cu glugă; în picioare avea ghete cu fețele îmblănite.

— Sunt detectiv Rivers. Mă cunoști.

— Da, încuviință administratoarea. Cum ai intrat?

— Lăsați arma jos, i-a sugerat el prudent, deși bătrâna coborâse deja mâna pe lângă corp și nu-l mai ațintea cu pistolul.

Rebecca tocmai ieșea din baie.

— Ah! exclamă ea, făcând ochii mari când a văzut arma.

— Puneți arma pe masă, a zis Rivers.

— Dumneata cine ești? a întrebat Emma-Mae. Gluga îi căzuse pe spate, lăsând la vedere buclele zbârlite.

— Sunt sora lui Megan.

— Aveți grijă cu arma, a insistat detectivul.

— Pistolul nu-i încărcat, pufni Emma-Mae. Ce, crezi că-s nebună să dau buzna încoace prin zăpadă și gheață cu o armă încărcată?

— Puneți-o jos!

— Am permis.

— Puneți arma jos. Imediat!

— Păi… bine. Administratoarea a așezat pistolul pe măsuța pentru cafea, continuând să țină strâns mânerul umbrelei. Atât doar că niciodată nu poți să fii suficient de precaut. Miji ochii. Deci cum ați intrat? Am încuiat ușa după ultima vizită a poliției aici.

— Eu am o cheie, a intervenit Rebecca.

Rivers nu comentă.

— Pentru numele Domnului și-al Sfântului Duh, de ce n-am fost și eu anunțată? L-am auzit pe motanul meu Fritz mârâind la o veveriță, sau așa ceva, m-am uitat pe geam să văd ce l-a iritat și am văzut deschis pe-aci – deși trebuia să fi fost încuiat, nu uitați! Și luminile aprinse. Am crezut că era un jaf. L-a privit pe Rivers cu ochii ca niște mărgele. Ar fi trebuit să mă fi anunțat.

— Era devreme, zise detectivul.

— La naiba, da, e devreme. Bătrâna răsuflă prelung, frustrată. Dar să știi că-i de bun simț, în loc să mă sperii de moarte. Pe jumătate, am fost gata să sun la pol… în fine. Și-a îndreptat spatele. Bănuiesc că n-ai nicio noutate despre Megan?

— Nu.

Apoi, Emma-Mae a privit-o cercetător pe Rebecca.

— Să știi că-i restanțieră la chirie.

— Serios?

Rebecca nu părea totuși surprinsă.

— Și nu-i prima oară. Administratoarea încuviință din cap, legănându-și buclele scurte. Trebuia să plătească până pe data de cinci, dar mi-a zis c-o să aibă bani abia pe cincisprezece, dar ce naiba, acușa se face și cincisprezece, nu? Înainte ca Rebecca să fi putut scoate vreun cuvânt, a continuat: Ai vreo veste de la ea?

— Nimic de atunci, din seara aceea.

— Și eu ce o să-i spun proprietarului? Că am fost atât de proastă, să-i îngădui să amâne plata chiriei câteva zile… Și acum? O s-o evacuez?

— Nu încă, a rostit Rivers.

— M-am gândit că intenționa să se mute cu prietenul ei. Erau foarte apropiați, cel puțin de-o vreme, și ea părea că se gândește la posibilitatea asta. Făcea mereu aluzii că, probabil, o să se mute.

— Serios?

— Mă rog, nu chiar așa, dar am avut senzația că va pleca și m-am gândit c-o să se mute cu el… De aceea n-am amintit despre asta când am vorbit mai devreme cu ajutoarea de șerif. Crezi că prietenul are vreo legătură cu dispariția ei? Bătrâna a înălțat din sprâncene. Așa am citit în ziare.

— Deocamdată încercăm să înțelegem ce s-a-ntâmplat, a zis Rivers.

— În tot cazul, este o situație a naibii. Tare a naibii. Emma-Mae se încruntă și încrucișă brațele peste piept. Deci, ai terminat aici… sau nu? Știu că ești de la poliție – făcu din mână un semn de concediere – dar eu conduc aici un loc cuviincios, mai sunt și alți chiriași, vezi bine, așa că…

— Eu am terminat, a spus detectivul.

Emma-Mae se întoarse către Rebecca.

— Și eu, a rostit femeia, îndreptându-se deja spre ușa deschisă.

Administratoarea își luă pistolul de pe măsuța pentru cafea și-l băgă în buzunarul jachetei umflate.

— Perfect.

A stins lumina și Rivers a urmat-o. Faptul că ea spusese că pistolul era descărcat nu-l liniștea deloc, ca și amănuntul că acum se afla în buzunarul ei, sau că ar fi avut permis de portarmă. De-a lungul carierei sale, bărbatul

învățase să nu scape niciodată din priviri o persoană înarmată.

Deblocă pe dinăuntru zăvorul automat și închise ușa în urma sa.

— Data viitoare când vreunul dintre voi vrea să mai intre întâi să stea de vorbă cu mine, a rostit Emma-Mae.

Și-a deschis apoi umbrela și a traversat grăbită parcarea, spre singurul apartament cu fereastra luminată.

— Așadar, de ce ai decis să apari acum? a întrebat-o detectivul pe Rebecca după ce ușa de la apartamentul ei s-a închis.

— Nu puteam adormi.

Femeia i-a aruncat o privire, apoi a pornit spre vehiculul ei, un Ford SUV mic, staționat pe locurile pentru vizitatori ale parcării înzăpezite. Fulgii prinși în părul ei păreau niște mici steluțe în lumina felinarelor stradale.

— Și dumneata?

— Cred că din același motiv. Uneori, câte un caz mă ține treaz. Rivers și-a privit ceasul. Vii la ora opt?

— Da.

— Ai prefera să vii acum la secție? Eu merg într-acolo.

Ea a negat din cap, asigurându-l totuși:

— Ne vedem mai târziu.

S-a urcat în SUV, a trântit portiera și, după câteva secunde, a părăsit parcarea. După ce stopurile Fordului dispărură în ninsoare, detectivul s-a dus la Jeepul său și a urcat la volan. A mai rămas o vreme, fixând cu privirea ușa închisă de la apartamentul lui Megan Travers.

Vizita lui în dimineața asta nu adusese cine știe ce rezultat, în niciun caz ceea ce sperase. Nu avea nicio „vibrație” despre ce se petrecuse în capul lui Megan Travers în seara când dispăruse. Nicio intuiție specială.

Pe de altă parte, era un câștig faptul că o prinsese pe sora ei pe nepregătite. Nu calmă și avizată. Fără răspunsuri alese cu grijă, din timp. De-a lungul anilor, Rivers descoperise că, atunci când iei prin surprindere un martor sau a un suspect, calea spre adevăr este uneori mai simplă decât dacă i-ai lua o declarație corect compusă și bine gândită, cel mai adesea în urma consultării unui avocat.

Cu coada ochiului, o zări pe Emma-Mae Frost privind printre draperii. Lângă ea, pe spătarul unui scaun de lângă fereastră, se afla un motan argintiu tigrat, care zvâcnea din coadă și ai cărui ochi aurii, suspicioși, erau

focalizați asupra detectivului.

Rivers porni spre o cafenea de tip drive-in, de unde își luă un espresso Double Shot. După care, înainte să meargă la serviciu ca să încerce să deznoade unele dintre nodurile ce păreau să se strângă și mai ferm în acest caz blestemat, a poposit la sala de fitness.

CAPITOLUL 16

Atunci când Rebecca îl găsise pe detectiv în apartamentul lui Megan, fusese pe punctul de a se întoarce brusc, ștergând-o pe ușă. După ce fusese prinsă în casa lui James, nu-și imaginase totuși că se va ciocni de polițiști în locuința surorii ei. Care ar fi fost probabilitatea?

— Pur și simplu, nu ești deloc pricepută la joaca asta de-a hoții și vardiștii, a murmurat ea.

După vizita la apartamentul din Riggs Crossing s-a întors la Main Street Hotel, unde se cazase, o clădire construită probabil la sfârșitul secolului trecut, care acum avea nevoie de modernizări serioase.

În prezent, hotelul, ca de altfel tot orășelul, era decorat pentru sărbători. Un brad de Crăciun înalt de patru metri domina holul, iar tejgheaua masivă a recepției era împodobită cu o ghirlandă de lumini. Ramuri de conifere ornau balustrada scării, iar colinde de Crăciun răsunau discret peste tot.

Rebecca a urcat direct în cameră.

Avea nervii în pioneze.

Prea puțin somn.

Prea multe griji.

Prea multă melodramă. Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată în legătură cu dispariția lui Megan, și-ar fi strâns de gât sora mai mică. Oare câte dezastre mai trebuia să îndrepte după ea?

Nu dorea să se gândească la asta acum. S-a dezbrăcat în camera de baie de mărimea unei debarale și a intrat sub duș. Presiunea era extrem de scăzută, din fericire însă apa era fierbinte.

James.

Numele lui i-a apărut în minte pe neașteptate.

Femeia s-a încruntat, detesta faptul că era silită să aibă din nou de-a face cu el. Nu-l putea evita, în niciun caz până nu era găsită Megan.

— Fruntea sus, a rostit ea, turnându-și șampon în palmă.

De fapt, fusese, practic, silită să intre în contact cu el și-și dorea din tot sufletul să poată reveni la viața ei normală din Seattle, unde se ocupa de marketing la un butic de lux pentru mirese, a cărui proprietară, Angelica Alfonsi, spera să-și extindă afacerea din Seattle și în San Francisco și Los

Angeles. Își săpuni părul, se clăti și lăsă apa fierbinte să-i curgă pe spate. Nu era prima oară când Megan intra în bucluc, nici pe departe, însă deocamdată acesta părea să fie cel mai dramatic.

Cu excepția cazului în care Megan, în stilul unei adevărate melodrame, nu se ascundea, pur și simplu, undeva, în timp ce sora ei mai mare își făcea o sumedenie de griji, întrerupându-și cursul firesc al vieții de dragul… a ce? A nevoii lui Megan de a fi în centrul atenției? A dorinței ei de a-i face rău oricărei persoane pe care o suspecta ca dorindu-i ei răul?

Adică lui James?

— Pentru Dumnezeu, șopti ea.

Cu siguranță, sora ei nu putea fi atât de egoistă încât să vrea ca toată lumea să roiască în jurul ei, ba chiar și poliția să se gândească la tot ce poate fi mai rău și s-o caute cu disperare acum. Nu, nici chiar Megan nu putea să decadă în asemenea hal.

Sau putea?

N-o lua în direcția asta, și-a spus ea.

Rebecca a oprit dușul, s-a șters cu prosopul și a îmbrăcat halatul de baie, amintindu-și brusc de detectivul Rivers.

Ce naiba făcuse el, în mijlocul livingului, pe întuneric, ca un soi de spărgător?

Totul era straniu.

Când ea deschisese ușa apartamentului lui Megan, bărbatul stătea pe întuneric. Avea ochii închiși, capul ridicat spre tavan și mâinile în buzunare; vederea siluetei lui întunecate o șocase.

Ce naiba făcea?

Să fi avut o revelație religioasă? O speriase teribil. Ba, și mai rău, administratoarea clădirii apăruse înarmată și… Deși, poate nu chiar atât de periculoasă… Totuși, Rebecca aproape că fusese pe punctul de a face un infarct – ba chiar două – în numai cinci minute.

Totul era o nebunie.

S-a întors cu gândul la James în timp ce scotea din valiză lenjerie de corp curată, o pereche de blugi și un pulover. Avea noroc că acesta n-o acuzase de pătrundere prin efracție.

Încă…

Poate că intrarea printr-o ușiță pentru câini nu se punea totuși la socoteală.

Ea nu furase nimic, dar nici nu aflase ceva important.

Și-a pus chiloții, apoi și-a tras blugii, în continuare cu gândul la bărbatul pe care cândva crezuse că-l iubește. James „Nemernicul” Cahill. Oare chiar toate mizeriile trebuiau să aibă cumva legătură cu el?

Din păcate, în cazul acesta răspunsul era „da”.

Și-a prins sutienul și s-a întors în baie. În timp ce-și pieptăna cârlionții umezi, era asaltată de întrebări… Oare credea că bărbatul era cu adevărat un răpitor? Un ucigaș potențial? Își zări reflexia în oglinda încă aburită: capul i se mișca dintr-o parte în alta.

— Negare? a rostit ea acuzator, arătând cu pieptenul spre imaginea din oglindă. Este un ucigaș.

Situația era, pur și simplu, imposibil de priceput.

Însă deocamdată ea trebuia să continue cu ceea ce exista.

Detectivul Rivers o aștepta.

* * *

— Ai găsit ceva? l-a întrebat Mendoza pe Rivers, privind pe după paravanul separeului său.

Ținea într-o mână un pahar cu cafea și arătă cu el, grijulie, spre monitorul detectivului, pe care se vedea pagina de Facebook a lui Megan Travers.

— Nu.

Bărbatul examinase paginile și feedurile de pe rețelele sociale ale lui Megan Travers, însă de o jumătate de săptămână conturile ei erau complet inactive. Era ca și cum femeia căzuse într-o gaură neagră.

Sau fusese împinsă de James Cahill.

— Dar pagina lui Cahill? Ai verificat-o?

— Nu are nimic personal, doar informații bazice despre afacerile lui: firma de construcții, pepiniera de brazi, hanul, chiar și cafeneaua.

Rivers tastă cuvintele Cahill Industries și site-ul apăru pe ecran, cu o poză a lui James Cahill în blugi și cămașă cu mâneci lungi, suflecate, suprapusă peste antetul cu un colaj din imagini cu căsuțe, brazi și hotel.

— Un tip tare ocupat.

— N-are timp de pierdut cu chestii personale pe Facebook, Tinder, Twitter, Instagram sau mai știu eu care.

Mendoza ocoli colțul separeului și privi peste umărul lui Rivers.

— E al naibii de arătos.

Sorbi din pahar și se uită la fotografia de pe ecran.

— Hai, termină!

— Chiar și cu un bandaj acoperindu-i jumătate din cap, rosti ea, însoțindu-și replica cu un gest aprobator din cap. Detest s-o spun, dar e adevărat.

Examină imaginea aceea, care fusese, în mod evident, concepută să transmită încredere în sine și masculinitate.

— Îți zic eu, tipul ăsta are ceva, a comentat ea.

Rivers i-a aruncat o privire scurtă, împingându-și scaunul cu rotile înapoi. Mendoza și-a ridicat mâna liberă într-un gest de predare.

— Perfect, perfect, am înțeles – nu vrei să vorbești despre cât de sexy este James Cahill…

Detectivul pufni.

— Să știi că nu fac altceva decât să-ți ofer punctul de vedere al unei femei. De ce se luptă toate femeile astea pentru el?

— *Toate* femeile astea?

Ea a încuviințat din cap.

— Cahill trece printre ele așa cum trece apa printre pietre.

— Și ele se luptă pentru el?

— Mă rog, asta-i părerea mea. Poate că nu se luptă literalmente, dar cumva el a ieșit al naibii de stâlcit. Și zgârieturile alea de pe fața lui? a urmat Mendoza, arcuindu-și sprâncenele. Provin de la o femeie. De la o femeie *furioasă.*

— Sau de la o femeie speriată, care se apăra.

— Da, este posibil și asta.

— Atunci, spune-mi ce știi despre femeile lui James Cahill.

— În primul rând, a ridicat ea un deget, profesoara aia din Marysville: Jennifer Korpi. Am vorbit cu ea la telefon. Dăduse deja o declarație oficială poliției din Marysville, iar ei ne-au transmis-o. Am sunat doar pentru a lămuri niște detalii. Ea nu-i doar profesoară, ci se ocupă și de copiii care au dificultăți cu învățatul și dă o mână de ajutor la adăpostul local pentru animale. Are un prieten de ceva vreme. De asemenea, îl are ca alibi chiar pe fratele ei. Potrivit ajutorului de șerif cu care a discutat, era destul de furioasă că i se ceruse un alibi.

— Ce s-a-ntâmplat între ea și James Cahill?

— A fost o relație scurtă, care s-a încheiat imediat după ce el a cunoscut-

o pe Rebecca Travers. Korpi a spus că decizia de a rupe relația a fost reciprocă, dar – Mendoza a scuturat din cap, iar sub lumina plafonierei, părul ei negru și zbârlit a căpătat strălucire – nu sunt foarte sigură în privința asta. Între ei a existat și un alt tip de conexiune, deși mai firavă. Tatăl lui Jennifer a lucrat o vreme pentru familia Cahill în San Francisco, ca grădinar.

— Însă James a crescut în Oregon.

— A petrecut unele veri în California atunci când o vizita pe Cissy Cahill, deși cred că ea este mai vârstnică decât el cu vreo cincisprezece ani, a spus Mendoza, făcând un gest cu mâna, nu chiar atât de sigură de diferența de vârstă dintre cei doi veri. În tot cazul, potrivit lui Jennifer Korpi, acolo s-au întâlnit ei prima oară – pe domeniul Cahill din San Francisco.

— Și cum de au reluat legătura aici?

— Este chestia aia cu „Ce mică-i lumea!”. Fratele ei este dulgher – mai exact fratele ei vitreg, Gus Jardine. El lucrează pentru Cahill la căsuțe, sau uneori la pepinieră, după cum am înțeles, așa că Jennifer s-a întâlnit iarăși cu Cahill… Cam așa ceva. Nu știu încă toate detaliile, dar intenționez să discut cu ea față în față.

— Jardine este alibiul ei.

— Da.

— O să vin cu tine atunci când va avea loc discuția aia.

— Este un drum de o oră și jumătate până acolo când vremea este bună, deci vreo două ore în starea de acum și cu condiția ca drumurile să fie curățate.

— N-am nicio problemă în privința asta. Așadar, după o vreme ea și Cahill au încetat să se mai vadă?

— Cahill nu stă mult timp cu aceeași femeie. Cel puțin așa indică trecutul lui. De la Jennifer Korpi a trecut la Rebecca Travers. Al doilea deget s-a alăturat primului. Relația aceea a durat câteva luni, după care el a început să iasă cu sora Rebeccăi, Megan. A ridicat un al treilea deget. Iar apoi, recent, pe când era încă implicat în relația cu Megan, sau cel puțin așa credea ea, s-a încurcat cu Sophia Russo, care lucrează în firma lui. Destul de rapid, dacă e să ne luăm după standardele generale ale unui tip de relații normale.

— Toate astea s-au petrecut în mai puțin de un an?

Femeia a strâns din umeri.

— Poate c-a fost un an și jumătate. Încă n-am pus toate datele cap la cap.

— S-a mișcat rapid.

— Hmmm.

— Altcineva?

Telefonul detectivului a sunat din nou, dar Rivers a ignorat pentru a doua oară apelul reporterei de la *Clarion,* Charity Spritz.

— Astea sunt cele mai recente, cele despre care știm.

— Pentru început.

— Exact. Cine știe ce am mai putea găsi după ce începem săpăturile? Ca să nu mai amintesc de faptul că am putea descoperi ceva prieteni geloși.

— Sau vreun dușman vechi – cineva pe care Cahill l-a tras pe sfoară sau care a considerat că a fost tras pe sfoară. Văzând-o că se strâmbă a adăugat: Tu însă ești focusată în direcția unei foste prietene.

— Deocamdată este singura direcție pe care o avem, i-a reamintit Mendoza.

— Mai exact, direcția cea mai evidentă, preciză bărbatul. El este bogat, sau va fi. Moștenitorii bogați stârnesc interesul.

— Totuși, nu el este victima.

— Nu…

Amândoi au căzut pe gânduri câteva clipe, apoi detectiva a continuat:

— Cahill nu este ultimul care a văzut-o pe Megan în viață. Mai sunt Knowlton, șoferul plugului de zăpadă, și o femeie din oraș – ambii au declarat că au văzut-o pe Megan la volan după cearta ei cu Cahill.

Rivers se scărpină în cap, aruncând o privire încruntată către imaginea lui James Cahill, în blugi uzați, cămașă de lucru și care-l privea de pe ecranul computerului cu un zâmbet îndelung exersat. Fusese oare o ceartă între iubiți? Dar legată de o altă femeie?

— Megan Travers a dispărut, rosti el, nu James Cahill. Cu excepția câtorva zgârieturi, a amneziei și a reputației ușor afectate, el n-a fost de fapt vătămat. Dacă el a fost ținta finală, de ce s-o răpești pe prietena lui?

— Da, nu pare logic.

— Știm că s-au certat urât.

Detectivul și-a frecat ceafa. Era nerăbdător să apară ceva de care să se agațe. Ceva important. Poate că avea nevoie și el de o cafea.

— Haide să mai beau și eu o cafea, a rostit, ridicându-se de pe scaun. În timp ce mergeau spre cantină împreună, a adăugat: Aparent, a fost o ceartă care s-a amplificat, s-a ajuns la violență fizică, el a fost rănit, ea a plecat valvârtej și și-a sunat sora de pe drum. O privi pe Mendoza. Și după aceea?

— Cahill a fost găsit de Knowlton, care a sunat la 911.

Rivers acționă automatul Keurig, puse o capsulă de cafea semibiodegradabilă, apăsă butonul și cafetiera începu să bolborosească.

— Între timp, a reluat el, Megan Travers și mașina ei dispar în noapte. Telefonul ei este dezactivat sau descărcat. Căutările nu duc la niciun rezultat. Ea a dispărut, pur și simplu.

— Prin urmare, fie este moartă – poate că mașina s-a răsturnat de pe șosea în munți, a căzut într-o râpă și a fost acoperită de zăpadă – fie că se ascunde pe undeva, și este al naibii de pricepută la asta, fie c-a fost răpită, dar nimeni nu încearcă să obțină o răscumpărare.

— Atunci, ar fi posibil să fie prizonieră – poate în scopuri sexuale?

Mendoza a ridicat din sprâncene, iar pe fruntea netedă i-au apărut câteva cute, în timp ce cafetiera începea să scoată aburi și să picure în paharul bărbatului.

— Să se ascundă oare?

— Sau poate că James Cahill a omorât-o, cumva?

— Deși el era rănit – ba chiar fără cunoștință – când a fost găsit. Femeia îl privi pe Rivers ca și cum acesta ar fi luat-o razna. Crezi că el a avut un complice? Cineva care ar fi ucis-o? Un asasin plătit?

— Jalnic, se auzi altă voce de la o masă din apropiere.

Rivers privi într-acolo și-l zări pe Arne Nagley, unul dintre ajutoarele de șerif, așezat la o masă rotundă și aplecat peste problema zilnică de sudoku din ziar.

Nagley a ridicat spre ei ochii săi de un albastru cristalin. Părul roșu îi era tuns periuță și, la cei șaizeci și patru de ani ai săi, cântărea aproape o sută cincizeci de kilograme, din care majoritatea erau mușchi. Nasul nu-i mai era drept, fiindcă îi fusese rupt de două ori pe vremea când jucase fotbal american în echipa Washington State Cougars.

— Aici suntem în Riggs Crossing, a zis el apăsat, nu în Chicago. După care, ca și cum și-ar fi dat seama că nu-i ceruse nimeni opinia, a adăugat: Asta-i părerea mea, sigur că da, voi doi sunteți *detectivii.*

Și-a întors privirea la ziar. Totuși, Rivers sesizase tonul din glasul lui…

Și-a amintit că Nagley candidase la postul pe care-l ocupa chiar el acum și că apreciase decizia finală ca fiind injustă, deoarece el lucrase zece – doisprezece ani pentru Departamentul Șerifului din Ținutul Riggs, pe când Rivers, sosit din San Francisco, fusese perceput ca un venetic.

Rivers își luă paharul, iar Mendoza îl așeză pe al ei pentru a-l reumple.

— L-am investigat și pe Cahill, a spus ea. Da, este un tip de bani gata, totuși n-a moștenit deocamdată averea familiei, deși a împrumutat din ea. Așa a cumpărat toate proprietățile de aici și și-a început afacerea.

— Vrei să zici afacerile.

— Exact! Până la treizeci de ani însă nu va putea pune mâna pe averea propriu-zisă.

— Și cum se potrivesc toate informațiile astea în cazul dispariției unei femei?

— Nu știu. Cel puțin, deocamdată. Pur și simplu, emit ipoteze.

Femeia și-a turnat frișcă în pahar.

— Mai avem și altceva?

— Am primit de la laborator rezultatele privind firele de păr din dormitorul lui James Cahill.

Asta era ceva nou și Rivers ridică ochii, interesat.

— Și?

— Pe lângă firele lui James Cahill și ale câinelui său, s-au mai găsit fire de la două persoane. Una cu părul blond-deschis.

— Sophia Russo?

— Probabil.

— Și cealaltă?

— Brunetă. Părul este aproape negru.

— Adică nu Megan Travers?

— Nu, părul lui Megan este șaten deschis și cârlionțat – avem mostre dintr-o perie de păr din apartamentul ei. Firul acesta, negru și drept, a fost găsit în patul lui Cahill. Pe perna lui.

— *Altă* femeie.

— Așa se pare.

Era o noutate, totuși poate că n-ar fi trebuit să fie surprins. Rivers a mijit ochii.

— ADN-ul?

— Încă n-a fost stabilit și, oricum, nu poate fi aflat decât dacă există și

rădăcina firului de păr. Desigur, cu condiția să figureze în baza de date.

— Sau să venim noi cu un eșantion.

— Exact.

Așadar, nu era mare lucru, totuși reprezenta o informație suplimentară. Ajunseseră la separeul bărbatului, care-și privi ceasul. În același moment i-a sunat telefonul. Recepționera îl anunța că sosise Rebecca Travers. Perfect! Poate că ea va reuși să arunce o lumină asupra celor petrecute cu sora ei.

Bineînțeles, era la fel de posibil să nu afle nimic util.

Își aminti cum fusese surprins de ea în apartamentul lui Megan, la revărsatul zorilor, și simți un val de căldură pe șira spinării. Ignoră senzația și i se adresă lui Mendoza:

— Îi dăm drumul.

— Rebecca Travers?

Când detectivul a aprobat din cap, ea a zâmbit larg.

— Grozav! Haidem.

Porniră împreună spre camera de anchetă.

CAPITOLUL 17

Pe Phoebe Matrix o durea din nou șoldul.

Scotoci prin dulăpiorul de medicamente din baie, dădu la o parte EpiPenul de rezervă, Antacidul și siropul de tuse, căutând flaconul aproape gol de Tylenol. A băgat două capsule în gură, după care s-a aplecat peste chiuvetă și a băut apă de la robinet, sperând să aibă efect rapid. După aceea, șchiopătând, a intrat în living și a ridicat jaluzelele, în fața ei dezvăluindu-se o altă zi de iarnă. Zăpada acoperea parcarea de la Cascadia Apartaments, mândria și fericirea ei. Apoi, știind că va trebui să-l trezească pe leneșul ăla de Dabrowski să curețe zăpada și să arunce sare, s-a încruntat. El mormăia mereu, nemulțumit când venea vorba despre asta, deși Phoebe îl păsuia cu chiria, pentru că mai făcea corvezi prin complex. Din cauza șoldului șubred, dar și a altor afecțiuni, ea nu se mai putea descurca singură de acum.

Larry, cățelușul ei scump, mic, alb și lățos, fugea în cerc prin încăpere, așa că-i luă lesa, iar din dulapul situat lângă ușa din față și-a scos scurta. În vreme ce Larry lătra de zor, bătrâna s-a îmbrăcat, apoi i-a prins lesa de zgardă.

— Știu, știu, a rostit ea, scărpinându-l între urechi. Trebuie să ieși, știu.

După aceea a descuiat ușa, lăsându-l să adulmece tufele înghețate din fața apartamentului ei.

— Așa, băiatu', spuse ea, simțind aerul rece al dimineții aproape pătrunzându-i în oase.

Spera doar ca Larry să-și termine repede treaba.

Din pragul ușii, Phoebe a ridicat ochii și a văzut o femeie ieșind în grabă din apartamentul cel mai îndepărtat, de unde, de obicei, o vedea pe Sophia Russo ieșind și îndreptându-se către automobilul ei. Acum era însă o altă femeie, nu blondă, ci brunetă, deși capul îi era acoperit de gluga hainei lungi, încât doar o șuviță sau două de păr negru fluturau în vânt; ochelarii de soare îi erau ferm așezați pe nas și un fular îi acoperea jumătatea inferioară a feței. Mergea cu capul plecat către mașina Sophiei.

Phoebe o mai văzuse pe femeia asta, fie intrând, fie ieșind din apartament; probabil că era o prietenă de-a Sophiei, sau poate chiar o rudă,

deși asta o interesa prea puțin pe ea.

Atâta doar că, dacă persoana stătea mai mult de câteva zile, o săptămână, atunci – ce naiba! – Phoebe trebuia s-o atenționeze în privința chiriei.

— Haide, își îndemnă cățelul și-l privi, după care ridică ochii și văzu că necunoscuta se uita la ea peste capota acoperită cu zăpadă a mașinii Sophiei.

Când privirile li s-au întâlnit, Phoebe a simțit un fior ce nu putea fi pus pe seama vremii friguroase. Nu, asta era ceva cu totul diferit.

S-a uitat la femeie cum a intrat în automobil și a pornit motorul. Ștergătoarele de zăpadă începură să curețe parbrizul, iar Phoebe s-a retras, strigându-l încetișor pe Larry, și aproape s-a împiedicat când a dat să intre în casă. Ceva nu era tocmai în regulă cu femeia aceea și de fapt cu întreaga situație legată de Sophia. Phoebe părea să simtă asta în toate oasele care o dureau.

În timp ce Larry alerga și lătra de zor în așteptarea mâncării, Phoebe a închis ușa, trăgând și zăvorul de siguranță.

Cu apartamentul nr. 8 ceva nu era deloc în regulă.

* * *

Rivers și Mendoza ajunseseră la camera de anchetă.

Rebecca Travers aștepta, așezată deja la masa rotundă, cu spatele drept, extrem de bățoasă. Era îmbrăcată în pulover negru și blugi, așadar, se schimbase după întâlnirea cu detectivul. O scurtă groasă era împăturită peste spătarul scaunului gol de lângă ea, pe care-și pusese poșeta, în fața ei se găsea un pahar cu cafea, neatinsă, din care se ridicau aburi, adusă fără doar și poate de recepționera Dorrie. Pereții camerei erau din bolțari, zugrăviți într-un verde deschis oficial; în ciuda celor două ferestruici aflate imediat sub tavan, interiorul avea aproape mereu un iz vag de Lysol[4]. Iar azi nu era o excepție.

Rivers o prezentă pe Mendoza și, după ce detectivii s-au așezat, Rebecca a rostit:

— Am dat deja o declarație ajutoarei de șerif Mercado. Și-a întors privirea spre bărbat. Oricum, nu știu ce aș mai putea spune.

— O să te rog să ai răbdare și cu noi, i s-a adresat Rivers. Este posibil să punem o întrebare care să declanșeze ceva la care nu te-ai gândit până acum.

Rebecca l-a fixat cu privirea neîncrezătoare. Mendoza și-a deschis

iPadul și i-a sugerat:

— Pur și simplu, am vrea să ne spui tot ce-ți amintești despre seara în care a dispărut sora dumitale.

— De acord, a încuviințat ea.

A răsuflat adânc, apoi a început să vorbească. Povestea ei suna la fel ca înainte: în seara dispariției, Megan îi telefonase. Era tulburată.

— Agitația mi s-a părut neobișnuită chiar și pentru ea, care are o fire mai nervoasă.

Megan îi spusese că rupsese relația cu James după o ceartă urâtă și că plecase și se îndrepta spre apartamentul Rebeccăi din Seattle.

— Asta nu era chiar o surpriză, adăugă Rebecca.

Răsucindu-și nervoasă un inel de pe mâna dreaptă, continuă, explicând că, la cei douăzeci și doi de ani ai săi, Megan trecuse prin frecvente asemenea răbufniri emoționale cu bărbații cu care avea o relație sentimentală. Rebecca o scosese în mod repetat din astfel de situații.

— Preferă să vină la dumneata, nu la părinții voștri? a întrebat Rivers.

— Da, de fiecare dată. Ai noștri sunt divorțați. Iar tata este tatăl meu vitreg, însă cel natural al lui Megan. Tatăl meu biologic ne-a părăsit înainte ca eu să fi împlinit doi ani, iar mama s-a mutat în San Francisco, unde l-a cunoscut pe Donald Travers, cu care s-a măritat după un an, iar la scurt timp după aceea s-a născut Megan. Asta a durat vreo opt ani, după care ei doi s-au despărțit. Tata s-a recăsătorit, locuiește în Chicago și are doi băieți care au… Cred că abia au intrat în adolescență. Mama a rămas în California și acum locuiește în Sonoma. Nu s-a mai măritat, dar noi n-o vedem chiar așa des. Ea are propria-i viață acolo…

Rebecca nu-și termină fraza și lui Rivers i s-a părut că vede în ochii ei o umbră de tristețe.

— Numele dumitale de familie este Travers, se auzi glasul detectivei Mendoza. Încerca să acopere huruitul centralei termice, care trimitea câte o pală de aer prin fantele climatizării.

— Donald m-a adoptat pe când aveam patru ani, cred, iar tatăl meu biologic dorea să renunțe complet la orice drepturi pentru a nu mai plăti pensie alimentară – deși bănuiesc că nici până atunci nu se prea omorâse cu plata ei. Cel puțin, așa spunea mama.

Mendoza aprobă din cap, ca și cum ar fi fost perfect logic.

— Pe ei i-ai contactat – pe părinții voștri?

Rebecca încuviință din cap.

— Au fost… sunt… îngrijorați și le-am spus c-o să-i țin la curent. Cred că mama dorea să vină aici, dar am întrebat-o „De ce?”. Ce ar fi putut face ea?

Din câte știa Rivers, niciunul dintre părinții lui Megan nu contactase poliția. Ciudat… Pe de altă parte, nu puteai să știi niciodată care erau relațiile într-o familie… Detectivul și-a notat într-un colțișor al minții să vorbească cu Kate Mercado, ajutoarea de șerif care le luase declarații multora dintre prietenii și rudele lui Megan Travers.

— Povestește-ne despre relația ei cu James Cahill, a îndemnat-o Mendoza.

Rebecca a ridicat foarte puțin din sprâncene, apropiindu-și colțurile gurii.

— Nu știu detalii. Ei doi au fost împreună câteva luni… șase sau șapte. Oftă, după care a reluat: Știți probabil că, anterior, avusesem și eu o relație cu James, așa că între noi două a urmat o perioadă destul de încordată. Și-a răsucit iarăși inelul. Recent însă Megan a simțit că mi se poate destăinui și… a recunoscut că relația lor se deteriora.

— În ce fel? a insistat Mendoza.

— Nu se mai înțelegeau prea bine de vreo lună, sau cam așa, nu sunt foarte sigură, dar Megan mi-a telefonat de două ori și, după voce, părea că plânsese.

— Când a fost asta?

— Prima dată, acum câteva săptămâni. Poate să fi fost în prima săptămână din noiembrie. Cel puțin, atunci mi-a povestit ea prima oară despre problemele pe care le avea. Bănuia că James se întâlnea cu altă femeie și era tulburată, deoarece crezuse că ei doi aveau o relație… exclusivistă. Ochii Rebeccăi părură că se înnegurează. Nu sunt convinsă că James vedea situația la fel. El… a fost mereu…

— …interesat de alte femei? completă Mendoza.

— Cum spunea tata, „din floare-n floare”. Așa că, da. Am impresia că Megan crezuse că el era „Alesul”. Cel puțin, așa m-a lăsat să înțeleg.

— Ai spus că ai avut o relație cu James Cahill înaintea surorii dumitale, așa este?

Mendoza n-o slăbea deloc. Maxilarele Rebeccăi se încordară vizibil.

— Da.

— Îl iubeai? continuă Mendoza, în timp ce pe gâtul celeilalte femei urca o roșeață care-i trăda emoția.

— Am… da, așa am crezut.

— Până când a apărut Megan?

Rebecca a încuviințat scurt din cap, apucând mecanic paharul cu cafea, apoi îl puse jos fără să fi sorbit din el.

— Așadar, ai putea spune că ea ți l-a furat?

În glasul detectivei nu exista niciun fel de insinuare.

— Nu poți să furi ceva ce nu există, rosti Rebecca sec. Da, James și cu mine am fost împreună, dar n-am constituit niciodată un cuplu.

— El s-a mutat de la dumneata la ea?

— James și cu mine ne vedeam în Seattle, dar el locuia aici, și odată ce el și Megan… Odată ce au avut o relație, ea s-a mutat aici, să fie lângă el.

— Acum șase luni?

— Da, cam așa ceva.

— Și Megan ți-a telefonat când ei doi nu s-au mai înțeles?

— Mai mult în ultima vreme.

— Trebuie să fi fost stânjenitor, comentă Mendoza.

— Da, a fost, dar am depășit momentul.

Să fi fost oare asta o minciună? Rivers nu putea fi sigur. Rebecca își răsucea din nou inelul, după care, ca și cum și-ar fi dat seama de ticul acela, s-a oprit și a rămas cu mâinile în poală.

— Acesta este scrisul surorii dumitale? a intervenit Rivers.

Împinse peste masă o punguliță de plastic în care se afla biletul ce fusese găsit mototolit. El știa deja răspunsul, pentru că văzuse scrisul lăbărțat al lui Megan pe diverse notițe din apartamentul ei.

— Așa pare, a încuviințat Rebecca; sub luminile din plafon, părul ei negru strălucea în nuanțe roșcate. Of, Megan!

Brusc, a copleșit-o tristețea, ca și cum ar fi ajuns la concluzia fatală că s-ar putea să nu-și mai revadă niciodată sora.

— Presupun că ați stat de vorbă cu James, urmă ea și împinse pungulița înapoi.

— Da.

— Dar el nu-și poate aminti ce s-a-ntâmplat, așa-i? Asta spune, nu?

— Nu este limpede.

Femeia a pufnit.

— Cunoști o femeie pe nume Sophia Russo? a intervenit Mendoza, cercetând prin însemnările ei, de parcă ar fi vrut să se asigure că pronunța numele corect.

Era numai de formă, pentru că începuse deja să se documenteze în privința femeii despre care Bobby Knowlton îi spusese că se întâlnea cu James Cahill.

Rebecca scutură din cap.

— Ea este cealaltă relație a lui James?

— Nu știm, a răspuns Mendoza.

— Megan nu mi-a spus niciun nume. Era foarte agitată și mi-a spus doar că vine la mine – plângea. A mai spus c-o să-mi povestească totul când va ajunge în Seattle, dar…

Lăsă fraza neterminată.

— Știi pe cineva care ar fi fost în stare să-i facă rău? a întrebat Rivers. Are dușmani?

— Nu…

— Este posibil să fi avut și alte prietene cărora să le fi telefonat?

— Am încercat la ele.

— Ai numele și telefoanele lor?

— Pe ale unora dintre ele, da.

— Poți să ni le dai?

— Bineînțeles.

Mendoza i-a întins un blocnotes peste masă. După ce și-a activat telefonul, folosindu-și propriul pix Rebecca a scris o listă scurtă cu nume și numere.

— De fapt, nu mai știu cine sunt prietenele ei de acum, cu excepția unei femei cu care a fost colegă. Asistenta… Se gândi câteva clipe. Andie.

— Andrea Jeffries, completă Mendoza. Am stat de vorbă cu ea.

S-a uitat către Rivers, care încuviință scurt din cap, însă Jeffries, care discutase cu unul dintre ajutoarele de șerif, nu lăsase să se înțeleagă că ar fi fost apropiată de Megan, ci doar că fuseseră colege de serviciu ceva mai puțin de un an.

— Poate că ea este. N-am cunoscut-o niciodată. Rebecca arătă cu pixul spre blocnotes. Numele astea sunt ale unor persoane din liceu, persoane pe care eu le-am întâlnit, dar nu sunt sigură dacă Megan mai păstra legătura cu ele. Nu știți cu cine a vorbit ea la telefon?

— Ba da, a zis Mendoza.

— Și?

— N-am găsit mare lucru.

De fapt, informațiile fuseseră de-a dreptul inexistente până acum. Desfășurătorul convorbirilor telefonice ale lui Megan nu le oferise nimic, și nici discuțiile cu colegii de serviciu. Adevărul era că se împotmoliseră și, până când Cahill n-avea să-și recapete memoria, se aflau într-o fundătură. Dar asta nu trebuia să știe sora lui Megan. Totuși, din felul în care îi privea și din gestul cu care aruncase pixul pe masă, părea că simțise realitatea.

I-au mai pus câteva întrebări, fără însă a obține răspunsuri care să-i ajute în vreun fel. După ce au terminat, Rebecca Travers, ridicându-se să plece, a rostit pe un ton aspru:

— Să-mi găsiți sora, domnilor detectivi! după care s-a precipitat spre ușă.

Rivers a luat pixul uitat de ea pe masă.

— Mă duc s-o conduc, i-a zis lui Mendoza, punând pixul în buzunar, deși Rebecca era deja pe coridor.

O ajunse din urmă pe femeie și, ținându-i ușa când a ieșit spre parcare, i-a sugerat:

— Dacă îți amintești orice altceva…

— O să vă anunț.

Nici măcar n-a întors capul, s-a îndreptat cu pas rigid spre mașina ei, o Subaru albă. Rivers a urmărit-o cu privirea până ce a plecat, după care a revenit în camera de anchetă, unde Mendoza își strângea iPadul și notițele.

— Mi s-a părut mie, pufni femeia, sau ne-a ordonat s-o găsim pe sora ei?

— Este tulburată.

— Mda, zise Mendoza privind spre ușa deschisă. Totuși…

— Da?

— Totuși aici mai există ceva. Cu Cahill. Ai observat? De fiecare dată când i-am pomenit numele, ea a scrâșnit cumva din dinți.

— Ca și cum l-ar urî.

— Poate că așa și este. Mendoza își închise ochii pe jumătate. Dar… știi și tu ce se spune despre ură.

— Că ura și iubirea sunt despărțite de o linie foarte subțire.

Au ieșit împreună din birou, continuând să discute pe coridor.

— Crezi că Rebecca Travers încă îl mai iubește pe prietenul surorii ei?

— N-ar fi prima dată când un bărbat strică relația dintre două surori.

— Și crezi că ea are vreo legătură cu dispariția lui Megan?

— Nu știu. Nu știu încă. Dar o să aflu și, dacă am dreptate, atunci s-ar putea să mai discutăm cu doamna Travers.

CAPITOLUL 18

James își aminti.

Dintr-odată.

Luni dimineață, atunci când a intrat sub duș și a deschis apa cu grijă, ca să nu-și ude bandajul ce-i acoperea jumătate din cap. Stând sub șuvoiul de apă, în propriul lui hotel, într-o fracțiune de secundă tot felul de imagini i-au invadat memoria. Și a văzut-o pe Megan așa cum fusese atunci. În seara aceea. Atât de furioasă, încât abia putea vorbi. Lacrimile îi sclipeau în ochii albaștri, iar buzele strălucind de la gloss erau atât de subțiate, încât îi dezveleau dinții.

— Rahatule care ești! strigase ea, tremurând și împroșcând stropi de salivă. Rahat nenorocit de doi bani!

El tocmai terminase cina – chili și turtă de mălai – pe care o comandase chiar din hotelul ăsta – și intenționa să-și petreacă seara privind un meci de baschet la televizor, când ea năvălise pe ușa din față.

În pumnul strâns ținea un bilet pe care îl aruncase spre el.

— Voiam să-ți las asta! a țipat ea. N-am… N-am crezut că vei fi acasă. Crezusem c-o să fii cu ea. Așa cum ai fost în ultimele două săptămâni și jumătate. Așa-i?

Ah… la naiba…

Cum el nu zicea nimic, femeia l-a sfredelit cu privirea.

— Cum, nici măcar nu negi? Haide, James, fă o încercare, l-a asmuțit ea cu ochii scânteind. N-o să-ncerci să mă minți și să-mi spui că mă-nșeli cu… cu…

— Cu Sophia, a zis el.

— Deci, recunoști! înainte ca James să poată scoate un cuvânt, Megan a țipat: Aha, am înțeles! Ea este aici acum, da? Târfa aia e sus, în patul tău!

— Nu, a clătinat el din cap. Nu-i nimeni în toată casa.

— Dar a fost. I-am văzut mașina.

— Aici?

James se străduia să țină pasul cu acuzațiile ei dezlânate.

— La han!

— Păi acolo lucrează.

— Dar ar fi putut veni pe jos aici. Să-și lase mașina acolo, pentru ca nimeni să nu știe, și să vină aici și… și… Glasul i s-a stins și furia i s-a domolit, cel puțin pentru moment. M-ai făcut s-arăt ca o idioată, a continuat apoi, izbucnind pe neașteptate în plâns. Rebecca m-a avertizat, dar am crezut că era doar geloasă. Dumnezeule, James, n-ai putut avea măcar decența să… să…

El a făcut un pas stingher spre femeie și a întins mâna.

— Voiam să-ți spun.

— Când? a răbufnit ea, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

— M-am gândit… după sărbători.

— Sigur că da, cum să nu! Să continui pe la spatele meu – și ce dacă? Să pot avea un Crăciun fericit, nu? Să putem intra împreună în Noul An, după care tu aveai să pui stop și să-mi dai papucii? Hai, scutește-mă! A scuturat violent din cap. N-ai habar! Ce legătură are Crăciunul cu noi? Cu toată chestia asta? Și-a ridicat brațele. Te-am iubit, James, și am crezut că și tu mă iubești!

El nu mușcase momeala; nu intenționa să cadă în cursă.

Megan plângea în hohote acum, suspinând și sughițând.

— Am crezut c-o să ne căsătorim.

— Poftim? întrebase el aproape strigând, încât Ralph, ghemuit în culcușul său de lângă foc, se speriase, lătrând scurt.

— Am crezut c-o să mă ceri de soție de Crăciun.

— Dar de ce să fi crezut așa ceva? Noi… noi suntem împreună doar de… de…

— Dumnezeule, nici măcar nu știi de când, așa-i? Au trecut aproape șase luni, James. Din iunie. Nu mai ții minte? Eu țin minte. Era vară, în Seattle. Tu veniseși la o reuniune a constructorilor.

Și ca s-o văd pe Rebecca.

— În căsuța ta prototip. Mai ții minte?

Da, ținea minte. Ba chiar în culori prea vii, deși la reuniune băuse mai mult ca de obicei. Își amintea cum venise Megan la el. Cum îi spusese că Rebecca îl înșela, cum îi arătase fotografii cu Rebecca alături de alt bărbat, la cină. Când îl cuprinsese în brațe și-l sărutase, strecurându-și limba printre buzele lui, el ar fi trebuit s-o fi împins la o parte. Dar n-o făcuse.

— Nu-nțelegi că te iubesc? Doamne, cum poți să fii atât de idiot? Și dup-aia să mă-nșeli pe la spate? Cu *aia?* De ce? Iisuse, James, *de ce?*

El ar fi dorit să-i spună atunci că, pur și simplu, se întâmplase, că nu intenționase să aibă o relație cu altă femeie înainte de a se despărți de ea, însă ar fi părut atât de jalnic, atât de stereotip, încât preferase să tacă.

— Am crezut c-ai părăsit-o pe Rebecca pentru mine, fiindcă noi doi aveam ceva special laolaltă, ceva unic, cum nu mai are nimeni! S-a oprit apoi, cu ochii strălucind de lacrimi, afișând o suferință aproape palpabilă. M-am înșelat. N-am fost pentru tine decât altă proastă. Alta căreia să i-o tragi, după care să pleci.

— Nu, ce naiba, nu, încercase el să protesteze. Dar de fapt, asta fusese. N-am vrut să… Îmi pare rău, Megan, și chiar era sincer. Se simțea ca un rahat; nu intenționase niciodată s-o rănească, dar iată c-o făcuse. Ar fi trebuit să-ți fi spus.

— În primul rând n-ar fi trebuit să mă-nșeli! țipase ea și durerea i se transformase iarăși în furie sălbatică, de nestăpânit.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să-i pun capăt înainte să…

— Nu! Nu-nțelegi? continuase ea, făcând un pas spre el. Ar fi trebuit doar să rămâi fidel. E atât de-al naibii de greu?

Da. Era greu. Dar nu-i putea spune asta. Nu putea spune nimic, încercase deja să-și ceară scuze, însă ea nu le acceptase.

— Ești un nenorocit, i-a spus Megan atunci, proptindu-se în fața lui, gâfâind apăsat, roșie la față, cu privirea nimicitoare. Știi asta, nu?

El preferase să tacă.

— Un băiat de bani gata, care-a crescut răsfățat, știind mereu că va moșteni o avere, așa că își închipuie că poate să facă orice vrea, așa-i? Că poate să rănească pe oricine i-ar sta în cale.

— Nu-i adevărat, a mormăit James.

Da, crescuse știind că va moșteni o avere și se împrumutase din fondul acela, dar muncise în fiecare zi a vieții, încercând să nu devină un băiat tipic de bani gata, o etichetă pe care o auzise de prea multe ori până atunci. Și nu intenționase să facă vreun rău nimănui, deși, desigur, o făcuse. Ba chiar de prea multe ori ca să mai țină minte.

— Cât valorezi? Cinci milioane? Zece? a întrebat ea, îngustându-și ochii albaștri. Douăzeci?

— N-are nicio legătură cu asta.

— Te referi la „noi”, nu-i așa? N-are nicio legătură cu „noi”?

— Da.

— Aici greșești! Are foarte mare legătură cu noi și cu fiecare nenorocită pe care ți-ai băgat-o vreodată în pat. Te crezi atât de fermecător și de arătos, încât femeile îți cad în brațe de cum te văd? S-a încruntat la el și apoi a răspuns tot ea: Este vorba despre *bani,* James.

Se apropiase atât de mult, încât el simțea căldura pe care o radia și vedea punctișoare de un albastru mai întunecat în ochii ei bleu.

— Totul se rezumă la bani. Fiecare femeiușcă cu care ai ieșit vreodată-n viața ta amărâtă a știut că ai bani. Inclusiv Jennifer, Rebecca și târfa aia de Sophia!

Își aminti cum se încordase atunci, stăpânindu-se să n-o prindă de umeri și s-o zgâlțâie bine.

— Incluzându-te și pe tine?

Ea păruse că n-a auzit…

— Incluzându-te și pe tine? repetase James.

Megan ridicase ușor bărbia, șoptind:

— Incluzându-mă și pe mine, dacă vrei să știi adevărul…

— Da, vreau.

— Așa a-nceput totul. Așa a-nceput interesul meu pentru tine. Dar după aceea? După aceea am fost atât de proastă, încât m-am îndrăgostit cu adevărat.

Pentru o secundă, James aproape că o crezuse. Însă scânteierea dură din privirea ei, gura cu buzele strânse și expresia aproape de nebunie de pe fața ei îl avertizau să n-aibă încredere în ea.

— Am zis deja – îmi pare rău, și…

— Rahat!

Gata, era de ajuns.

— Bine. Poate c-ar trebui să pleci.

— Acum mă dai afară? Furia ei explodase. Ei bine, du-te-n mă-ta, James! *Du-te-n mă-ta!*

— Megan, a început el, apoi femeia se repezise brusc înainte, cu unghiile îndreptate spre fața lui.

James s-a retras un pas.

Prea târziu.

— Nenorocitule!

I-a zgâriat cu mâna dreaptă obrazul.

— Termină!

A prins-o de încheietură.

Nu era de ajuns. Ea își continua asaltul, lovindu-l fără încetare cu mâna liberă.

James se împleticise, vrând să facă un pas înapoi, și căzuse cu Megan peste el.

Își aminti cum umărul i se izbise de șemineu și cum, în aceeași clipă, tot corpul îi coborâse, hârșâindu-se de zid, apoi capul i se pocnise zdravăn de cărămizile din soclul vetrei. Pentru o secundă amețitoare, o văzuse pe Megan ridicându-se de pe el și expresia chipului ei îngrozit, în timp ce lătrăturile lui Ralph dinapoia ușii bucătăriei nu conteneau, apoi totul se întunecase…

— Să fiu al naibii, șopti el, revenit în prezent, cu apa fierbinte șiroindu-i peste umărul sănătos în jos pe trunchi.

Pentru o clipă, se simți nesigur pe picioare și se sprijini de peretele placat cu faianță, străduindu-se să-și recapete echilibrul. Și-a trecut o palmă peste fața udă și păru să-și revină. Amintirile îl asaltau, făcându-l să se simtă neputincios… tot mai neputincios. Izbuti să oprească apa și întinse mâna afară din cabina de duș în căutarea unui prosop. Ralph se instalase pe covorașul din fața cabinei și a fost nevoit să-l împingă cu piciorul ud.

A făcut un efort să se șteargă. Decise să nu se bărbierească – barba ar fi ajutat la camuflarea zgârieturilor încă vizibile – și se îmbrăcă, după care își aminti că nu avea mașină, ba chiar niciun mijloc de transport. Camioneta și Fordul Explorer se aflau încă în custodia poliției, care continua să le examineze în căutarea de dovezi.

— Dovezi… pentru ce? s-a întrebat el cu voce tare.

Știa însă răspunsul. Căutau pete de sânge sau obiecte personale, în mod sigur și probe ADN. De la Megan. Fără îndoială că aveau să găsească unul sau două fire de păr, poate un tub de ruj rătăcit, sau un cercel, sau alt lucrușor personal pe care ea îl uitase, dar n-avea să existe nicio dovadă de crimă. Pentru că nu existase nicio crimă.

În seara aceea, el nu-i făcuse niciun rău.

Și nici altă dată.

Totuși, lipsea ceva, ceva ce el nu-și putea reaminti complet, un detaliu sau două din seara aceea pe care le uitase și care acum îi zgândăreau memoria, încercând să iasă la suprafață, dar fără niciun rezultat deocamdată.

— Ce poate fi? a șoptit bărbatul, dar acele mici frânturi care-i ciupiseră strunele memoriei dispăruseră deja.

Și-a pus banduliera pe umăr, gândindu-se să-l sune pe Bobby ca să-l ducă cu mașina, dar și-a dat seama că nu avea nici telefon. Singurul lui mijloc de comunicare rămânea telefonul hotelului.

— Minunat, a mormăit în barbă.

Era pe punctul să iasă din apartament când a zărit brățara – un șirag de pietricele transparente, scânteietoare, despre care presupunea că nu sunt diamante reale – lăsată pe una dintre noptiere.

Sophia.

Și-o aminti, într-o străfulgerare, călare peste el în pat, cu picioarele lungi îndoite din genunchi, cu brățara sclipind în razele slabe de lumină ce răzbăteau dinspre fereastră. El își ridicase mâna sănătoasă pentru a-i atinge abdomenul plat și încordat, simțind pielea mătăsoasă sub degetele lui și ștergându-i în treacăt partea de dedesubt a sânilor plini, acolo unde părul femeii cădea într-un vălmășag sexy, cu sfârcurile roz întărite întrezărindu-se printre șuvițele blonde.

A simțit cum i se oprește respirația pentru o clipă, iar imaginea păli. Bărbatul înghiți un nod mare care i se pusese în gât.

În ce naiba te-ai băgat?

Rebecca, Megan, iar acum Sophia?

Asta era problema. Lui îi plăceau femeile frumoase și inteligente, în cazul Sophiei, fusese imposibil să n-o remarce. Apărea oriunde ar fi fost el… În atelier, la cafenea, în oraș, peste tot – ca și cum, în mod instinctiv, ar fi știut unde va fi bărbatul, ea reușind să fie, nu se știe cum, simultan în două locuri. Ceea ce era imposibil, bineînțeles, și poate că asta fusese doar justificarea lui pentru că nu era în stare s-o evite, să fie fermecat de o blondă cu o sclipire ștrengărească în ochi, cu replici spirituale prompte și mereu zâmbitoare. Era amuzantă și isteață, iar James constatase că abia aștepta să se afle în prezența ei. Sophia râdea mult, un chicotit delicat ca un zurgălău, care, de fiecare dată, aducea un surâs pe chipul lui. Fusese mai mult decât fermecătoare atunci când o întâlnise prima oară la han, când ea sosise în căutarea unui job, iar el nu-i putuse rezista, așa cum nu-i putea rezista nici acum.

O altă amintire, una mai veche, i-a apărut în minte. El și Sophia în apartamentul femeii. Ea îl găsise pe James sub duș, își dezbrăcase hainele

și i se alăturase în cabina strâmtă, purtându-și nerăbdătoare palmele peste trupul lui sub apa fierbinte. Atunci, nici el nu-i putuse rezista și făcuse dragoste cu ea, apăsându-i spatele de plăcile lunecoase de faianță și ridicând-o pe membrul său doritor, iar ea își încolăcise picioarele în jurul mijlocului său, înfigându-și degetele în umerii lui, pe măsură ce jetul dușului aburea sticla cabinei. După aceea, James o privise în timp ce ea se îmbrăca, savurând, întins pe pat, spectacolul unui striptease inversat. Mai întâi își pusese sutienul și slipul, făcându-i cu ochiul printre șuvițele de păr ud, apoi își umezise buzele cu vârful limbii când încălțase o cizmă, trăgând-o cu efort peste laba piciorului și peste degetul mare stâng, care-i fusese cândva rupt, o trăsese și pe a doua, după care se îndreptase semeață în lenjerie intimă și cizme înalte până la coapse, invitându-l în tăcere s-o aibă din nou.

Și el o avusese, trăgând-o pe pat și smulgându-i slipul, apoi împingându-se în ea, în vreme ce Sophia chicotea și se zbătea.

Acum imaginile acelea îl tulburau.

Lucrurile se schimbaseră.

El se schimbase.

Și, cu toate astea, o lăsase în patul lui – în patul acesta de hotel.

Își trecu degetele mâinii prin părul încă umed și făcu o grimasă când atinse zona sensibilă de sub bandaj. În ce porcărie se băgase?

Lăsă brățara acolo unde o văzuse. Avea să se ocupe și de ea, și de Sophia mai târziu. Acum avea alte probleme presante și continua să se simtă ușor amețit. Intră în baie și se uită la calmantele ce-i fuseseră prescrise, apoi se răzgândi. Azi avea nevoie de un cap limpede, chiar dacă ușor dureros.

După ce și-a luat scurta, l-a fluierat pe Ralph, și-a căutat pălăria Stetson și și-a așezat-o cu grijă pe cap. Mai stăpân pe sine decât fusese anterior, a coborât la recepția hotelului, care începuse să se umple de oameni ce soseau ori plecau, trăgând după ei trolere și alte bagaje, în timp ce câțiva copii alergau și se jucau în jurul bradului înalt de patru metri, iluminat de sus până jos. Stomacul a început să-i dea ghes, simțind aromele de sirop de arțar și șuncă prăjită dinspre zona bucătăriei, aflată imediat lângă bar și restaurant, totuși nu s-a oprit, fiindcă nu dorea să se întâlnească cu prea mulți oameni. O luă pe coridorul ce ducea în partea din spate a clădirii.

Afară, aerul era glacial și proaspăt; ninsoarea se oprise. Traversă

parcarea dintre spatele hanului și cafenea, iar zăpada proaspătă îi scârțâi sub tălpi. Când a deschis ușa cafenelei, s-a auzit clinchetul clopoțelului de deasupra. A ocolit câteva mese la care mâncau părinți și copii adânciți în iPaduri și telefoane, sau sorbind din cafea, și s-a apropiat de tejghea, unde a comandat o cafea și o gogoașă la pachet, așa cum făcea încă de când înființase localul acesta.

Micul dejun frugal avea să-i fie trecut în cont, așa că putea să mănânce și să plece imediat. Urmat de zăngănitul tacâmurilor, de zumzetul conversațiilor și de melodia „All I Want for Christmas”, trecu pe sub arcada ce ducea prin magazinul cu cadouri de Crăciun, de unde puteai să cumperi de toate, de la alune și ornamente pentru masa de sărbători, bomboane de pom și căciuli tip moș Crăciun, până la decorațiuni din sticlă, soldăței de plumb, îngerași de pus în vârful bradului și luminițe în formă de reni.

Totul anunța atmosfera sărbătorilor de iarnă.

Și era pus în vânzare de James Cahill.

Și atunci, de ce, dintr-odată, i se părea atât de vulgar? Atât de comercial?

Vânzarea Crăciunului, gândi bărbatul, ocolind un puști de șase ani care era fascinat de trenul miniatural ce dădea ocol exponatelor.

Cum îi spusese Cissy cândva, într-un ajun de Crăciun teribil de deprimant și ploios în San Francisco?

— James, nu poți să vinzi Crăciunul.

Ei bine, bărbatul tocmai asta încercase să facă. Deși știa că nu cadourile scumpe erau inima și sufletul sărbătorilor, de fapt în ultimii ani el *vânduse* bucurie, știind că jucăriile și ornamentele strălucitoare le ofereau oamenilor plăcere.

Privi în jur. Pentru prima oară de când crease acest bazar de sărbători – practic, asta era magazinul – simțea că a comercializat ceva ce ar fi trebuit să fie considerat sacru, ca și cum ar fi încercat să profite de pe urma sărbătorilor. Deoarece nu avusese niciodată înclinații religioase, gândul acesta venit acum l-a surprins, tulburându-l.

Urmat de Ralph, James ocoli un băiețel blond, de vreo patru ani, care lovea cu palma un căluț din sticlă atârnat pe un brăduț supra-încărcat de ornamente. Mama lui, care purta un alt copil într-un portbebe prins pe piept, părea să-l ignore, iar James a făcut la fel. Puștiul n-avea decât să spargă ornamentul. Cui îi păsa?

A ieșit grăbit prin ușa din spate a magazinului, intrând în curtea mare,

acoperită, unde erau expuși brazii tăiați. Aici, clienții își puteau alege pomii de Crăciun, asta dacă nu preferau să târască după ei ferăstraie și topoare, prin noroaiele și zăpezile din jur, de unde puteau să-și taie singuri bradul preferat – totul făcând parte din experiența Cahill, pe care le-o aducea la vârful degetelor stimatul James Cahill.

James și-a terminat repede gogoașa, în timp ce privea la echipa de angajați sezonieri, cu șorțuri din piele, cu căciuli cu ciucure și mănuși, care-i ajutau pe clienții ce se plimbau prin curte, examinând brazii, pinii și molizii. Majoritatea erau fericiți, un cuplu argumenta despre meritele bradului argintiu comparativ cu pinul de Oregon, copiii râdeau, câinii lătrau, iar câțiva țânci erau fotografiați pe o sanie adevărată, în așteptarea lui Moș Crăciun.

James simți un gust acru urcându-i din stomac.

Dumnezeule, Cahill, stăpânește-te!

Faptul că-și recăpătase memoria nu justifica revelația aceasta mistică despre comercializarea Crăciunului.

Îl zări pe Bobby coborând din cabina unui camion a cărui platformă era plină cu brazi recent tăiați. Bărbatul și-a aruncat mucul țigării în prundișul acoperit de zăpadă al zonei de servicii și s-a îndreptat către James. Ralph i-a sărit fericit înainte.

— Am nevoie de un telefon, rosti James când managerul ranch-ului s-a apropiat suficient ca să-l audă.

— Cred că poți cumpăra un telefon cu cartelă *prepay* din supermarket. Bobby se aplecase să-l scarpine pe ciobănesc între urechi, iar câinele dădea și mai energic din coadă. Iar la atelier e o camionetă Dodge veche.

— E foarte bună. Du-mă și pe mine până acolo. Oricum, vreau să trec pe la birou, să mă pun la zi cu hârțoagele.

— Bine, încuviință Bobby și scoase cheile din buzunar. Hopa, adăugă el aproape imediat. Necazuri – la ora două.

— Poftim?

James privi peste umăr și o zări pe Sophia venind spre el. În haină neagră, lungă până la genunchi, și cu o căciulă argintie cu ciucur, care scânteia de la paiete, femeia înainta decisă peste porțiunile de gheață și peticele de noroi din zona de descărcare a brazilor.

— James! a exclamat ea, surâzându-i voios și fluturând din mâna înmănușată. Stai puțin!

— Te aștept în camionetă.

Bobby s-a îndepărtat exact în clipa în care Sophia a ajuns lângă James.

— Hei, făcu bărbatul neștiind ce altceva să-i spună.

După ce o găsise în patul lui, iar apoi își amintise de cearta cu Megan, decisese să se poarte cu circumspecție. Sophia îi spusese că bănuia că ea fusese cauza certei violente dintre Megan și el, dar se dovedea că avusese dreptate și în privința banilor.

— Cum te simți?

Femeia l-a privit printre gene, în timp ce cu o mână își îndesa o șuviță de păr blond sub marginea căciulii sclipitoare.

— Mai bine.

Ar fi vrut să-i spună că-i revenise memoria, apoi decise să n-o facă. Mai întâi trebuia să vorbească cu poliția.

— Grozav.

I-a aruncat un zâmbet cald, mângâindu-l cu privirea ochilor ei albaștri. Ridică apoi privirea spre cabina camionetei, unde Bobby era deja la volan, după ce își aprinsese o altă țigară.

— Am vrut să-ți zic, continuă ea, că oferta a rămas valabilă.

— Mulțumesc, dar nu am nevoie să fiu îngrijit.

— Mă gândeam *să stăm împreună.*

— Ăăă…

James tocmai sorbea din cafea.

— Ca un cuplu? Așa cum am vorbit?

El fu cât pe aici să se înece cu cafeaua.

— Am vorbit despre așa ceva?

— Nu mai ții minte?

— Nu, răspunse bărbatul.

Nu mințea. Deși mare parte a memoriei îi revenise, nu-și amintea absolut deloc că ar fi plănuit să se mute cu ea. Sau cu Megan. Sau cu oricare altă femeie.

— Eu am o casă.

— Știu. Am discutat despre renovarea ei, îți amintești? Iar cât timp va fi renovată, noi vom locui în apartamentul meu. În oraș. Va fi mai strâmt, dar în același timp intim. Ochii ei scânteiară. Asta mi-ar plăcea.

Lui James nu-i venea să-și creadă urechilor că purta o asemenea conversație. Ar fi vrut s-o întrebe dacă vorbea serios, dar și-a dat seama că

era inocent de sinceră.

— Nu cred că va merge.

— De ce?

Bărbatul se uită spre cabina camionetei. Bobby pornise motorul, care mergea acum la ralanti, încercând să ascundă că trăgea cu urechea prin fereastra deschisă. Un sezonier care ducea un brad la o furgonetă s-a uitat spre ei. Brusc, James a devenit conștient de faptul că sunt expuși…

— Uite ce-i, rosti el mai încet, nu cred că-i momentul sau locul cel mai potrivit ca să discutăm despre asta. În clipa de față am multe de rezolvat.

N-avea cum să-i spună cât de preocupat era de faptul că Megan Travers tot nu apăruse, că ea, Megan, crezuse că James avusese intenția să se însoare cu ea și că, din câte știa, el era primul suspect în cazul dispariției femeii. Și, pe lângă toate astea, avea o afacere de condus și nu era tocmai sută la sută în formă.

— Toți avem multe de rezolvat, încuviință ea, atingându-i reverul hainei cu un gest intim, personal, care anunța pe oricine i-ar fi observat că ei formau un cuplu sau, mai precis, că femeia îl considera proprietatea ei.

James se retrase un pas și Sophia lăsă mâna în jos.

— Mai târziu.

Ea coborî glasul.

— Noaptea trecută n-a însemnat nimic?

James a ridicat ochii spre cer, unde nori cenușii amenințau soarele.

— A fost… excelent, dar a fost o surpriză… Trebuie să plec…

— Însă…

— Am nevoie de puțin respiro.

Ea a îndreptat o privire rănită spre el, iar James a simțit că, dacă ar fi putut, și-ar fi tras un șut zdravăn în fund. De ce le dezamăgea, cu regularitate, pe femei? De ce le provoca suferință? Era oare atât de indiferent și de egoist? Expedia oare semnale greșite? Sau ele, femeile, îl interpretau greșit?

— Toate astea la un loc, a murmurat el în barbă.

Sophia rămăsese pe loc, privindu-l fix, cu buzele pline țuguiate într-o atitudine bosumflată, care o făcea să fie foarte sexy. El ocoli botul camionetei și deschise portiera din dreapta șoferului. Ralph aștepta.

— Urcă, își îndemnă el câinele, aruncând restul de cafea pe solul acoperit de zăpadă.

Apoi s-a urcat și el pe scaun, cu ciobănescul alături, iar Sophia s-a întors și a luat-o către hotel.

Oare chiar plănuise să se mute cu ea când nici nu rupsese relația cu Megan? La ce se gândise? Cât de idiot putea să fie?

— Necazuri cu femeile? întrebă Bobby, băgând în viteză.

James așeză paharul gol în suportul dintre scaune.

— Am impresia că mi se întâmplă din ce în ce mai des.

— Mda. Cel mai bine este să te stabilești la una singură. Apăsă pedala de accelerație și camioneta mare începu să traverseze parcarea presărată de gropi. Sau cel puțin să te stabilești, pe rând, la câte una. Asta am făcut eu cu Cyn și uite c-a mers.

James nu-l contrazise. Făcu o grimasă, străbătut de o durere ascuțită când Knowlton intră pe drumul de țară lung, cu șanțuri, ce ducea la poalele dealurilor, unde se aflau atelierul și biroul său. Cum spusese Rebecca Travers? Că sora ei îl acuzase că era un tip promiscuu?

Se gândi la Rebecca – înaltă, brunetă, cu șuvițe în tonuri roșcate și, din câte își amintea, inteligentă și promptă în replici, dar nu foarte apropiată de sora ei. În realitate, erau surori vitrege, totuși nu acela era motivul. Pur și simplu, Rebecca și Megan nu se înțelegeau – așa cum uleiul nu se amestecă cu apa. Ea era mai calmă, Megan era mai vulcanică. James era surprins de faptul că Rebecca era atât de pornită acum să-și găsească sora. Din câte își amintea, ea o considerase pe Megan mai degrabă exasperantă.

Cu un sentiment de oarecare culpabilitate, își aminti și alte amănunte despre cea mai mare dintre surorile Travers, despre cât de distractivă era, sau conversațiile purtate cu ea și episoade de sex pătimaș. De pildă, acea ultimă seară în Seattle, într-o cameră de hotel cu vedere spre Elliott Bay. Amândoi băuseră prea mult și se iubiseră cu multă pasiune, ca și cum și unul, și celălalt ar fi simțit în subconștient că nu vor mai fi împreună.

În timp ce luminile orașului se reflectau în apa întunecată, ei se sărutaseră nebunește, cu părul ei maro-roșcat închis revărsat în jurul lor, și se încurcaseră printre cearșafurile de pe pat, lăsându-se să alunece pe podea fără să-și fi dat drumul din brațe.

Acela fusese ultimul moment petrecut împreună, iar gândul îl tulbura acum pe James. Pentru prima oară în viața lui, simțea un regret că rupsese o relație și, mai mult decât atât, avea senzația că într-adevăr greșise.

Cea care plecase.

Pentru că el nu putea să fie fidel.

Și nu fusese fidel tocmai cu persoana care o putea răni pe Rebecca în modul cel mai profund: sora ei mai tânără și egocentrică.

Un tip promiscuu, gândi el din nou, după care decise că acuzația nu era chiar atât de departe de adevăr.

CAPITOLUL 19

Charity nu înainta deloc repede.

Și la propriu, și la figurat.

În timp ce șofa spre redacția ziarului local, se trezise prinsă într-un ambuteiaj, întrucât un șuvoi constant de automobile se îndrepta înspre sud. Le putea ghici destinația. Cahill Inn și pepiniera de brazi de Crăciun atrăgeau vizitatori din tot nord-vestul statului înaintea sărbătorilor. Iar anul acesta, după notorietatea și misterul care o înconjurau pe prietena dispărută a lui James Cahill, sosiseră chiar mai mulți oameni. Nu doar pentru brazii din pepinieră sau pentru cazare în hanul cu faimoasa sa temă de Crăciun, ci pentru că doreau să vadă cu ochii lor locul unde începuse totul: gură-cască și colportori de bârfe.

În același timp însă exista o categorie de cititori care ar fi devorat pe nerăsuflate detaliile dintr-un articol al ziarului despre scandal. Detalii pe care Charity se aștepta să le ofere. Dacă ar fi putut să străpungă însă ambuteiajul acesta, să înhațe o cafea de la cafeneaua de lângă redacție și să-și susțină cazul în fața editorului, care era în același timp și proprietarul ziarului *Riggs Crossing Clarion.*

Nervoasă, pianotă cu degetele pe volan, apoi claxonă scurt văzând cum Cadillac-ul vechi din fața ei nu reușea să țină prompt pasul cu viteza de melc a coloanei de vehicule.

— Haide, haide, a mormăit ea în barbă, întrebându-se cât de bătrână era femeia de la volanul mașinii.

Oricum, era atât de micuță, încât părea că privește afară prin volan, nu pe deasupra sa, și în tot cazul era clar că nu se grăbea defel.

Însă Charity se grăbea.

Subiectul Cahill era al ei! Și nu putea să îngăduie unui reporter din Seattle, sau din Tacoma, sau din Portland să i-l fure!

Nici vorbă! Totuși era împotmolită. Încercase să-i telefoneze lui Cahill pe telefonul fix de acasă, pe telefonul mobil și pe cel de la serviciu. Zadarnic. Apăsă iarăși nervos pe claxon. În mod clar, bărbatul o evita. Iar asta o scotea din minți.

În timp ce șirul de mașini înainta centimetru cu centimetru spre

intersecția principală a orașului, femeia a schimbat mai multe posturi de radio, încât pe la ureche i-au trecut fragmente de muzică rap, country, hard rock, talk-show-uri politice și sport, înainte de a opta pentru un post care difuza non-stop colinde de Crăciun. Melodia „Frosty the Snowman” o călca însă pe nervi, așa că a închis radioul. Agitată, a întins mâna după țigara electronică Juul, dar și-a amintit că o lăsase în apartament.

— Rahat!

După colegiu, se lăsase de fumat și trecuse la țigările electronice; acum, încerca să se lase complet de nicotină, fiindcă vapingul căpăta un renume prost. Cu toate acestea, în clipa de față ar fi dat orice pentru un fum.

Cadillac-ul alb a întârziat din nou să reacționeze odată cu coada de mașini din față și Charity claxonă iarăși apăsat, iritată.

— Hai, cucoană! Trezește-te!

Începea să înțeleagă comportamentul agresiv la volan de la un nivel personal. Oare bătrâna chiar nu vedea ce spațiu mare era între ea și camioneta din fața Cadillac-ului? Bineînțeles că nu.

— Du-te naibii, zise Charity și acceleră brusc, țâșnind pe lângă mașina mai veche, înghesuindu-și minivanul în fața monstrului alb, cât pe-aci să șteargă un SUV mic ce venea din față.

Pentru eforturile ei, fu gratulată cu o privire dușmănoasă și cu un deget mijlociu arătat prompt de șoferița SUV-ului, care părea o adolescentă.

Charity rezistă impulsului de a-i întoarce favoarea și scrâșni din dinți, după care trase de volan la următorul colț și intră pe o stradă laterală. După ce s-a pus în mișcare, nemaifiind nevoită să se târască prin fluxul de mașini cu mers de melc de pe strada principală, începu să se gândească la articolul ei despre James Cahill și la documentarea pe care o făcuse deja, căutând informații și episoade din trecutul celui mai râvnit burlac din Riggs Crossing. Trebuia totuși să se confrunte cu realitatea crudă că o fată nu putea să obțină, oricât ar fi dorit, totul de pe internet.

Nu era suficient. Ea nu simțea că avea un „cârlig” suficient de bun pentru seria de articole pe care intenționa să le scrie sau pentru cartea ce începuse să prindă contur în mintea ei.

Coti după alt colț și ocoli în viteză parcarea unui supermarket, după care apucă pe altă stradă, paralelă cu cea principală.

Uneori, la naiba, un autor avea nevoie de ceva mai mult, nu doar de date și cifre, ci de un sentiment, o conexiune emoțională cu subiectul, pe care s-

o poată transmite cititorilor.

Charity încercase să-l abordeze direct pe James, dar dăduse greș. Deocamdată.

Dar, se gândi ea în vreme ce regla dejivrarea, dacă ar fi putut face rost de niște informații din trecut despre el sau despre familia lui, atunci ar fi avut material cu care să lucreze, poate chiar să-l folosească împotriva lui Cahill. *De fapt,* nu intenționa să-l șantajeze, sau ceva similar, însă avea nevoie de o pârghie cu care să-l determine să se deschidă, iar locul din care putea să înceapă era familia lui. Dintr-un motiv necunoscut, el se înstrăinase de neamuri. De ce naiba se separase în mod deliberat de una dintre cele mai bogate familii din San Francisco? Poate că totuși era o exagerare, chiar dacă nu era vorba despre miliarde, se zvonea că familia Cahill valora sute de milioane de dolari. În plus, tot clanul era măcinat de scandaluri. Combustibil perfect pentru reportajul ei, pentru seria de cronici, dar mai ales pentru cartea ei.

Nu chiar mărunțiș.

A virat scurt pe o alee lăturalnică și minivanul a derapat în jurul unui container pentru gunoi. A intrat apoi pe altă străduță, a traversat o parcare, mai coti o dată și, în cele din urmă, ajunse în parcarea de lângă clădirea ce adăpostea redacția lui *Clarion,* care în prezent fusese exilată la ultimul etaj, unde era un curent teribil. Proprietarul clădirii închinase parterul unui dealer de mobilă second-hand, care pretindea că se ocupă de comerțul cu antichități. Majoritatea locurilor din parcare figurau ca rezervate pentru Auntie's Antiques, dar Charity le-a ignorat, oprind mașina nu departe de indicatorul de lângă scară, pe care era scris: RIGGS CROSSING CLARION, ȘTIRI LOCALE, REGIONALE ȘI NAȚIONALE.

Se gândi cât de trist era ca presa să fie dată la o parte de mizerii supraevaluate. *Vai, mă scuzați – „antichități”.* Încuie minivanul, apoi sui scara și intră prin ușa grea în clădire.

Etajul întâi mirosea a vechi și a mucegai, pentru că, inițial, fusese spațiul unui antrepozit, pe care proprietarul Earl Ray Dansen îl găsise cu ocazia unei vânzări de lichidare de active, care fusese apoi reconfigurat prin adăugarea de pereți capitonați. Majoritatea separeurilor erau pustii, întrucât, în realitate, doar doi oameni lucrau de la redacție. Ceilalți, „reporteri colaboratori”, cum era și ea, lucrau, în principal, de acasă. Locul acesta i se părea de fiecare dată la fel de detestabil de vechi și, femeia o știa, era plin

de cuiburi de șoareci și probabil de șobolani; văzuse dovezile cu ochii ei, iar Earl spunea mereu că trebuia să facă rost de o pisică sau de curse de șoareci pentru a rezolva problema.

— Dacă pisicile vagabonde fac treabă bună în Disneyland, atunci sunt perfecte și pentru mine, spusese el în repetate rânduri, dar deocamdată nu-și făcuse apariția nicio felină consumatoare de șoareci.

Azi însă Charity a trecut pe lângă separeurile pustii fără să se gândească la pisici, șobolani sau șoareci.

În lungul peretelui nordic al redacției, sub un șir de ferestre înalte, se găsea o masă încorporată, divizată în posturi de lucru. Zona respectivă fusese alocată ediției online a lui *Clarion*. În prezent, departamentul Online era condus de Gerry, fiul lui Earl, un ins aflat mereu sub influența drogurilor; era expert în tot ce ținea de tehnologie, dar obositor de predispus către sentimentalisme îndreptate către Charity.

Acum, femeia a văzut că Gerry se găsea deja la postul lui de lucru și-l ocoli cu grijă, deoarece, mirosind mereu pătrunzător a iarbă, el îi pusese prea des o mână pe umăr. Avea părul încă des strâns la spate, într-un fel de coc, o barbă de trei zile și ochi sfredelitori – un bărbat care trăia prea intens pentru gustul ei. Iar atunci când îi propusese să iasă la o cafea sau la un păhărel, Charity simțise că i se face pielea de găină.

Nu conta doar faptul că nu era genul ei de bărbat.

Ceva din Gerry o înfricoșa cu adevărat.

Reuși acum să treacă de el fără să fie văzută. Gerry era cu spatele la ea, așezat la postul lui de lucru, pe un fotoliu mult ridicat, legănându-și capul după un ritm neauzit ce-i răsuna în căștile intraauriculare, cu degetele alergând pe tastatură.

Slavă cerului!

Lângă Gerry, în separeul ei, se afla Jeanette Flannery, care sorbea dintr-o Coca Zero și chicotea, vorbind în căștile cu microfon, care nu i se zăreau, acoperite de părul blond și țepos. Purta „uniforma” ei obișnuită: blugi rupți în genunchi, tricou negru cu mâneci lungi și un pulover care-i ajungea peste fese. Azi, puloverul era măsliniu. Jeanette nu era reporter, ci corector, și se pricepea și la tehnologie, așa că-l ajuta pe Gerry și, în același timp, era atentă la orice bârfe locale.

Charity se furișă și pe lângă ea, îndreptându-se către colțul îndepărtat al încăperii uriașe, unde tavanul era atât de înalt, încât acolo și-ar fi putut face

cuib păsările.

Earl nu se afla în biroul lui, o încăpere cu un perete complet din sticlă, ocupat de o credență masivă și de un birou uriaș în formă de L, care părea desprins din atmosfera anilor 1960. Pe tăblia sa era un talmeș-balmeș – hârtii, pahare de cafea, creioane și tablete, precum și două monitoare uriașe și iPhone-ul. Pe credența din spate se afla o veche mașină de scris Royal, care-i fusese dăruită de bunicul lui, pe care acum se depunea praful.

Din câte știa Charity, nimeni nu-i mai folosise tastele de multe decenii.

Cu coada ochiului, femeia l-a zărit pe Earl, care venea pe holul scurt ce ducea către ieșirea din spate și la grupul sanitar. Bărbatul, care tocmai își băga cămașa în pantaloni, a ridicat ochii și a văzut-o.

— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă el.

Niciun zâmbet.

În ultima vreme, Earl zâmbea rareori. Ceea ce mai rămăsese din părul lui sur avea mai degrabă culoarea sării decât a piperului, ochii erau întunecați, aproape negri, chipul scofâlcit și avea corpul unui maratonist, deși trecuse de șaizeci de ani.

Nu avea niciun motiv s-o ia pe ocolite. După ce au intrat în biroul lui, femeia i-a spus:

— Am făcut niște cercetări despre subiectul Cahill. Informații despre trecutul lui James Cahill.

Editorul ocoli biroul masiv, se așeză și-i făcu semn lui Charity să ia loc pe unul dintre scaunele laterale.

— Credeam că Seamus se ocupă de asta.

— Earl, ăsta nu-i un subiect sportiv.

— Și…

— Amândoi știm că Seamus nu i se va dedica așa cum ar trebui. Dacă nu-i vorba despre plafonarea salariilor jucătorilor, despre numărul de eseuri marcate sau despre loviturile reușite la baseball, pe Seamus îl doare fix în fund de subiect.

Earl ridică un pahar cu cafea de pe birou, apoi, văzând că era gol, îl puse la loc.

— Ultima dată când am discutat cu el era călare pe situație.

— Acum depinde ce-nțelegi prin „călare pe situație”.

— Ai grijă, Spritz, o avertiză Earl. Își puse o pereche de ochelari cu lentile înguste și se uită pe unul dintre monitoare. Ți se văd gheruțele.

— Să știi că asta-i o remarcă sexistă.

— Nu știu ce vrei să zici. Adresează-te resurselor umane.

Departamentul resurse umane nu exista, însă Charity nu abandonă direcția aceea.

— Sugerezi că am o răutate de felină, ceva care este asociat *întotdeauna* femeilor.

— Te-ai sculat cu fața la cearșaf? întrebă el, apoi ridică o mână. Stai! Nu răspunde. Și asta ar putea fi descrisă ca fiind o remarcă sexistă, nu?

— Hai, scutește-mă cu de-astea!

— Tu ai început, zise Earl și își întoarse ochii spre monitor.

— Pur și simplu, vreau să sap mai adânc în cazul Cahill.

— Crezi, așadar, că-i vorba de un caz Cahill, nu de o femeie dispărută?

— Evident, cele două sunt legate, și o știi și tu prea bine. Iar oamenii, mă refer la cititori, vor fi interesați de familia lui. Familia Cahill este bogată, face parte din înalta societate din San Francisco și are mai multe secrete întunecate decât nopțile fără lună.

— Te ascult, rosti Earl, luând-o oarecum prin surprindere când s-a lăsat pe spate în scaun, pregătit să se concentreze, în sfârșit, asupra spuselor ei.

Charity începu să-i expună majoritatea motivelor pentru care dorea să scotocească prin trecutul lui James Cahill, iar bărbatul o asculta, frecându-și bărbia cu podul palmei și părând interesat. Se lăsă și mai mult pe spate în scaun și-și încrucișă mâinile peste abdomenul plat, cu sprâncenele adunate laolaltă, așa că ea îi împărtăși ideea de a merge la San Francisco, dar în momentul acela Earl a intervenit pe un ton apăsat:

— Adică te aștepți să-ți decontez avionul, hotelul și… mai ce? Să primești o diurnă pentru taxiuri și mâncare?

— Pentru Uber, îl corectă ea. Și să știi că-n San Francisco există un sistem de transport public excelent cu BART[5], feriboturi, tramvaie pe cabluri și…

— Stai așa. Te-ai dus cam departe. Foarte departe. Ia uită-te nițel în jur. Bărbatul descrise un gest larg, indicând spațiul vast de după peretele din sticlă al biroului său. Ți se pare că noi dispunem de asemenea bani? a spus el izbucnind în același timp într-un râs ca un lătrat. Trezește-te la realitate!

Charity nu intenționa deloc să abandoneze.

— Ăsta-i genul de subiect care ar putea vinde ziare. *Multe* ziare.

Earl clătină din capul pleșuv și oftă.

— Chiar dacă aș vrea s-o fac, chiar dacă tu m-ai convinge să-ți decontez călătoria nu pot.

Zâmbetul îi dispăru și cute adânci de îngrijorare i se adunară pe frunte.

— Seria asta de articole ar putea să ducă la renașterea ziarului.

— Suntem deja pe respirație artificială. Îmi pare rău. Bărbatul își puse palmele cu degetele răşchirate deasupra tăbliei în dezordine. N-o pot face.

Charity înțelese că nu avea rost să mai insiste.

— Bine.

Când s-a ridicat în picioare, el a avertizat-o:

— Și nu uita că-i subiectul lui O'Day.

Ea îl privi sfidător:

— Va fi al lui atunci când va scrie despre dispariția unei femei, nu despre un coș de trei puncte în ultima secundă a meciului!

Apoi decise să ia problema în propriile-i mâini și ieși în trombă, smucind ușa și aproape izbindu-se de Seamus O'Day. Bătrânul reporter ținea în mâini o gogoașă pe jumătate mâncată și un pahar cu cafea. Lichidul fierbinte țâșni din pahar și împroșcă jacheta lui Charity, de pe care se scurse, picurându-i pe vârfurile cizmelor.

— Ah, scuze, rosti bărbatul înroșindu-se puțin sub căciula din lână.

— Perfect, murmură ea, strecurându-se pe lângă O'Day, ceea ce nu era chiar simplu, deoarece acesta fusese jucător de fotbal american și, după ce se lăsase de sport, se îngrășase vizibil, ajungând aproape la fel de lat pe cât era de înalt.

Charity nu-i răspunse când reporterul mormăi:

— Să știi c-ar trebui să fii atentă când deschizi ușile.

Du-te naibii de ratat!

Totuși, nu rosti cu voce tare cuvintele acelea. Nu de data asta. Le păstra pentru când avea să se despartă de *Clarion,* de Riggs Crossing și de bătrânii reporteri de treabă ca Seamus O'Day.

Ar fi fost perfect dacă s-ar fi putut duce în San Francisco, ar fi scris articolul cel mai grozav din viața ei și nu s-ar mai fi obosit să-l publice în zdreanță asta de ziar! Așa cum spusese Earl, nu exista un departament de resurse umane, iar ea nici nu semnase vreo clauză de neconcurență. Era liber-profesionistă și, ca atare, își putea vinde articolele oriunde. Și exact asta intenționa să facă.

O să vezi tu, Earl Ray, și-a spus, zâmbind cu toată gura când a apăsat pe

telecomandă pentru a deschide portiera minivanului.
James Cahill era biletul ei de plecare din locul ăsta.

CAPITOLUL 20

Să fiu al naibii!

În sfârșit, lucrurile începeau să se miște, sau cel puțin așa spera Rivers. Așezat la biroul său din secția de poliție, verifică dacă avea cheile, își împinse scaunul în spate și, cu sângele clocotind ceva mai repede, porni spre separeul lui Mendoza.

Cu nasul aproape lipit de monitorul de pe biroul ei, femeia căuta rapid prin rapoarte, însă la apropierea lui își desprinse ochii de ecranul calculatorului.

— Da?

— Ia ghici cine a avut o revelație?

Ea arcui sprâncenele și probabil că-i zări scânteierea din ochi.

— Doar nu cumva James Cahill?

Când bărbatul zâmbi larg, Mendoza urmă:

— Vorbești serios?

— Așa a zis el.

— Pur și simplu din senin? Femeia pocni din degete. Te-a sunat să-ți zică asta?

— Da. S-a oferit să treacă azi pe aici, mai târziu, dar m-am gândit că ar fi mai bine să mergem noi la el.

Mendoza se ridica deja de pe scaun.

— Crezi că ar putea să fugă?

— Nu atât să fugă, cât să se răzgândească sau poate să vorbească cu un avocat.

— Atunci ce mai așteptăm? Să-i dăm drumul!

Porniră spre camera cu dulapurile personale. După ce s-au echipat cu scurte și căciuli, au ieșit. Cerul avea culoarea oțelului, amenințau nori grei, iar temperatura era sub zero grade. Femeia a privit în sus.

— Cred că vine alt viscol.

Rivers a urcat la volan, iar ea pe scaunul de alături și și-a fixat centura de siguranță.

— Am întreprins niște cercetări, anunță Mendoza în timp ce detectivul ieșea cu spatele din parcare. Apoi a întors și a ocolit un echipaj de poliție

care tocmai sosise.
— Despre?
— Mai întâi am stat de vorbă cu Mercado, ajutoarea de șerif care a discutat cu familia lui Megan Travers despre dispariția ei. I s-a părut destul de ciudat – părinții nu păreau deloc îngrijorați, nici mama din California, nici tatăl divorțat, Donald Travers.
— Adică ea a mai dispărut și altă dată?
— Au existat episoade similare, totuși niciodată ceva ca acum. Și le-am mai verificat și eu alibiurile.
— Sunt solide?
— Mama era la o degustare de vinuri în Napa, iar tatăl în Chicago cu familia lui. După aceea, m-am ocupat nițel și de familia Cahill. Își privi telefonul și începu să deruleze pe display-ul său. Au o avere estimată la a fi de ordinul milioanelor, iar asta de câteva generații. Familia are un conac uriaș pe o colină din San Francisco, cu panorama Golfului și a Pacificului. Matriarha, bunica lui James… Ia să vedem, o chema… așa, uite – Eugenia Cahill.
— A murit?
— A fost ucisă. Mendoza îl privi cu subînțeles. Crimele n-au fost cazuri tocmai izolate în familia Cahill, adăugă ea continuând să citească. I-au cam rărit. Mama și tatăl lui James sunt în viață, la fel și surorile lui – trăiesc în sudul Oregonului. El mai are o soră vitregă, Cissy, care are doi copii și locuiește cu soțul ei în San Francisco.
— Asta-i tot?
Ea continuă să citească, în vreme ce bărbatul evită ambuteiajul din centrul orașului și merse pe străzi lăturalnice până la pod, unde intră în fluxul de furgonete, automobile și dube ce se îndrepta spre sud.
— Nu tocmai. În trecut au existat unele scandaluri, bârfe despre copii din flori, ceea ce este cumva ironic, deoarece Eugenia a fost implicată în una dintre marile organizații filantropice din San Francisco: Cahill House. A fost înființată cu ceva ani în urmă, ca un cămin pentru fete nemăritate care aveau probleme de felul acela. Acum se pare că este… ia să vedem… Acum se ocupă de victimele abuzurilor familiale și de femei însărcinate care n-au unde să se ducă.
Mendoza ridică ochii din telefon; orașul rămăsese în urmă și începuseră să cadă primii fulgi.

— Ca să tragem însă linie, James Cahill va fi al naibii de bogat, a adăugat ea.

Rivers știa deja asta, la fel cum știa despre scandalurile din familia Cahill. Nu puteai să fii polițist în San Francisco atâția ani, cât fusese el, și să nu auzi, socialmente vorbind, de una dintre cele mai notorii și proeminente familii de pe malul Golfului.

— Cahill este la hotelul lui? a întrebat femeia, dând căldura mai tare.

— Mi-a spus că e la atelier, acolo unde construiesc căsuțele.

— Un hotel și o pepinieră pentru brazi de Crăciun nu-i ajung.

Detectivul admitea că, într-adevăr, Cahill era un ins harnic. O fi fost el băiat de bani gata, dar cel puțin muncea pentru a-și asigura existența.

Interiorul mașinii se încălzise deja când au trecut peste pod. Dedesubt, râul începea să înghețe iar lângă maluri se formau pojghițe sclipitoare. Ceva mai departe, spre sud, pe lângă pășuni acum acoperite cu omăt, le-a apărut Cahill Inn, înconjurat de întinderi de brazi înzăpeziți.

Traficul încetinise, dar, chiar înainte de a ajunge la han Rivers viră pe drumul lung ce intra pe domeniul Cahill. Șanțuri paralele săpate de roțile vehiculelor în solul acoperit cu prundiș duceau la clădirile unde se construiau căsuțele de lux. Mașina hurducăi pe urmele neregulate ce mergeau paralel cu un gard mărginit de copaci, care separau drumul acesta de cel care ducea la casa lui Cahill. Trecând printre pâlcurile de brazi și pini, Rivers nu și-a putut reprima gândul că această pădurice creată de om ar fi fost un loc perfect în care să ascunzi un cadavru.

După aceea, își aminti că Megan Travers nu era totuși moartă.

Sau, cel puțin, ei nu știau ca ea să fi murit.

Imediat după o colină micuță, copacii lăsau loc unei parcări mari – camioane și dube erau parcate, nu în vreo ordine specială, în fața unei clădiri metalice uriașe, asemănătoare unui antrepozit, cu uși duble. Una dintre uși era deschisă și dinăuntru se revărsa lumină.

Detectivul și-a strecurat Jeepul între o dubă albă și o furgonetă din anii ’70.

— Ia să vedem ce are de spus martorul nostru vedetă.

Opri motorul și deschise portiera.

— Posibil suspect, adăugă Mendoza coborând.

— Persoană implicată.

— Ce corect politic din partea ta!

— Mereu am fost corect politic, replică sec bărbatul.

Intrară în clădirea vastă; de sus, lămpi puternice luminau furnicarul aflat în acțiune din interior. Structuraliști și electricieni, instalatori, tâmplari de finisaje și alții forfoteau în jurul a trei platforme pe care se aflau căsuțe în diverse etape de construcție. Cabluri electrice șerpuiau pe sub platforme, iar vacarmul era aproape de nesuportat. Pistoale pneumatice de bătut cuie răpăiau, ciocane băteau, ferăstraie zumzăiau și voci strigau peste o piesă hard-rock pe care Rivers nu reuși s-o identifice.

În blugi și cu cămașă de lucru sub jachetă, cu o pălărie Stetson neagră, James Cahill stătea pe o platformă și inspecta scheletul din oțel al unei case, în timp ce discuta cu un bărbat înalt și slab, cu barbă roșie, al cărui cap era acoperit de gluga bluzei de trening pe care o purta. James răcnea, încercând să se facă auzit peste hărmălaie:

— …așa că-i foarte insistentă. Vrea o baie mai mare, cu cadă standard, sau cel puțin suficient de mare ca să poată spăla un câine de talie medie. Are doi schnauzeri. Copilașii ei.

Făcu o grimasă și-și frecă umărul pe sub breteaua bandulierei. Arăta, cu adevărat, groaznic; în ciuda bărbii, zgârieturile de pe obraz erau vizibile și era pământiu la față.

Probabil că-i zărise deja pe detectivi, pentru că a aruncat o privire în direcția lor, după care a ridicat un deget spre bărbatul cu care vorbea, rostind:

— Jake, scuză-mă câteva minute, te rog.

— Nicio problemă.

Jake și-a lăsat gluga pe spate, punându-și în locul ei o cască de protecție, în timp ce Cahill sărea de pe platformă, strâmbându-se din nou vizibil când a aterizat. Expresia lui nu era tocmai una de bun-venit.

— Crezusem că ne vom întâlni mai târziu, i-a întâmpinat el pe detectivi.

— Eram nerăbdători să auzim ce ai de spus, replică Rivers. Ai zis că ți-ai amintit ce s-a petrecut în seara dispariției lui Megan Travers.

James privi peste umăr, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă cineva ar putea auzi conversația lor, ceea ce părea improbabil, întrucât urletul unei mașini electrice de tăiat gresia răsuna în toată clădirea.

— Haideți în birou, propuse el. Cred că acolo ne putem auzi mai bine.

Arătă cu degetul mare o scară, ce suia către o pasarelă aflată la jumătatea distanței de la sol până la plafon, care se sfârșea printr-o cameră mare, cu

toți pereții din sticlă, de unde se putea observa perfect toată activitatea de dedesubt.

— Bine.

Cahill, care arăta rău de tot, porni înainte, rezemându-se ușor de balustradă în timp ce urca treptele.

— Aici va fi mai bine, sau cel puțin mai liniște, explică el.

A închis ușa în urma lor și le-a indicat cu mâna scaunele pentru musafiri, apoi s-a așezat la biroul lui masiv. Peretele din spatele lui era plin de vitrine mici, ce conțineau mostre de țesături, gresie, lemn și cuarț. Într-un colț, pe o planșetă de proiectare, se vedea un desen parțial terminat, iar monitorul unui computer de pe alt birou afișa imaginea tridimensională a interiorului unei căsuțe.

— Spuneai că ți-ai amintit, reluă Mendoza. Își scoase scurta, puse telefonul pe colțul biroului și apăsă butonul de înregistrare. Ai ceva împotrivă?

— E-n regulă. Cahill se lăsă ușor pe spate în scaunul său, ținându-și pe piept brațul în bandulieră. Azi dimineață mi-am amintit totul.

— Absolut totul? întrebă Rivers.

— Unele detalii sunt încețoșate, însă da – pare să fie totul.

— Povestește-ne atunci ce ți-ai reamintit, l-a încurajat Mendoza. Cum a fost ultima dată când ai văzut-o pe Megan Travers.

Cahill s-a îndreptat în scaun, s-a aplecat peste birou și a început:

— M-am întors acasă cam la aceeași oră ca de obicei. Și tot ca de obicei, mi-am luat mâncare de la han – chili și turtă de mălai. După ce am ajuns acasă, am luat o bere din frigider și credeam că voi avea o seară liniștită în fața televizorului. Dar se pare că mă înșelasem.

Povesti apoi cum Megan sosise și-l acuzase c-o înșela. Cum aruncase cu un bilet în el, după care situația devenise și mai violentă. Potrivit spuselor sale, Megan Travers fusese agresorul, se înfuriase treptat, până când îl atacase, zgâriindu-l cu unghiile și împingându-l. Încercând să-i evite loviturile, se împiedicase, căzuse pe lângă șemineu și se lovise cu capul de baza vetrei. Își recăpătase cunoștința abia la spital. Megan dispăruse de mult.

— Și asta-i tot? întrebă Mendoza.

— Tot ce-mi amintesc.

Glasul îi suna sincer, deși indica o ușoară șovăială.

— Cât era ora? întrebă Rivers.
— În jur de șase și jumătate, poate șapte.
Corespundea cu ora declarată de Knowlton și de șoferul plugului de zăpadă. Ca și cu relatarea femeii care-și plimba câinele și văzuse mașina lui Megan gonind prin oraș.
Totuși, Rivers nu era convins de nevinovăția lui James Cahill.
Bărbatul jură că, după seara aceea, nu mai avusese niciun contact cu Megan și nu avea nicio idee ce se întâmplase cu ea.
— Megan Travers era prietena dumitale, zise Mendoza.
— Nu mai era, preciză el.
— Erați despărțiri?
James se uită de la Mendoza la Rivers.
— Eram în curs.
— Dar în același timp te întâlneai cu Sophia Russo.
— Da.
— Megan știa?
— Aflase. Cum tocmai am spus.
— Te mai întâlneai și cu altcineva în afară de Megan Travers și Sophia Russo? întrebă Mendoza.
— Nu crezi că două femei sunt îndeajuns? Detectiva nu i-a răspuns, așa că el a clarificat: Nu, nu mă mai întâlneam și cu altcineva.
— Dar ai ieșit cu alte femei în ultimul an. Mendoza își privi însemnările. Jennifer Korpi?
— Cu ea se terminase de mult.
— Și Rebecca Travers. Sora lui Megan.
Cahill se strădui să nu reacționeze; Rivers aproape că simțea efortul uriaș pe care-l făcea James ca să se abțină. În realitate, nu era așa. O venă îi pulsa pe tâmplă, sub borul pălăriei.
— Ne-am despărțit.
— Iar dumneata ai început să te vezi cu sora ei.
— Da, poate că n-a fost lucrul cel mai frumos, recunoscu bărbatul.
— Cum a reacționat Rebecca Travers?
— A fost extrem de supărată. Pe mine. Nu prea mult pe Megan.
Privirea lui Cahill devenise sfredelitoare. Mendoza atinsese un punct sensibil.
— Dacă-ncerci să spui că Rebecca are vreo legătură cu dispariția lui

Megan, nu-i nicio șansă în privința asta.
— De unde știi? întrebă Rivers.
— O cunosc pe Rebecca. Ea a fost întotdeauna alături de Megan, întotdeauna. Megan poate fi… labilă emoțional… James își strânse buzele și continuă: Rebecca a fost mereu cea calmă, mai echilibrată. N-ar fi făcut nimic, niciodată, ca să-și rănească sora.
Mendoza încercă să mai obțină detalii în privința asta, însă Cahill se ținu tare. Susținea ferm că între surorile Travers nu existau resentimente. Rivers înclina să-l creadă, dar părea clar că partenera lui era de altă părere.
— Cum ți-ai descrie relația cu Megan? a întrebat detectivul.
Cahill surâse slab.
— Nu chiar solidă ca piatra.
— Ea a mai plecat de acasă, nu? zise Mendoza. De două ori, nu? Ai depus sesizări privind persoane dispărute.
— Da.
Dintr-odată a devenit bănuitor.
— Și atunci au fost episoade violente? continuă femeia.
— Ne-am certat, da. Vreau să-nțelegeți clar un lucru: până la acel moment nu se ajunsese niciodată la violențe fizice.
— Totuși, ai fost arestat o dată, interveni Rivers.
— De mult, în urma unei încăierări într-un bar. De atunci nu s-a mai întâmplat. Și n-a fost vorba niciodată de o femeie.
Rivers nu mai insistă. I-au mai pus câteva întrebări referitoare la cearta din seara aceea, dacă în casă mai fusese cineva, sau dacă Megan fusese însoțită de cineva, ba chiar la un moment dat au sugerat că el ar fi putut să fi fost agresorul, însă povestea lui Cahill era bătută în cuie.
În cele din urmă, James a conchis:
— V-am relatat tot ce știu. N-am ascuns nimic, dar chiar nu mai am ce să vă spun, iar acum trebuie să mă-ntorc la treabă.
S-a ridicat, punând practic capăt conversației, iar Rivers fu nevoit să admită că nu ajungeau nicăieri.
— Dacă-ți mai amintești altceva, telefonează-ne, i-a zis Mendoza. Și-a luat telefonul și s-a uitat rapid prin SMS-urile primite, oprindu-se la unul dintre ele, pe care l-a citit, apoi a ridicat ochii. Laboratorul a terminat cu mașinile dumitale. Sunt la garaj și le poți lua oricând dorești. Băgă telefonul în buzunar. Noi ne-ntoarcem în oraș și, dacă vrei, te putem duce

cu mașina.

Cahill clătină scurt din cap.

— Mă descurc eu, a rostit el, dorind, în mod vădit, să scape de ei. Cum rămâne cu telefonul meu?

— Am terminat și cu el, răspunse Mendoza. Îl poți lua când îți recuperezi și mașinile. O să am grijă să fie pregătit.

— Perfect.

— Repet, dacă-ți mai amintești ceva…

Femeia puse o carte de vizită pe birou.

— Am înțeles.

Cahill ignoră cartea de vizită și se îndreptă spre ușă, urmat îndeaproape de ciobănesc. Mendoza pricepu aluzia și o luă și ea spre ușă, la fel și Rivers, care, atunci când trecu pe lângă biroul lui Cahill, înșfacă o pereche de ochelari de soare și-i strecură în buzunar. După aceea, se grăbi spre scară. Avea deja mănușile de lucru ale bărbatului, totuși Cahill era figura centrală a cazului său și încă unul dintre obiectele lui personale nu putea să strice. Acela era motivul, își spuse Rivers. În niciun caz nu putea fi vorba despre faptul că simțise un val de surescitare când șterpelise ochelarii.

Îi ajunse pe ceilalți la baza scării și Cahill îi conduse afară din clădire. Reîncepuse să ningă cu fulgi mari și leneși, care coborau din cerul sur de parcă ar fi fost niște porumbei. Acolo s-au despărțit și el s-a întors în clădirea cu mult mai caldă, exact în momentul în care, în parcarea cu pietriș, apărea o mașină mică, șofată de o blondă.

— Sophia Russo, zise Mendoza.

Femeia coborî din mașină și se îndreptă către clădire.

— Ce știm despre ea? întrebă Rivers.

— Nu destule…

Mendoza a urmărit-o cu privirea pe blondă. Aceasta s-a strecurat rapid printre ușile mari și a pornit-o direct către scara ce ducea la biroul lui James Cahill.

— Nici pe de parte destule.

CAPITOLUL 21

— Pentru numele lui Dumnezeu, James, cel puțin dă-mi voie să te duc eu acolo! insista Sophia, urmându-l pe bărbat afară din biroul său și apoi în jos pe scară.

— Mă descurc eu.

Nu dorea s-o implice în problemele lui și adevărul era că începea să fie iritat de insistența Sophiei.

Bobby, care adusese o încărcătură de ghips-carton și revenea acum la camioneta sa, li se alătură.

— Te-ai externat foarte recent, a continuat femeia. Eu pot să am grijă de tine.

— Nu.

James se gândi o clipă la scena lor de dragoste. Ispititor, dar nu! Bobby îl aținti cu un deget.

— Pentru câteva zile, ar fi bine să faci așa cum zice ea, fiindcă altfel ar putea s-ajungi înapoi la spital, și știm toți cât de mult ți-a plăcut acolo.

— Nu cred, zise Cahill, oprindu-se în fața ușii atelierului.

— Iisuse, arăți ca un rahat. Bobby clătină îndurerat din cap. Cu ce crezi că ne poți ajuta aici?

— Mă simt perfect.

— Doar câteva zile, a repetat Sophia, aruncându-i lui Bobby o privire care-l avertiza să nu se mai bage peste ea. Până te vei simți mai în putere.

— Merg acasă.

— La tine acasă este un haos, îi reaminti managerul ranch-ului.

— Atunci, în seara asta mă duc la hotel. Dacă și când vei putea să aranjezi o echipă să m-ajute să fac ordine, mă-ntorc acasă.

— Și dacă o să cazi pe scară și-o să-ți rupi gâtul?

— N-o să se-ntâmple asta. James își ridică gulerul și porni spre camioneta Silverado ponosită a lui Bobby. Dacă vrei să m-ajuți, mă poți duce la garajul poliției. Se pare că, în sfârșit, Explorerul a fost eliberat din custodie.

— Ai de gând să șofezi? întrebă celălalt.

— Da, chiar asta voi face.

James devenea tot mai nervos de la o clipă la alta. Niciodată nu-i plăcuse să primească ordine, iar acum, aproape toţi considerau că ştiau mai bine decât el ce ar fi trebuit să facă în continuare.

— Şi camioneta companiei? întrebă Bobby.

— Ah, fir-ar…

S-a oprit înainte să se lanseze într-o tiradă de înjurături, deoarece Knowlton avea dreptate. Poliţaii aveau atât Explorerul, cât şi camioneta GMC.

— O să facem două drumuri, a zis el.

— Sau ne poate ajuta ea, arătă Bobby din cap spre Sophia. Eu o să fiu primul în camioneta mea, tu o conduci pe a companiei după mine, şi ea vine cu SUV-ul după noi.

— N-am nevoie de aşa ceva, zise James sec.

Managerul ranch-ului se opri să-şi aprindă o ţigară cu filtru, aplecându-şi capul şi palmând flacăra brichetei în mijlocul ninsorii care începuse să se întețească.

— Dacă se-ntâmplă ceva, noi suntem acolo şi putem da o mână de ajutor. Asta-i tot.

Ţigara i se mişca în sus şi în jos între buze în timp ce vorbea, apoi se aprinse. Bărbatul trase adânc fum în plămâni.

— Bine, a mormăit James deloc încântat, însă nerăbdător să-i dea drumul, să-şi repună viaţa pe şine.

Urmaţi îndeaproape de Ralph, au trecut toţi trei pe lângă o furgonetă de livrare de la un magazin local de materiale, care dădea cu spatele către uşile deschise ale atelierului. Semnalul de avertizare din spate al vehiculului piuia insistent, în vreme ce roţile răscoleau zăpada şi pietrişul. Bruce Porter, un om bun la toate, stătea în uşă şi dirija furgoneta.

Traversară parcarea spre camioneta lui Bobby şi James se trezi din nou înghesuit între Knowlton şi o femeie frumoasă, cu câinele la picioare.

Ar fi trebuit să accept ajutorul Sophiei, gândi el în vreme ce Bobby băga în viteză. De ce oare mă tot împotrivesc?

Aruncă o privire în direcţia ei şi văzu că Sophia îl privea cu un surâs uşor, aproape jucăuş, pe buze.

De asta, *tipule! Habar n-ai ce se petrece-n mintea ei.*

— Ce este? întrebă ea, cu ochi scânteietori.

— Nimic.

Sophia își lipi toată lungimea coapsei de piciorul său și, în ciuda încercării de a-și reprima orice dorință, James a simțit cât de ușor putea fi ațâțat de ea, cât de ațâțat *era,* deși în ultimele zile petrecuse prea mult timp gândindu-se la Rebecca și nu era pe deplin convins că putea avea încredere totală în Sophia… Ceea ce reprezenta o sinteză destul de bună a prăbușirii sale încă de când începuse să fie atras de sexul frumos. În cazul lui, călcâiul lui Ahile nu avea nimic de-a face cu călcâiul în sine, ci cu blestematul lui de mădular.

Încerca să ignore semnalele corpului său, în timp ce Bobby conducea pe aleea de acces, îndepărtând de zor zăpada și gheața cu ștergătoarele și lucrând cu dejivratorul în suprasarcină; în răstimpuri, ramuri din tufele dintre cele două drumuri atingeau flancul Chevroletului.

Odată ajunși pe drumul de pământ ce ducea către oraș, Sophia a reînceput:

— Eu cred totuși că cel mai bine ar fi să ai pe cineva care să se ocupe de tine în următoarea săptămână.

— Am mai discutat despre asta.

— Dar…

— Nu, Sophia.

Femeia a dat ochii peste cap.

— O să stau în hotel. Acolo e tot timpul cineva de serviciu. Ajunge să pun mâna pe telefon.

— Toate camerele din han au fost rezervate, insistă ea.

— O să găsesc eu o soluție.

— O să dai afară un client care plătește? îl privi Bobby nedumerit.

— Da, dacă va fi nevoie. Sunt capabil să iau și singur decizii, a adăugat James pe un ton tăios.

Ceea ce a pus capăt campaniei de presiuni în următoarele patruzeci de minute, până ce au ajuns la garajul poliției. James a semnat actele necesare pentru ambele vehicule și, așa cum îi promisese Mendoza, și-a recuperat și telefonul.

După ce a ieșit din garaj, i-a întins Sophiei cheile Explorerului.

— Tu o să vii după mine, i-a reamintit.

Ușor iritată, femeia a răspuns:

— O să-l las la han, unde-i și mașina mea, fiindcă trebuie să revin în oraș. Am fost anunțată telefonic că peste o oră trebuie să fiu la secția de

poliție. Se pare că detectivul Rivers vrea să discute cu mine.

CAPITOLUL 22

Cabana izolată
Munții Cascade
Statul Washington
15 decembrie

Aștept.

Așezată pe canapeaua hand made.

Înarmată și pregătită.

Am nu numai două bucăți de plastic ascuțite ca niște lame, ci și vergeaua metalică pe care am izbutit s-o deșurubez de pe dosul ușiței din cabina de baie. Este grea. Va putea cauza un alt soi, mai profund, de rană.

La gândul ăsta, simt un ghem în stomac. Mă imaginez rotind arma și simțind bufnetul surd când izbește carnea, apoi scoțând iute plasticul ascuțit și spintecând beregata sau scoțând un ochi.

Cum de s-a ajuns la așa ceva?

Este adevărat ce se spune despre izolare și singurătate – că pot da naștere la paranoia, care, uneori, este copleșitoare. Eu încă sunt suficient de lucidă ca să nu cad victimă valurilor de panică. Pentru că, atunci când panica începe să crească, totul devine sufocant și covârșitor. Trebuie să mă stăpânesc în momentele acelea, să aștept și, până la urmă, teroarea se destramă lent. Astfel de atacuri sosesc de obicei noaptea, imagini întunecate, tulburătoare și violente, care mă lasă tremurând și icnind, însă odată cu venirea zorilor, de obicei, îmi pot regăsi calmul, pot reveni la realitatea deprimantă a captivității mele. Și, atunci, îmi plănuiesc răzbunarea.

Mă uit prin ferestrele prea mici și aflate prea sus, în timp ce ninge din cerul plumburiu, dar privirea îmi este întoarsă spre interior.

Voi putea oare să-mi pun în aplicare planul brutal?

Voi putea oare să găsesc forța, tăria sufletească necesară pentru a spinteca fața și gâtul unei persoane pe care am iubit-o cândva atât de mult? Pare imposibil…

Nu uita că aici ai fost închisă de persoana aceea pe care ai iubit-o

cândva. Ea te-a întemnițat. Sub amenințarea armei.

Lacrimile se adună. Simt un ghem în stomac. Și un gust acru de la fiere mi se ridică pe gât și-mi arde nările.

Trebuie s-o fac. Trebuie să mă eliberez. Nu mai pot continua așa!

Încet, stăpânindu-mi lacrimile trădătoare, expir, mă străduiesc să mă calmez privind în interiorul cabanei micuțe, care, deși îmi este celulă, în aceeași măsură este și casa mea – parchet din lemn de esență tare perfect lustruit, focul care pâlpâie, o sofa extensibilă din piele artificială, până și o pătură pufoasă. Deasupra, mansarda pentru dormit este confortabilă, cu o saltea groasă și pilotă.

Luxuri accesibile pentru spiritul aventurier.

O reclamă dintr-un pliant.

Însă nimic altceva decât o temniță blestemată.

Stomacul mi se strânge la gândul acesta.

Lanțurile nu te țin în sclavie

Și nici zăbrelele în colivie.[6]

Am auzit asta undeva – tata mi-a citit-o, nu?

Da, ce să zic – haide, tată, vino și trăiește-n temnița asta și vezi dacă mai crezi atunci la fel! Poate că nu-i construită din ziduri de piatră și gratii de fier, dar ce părere ai de mulurile individualizate, de granitul lustruit și de cărămizile din sticlă sclipitoare, de ivărele decorative, dar robuste și perfect funcționale, care sunt acționate din exterior? *Știu că poemul are de-a face cu libertatea spiritului sau a minții, sau posibil a dragostei, ceea ce face ca situația mea să fie cu atât mai ironică, ținând seama de trădare.*

Așezată pe sofa, mă uit la peretele opus, construit din lemn de cedru solid și riguros finisat, pe care ar fi trebuit să fie montat un televizor extraplat. Bineînțeles, spațiul acela este gol acum. Nu sunt admise televizoarele, telefoanele sau computerele. În locul lor mi-a fost lăsat un munte de cărți, ficțiune și nonficțiune, dar fără ziare, fără reviste, fără legături cu lumea de afară.

Viața mi se scurge. Oră după oră. Îmi spun că n-a trecut chiar atât de mult timp și totuși mi se pare o eternitate.

Mă duc la bucătărie și mă uit în chiuveta mică în care se află un sandviș pe jumătate mâncat – pâinea este mucegăită și uscată –, iar pe o farfurie din carton pătat zace friptura de porc coaptă și tocată, sleită.

Stomacul îmi chiorăie, apoi se încleștează.

Nu se poate să vomit. N-o *să vomit.*

Dar imediat după aceea se-ntâmplă. Conținutul stomacului mi se ridică în gură.

Mă reped disperată spre baia micuță, unde, instantaneu, deversez ultima mea masă – sandvișul – într-o toaletă de compostare ultimul răcnet al tehnologiei.

Doamne Dumnezeule!

Lacrimi îmi răsar în colțurile ochilor și gura mi se umple de salivă cu gust acru, grețos. Captivitatea asta trebuie să se termine!

Tremurând din tot corpul, fără a fi sigură că nu voi vomita din nou, mă îndrept și-mi privesc mâinile. Palma stângă mi-e plină de sânge, întrucât am ținut în ea una dintre bucățile de plastic ascuțit, pe care am strâns-o atât de tare, încât m-am tăiat.

Rahat, *murmur, dar reacționez în cele din urmă, lăsând deoparte durerea, și iau un prosop ca să opresc hemoragia.*

Cât de ușor mi-a tăiat plasticul pielea!

În clipa aceea, îmi pot imagina muchia tăioasă ca briciul crestând pielea netedă a unei beregate și pătrunzând apoi adânc, prin carnea moale și în cartilagiul dur al laringelui.

Trosc!

Stomacul îmi icnește brusc și vomit restul sandvișului, doar pe jumătate digerat, și fiere.

Scuip, mă îndrept, mă șterg la gură și mă întreb: Chiar pot eu să fac asta? Pot să spintec un gât dezvelit cu plasticul ăsta ca un cuțit?

Pentru o clipă, mă uit fix în oglinda ovală montată deasupra chiuvetei mici și surâd slab către reflexia mea palidă.

Bineînțeles că pot!

CAPITOLUL 23

5 decembrie

Sophia Russo arăta extraordinar, Rivers nu putea contesta asta.

Femeia fusese de acord să se întâlnească la secţie, nu în apartamentul ei, iar acum intra împreună cu Mendoza în camera mică de anchetă. După o prezentare scurtă, ea își scoase haina tivită cu blană artificială și căciula tricotată plină de paiete. O coadă de cal blondă îi căzu pe umeri.

— E frig rău afară, rosti ea, simulând că se înfioară din tot corpul când Rivers s-a ridicat de pe scaun.

— Ți le iau eu, a zis detectivul.

Înainte ca ea să se poată împotrivi, i-a luat haina și căciula, pe care le-a atârnat într-un un cuier situat lângă ușă, poziționându-se cu spatele spre masa unde se așezaseră cele două femei și spre videocamera aflată sus, pe perete. Prefăcându-se că netezește cutele hainei și-i pune căciula într-un buzunar, Rivers a băgat brațul mai adânc, pentru a scoate dinăuntru orice ar fi putut găsi – în cazul de față, un tub mic de ruj, pe care-l palmă, neobservat nici de Mendoza, nici de Russo, nici de obiectivul videocamerei.

După ce reveni pe scaunul său, îl trase mai aproape de masă și, pe sub tăblia ei, strecură rujul în buzunar.

— Dorești cafea? o întrebă Mendoza pe femeie. Sau un pahar cu apă?

— Dacă aveți cumva Diet Coke.

Mendoza dădu un telefon, apoi înclină din cap spre Rivers, care umplu două căni cu cafea din cafetiera ce fusese lăsată pe o tavă în mijlocul mesei.

În mai puțin de două minute, în ușă s-a auzit un ciocănit discret și Dorrie Kahn, recepționera și secretara poliției, și-a făcut apariția, în stilul ei eficient, chiar dacă precipitat, i-a întins lui Mendoza o cutie de Pepsi Cola fără zahăr.

— N-avem decât Pepsi, anunță ea cu obișnuita-i expresie dezgustată; în lumea lui Dorrie, pur și simplu, nu existau zile bune. Am încercat mereu să-i conving să ia Coke, dar șefii n-ascultă. Țuguie buzele și aruncă o privire încruntată către Rivers, de parcă acesta ar fi avut vreo vină. Ei n-ascultă

niciodată, a insistat recepționera.

— Pepsi e foarte bun, spuse Sophia.

Dorrie surâse forțat și plecă la fel cum intrase din camera de anchetă. Pe coridor, a răsunat o vreme țăcănitul sonor al tocurilor ei înalte.

Mendoza întinse cutia Sophiei, care o deschise imediat.

— Niciodată n-am înțeles războiul ăsta între Pepsi și Coca, rosti ea zâmbind, înainte de a sorbi o gură.

Aparent, lăsa impresia unei persoane inocente. Dacă, în realitate, era neliniștită fiindcă urma să fie anchetată de polițiști, atunci se stăpânea perfect.

— Să-i dăm drumul atunci, a zis Mendoza.

Începu cu preliminariile obișnuite, tastând pe iPad și luând notițe, deși videocamera înregistra toată discuția. După ce a rugat-o pe Sophia să-și spună numele, a întrebat:

— Adresa de domiciliu?

Sophia i-a dictat adresa, adăugând:

— Un apartament din Cascadia Apartaments.

— De cât timp ești în Riggs Crossing? urmă Mendoza.

— De șase… ba nu, acum s-au împlinit șapte luni.

— Ce te-a adus aici?

— Serviciul. Vreau să spun că, da, știu că pare o nebunie. Eu trăiam în Portland și…

— Portland, statul Oregon? a clarificat Rivers, sorbind din cafea.

Era călduță și slabă. Apoi puse cana deoparte.

— Da, acolo există din plin atmosfera aia „să menținem Portlandul fantezist”, iar mie mi-a plăcut ideea, plus că toți umblă pe biciclete. Părea cool, înțelegeți? Pe de altă parte, ploaia… Practic, burnița întruna. Așa că, până la urmă, fantezismul Portlandului s-a dus naibii, eu am văzut postul ăsta la o pepinieră de brazi de Crăciun – de fapt, era un job de hostess la han – și m-am gândit că suna interesant, o schimbare de ritm, plus că-mi place iarna, știți? Așa că mi-am trimis CV-ul.

— Și cum ai aflat despre job? întrebă Mendoza.

— Online, răspunse femeia cu indiferență, de parcă în prezent numai așa s-ar fi petrecut lucrurile. Pe undeva însă chiar avea dreptate.

— Acolo l-ai cunoscut pe James Cahill? întrebă detectiva, mutându-și privirea de la ecran la ea. La serviciu?

— Da, încuviință Sophia din cap, chiar el m-a intervievat pentru angajare.

Oare ochii i-au strălucit puțin mai intens când vorbise despre bărbat?

— În săptămâna următoare am început ca hostess, dar am sfârșit prin a lucra la bar și la recepția hotelului, plus chelneriță în cafeneaua din spate în vârf de sezon – practic, am intervenit oriunde era necesar. După aceea, parcă amintindu-și ceva, adăugă: Am dat o mână de ajutor chiar și în birou, pentru căsuțe.

— Ca recepționeră? întrebă Mendoza.

— Da. De asemenea, am urmat doi ani de contabilitate la colegiul comunității, așa că pot face și altele. Practic, pot să fac orice ar fi nevoie, nu numai să fiu barmaniță, ori chelneriță.

— Un fel de femeie bună la toate? întrebă Mendoza înainte de a sorbi din cafea.

Sophia s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Ai avut o ascensiune destul de rapidă, comentă Rivers.

— Sunt inteligentă, zise ea. Știu că sună ca o laudă de sine, dar ăsta-i adevărul. Și sunt loială. Mulți vin și pleacă la han și la pepinieră, ceea ce este cumva de așteptat, deoarece multe activități sunt sezoniere și oamenii își caută de lucru după aceea altundeva. Lor li se alătură cei care, pur și simplu, pleacă în altă parte. Fără aviz, fără nimic. Pe mine se poate pune bază oricând.

În ochii ei albaștri nu exista nicio urmă de duplicitate, cel puțin nimic din ceea ce Rivers ar fi putut detecta, totuși ceva suna fals.

— Când ai început relația cu James? întrebă Mendoza.

Sophia a tras aer adânc în piept și ochii i-au sticlit, părând, într-un fel, că e gata să se lanseze într-o relatare plină de intimități a relației cu James Cahill

— Vrei să zici…

— Când ați devenit un cuplu? a întrerupt-o Mendoza.

Dintr-odată, blonda s-a arătat de-a dreptul iritată.

— Cred că s-a-ntâmplat acum câteva luni… Cumva, a venit de la sine. Lucram împreună, eram din ce în ce mai apropiați… Privirea i-a alunecat într-o parte. Practic, s-a născut o atracție între noi, căreia nu ne-am putut împotrivi niciunul. După care am făcut dragoste. Nu m-am simțit niciodată atât de… împlinită ca femeie.

Expresia lui Mendoza era indescifrabilă. Înainte ca Sophia să se poată lansa în detalii, Rivers întrebă:

— Și Megan Travers?

Tânăra a oftat prelung, înălțând din umeri.

— Între ei se terminase totul.

— Megan știa asta?

— Bineînțeles. Femeile *știu* când se întâmplă astfel de lucruri.

Mendoza a insistat.

— Totuși, James nu-i spusese.

— Nu cred… ba nu, sunt sigură că n-o făcuse.

Pentru prima oară, Sophia nu mai părea în apele ei; ridică o mână și începu să se joace cu o șuviță blondă, mimând indiferența.

— Ne poți spune unde ai fost în ziua de joi? zise Mendoza, decisă să ajungă la datele care o interesau.

— Sigur că da. Altă înălțare din umeri, urmată însă de o înghițitură de Diet Pepsi. Am lucrat până la șase seara la birou, după care m-am întors cu mașina în oraș și m-am dus acasă – ba nu, nu m-am dus direct acasă. Clătină încet din cap și părul blond îi atinse ușor umerii. Mai întâi, am mers la benzinărie și am făcut plinul. Indicatorul îmi arăta roșu de o zi sau două. Practic, mergeam pe vaporii din rezervor, așa că m-am oprit la benzinăria de pe Sixth. După aceea, am cumpărat o salată de la Charlie's Deli și m-am dus acasă. Mă gândisem să merg la cursul de yoga, dar deja întârziasem, așa că am făcut duș și m-am uitat la o suită de trei episoade din *Burlacul,* pe care le înregistrasem.

Îl privi pe Rivers, apoi reveni cu ochii la Mendoza.

— O viață excitantă, știu.

Mai excitantă decât recunoști. Cel puțin asta suspecta detectivul.

— L-ai văzut pe James?

Sprâncenele Sophiei se arcuiră și sorbi iarăși din Pepsi.

— La serviciu.

— Și după aceea?

Ea clătina deja din cap.

— Nu l-am mai văzut până când m-am dus la spital. Am auzit despre cele întâmplate a doua zi, la muncă. Bobby Knowlton spusese câtorva angajați, așa că până la urmă am aflat toți. M-am furișat acolo ca să-l vizitez.

— Chiar în ziua aceea?

Mendoza sorbi din cafea, continuând să tasteze.

— Nu. Adică, de fapt, da. M-am dus, dar nu l-am putut vedea, fiindcă era în comă. Cred că prima oară când l-am văzut cu adevărat și am stat și de vorbă a fost duminica trecută. Și nici atunci nu era într-o stare prea grozavă.

— Ți-a spus ce pățise? întrebă Rivers.

— Nu-și putea aminti, dar era clar că Megan fusese cauza.

— Era clar? a repetat Mendoza.

— Păi, da, a zis Sophia, aruncându-i o privire de parcă ar fi avut în față o idioată. Zgârieturile alea de pe fața lui nu puteau fi făcute decât de o femeie.

Rivers era de acord cu asta.

— M-am gândit că el îi spusese în cele din urmă despre relația noastră sau că ea aflase cine știe cum și că avuseseră o ceartă zdravănă. Ea l-a atacat!

— Deci, n-a fost invers? a insistat Mendoza.

— James n-ar lovi niciodată o femeie.

— Știi dumneata asta? a intervenit Rivers.

— Păi… nu…

Sophia ridică o mână, ca și cum adevărul ar fi fost evident. Rivers se lăsă pe spate în scaun.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat cu Megan?

— De unde să știu eu?

— Dacă ar fi să formulezi o ipoteză, urmă detectivul.

— N-aș putea s-o fac și nici nu intenționez. Credeam că poliția lucrează cu date concrete, nu cu speculații. Tot ce știu este ce am auzit – că, după atac, Megan a plecat furioasă din casa lui James și că șofa ca o nebună, fiind gata-gata să lovească un plug de zăpadă, sau așa ceva. Se pare că a plecat la sora ei, care locuiește în Seattle, sau în Tacoma, așa cred, dar n-a mai ajuns acolo.

— De la cine ai auzit asta? întrebă Mendoza.

Lui Rivers i-a vibrat telefonul în buzunar, însă bărbatul l-a ignorat.

— Așa spun toți cei care lucrează pentru James. Bobby, Leon, Zena… Știți cum e, bârfe de serviciu.

Mendoza își notă ceva.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Pe Megan? Sophia s-a încruntat. Sprâncenele ei adunate sugerau că încerca să se concentreze. Nu sunt sigură.
— În ziua aceea? continuă Mendoza.
— Nu mai țin minte… Cred… cred că am văzut-o în oraș. Se străduia într-atât să-și reamintească, încât sprâncenele i se contopiseră. Megan lucrează la clinica de lângă Main, nu? McKay Clinic?
Mendoza aprobă din cap.
— McEwen Clinic.
— Am văzut-o acolo – nu înăuntru, ci afară, rosti încet Sophia. Era în parcare și se urca în mașină. Ningea viscolit, dar am văzut-o. Cel puțin sunt destul de sigură că era ea.
Rivers era convins că nu exista nicio îndoială. Sophia părea genul de persoană care știa exact ce se întâmplă. Mai ales când era vorba despre o femeie care avea o relație cu un bărbat de care era și ea interesată.
— Când a fost asta? întrebă Mendoza.
— Cu câteva zile în urmă… Ah, stați așa! Acum îmi amintesc! A fost marți după-amiază. Eu mă duceam la cursul de yoga, care se ține în demisolul bisericii prezbiteriene. Ședințele sunt marți și joi la șase, de aceea sunt mereu pe fugă, pentru că, în majoritatea zilelor, nu termin treaba înainte de cinci și jumătate. Câteodată întârzii și ratez primele exerciții de stretching. Detest așa ceva.
— Așadar, n-ai văzut-o pe Megan miercuri sau joi?
— Nu.
Sophia bău o înghițitură din cutia de Pepsi, și celor doi detectivi li s-a părut că mâna îi tremură ușor. Oare ce ascundea?
— N-a fost la hotel?
— Eu n-am văzut-o.
— Sau cu James?
— V-am spus, n-am văzut-o.
Femeia și-a încrucișat brațele la piept și i-a privit cu un aer oarecum sfidător. Le-a spus că de fapt ea nu făcuse niciodată cunoștință cu Megan în mod oficial și că, ținând seama de situație, nici nu fusese interesată s-o facă. Apoi și-a ridicat privirea către ferestrele aflate sub plafon și a oftat.
— Știam *despre* ea, dar nimic mai mult. Și, înainte să mă întrebați despre asta, am să vă spun chiar eu – da, știam că se întâlnea cu James și că formau „un cuplu”.

Schiță în aer ghilimele cu degetele ambelor mâini. Rivers nu părea convins.

Probabil că Sophia a simțit asta, fiindcă și-a umezit buzele cu vârful limbii, potrivindu-și banda care-i ținea părul în coadă de cal.

— Poate că am evitat-o în mod subconștient, adăugă ea, sau poate că Megan mă evita pe mine.

— Iar faptul că ei doi formau un cuplu nu te-a împiedicat să… te apropii de James? întrebă Mendoza.

— Nu erau căsătoriți, nu erau logodiți, nici măcar nu locuiau împreună!

— Așadar, era abordabil?

Ea se foi puțin în scaun.

— Cred că, dacă aș fi fost pornită să pun mâna pe el, atunci, da, putem spune asta. Însă cum am zis, lucrurile n-au stat așa. Am fost atrași unul de celălalt și…

S-a întâmplat de la sine, termină Rivers în minte gândul tinerei. Umbre ale explicației neconvingătoare a lui Astrid, fosta lui soție, despre afacerea ei sentimentală.

Continuară așa încă cincisprezece minute, fără să mai scoată de la ea ceva important. După care Sophia și-a îmbrăcat haina, și-a pus căciula și a părăsit secția. După plecarea ei, Rivers a constatat că nu aflase absolut nimic în plus față de ceea ce știuse înainte de venirea femeii.

— Ai crezut-o? l-a întrebat partenera sa, închizându-și iPadul.

— Juriul încă deliberează.

— Este nițel prea perfectă. Prea organizată. Prea frumoasă.

Bărbatul și-a împins scaunul înapoi, privind spre ușa camerei care rămăsese deschisă; încă se mai simțea aroma parfumului pe care Sophia îl lăsase în urma ei.

— Nu-i vina ei.

— Poate că nu, dar n-am încredere în ea.

Și pe el îl încercase aceeași senzație. Au ieșit amândoi din cameră, îndreptându-se spre separeurile lor.

Mendoza îl întrebă:

— Crezi că ea l-a vizat pe James Cahill?

— Adică dinainte să fi venit în Riggs Crossing?

— Crezi că a venit în Riggs Crossing special pentru Cahill? Că știa că este tânăr și burlac și că va moșteni o avere?

— Sunt mulți bărbați tineri, burlaci și bogați. Nu trebuie să vii tocmai până în Riggs Crossing ca să găsești unul. Detectivul căzu pe gânduri. De unde-i ea de origine?

Mendoza își propti tableta pe birou, o deschise și tastă iute.

— Din California.

— Un stat mare.

— Hmm. Așa-i. Ce zici de San Mateo?

— Ce-i cu el? a replicat bărbatul.

Știa că orașul era situat la vreo treizeci de kilometri la sud de San Francisco, în peninsulă. Când locuise în Bay Area, el fusese acolo de zeci de ori.

— Nu ți se pare o coincidență faptul că ea provine din apropierea locului pe care familia Cahill îl numea „cămin”?

— Și eu provin din aceeași zonă. Mulți alții sunt de acolo. Inclusiv Megan și Rebecca Travers.

— Știi ce vreau să spun.

— Da, știu, totuși James Cahill este din Oregon. Mi se pare că ai lui s-au mutat acolo imediat după ce s-a născut el.

— Pe de altă parte, familia Cahill este originară din San Francisco și tot acolo se află majoritatea averii ei. Poate c-ar trebui s-o luăm pe urma banilor.

— Nu pe urma femeilor, vrei să zici?

— Dintotdeauna, una duce la alta, i-a replicat Mendoza, pe un ton ușor sarcastic.

CAPITOLUL 24

Visul era real.

El era cu Rebecca. Stăteau întinşi pe malul cald al unui lac, într-o zonă pustie, fără oameni în jur, cu palmieri mărginind o plajă cu nisip sclipitor. Hăt departe, la orizont, se vedea o ambarcaţiune care, în timp ce Rebecca începea să-l sărute şi să-i mozolească urechea, pe măsură ce se apropia devenea tot mai mare.

Membrul i se trezi la viaţă şi se întări ca răspuns. Buzele femeii erau calde şi moi, iar James gemu şi închise ochii pentru o secundă, îi deschise apoi şi văzu că ambarcaţiunea se apropiase, că părea să fie o navă după dimensiuni şi că intra în Golf, avansând rapid, neagră şi masivă.

Deşi excitat, bărbatul era încercat de un fior de spaimă, care i se prelingea pe şira spinării – ceva nu era în regulă aici, şi exact în clipa aceea nava a lovit malul, iar plaja a început să se prăbuşească într-o râpă uriaşă, întunecată şi rece ca o noapte de iarnă, în timp ce el, simţind că alunecă odată cu nisipul, s-a agăţat de Rebecca.

Ea continua totuşi să-l sărute, fără să-i pese de pericol, de faptul că ei doi se prăbuşeau în hăul uriaş şi căscat al…

Femeia îşi lăsă picioarele să alunece pe lângă ale lui, cuprinzându-l, şi începu să se mişte, iar el intră în ritmul ei, în timp ce pământul se dezintegra în jurul lor.

James icni.

Avu un spasm.

Ochii i se deschiseră larg.

Sophia îl călărea din nou.

Bărbatul o prinse de şolduri şi se sili să n-o azvârle de pe el. Încăperea era în semiîntuneric, iar Sophia ţinea ochii închişi şi capul lăsat pe spate, cu părul blond coborându-i pe lângă umeri. Avea spinarea arcuită, sânii goi îi luceau de transpiraţie şi sfârcurile erau întărite de excitare.

— Oh, Doamne, şopti ea răguşit. James, oh, oh, ohhh…

După aceea, se încordă şi scoase un strigăt de extaz sau de durere, sau poate de amândouă.

Doamne Dumnezeule, se întrebă el, de ce i se băga întruna în pat? Cum

se tot întâmpla asta? Și de ce nu se trezea el? Cum intra ea și…
Femeia se lăsă să cadă în față și rămase întinsă peste el, respirând precipitat.
— Sophia, ce faci aici?
Își desprinse mâinile de pe șoldurile ei. Ea îl cuprinse cu brațele după gât.
— Fac dragoste cu tine.
— Asta nu se poate întâmpla mereu.
— Ba da, a rostit Sophia, și răsuflarea ei caldă răvăși firele de păr de pe pieptul bărbatului. M-am întors să-mi iau brățara, te-am văzut și nu m-am putut abține.
— Ai cheia de la cameră?
— Am luat-o de la recepție.
Bineînțeles. Ea lucra ocazional la recepție și avea acces la computer și la toate modalitățile necesare pentru a emite un alt card-cheie.
James îi desprinse brațele și o împinse ușor de pe el, într-o parte.
— Nu poți continua să intri aici în felul ăsta.
— De ce? îl privi ea cu ochi luminoși, părând ușor rănită.
— Dintr-un milion de motive.
— Îți faci prea multe griji.
— Iar tu nu-ți faci nicio grijă.
Femeia se ghemui mai aproape, lipindu-și capul de umărul lui.
— Ține-mă-n brațe, a murmurat ea. Oh, James, mai ține-mă doar puțin în brațe…
El a rămas tăcut și nemișcat, privind spre tavan, încă torturat de râpa fără fund din visul său.

* * *

Willow aștepta în întuneric.
Așa cum obișnuia să facă mereu.
Hotelul era tăcut în orele de dinaintea zorilor, când majoritatea ocupanților săi dormeau. Puținul personal din schimbul de noapte era la posturi: un recepționer în biroușul din spatele tejghelei, uitându-se probabil la filme porno pe telefon, și un om de serviciu în cămăruța lui de la subsol.
Ușile camerelor erau închise, încuiate peste noapte, coridoarele erau pustii.

Ea era singură și știa perfect unde se află videocamerele.

Ajunsă la etajul al doilea, s-a uitat la ușa apartamentului destinat VIP-urilor, în care acum stătea James Cahill, aflat în convalescență, și în care, așa cum știa, intrase Sophia Russo. Willow se gândise să se apropie mai mult de ușă, ba chiar să-și folosească paspartuul ca s-o întredeschidă, dar înăuntru se afla și câinele, care ar fi făcut gălăgie dacă apărea un intrus, și probabil că James oricum nu dormea.

Ea își putea imagina ce se întâmpla în apartamentul acela. În ciuda rănilor sale, în ciuda recentei internări în spital, în ciuda faptului că presupusa lui prietenă dispăruse, James păcătuia trupește.

Cu Sophia.

Un păcat care nu putea fi uitat și, cu siguranță, nu putea fi iertat.

* * *

Paisprezece ore pe drum.

Charity ar fi trebuit să poposească undeva peste noapte.

Se gândise să stea la mătușa ei, apoi renunțase la idee, întrebările la care ea n-ar fi dorit să răspundă erau prea multe.

De aceea intră în parcarea unui motel oarecare din imediata vecinătate a Oakland-ului și ceru o cameră tocmai când începuse să se crape de zori, iar femeia robustă din mica recepție reumplea cafetierele. În mod sigur, o doză de cafeină ar fi putut-o ajuta și pe ea, deoarece căsca întruna în vreme ce aranja în coșulețe plicurile de zahăr și de înlocuitor, precum și cutiuțele cu frișcă artificială. Lângă ele, se afla un șir de pahare din carton, dintre care unul era plin cu bețișoare pentru amestecat.

— O clipă, te rog! strigă recepționera peste umăr când Charity, cu geanta de voiaj în mână, se opri la tejgheaua laminată cu imitație de lemn. Își termină treaba și se întoarse.

— Cu ce te pot ajuta?

Vorbise în maniera aceea intimă care o irita la maximum pe Charity și reportera se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine s-o fi sunat totuși pe mătușa Maureen, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i suporte toate întrebările indiscrete și insistente. „De ce nu te-ai măritat?”, „Nu vrei să ai copii?”, „Chiar așa, asta-i meseria ta? Reporter de investigație la capătul lumii? Mă iei peste picior?”

Nu, nu, era mai bine să doarmă aici.

— O cameră pentru două nopți, a răspuns ea. Posibil trei.

— Cu două paturi? a întrebat recepționera în timp ce își așeza ochelarii cu lentile înguste pe vârful nasului, după care începu să tasteze la un computer vechi.

— Da, sigur. Orice.

Charity tocmai voia să precizeze că era singură, dar își ținu gura, semnă și primi o cheie pentru o cameră la primul etaj, care se dovedi a fi exact așa cum își imaginase: două paturi cu cuverturi țipătoare, draperii asortate la ferestre, un birou pe care era un televizor extraplat și un dulap fără ușă. Camera de baie era micuță, însă destul de curată. Beneficia, de asemenea, de Wi-Fi, în care nu avea încredere, dar nici nu-i era necesar. Își adusese propriul ei hotspot.

Deși se simțea obosită, petrecu următoarea jumătate de oră despachetând, instalându-și laptopul și creând o zonă de lucru.

Satisfăcută, s-a gândit apoi să se întindă pe pat, dar stomacul ei făcea gălăgie, așa încât coborî la parter, ieși pe ușa din față și traversă patru benzi de șosea până la un local care făcea reclamă la plăcinte „proaspăt gătite" și la bufet non-stop „mănânci cât poți". Nu era vreo minunăție gastronomică, dar nu conta. Și-a luat un sandviș pe care l-a devorat cu lăcomie în camera de hotel, apoi a făcut un duș rapid și s-a trântit pe unul dintre paturile deformate, ca să doarmă câteva ore, după care avea să-și înceapă investigațiile. Pe aproape toată durata călătoriei spre sud se gândise la cum să abordeze familia Cahill. Până la urmă, decisese să înceapă cu o vizită la Cahill House, căminul pentru adolescente rămase gravide, iar apoi să se ducă la reședința familiei. După ce își forma o idee generală, urma să încerce să contacteze prieteni și cunoștințe de-ale lui James. Iar după aceea avea să vină rândul lui Megan. Mama femeii dispărute locuia tot în zonă.

Deocamdată, Lenora Travers nu-i răspunsese la niciunul dintre apeluri.

Charity nu-și făcea griji în privința asta. Mulțumită internetului și abilităților ei detectivistice bine perfecționate, ea știa exact unde locuia Lenora. Dacă nu-i răspundea la telefoane, atunci avea să se întâlnească față în față cu ea, ceea ce ar fi fost oricum probabil mai bine. Emoțiile puteau fi ascunse în SMS-uri și conversații telefonice, însă era mult mai greu să-ți controlezi reacțiile atunci când priveai pe cineva direct în ochi. Iar Charity se considera o maestră în a-i citi pe oameni.

Totuși, cum și de ce ar fi fost mama lui Megan implicată în dispariția fiicei sale?

Gradul de probabilitate era foarte redus.

Ea ar fi putut oferi însă răspunsuri despre cunoscuți de-ai lui Megan, despre locurile unde s-ar fi putut ascunde tânăra și despre cine ar fi dorit să-i facă rău – mici informații utile despre dispărută. Poate că, grație lui Charity Spritz, avea să apară ceva care să ducă la rezolvarea cazului. Oh, da!

CAPITOLUL 25

6 decembrie

De ce naiba mai stătea ea aici?

Trecuse mai bine de o zi de când fusese anchetată de poliție, dar Rebecca tot nu plecase din Riggs Crossing. Petrecuse o noapte fără să poată închide ochii, fixând ceasul cu privirea, lovind cu pumnul în pernă și dorindu-și să poată adormi, însă amintirile legate de sora ei continuau să nu-i dea pace. Megan plângând în prima ei zi la grădiniță. Megan căzând de pe bicicletă și julindu-și genunchiul. Megan prinsă la fumat în gimnaziu. Prima ei dezamăgire sentimentală, când un puști din clasa a opta o abandonase, după care urmaseră incredibilele suișuri și coborâșuri ale anilor de liceu, melodramele acute ce făcuseră mereu parte din viața ei.

Iar apoi, desigur, trădarea lui James Cahill.

Pleacă.

Toți știu că-ncerci s-o găsești pe Megan. Poliția. James. Până și idioții din presă. Așa că abandonează totul. Pleacă și gata. Ți-ai afirmat punctul de vedere și ai făcut tot ce trebuia să faci, tot ce poți să faci.

Așa că pleacă naibii de-aici.

N-o poți ajuta pe Megan.

Domnul ți-e martor c-ai încercat.

În mod repetat.

Și cu ce rezultate?

Pentru ca ea să-ți poată face rău? Să te-njunghie pe la spate? După care să vină în goana mare la tine ca să-i rezolvi problemele?

Recunoaște, Rebecca: Tu n-o poți îndrepta pe Megan. Nimeni nu poate.

Și ea nici nu vrea să fie îndreptată.

Indiferent unde ar fi și indiferent ce i s-ar fi întâmplat.

Pentru o clipă, Rebecca simți o durere în inimă, dar apoi o alungă, așa cum făcuse toată viața.

Așa cum făcuse când tatăl ei biologic plecase.

Așa cum făcuse când tatăl ei adoptiv, Donald, divorțase de Lenora.

Așa cum făcuse când Megan i-l furase pe James.

Totuși, nu putea să renunțe.
Nu încă.
Trebuia să facă o declarație publică, să implore eliberarea lui Megan, dacă era ținută împotriva voinței sale, chiar dacă deocamdată nu apăruse nicio cerere de răscumpărare. Uneori, femeile erau răpite pentru alte motive, erau exploatate de răpitorii lor. Pielea i se făcu de găină gândindu-se la sclavele sexuale despre care citise sau la persoanele atrase în secte.
I se uscase complet gâtul.
Trebuia să facă ceva. Telefonul i se încărca pe biroul mic din camera de hotel; îl luă și se uită la apelurile recente. O mulțime de reporteri îi lăsaseră SMS-uri, cea mai insistentă fiind Charity Spritz, însă aceasta lucra la un ziar, iar Rebecca era de părere că apelul ei trebuia să fie televizat.
Se imagină privind în obiectivul camerei TV și implorându-l pe răpitorul lui Megan s-o elibereze pe sora ei, dacă mai era vie.
Așa ceva ar fi fost eficient.
Toți, inclusiv James, aveau să fie mișcați de rugămințile ei intense.
Dar oare ea ar fi fost în stare să le formuleze?
De ce simțea că pentru ea ar fi fost doar un fel de simulacru?
Nu era ca și cum n-ar fi iubit-o pe Megan, însă era sătulă de melodramă, era obosită până peste cap de tot ce se învârtea în jurul mezinei. Când Donald plecase, nici măcar nu-și luase rămas bun de la Rebecca. După aceea, nu-i telefonase niciodată. Însă păstrase legătura cu Megan.
Iar Lenora ținuse ca ochii din cap la Megan în perioada aceea dificilă. „Ea este foarte sensibilă, știi?” îi spusese propria-i mamă, negândindu-se că și Rebecca era rănită și că suferea.
În anii ce urmaseră, Megan își bătuse adesea joc de propria-i viață, pierzând slujbe și prieteni și contracte pe apartamente într-un ritm amețitor. Totuși, de fiecare dată ea apelase la Rebecca, așteptându-se ca sora ei mai mare, calmă și cu capul pe umeri, să aranjeze situații, s-o ajute să-și lipească din nou fragmentele vieții sfărâmate, considerând, în mod subconștient, un lucru firesc ca viața Rebeccăi să treacă pe un loc secundar.
Rebecca îi venise în ajutor când Megan fusese prinsă în propria-i capcană emoțională, iar bărbatul cu care trăia pe atunci golise conturile lor bancare comune, lăsând-o cu leasingul unui apartament scump neachitat și fără niciun ban. Rebecca găsise pe cineva care să preia contractul de leasing, un cuplu care urma să se căsătorească în curând, clienți ai

companiei A Vision în White pentru mirese, unde lucra ea. Îi îngăduise, de asemenea, lui Megan să se mute la ea, să locuiască împreună până ce avea să-și lingă rănile și să treacă peste șocul emoțional. Rebecca o ajutase cu facturile și-i oferise surorii ei tot sprijinul emoțional de care era capabilă. Megan profitase din plin de sprijinul acela, după care, în cele din urmă, se mutase.

Episodul respectiv avusese loc cu aproape doi ani în urmă, înainte ca Megan să-l fi întâlnit pe James, totuși nu fusese izolat. De fiecare dată, viața sfărâmată a lui Megan îi era adusă pe tavă Rebeccăi, care se străduia din răsputeri să culeagă toate bucățelele și să le lipească la loc, cum putea ea mai bine.

Până acum… Până ce Megan o înjunghiase pe la spate, intrând într-o relație cu James Cahill. Ea nu uitase ziua când Megan recunoscuse că se întâlnea cu James.

Se aflau în apartamentul Rebeccăi din Seattle. Afară burnița și picăturile se prelingeau pe geamul bucătăriei, aflat deasupra chiuvetei. Megan fusese agitată, își umezea buzele și-și curăța întruna scame invizibile de pe mâneci, iar ochii ei albaștri erau încețoșați. Venise să transmită un mesaj și refuzase să ia loc.

— Trebuie să-ți spun ceva, i-a zis ea atunci, și văzuse limpede întrebările din ochii Rebeccăi.

— În regulă.

— Tu… ăăă, ai zis că ți se pare că James își pierde interesul față de tine.

Așa zisese? Nu era chiar corect sută la sută.

— Cred că am zis: „James a fost distras în ultima vreme”. Rebecca zărise indecizia de pe chipul surorii ei. De ce?

— Ei bine… vreau să știi că mă mut în Riggs Crossing.

— În Riggs Crossing? a repetat Rebecca, întrebându-se despre ce era vorba. Pentru că James locuia acolo și…

Ah! Inima i s-a transformat instantaneu într-un bolovan. Nu! Megan n-ar fi… nu putea… însă vedea adevărul în ochii surorii ei.

— Din cauza lui James…

— Da, aprobase Megan din cap. Uite ce-i, n-am vrut să se-ntâmple așa – sincer, n-am vrut – dar…

— *Ce anume* să se-ntâmple? a întrebat-o Rebecca.

Însă știa prea bine! O știa, la naiba! Cumva, într-un fel care ei îi scăpa,

Megan se strecurase în sufletul lui James!

— …însă James și cu mine… ne-am îndrăgostit unul de celălalt, recunoscuse Megan cu răsuflarea întretăiată și cu ochi scânteietori, de parcă ar fi crezut cu adevărat în minciunile pe care le îndruga. Mă mut în Riggs Crossing ca să fiu aproape de el.

— Te-ai îndrăgostit, a îngânat-o Rebecca, simțind cum pârjolul îi urca pe gât. De prietenul meu!

— N-ar fi trebuit să se întâmple asta.

— Aici ai spus un mare adevăr.

— N-are nicio legătură cu tine!

— Are o *foarte mare* legătură cu mine și tu o știi. Rebecca era furioasă și, în același timp, tristă. Asta-i o greșeală, Megan.

— Știu că ești rănită și…

— Ba nu, nu știi nici pe jumătate ce simt eu.

— Noi doi ne iubim.

— Bine, nu mai vreau s-aud niciun cuvânt! Du-te. Du-te în Riggs Crossing. Du-te să fii cu James. O să vezi adevărul, dar atunci să nu mai vii în fuga mare la mine să repar lucrurile. Nu și de data asta. Pentru că n-o s-o mai fac, i-a spus ea în timp ce Megan pornise spre ușă. De data asta ești complet pe cont propriu!

Iar după ce Megan ieșise în burnița neprietenoasă din Seattle, Rebecca trântise ușa după ea, o încuiase, apoi trăsese și zăvorul de siguranță. Îi tremurau genunchii din cauza durerii ce-i sfâșia inima și se lăsase să lunece pe blatul ușii, până ce se oprise pe podea. Dar își jurase atunci ca nici Megan și nici James să nu știe vreodată cât de dureroasă fusese trădarea lor.

Acela avea să fie secretul ei, crucea pe care avea s-o poarte în tăcere.

Da, ziua aceea însemnase punctul de răscruce.

I se umplură ochii de lacrimi și, furioasă pe ea, Rebecca și le-a șters cu un gest apăsat. Apoi s-a dus la baie, a deschis robinetul de apă rece și s-a stropit pe față.

— N-o lăsa să-ți facă asta, se adresă ea reflexiei din oglindă. N-o lăsa!

Avea să stea de vorbă cu mass-media.

Avea să-și facă publică rugămintea pentru eliberarea lui Megan.

Iar după aceea avea să plece.

Și James?

I-a rememorat figura, cu barba nerasă de aproape o săptămână, cu obrazul zgâriat și cu acel bandaj ce-i acoperea o parte a capului. Era mai slab decât și-l reamintea, iar conturul pomeților și al maxilarelor erau mai clar definite. Mda, cam asta îți putea aduce relația cu Megan.

Rebecca bănuise că ea depășise de acum obsesia față de bărbat, își spusese că trădarea lui era ceva ce ținea de trecut, așadar un lucru bun. Aproape că se convinsese că avusese noroc că nu se implicase prea mult în povestea cu el înainte ca James să-și fi dezvăluit adevărata fire și să fi sfârșit în brațele lui Megan.

Dar se înșelase.

Se înșelase rău de tot.

Avea să lase Riggs Crossing în urmă cât putea mai repede. Avea să-și vadă de viața ei.

Telefonul îi piui pe undeva, în vălmășagul de pături aruncate pe pat. Îl ridică, văzu că era numărul mamei și simți o strângere de inimă. Nu avea dispoziția necesară pentru a răspunde la întrebările Lenorei, care o făcea mereu să se simtă ca și cum ar fi fost supusă unui interogatoriu, dar nici să nu-i răspundă la apeluri nu era o soluție. Luă telefonul, se duse la fereastră și privi strada de dedesubt. Felinarele străluceau, iar zăpada și gheața reflectau razele luminoase. Traficul se scurgea încet prin intersecția din apropiere, iar câțiva pietoni, înfofoliți – scurte, căciuli, mănuși și fulare – mergeau grăbiți pe trotuar. Fulgi mari ca din dantelă coborau lent, parcă plutind, din norii suri. Telefonul a sunat din nou în mâna ei.

Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

Continuând să privească prin geam, a răspuns cu o clipă înainte ca apelul să fie trimis spre căsuța vocală.

— Bună, mamă.

— Am crezut că ești ocupată. Sau că nu vrei să-mi răspunzi.

Asta era mama. Asta era Lenora Travers. Niciodată nu rata vreo ocazie de a o zgândări.

— Eram la baie, minți Rebecca.

Uită-te la tine, minți ca să eviți conflicte cu propria-ți mamă.

— Nu te țin mult. Voiam doar să știu dacă ai mai primit ceva de la Megan.

Rebecca și-o imagină pe mama ei, înaltă și zveltă, cu pielea bronzată și părul vrâstat de șuvițe blonde după orele petrecute sub soarele Californiei,

cu ochii deschiși la culoare vizibil îngrijorați.

— Nu crezi că, dacă m-ar fi sunat sau ar fi apărut, ori mi-ar fi trimis un SMS, te-aș fi anunțat?

— Da, da, sigur că da, însă… pur și simplu, sunt prea departe.

Asta a fost opțiunea ta, gândi Rebecca, ceea ce nu era însă adevărat. Ea și Megan fuseseră cele care plecaseră.

— Da, știu.

Pe stradă, o camionetă cu platforma acoperită de o prelată trecu prin intersecție, iar trei fete, aflate în pragul adolescenței, cu căciuli roșii identice, chicotind și ținându-se de braț, intrară sub o copertină lată, apoi în cafeneaua-cofetărie situată pe colț, în diagonală față de hotel.

— Și nicio cerere de răscumpărare?

— Crezi c-a fost răpită? Mamă, Megan este femeie în toată firea.

— Tu nu citești ziare sau postările de pe Facebook? Sunt răpiți întruna și oameni, nu numai fetițe. Ei – răpitorii – pretextează că au o problemă și tu te oprești, sau te lovesc cu mașina în bara din spate, iar tu ieși ca să constați dauna și – *bam!* Te amenință cu arma și te silesc să intri în mașina lor, după care te duc într-un loc uitat de Dumnezeu. De aceea nu s-a găsit mașina lui Megan!

— Ea n-a fost răpită.

— De unde știi?

Nu, gândi Rebecca, într-adevăr nu știa.

— Este foarte frustrant, continuă Lenora. I-am lăsat SMS-uri detectivului ăluia… cum îl cheamă? Așa, Rivers, mi-am amintit. Dar după o discuție inițială, el nu mi-a mai telefonat.

Rebecca se gândi la Brett Rivers, la felul cum îl găsise în apartamentul lui Megan, stând pe întuneric, complet singur, de parcă ar fi fost în transă, cu mintea la ani-lumină depărtare. Și la felul cum o privise atunci când dăduse declarația la Departamentul Șerifului. Un individ bizar.

— Probabil că este foarte ocupat.

— Mi-a spus c-o să mă țină la curent, dar nu știu dacă o va face. Poate, la fel de bine, să-l sune pe taică-tău și știi ce se va-ntâmpla. Glasul Lenorei deveni acid și tăios, așa cum se întâmpla de fiecare dată când îl pomenea pe fostul ei soț. Donald și nevastă-sa aia sunt fericiți să mă țină-n beznă…

— Dacă aflu ceva, te anunț imediat, a intervenit Rebecca, sperând să stopeze altă diatribă plină de ură despre Donald Travers. Ea avea propriile-i

probleme legate de tatăl ei, și nu avea chef să pornească pe drumul respectiv. Îți promit!

— Bine… a fost de acord mama ei, împăcată pentru moment doar pe jumătate. Vreau doar să fiu ținută la curent, Becky.

Nimeni, cu excepția mamei ei, nu-i mai spunea așa, iar Rebecca detesta numele acela.

— Tu ești acolo, iar eu nu pot s-ajung prea repede și… îmi fac o mie de griji în legătură Megan. Pentru prima oară de la începutul convorbirii, glasul păru să i se înmoaie puțin. Încă de când era mică, ea a fost mereu prea emotivă, prea exagerat de melodramatică, prea… În fine… prea „Megan" – așa obișnuiam eu să spun. Toată viața a făcut niște tâmpenii absolut incredibile.

— Crezi că acum a procedat așa în mod deliberat? a întrebat Rebecca, uluită că mama ei avea un spirit atât de pătrunzător în ce privește caracterul excentric al mezinei, ba și mai surprinsă că o spunea chiar față de ea.

— Ah, nu… vreau să zic… nu știu, dar sunt foarte îngrijorată și, dacă aș putea pleca, aș veni acolo imediat. Știi și tu asta. Am însă multe pe cap din cauza sărbătorilor, știi cum e. O să fiu una dintre hostess la balul de Crăciun și la campionatul de bingo, după care o să răspund, adică o să fiu coordonatoare, de banchetul de Valentine's Day – facem un eveniment local de caritate pentru săraci și strângem deja donații, dar avem o problemă cu cateringul și… Lenora își stăvili un oftat. Pur și simplu, sunt foarte îngrijorată.

— O să te anunț imediat ce aflu ceva. Mamă, uite ce-i, trebuie să mă-ntorc la treabă. Vorbim mai târziu.

Rebecca a închis imediat după minciuna aceea, azvârlind telefonul pe pat. N-avea avea absolut niciun chef să lucreze, dar se întoarse ca să vadă unde-și lăsase laptopul și constată că era deschis la site-ul A Vision în White, după care reveni cu atenția către stradă. Ca într-o străfulgerare, recunoscu zulufii de păr blond ai Sophiei Russo, care intra în cafeneaua aflată vizavi.

Inima i-a tresărit.

Nu se întâlnise până acum cu femeia, o văzuse doar în fotografiile pe care Megan i le trimisese pe telefon cu câteva zile înainte de dispariție. Dumnezeule, numai o săptămână era de atunci? I se părea că trecuse o veșnicie. După ce ajunsese în Riggs Crossing, Rebecca o zărise de două ori

pe Sophia în orășel: prima oară – purta o haină lungă și avea o căciulă de blană – pe când ieșea dintr-un mic complex comercial care găzduia o brutărie, un magazin universal, un magazin de arme și o consignație ce vindea produse „folosite cu grijă"; a doua oară, în timp ce Rebecca aștepta cu mașina la stop, iar Sophia, aflată pe trecerea de pietoni, se îndrepta spre mașina ei parcată în următorul cvartal. Rebecca se uitase după ea până ce se urcase în vehiculul cenușiu și ar fi zăbovit și mai mult, dar șoferul camionetei care aștepta în spate claxonase furios, silind-o să apese pe accelerație și să traverseze intersecția. A simțit atunci un neașteptat imbold de a o urmări pe blondă, pentru că, indiferent dacă voia sau nu s-o recunoască, Sophia o fascina. A ocolit rapid cvartalul și, văzându-i Fordul care dispărea după un colț îndreptându-se în direcția opusă, a întors cu o sută optzeci de grade, pornind după automobilul cenușiu, spre Aspen Street și Cascadia Apartaments, o clădire banală cu un etaj și cu ziduri făcute din bolțari. Sophia oprise mașina, coborâse și, în cizmele ei înalte până la genunchi, cu cheile într-o mână înmănușată s-a îndreptat spre apartamentul aflat în capăt. Ca și cum ar fi simțit că era urmărită, a privit peste umăr înainte să descuie ușa și ochii ei au fixat-o pe Rebecca, pentru o clipă paralizantă, când aceasta a trecut cu mașina pe stradă.

Sophia nu trădase nicio surprindere când privirile li se întâlniseră. Ulterior, Rebecca ar fi fost gata să jure că blonda chiar schițase un zâmbet, ca și cum s-ar fi așteptat să fie filată.

Însă asta era o nebunie, nu? Sau, în cazul cel mai bun, era paranoia.

Acum, Rebecca se întoarse cu spatele la fereastră și se concentră la pagina deschisă pe laptop, totuși nu putea găsi energia necesară de a se ocupa de nunți sau de mirese, sau de orice altceva asociat ideii de romantism, fericirii și viitorului însorit. Închise capacul laptopului și reveni la fereastră. Stomacul îi dădea semnale sonore și a privit spre restaurantul situat în următorul cvartal, poziționat în diagonală față de hotel. Ar fi trebuit, într-adevăr, să părăsească orășelul acesta și să revină în Seattle dar la gândul revenirii în apartamentul ei pustiu a simțit un fior neplăcut. Și, la urma urmelor, putea să lucreze de oriunde în lume atâta timp cât avea o conexiune decentă la internet.

Poate că ar fi trebuit să plece definitiv din Seattle.

Să plece cât mai departe de haosul care era viața ei și departe de burnița și amintirile din Seattle.

Întrucât buticul pentru mirese se extindea pe piețe din California, putea să părăsească foarte ușor Seattle. Poate că, într-adevăr, avea nevoie de o schimbare de decor.

Și cum rămâne cu Megan?

Gândul la sora ei îi strânse stomacul.

Apoi, mai era și James…

Nu te mai gândi la el! Te-a trădat. Ai uitat?

Rebecca privea pe geam, prin reflexia chipului ei oval, la pietonii care mergeau grăbiți sub ninsoare, pe trotuare sau printre mașinile parcate, unii împovărați cu pachete, toți înfofoliți împotriva gerului. Un băiat pe skateboard luneca prin mulțime, un domn în vârstă își ajuta soția să urce într-o camionetă parcată și… Deodată îi atrase atenția o siluetă solitară, retrasă față de restul – o femeie, i se păru, cu un fular înfășurat în jurul gâtului, care-i acoperea și partea inferioară a feței. Stătea mai într-o parte, însă capul îi era ușor îndreptat în sus, ca și cum s-ar fi uitat direct la Rebecca.

Și ce dacă, a fost primul ei gând, dar apoi, de parcă și-ar fi dat seama că fusese observată, femeia s-a întors brusc și a intrat pe o alee, iar coada lungă în care-și strânsese părul negru flutură în urma ei. Nu, nu era blonda Sophia, care intrase în cafenea. Dar cine să fie atunci?

— Ce naiba? a rostit cu voce tare Rebecca.

Tocmai încerca să se convingă că nu era nimic când telefonul a țârâit, făcând-o să tresară. Aproape că-l ignoră, deoarece vorbise deja cu mama ei, și aproape toate celelalte apeluri fuseseră de la numere necunoscute despre care se dovedise că aparțineau unor reporteri. Ar fi putut să-i lase un mesaj în căsuța vocală, gândi ea, totuși luă iarăși telefonul din talmeș-balmeșul așternuturilor, însă acum recunoscu numărul – era al lui James Cahill.

Inima începu să-i bată mai repede și primul ei gând a fost să lase apelul să intre în căsuța vocală.

Dar dacă el aflase ceva nou despre Megan?

Încercând să fie tare, a răspuns.

— Bună, James, rosti ea direct, fără niciun preambul, sperând ca vocea să nu-i trădeze vreo emoție.

— Bună, Becca.

Inima femeii tresări, amintindu-și cum el îi scurtase mereu numele. Nu Becky, ci Becca… și cât de mult îi plăcuse.

— Sunt jos, urmă James.
— Jos? Aici? întrebă ea, după care, înainte ca bărbatul să poată răspunde, continuă: De ce?
O pauză de o secundă.
— Mi-am amintit, a spus el.
— Ce?
— Seara aceea. Cu Megan. Mi-am amintit-o.
Rebecca înghiți nodul mare care i se pusese în gât.
— Ah.
— Mi-am zis că ar trebui să știi.
Inima ei porni să bată mai repede.
— Spune-mi.
— Nu pot s-o fac prin telefon.
— Nu știu ce să zic… începu ea.
Aruncă o privire rapidă prin camera mică de hotel: patul nefăcut, laptopul peste pături, hainele pe care le purtase mai devreme puse de-a valma pe spătarul unui scaun. Gândul ca James să vină în camera ei – în spațiul ei – o speria. Începu să strângă obiecte și să netezească așternutul.
— Nu aici…
— Unde vrei?
— Nu știu, dar nu aici.
— Bine, o să găsim un loc.
Glasul era al unui om foarte sigur pe sine. Inima Rebeccăi bătea parcă și mai iute. Trebuia să vorbească cu el. *Dorea* să vorbească cu el. Nu acesta era, de fapt, motivul pentru care venise tocmai în Riggs Crossing? Să afle ce știa el, ce-și amintea?
Sau motivul era altul? Acum că Megan dispăruse…
— O să cobor, rosti ea cu răsuflarea întretăiată, alungând ideea aceea.
— Te aștept la recepție.
Femeia a închis telefonul, întrebându-se dacă nu cumva era pe punctul de a comite cea mai gravă greșeală a vieții ei.

CAPITOLUL 26

— Haideți, doamnă, dați-i drumul.

Agentul de pază, un bărbat voinic a cărui uniformă era prea strânsă pe corp, îi făcu semn lui Charity să plece de pe veranda din față, în vreme ce o pâclă fină, vizibilă în lumina lămpilor stradale, devenea tot mai deasă în jurul lor. În nordul Californiei se lăsa noaptea și aerul era la fel de dens pe cât era de geros.

— Nu făceam nimic! protestă ea când agentul încercă s-o prindă de braț.

Se smulse și o fulgeră din priviri pe Lenora Travers, care stătea în pragul locuinței sale. Ce scârbă afurisită! Și o știa prea bine!

Lenora, într-un halat lung, strâns cu cordonul în jurul taliei ca de viespe, și în papuci de casă, afișa o expresie îndurerată.

— Încălcați o proprietate privată, a rostit agentul, suficient de tare pentru a fi auzit de Lenora.

Charity a înțeles că el dorea să arate că avea situația sub control. După aceea, bărbatul rosti mai încet, pentru a fi auzit numai de ea:

— Haideți, vă rog. Suiți în mașină și plecați. Să nu fiu nevoit să chem poliția.

— Poliția *adevărata!* nu-i veni să creadă lui Charity. Ai chema poliția pentru așa ceva?

Agentul de pază se întinse din nou spre ea și, de data asta, reuși să-i apuce un umăr, iar degetele lui groase se închiseră peste mâneca trencicotului femeii.

— Dă-mi drumul! șuieră ea. Nu voiam decât să-i pun câteva întrebări.

— Da, foarte bine, însă doamna Travers nu dorește să vă răspundă la întrebări. Ați înțeles?

Da, atitudinea Lenorei Travers era cât se poate de clară. Cu brațele încrucișate arogant peste piept, mama lui Megan stătea semeață și cu bărbia ridicată, conturată pe fundalul luminii din interior. Privind-o pe Charity de parcă ar fi fost un gândac de bucătărie, ea anunță:

— Nu ai fost invitată aici.

— V-am spus că sunt de la ziar.

Lenora și-a întors privirea către agentul de pază.

— Hank, văd că stăpânești situația. Eu am intrat.

Dădu să se întoarcă.

— Sigur că da, doamnă Travers. Nu sunt probleme aici.

Răsuflarea lui Hank forma vălătuci de aburi în aer și avea mirosul ultimei țigări pe care o fumase, amestecat cu un soi de aromă de mentă. Ceva oribil!

— Stați puțin! strigă Charity în urma Lenorei. Vreau doar să vă pun câteva întrebări despre fiica dumneavoastră. Haideți, doamnă Travers. Nu vreți să aflați ce i s-a întâmplat?

Lenora s-a oprit, corpul i s-a încordat și a privit peste umăr.

— Sunt sigură că poliția face tot ce se poate.

— Dar poate că și eu aș reuși să dau o mână de ajutor. Știți bine ce putere are presa, insistă Charity disperată.

După câtă cale bătuse până aici, nu intenționa să accepte să fie dată la o parte.

— În privința asta am îndoieli serioase.

Lenora intră în casă și închise ușa după ea, cu un zgomot surd și definitiv, iar Hank o împinse pe reporteră de pe verandă.

— La naiba, a mârâit Charity.

Abia atunci îi observă pe ceilalți vecini, care ieșiseră curioși pe verandele lor mici și acoperite ca să privească spectacolul. Văzu o femeie de vreo șaptezeci de ani, cu haină lungă, care ținea un cățeluș sub braț, și un cuplu de peste șaizeci de ani, cu soția ținându-se speriată de brațul soțului. Cățelușul – un teckel miniatural – mârâia și lătra fără oprire și toți o priveau de parcă ar fi avut în față un specimen odios de criminal.

— Sunt ziaristă, da? a strigat Charity spre ei.

— Haideți. Vă rog să plecați de aici, a insistat agentul de pază, împingând-o treptat spre minivan.

— Îmi fac doar meseria!

— Dacă știți ce-i bine pentru dumneavoastră, plecați. Dacă n-o s-o faceți, datoria mea este să chem poliția, așa cum v-am spus. Bărbatul privi către casa Lenorei, care acum se uita afară printre jaluzele. În caz contrar, o va face chiar doamna Travers. Credeți-mă, a mai făcut-o atunci când cățelușul vecinei – arătă cu degetul mare spre patrupedul care lătra frenetic – i-a intrat în grădina cu azalee ca să-și facă nevoile. Nu-i trebuie prea mult ca să-și iasă din fire.

— Eu nu-ncercam decât să dau o mână de ajutor.

— Spuneți asta polițiștilor.

— Rahat, rahat, rahat!

Agentul înaintă spre ea iar Charity porni spre minivan.

— Aveți două minute să ieșiți de aici, o avertiză bărbatul.

Fără chef, femeia a urcat la volan. Făcând încă un pas, paznicul i-a închis portiera, după care și-a privit ostentativ ceasul de la mână.

— Mai aveți un minut și cincizeci și două de secunde, a anunțat-o el.

Ha, ha! Avea de gând să facă o numărătoare inversă! Foarte amuzant.

Idiotule.

Charity porni motorul. Știa că era inutil să argumenteze ori să facă și mai mult scandal în comunitatea aceasta cu gard și poartă de acces, așa încât călcă accelerația și se desprinse de lângă trotuar. Hank s-a retras cu un pas și totuși a fost cât pe-aci să-l șteargă cu aripa. În semn de răzbunare, Charity se gândi pentru o secundă ce minunat s-ar fi simțit, apoi însă alungă ideea aceea care nu i-ar fi adus decât necazuri. Nu trebuia să rănească pe nimeni și nici să intre în vreun bucluc, ba chiar nici nu trebuia să atragă atenția asupra ei. Răbufnirea în fața vecinilor fusese o eroare. Ea mai avea încă treabă aici, în California, și era evident că trebuia să folosească o metodă indirectă. Să nu se lase condusă de sentimente personale.

Trecând pe lângă casele ale căror ferestre identice străluceau de la luminile interioare, porni ștergătoarele de parbriz. Acestea începură să fâșâie, îndepărtând pelicula formată de picăturile de ploaie, iar Charity își plănui următoarea acțiune. Prin internet făcuse deja tot ce putea să facă. În continuare, avea să stea de vorbă cu Cissy Cahill Holt, cineva care știa în mod intim toate secretele întunecate, ascunse cu grijă de prestigioasă familie Cahill, dar cu o existență scandaloasă.

Zâmbindu-și în barbă, depăși ghereta paznicului, pe unde intrase în forță intimidându-l pe Hank, apoi viră pe o stradă mărginită de copaci, după care se alătură traficului rutier destul de rarefiat – în fața ei străluceau stopurile automobilelor, iar faruri goneau în direcția opusă.

Cât despre Lenora Travers, era sigură că scârba avea să și-o capete cu vârf și îndesat. *Se-nvârte roata.*

Iar dacă nu, Charity avea să aibă ea grijă în privința asta.

* * *

Rebecca izbuti să-și controleze accesul de panică.

Bun, deci avea să se întâlnească cu James – și ce dacă?

La urma urmelor, ea forțase momentul acesta, ea dăduse buzna în rezerva lui din spital, iar apoi se furișase în casa lui, doar ca să fie descoperită, însă nu era pregătită pentru atacul emoțional al unei întâlniri cu James și cu urmările trădării lui, și…

— La naiba, a murmurat.

Un gând perfid i se insinua în minte. Da, ea începuse totul, iar acum ar fi fost bine să termine ce începuse. Dacă-și juca bine cărțile și își asigura ajutorul lui James în găsirea lui Megan, el și-ar fi putut da seama că intrase în relație cu sora nepotrivită.

— Termină! s-a răstit cu voce tare, încercând să alunge gândul periculos.

Indiferent ce anume crezuse ea cândva că împărtășise cu James, acum se terminase! SE TERMINASE.

— Nu uita asta niciodată, a atenționat chipul care o privea din oglindă, în timp ce-și prindea părul într-un simulacru jalnic de coc.

Reflexia din oglindă continua să pară scofâlcită, de parcă nu dormise de o săptămână, totuși ignoră trusa de farduri.

— Realitatea este fix aia pe care o vezi!

Își trase cizmele, îmbrăcă scurta, își luă portofelul și ieși pe ușă.

Așa cum spusese, James o aștepta la recepție, imediat lângă ușile duble ale hotelului; o pălărie Stetson îi acoperea aproape în totalitate părul și bandajul, iar brațul rănit era ascuns sub scurtă, astfel că oferea oarecum imaginea unui erou dintr-un film de acțiune, în blugi ponosiți și neras de o săptămână.

Ignorându-și bătăile inimii nesupuse, Rebecca a înaintat mai încrezătoare decât se simțea. Exact în clipa aceea, bărbatul a ridicat ochii.

— Hei, o salută el.

— Bună. Ești gata?

Înainte ca el să poată răspunde, Rebecca îl împinse în stradă.

— Știi unde vrei să mergi? întrebă James, supunându-se.

— E un restaurant vizavi.

— Acolo vrei? Într-un restaurant aglomerat?

Este mai bine decât alternativă, își zise femeia, imaginându-și ce ar însemna ca ei doi să fie singuri în camera de hotel. Despre holul recepției nici nu putea fi vorba. Își dăduse seama de asta când îl traversase. Era ticsit. Pe sofaua circulară de lângă bradul de Crăciun două persoane erau aplecate

cu ochii peste telefoane, un cuplu în jur de treizeci de ani discuta pe ton ridicat cu un recepționer; erau înconjurați de bagaje, iar cei trei copilași ai lor se jucau de-a v-ați ascunselea printre ghivece cu plante și scaune, țipând cât îi țineau gurile, în vreme ce frânturi de *Jingle Bells* se adăugau în răstimpuri forfotei generale.

— Mă-ndoiesc că vom găsi o masă, a spus James.

Rebecca se uită pe ferestrele restaurantului de vizavi și văzu că era aglomerat. Toate separeurile erau ocupate, iar în fața zonei de recepție, imediat dincolo de intrare, se formase deja un grup. În plus, n-o văzuse pe Sophia Russo intrând acolo cu nici cincisprezece minute în urmă? Chiar intenționa să dea nas în nas cu blonda în timp ce era cu James?

— Și-atunci, unde? a întrebat ea.

— La tine în cameră?

La naiba, nici vorbă! Rebecca se gândi la patul nefăcut și la absența scaunelor. Și la ultima oară când fusese cu James într-un dormitor. Clătină din cap și rosti:

— Nici să nu te gândești. Am crezut c-am fost clară-n privința asta.

— Și-atunci…?

— Tu ești de-al locului. Vino tu cu o propunere.

— Bănuiesc că nu vrei să te-ntorci la mine acasă.

Ea și-a amintit de haosul care domnea peste tot, în mansardă, atunci când se ascunsese acolo.

— Ai pus-o în ordine?

— Este în curs.

— Trebuie să existe și vreun loc mai aproape.

James privi în jur, adunându-și sprâncenele.

— La două intersecții mai departe este un bar. Dacă avem noroc, nu ne va vedea niciun reprezentant al presei.

— Ăsta-i un orășel destul de mic. Nu cred că afară așteaptă zeci de reporteri sau paparazzi.

Bărbatul își arcui o sprânceană.

— Nu te-a contactat nimeni din presă?

— Bine, în regulă. Rebecca se simțea agitată și voia să termine cât mai repede totul. Barul acela sună foarte bine.

Nu suna foarte bine, dar nu prea mai aveau opțiuni. James ținu ușa deschisă pentru două femei care, chiar în acel moment intrau grăbite în

hotel; una avea o haină lungă până la glezne și ținea strâns în lesă un buldog francez cu hăinuță roșie. Cea mai înaltă dintre ele, o roșcată de vreo cincizeci de ani, trăgea două rollere, iar un fular îi acoperea jumătatea inferioară a feței. Cea din urmă se îndreptă către recepție, unde cuplul își continua discuția animată cu bărbatul din spatele tejghelei, în timp ce unul dintre copiii lor se dădea pe balustrada scării.

— Haide.

James atinse cotul Rebeccăi cu brațul sănătos și o îndepărtă de intrarea hotelului.

Aerul era curat și îndeajuns de rece pentru ca răsuflările oamenilor să ridice aburi. Pe când mergeau pe stradă, Rebecca privi spre locul unde o zărise pe femeia cu coadă lungă, însă nu mai era nimeni acolo care să privească spre hotel. Poate că, pur și simplu, își imaginase că cineva îi cerceta fereastra camerei; poate că femeia aceea admirase hotelul în sine.

Și atunci de ce s-a întors atât de brusc când te-a zărit?

— E ceva în neregulă? întrebă James când ajunseră la un colț.

Totul, fir-ar al naibii!

— Nu.

Era pur și simplu cu nervii în pioneze după ce, mai întâi, o văzuse pe Sophia, apoi pe femeia aceea necunoscută, iar acum pe James.

El i-a zâmbit, însă Rebecca și-a întors privirea. Nu. Nimic. Nicio tensiune sexuală. *Nada.* Doar conversație.

Cu mâinile vârâte în buzunare – uitase să-și ia mănușile – încerca să țină pasul cu James. Au traversat strada, au cotit după un colț, iar apoi, după ce au mai străbătut două intersecții, au ajuns la o clădire din cărămidă roșie, cu o copertină dungată deasupra intrării.

Brass Bullet Bar arăta de parcă ar fi fost construit la sfârșitul secolului trecut și, cu excepția câtorva televizoare extraplate pe pereți, părea că nu mai fusese actualizat de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial. Tejgheaua din lemn de nuc a barului se întindea pe toată lungimea interiorului, iar în spate avea oglinzi din podea până în tavan, în care scânteiau zeci de sticle așezate pe rafturi înguste din sticlă. Pe peretele de vizavi se înșiruiau mai multe separeuri cu canapele cu spătare înalte.

Grămăjoare de talaș încă mai erau pe podea, amestecate ici, colo, cu coji de alune, iar mirosul lemnului proaspăt tăiat se combina cu izul de bere.

James a condus-o printre cele câteva mese din centrul încăperii până la

un separeu situat în apropierea unei uși din spate. Rebecca s-a așezat pe bancheta aflată vizavi de bărbat și-l văzu strâmbându-se ușor când a luat și el loc.

— Cel mai bun din Riggs Crossing, rosti el cu sarcasm vădit.

Înainte ca ea să poată răspunde, sosi barmanița, ale cărei bucle dese și sure erau prinse la spate cu o bandană roșie, asortată la cămașa cu croi western.

— Ce-ți pot aduce? întrebă ea, cercetând-o din priviri pe Rebecca.

— Ceva cald. Irish coffee.

— Și tu? s-a întors spre James.

— Budweiser la draft.

— Ceva de mâncare?

Deși își simțea stomacul gol, Rebecca a scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Doar de băut, a completat James.

După plecarea barmaniței/ospătărițe, a împins către Rebecca un castronaș cu alune, însă ea l-a ignorat.

— Să trecem la treabă, a rostit ea, așezându-și brațele pe masă. Ai zis că ți-ai amintit – te ascult.

El nu șovăi, ceea ce a surprins-o ușor, dar a apreciat. Începu să-i povestească despre cearta cu Megan și despre cum îl atacase când aflase de Sophia. Cât de rănită se simțise și cât de furioasă. Îi aruncase în față un bilet pe care i-l scrisese, după care se repezise spre ochii lui.

Barmanița a sosit cu băuturile, așa că James s-a oprit și a sorbit din bere, dar pauza a durat doar cât ospătărița fusese în preajma lor; de îndată ce ea se îndepărtă, el a continuat. În timp ce vorbea, Rebecca îi cerceta chipul în căutarea oricărui semn ce ar fi putut indica minciuna, apoi sorbi și ea din cafea, a cărei frișcă groasă și dulce forma un contrapunct plăcut cu whisky-ul cald.

— Ar fi trebuit să-i fi spus, încheie James. A avut dreptate. Înainte să am o relație cu Sophia, ar fi trebuit să-i fi spus lui Megan că se terminase. Se lăsă pe spate, rezemându-se de peretele separeului. Asta a fost. Asta-i tot ce știu.

Rebecca se abținu să-i spună că acela era stilul lui de operare, de a trece la altă femeie înainte să fi încheiat legătura cu cea de dinainte, nedorind să-i amintească faptul că la fel procedase și cu ea.

Oare gelozia să fie cea care ți se strecoară prin vene, îți înfierbântă sângele și-ți otrăvește inima? Doamne… te rog… nu… Nu după atâta timp.

— Continuă, îl îndemnă ea pe un ton sec.

— Asta-i tot. Tocmai ți-am zis…

— Nu-i tot.

James o privi scrutător.

— Vorbim despre… altceva?

— Vorbim despre Megan.

El miji ochii. Trecură câteva secunde bune. Rebecca aproape că putea auzi ticăitul lor. Ea forța nota. Pretindea, fără să formuleze cererea. Furioasă. Dorea să știe, dar nu era în stare să-l întrebe. *De ce… De ce? De* ce, *Megan?*

Fie că citise ceva pe fața ei, fie că-i percepuse starea, James a rostit:

— Îmi pare rău.

Idiotul! Credea că asta va fi suficient?

Rebecca încercă să surâdă, dar mușchii feței păreau să n-o asculte.

— Poți să spui că eu sunt nebună. Am crezut mereu că va exista o explicație. Că… nu știu, că iubirea te-a orbit și ai fost neajutorat în fața ei. Apoi însă ai înșelat-o și pe Megan. La fel cum m-ai înșelat pe mine cu ea.

— Ea mi-a spus că te vezi cu altcineva. Cu un doctor.

— Poftim? îl pironi ea cu privirea. Ce tot zici?

— Megan mi-a spus că tu te întâlneai cu altcineva, a repetat el. Mincinosul!

— Nu-i adevărat.

Bărbatul nu răspunse.

— Oh, Doamne… Te referi la Michael Dent? întrebă ea.

— Nu știu cum îl cheamă.

— Nu am ieșit niciodată cu el. Megan lucra pentru el, la clinica lui. Pe atunci era în divorț, sau așa ceva, cred că era separat de soția lui. *Megan* ieșea cu el. Eu n-am ieșit niciodată. Eu eram cu tine.

Expresia lui era indescifrabilă. Pe față nu i s-a clintit niciun mușchi. Oare simțea același șoc uriaș ca și ea?

— Megan mi-a arătat fotografii cu voi doi.

— Așa… și?

— Fotografiile nu mint, Rebecca. Erai cu el. Voi doi.

Ea l-a privit, nevenindu-i să creadă.

— Am cinat odată cu el și cu Megan. Și… Atunci înțelese. Vrei să-mi spui că atunci când Megan s-a dus la baie ne-a fotografiat pe mine și pe Michael împreună la masă? Ca și cum am fi ieșit doar noi doi în oraș? Și tu ai crezut asta? Și nici măcar nu m-ai întrebat despre ce-i vorba?

Cum el n-a răspuns imediat, femeia s-a încruntat.

— Faci mișto de mine? Simți cum îi îngheață inima. Ai crezut-o pe Megan. Pe mine nici măcar nu m-ai întrebat ce-a fost.

Sprâncenele lui s-au unit, exprimând starea lui de perplexitate.

— Pe bune… Ai crezut-o pe *Megan!* Aha, acum înțeleg. A fost mai ușor. Era calea de ieșire cea mai ușoară. De fapt, tu *doreai* s-o crezi.

James părea gata s-o contrazică, din fericire însă n-a făcut-o. Pentru că, dacă se ajungea la o situație atât de rea, nu mai conta. Trecuse mult de atunci… și așa mai departe. Rebecca își reaminti că unicul motiv pentru care ea se afla aici era acela de a o găsi pe Megan.

— Bun, deci am fost un idiot, admise el în cele din urmă.

Ea rămase tăcută.

— Ai putea cel puțin să mă contrazici, propuse James.

— Aș putea.

În tot acel timp, Rebecca simțea cum ochii lui scormonitori o cercetează minuțios. Nu bătu în retragere, ci-l țintui și ea cu privirea.

— Dar n-o s-o fac.

— Mi se pare corect.

Bărbatul a părut că vrea să mai spună ceva. Era clar că fusese bulversat de ceea ce tocmai aflase.

— Nu vreau să discut despre ceea ce ar fi putut să fie, rosti ea prevenitor.

— Bine.

— Bine, îl îngână Rebecca pe un ton răstit.

Ochii lui insistau să-i caute pe ai ei.

— Ar fi… ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

— Da, așa ar fi trebuit să faci.

Ea n-avea să se înmoaie. Dacă s-ar fi înmuiat, ar fi cedat.

— Să trecem mai departe.

— Așa este, a zis James.

Dădu halba peste cap și făcu semn pentru încă una.

— Îmi povesteai ce s-a-ntâmplat în seara aceea, îi reaminti Rebecca.

Dorea să revină cu conversația la subiectul curent, refuzând să-i vadă

linia fermă a maxilarului, camuflată acum parțial de barbă, umerii lăți și felul în care părul, acolo unde nu-i fusese ras, i se cârlionța înapoia urechii.

De asemenea, nici nu avea să admită că inima îi bătea ceva mai repede.

— Spuneai că ea te-a atacat.

— Așa a fost.

— Și nu te-ai putut apăra? De atacul unei femei cu puțin peste cincizeci de kilograme?

— M-a luat prin surprindere și n-am vrut s-o rănesc. Își ieșise practic din minți. Era incredibil de furioasă. S-a repezit la mine cu dinții dezgoliți, agitându-și unghiile. Am încercat s-o evit, dar am căzut amândoi. Îmi amintesc asta.

Își frecă bărbia cu palma, în timp ce ospătărița îi luă halba goală și-i puse alta plină în față.

— Și te-ai lovit la cap.

El a încuviințat în tăcere.

— Și apoi ți-ai pierdut cunoștința.

— Da.

— Și te-ai trezit în spital cu amnezie.

Rebecca nu-și putu ascunde sarcasmul din glas. Ce naiba făcea ea aici, ascultând rahatul ăsta? Se săturase până peste cap.

— Și, atunci, ce s-a-ntâmplat cu ea – cu Megan?

A sorbit din cafeaua care se răcise, fără să-i simtă gustul. Ochii ei îl țintuiau în continuare pe James, căutând cea mai mică reacție.

— Am auzit că a plecat cu mașina de la mine. Bobby crede c-a văzut-o plecând atunci când el s-a întors… Și, din câte mi-au zis polițaii, pornise spre tine, dar n-a mai ajuns…

Rebecca revenise de unde plecase.

— Tu unde crezi că este?

Întrebarea bărbatului a surprins-o.

— Nu știu, de asta mă aflu aici.

— Dar trebuie să ai o teorie.

James o privea peste marginea halbei în timp ce sorbea încă o gură.

— Nu știu. Când mi-a telefonat, mi-a spus că era pe drum. După cum vorbea, era foarte tulburată. Și am așteptat-o.

— Dar n-a mai apărut.

— Nu.

— Și n-ai habar ce s-a-ntâmplat cu ea.

— Bineînțeles că nu.

Una dintre sprâncenele lui negre s-a arcuit din nou, întrebător.

— Crezi că eu știu ceva și nu spun? a rostit Rebecca.

— N-ar fi prima oară când surorile se aliază între ele.

— Hai, termină! În ce scop? a zis ea, crescând intensitatea tonului. Ca să-ți *înscenăm* ceva? Asta vrei să zici?

— Fiecare dintre voi avea motivele ei.

— Glumești? pufni Rebecca. Din ce ungher al iadului îți ies ideile? Dacă aș fi știut, de ce aș mai fi venit aici și aș sta pe termen nedefinit?

— Asta-i o întrebare bună. Una la care chiar ai putea să-mi dai un răspuns.

Femeia sări în picioare, pe jumătate furioasă, pe jumătate neîncrezătoare.

— Pentru că, urmă el, cum ar fi părut dacă tu nu ai fi venit și n-ai fi început să exerciți presiuni asupra poliției?

— E imposibil să crezi asta cu adevărat.

În clipa aceea, Rebecca văzu că el își schimbase dispoziția, devenise puțin mai vesel și îi făcea plăcere s-o tachineze. Asta o scoase realmente din sărite.

— Haide să punem lucrurile la punct, da? Eu *nu* am venit până aici ca să „par” cinstită… ca să… să abat poliția de pe pistă, sau ce vrei tu să insinuezi. Simți cum ochii i se îngustează când s-a aplecat peste masă, astfel încât nasurile lor aproape s-au atins. Să nu faci așa ceva, James. Să nu-ncerci să-mi arunci asta-n spate. Eu am venit aici să ajut la găsirea lui Megan. Ăsta-i singurul motiv.

Bărbatul o privi fix și întrebă încetișor:

— Chiar singurul?

Pentru o fracțiune de secundă, Rebecca și-a amintit cum făcuse dragoste cu el, pielea lui perfect întinsă peste mușchii încordați, apăsarea gurii lui… A simțit că i se taie respirația.

— Ești un ticălos de clasa-ntâi, a rostit ea, și faptul că a vorbit în șoaptă nu a diminuat în niciun fel intensitatea cuvintelor.

Apoi a ieșit din separeu și a luat-o spre ușă, călcând peste talaș și peste cojile de alune, lăsându-l pe el să se ocupe de nota de plată.

La urma urmelor, și-o putea permite fără griji.

CAPITOLUL 27

San Francisco, California
7 decembrie

Fusese lăsată cu ochii-n soare.

După noaptea în care, fără niciun fel de menajamente, fusese îndepărtată de casa Lenorei Travers, de data asta, Charity aştepta pe cheu, clocotind de furie. În jur, întunericul era dens, în ciuda fascicolelor de lumină pe care zgârie-norii din oraş le trimiteau prin ferestre, strălucind pe fundalul serii reci, ca de cerneală.

„Contactul” pe care-l stabilise, o persoană care îi telefonase cu o seară în urmă și sugerase să se întâlnească la Dana 39, nu sosise nici acum. Bineînțeles, ea fusese suspicioasă, dar apelantul, al cărui număr de telefon era ascuns, insistase că el sau ea – Charity nu-i putuse determina sexul –, știa „mizerii” despre James Cahill, inclusiv motivul pentru care era considerat oaia neagră a familiei sale și ce anume stătea în calea lui spre moştenire.

Pentru urechile femeii sunase ca o muzică. În timp ce se îndrepta către locul de întâlnire, pregătise o mulțime de întrebări pentru informator. James Cahill mai fusese vreodată acuzat de violență împotriva unei femei? În adolescența lui se întâmplase ceva, iar dosarul de la tribunal fusese trecut la „secret”? Tăcerea vreunei victime fusese cumpărată cu o parte din averea Cahill? În minte i se perindau, succesiv, cel puțin o duzină de întrebări despre Cahill.

Și ce aflase Charity din toate astea până acum?

Nada!

Era incredibil de frustrant. Instinctiv, ea simțea că în trecutul lui Cahill exista ceva legat de relațiile sale cu familiile vechi și bogate din San Francisco, care contribuise la misterul din jurul lui Megan Travers. Ceva mai profund și mai întunecat. Dar asta să fi fost cu adevărat? Sau era doar exact ceea ce părea să fie? Gelozia că o altă femeie îi sucise capul lui James o silise pe Megan să plece? Să fie oare atât de simplu?

În timp ce aștepta în noaptea rece din San Francisco, Charity examină ideea ca Megan, binecunoscută pentru temperamentul furtunos și înclinația ei spre melodramă, să-și fi regizat ea însăși dispariția. Dar dacă o făcuse, de ce nu reapăruse? Oare James știa mai multe decât spunea? Și, dacă era așa, despre ce putea fi vorba?

Urmau apoi pe listă surorile Rebecca și Megan Travers, care fuseseră ambele înșelate și trădate. Charity abia începuse să le examineze trecutul, însă își propusese să sape mai adânc, să descopere mai multe despre ele și despre legăturile lor cu James. În plus, și ele aveau conexiuni cu orașul acesta.

Prin urmare, nu era totul pierdut.

Apoi, mai era și informația aceea pe care o primise de la Cissy Cahill, rudă cu James Cahill și cu aproape cincisprezece ani mai mare decât el. Dumnezeule, ce mai povești avea femeia aia!

Destule cât să umple o carte, dacă nu chiar două.

Așa că, realmente, nu era totul pierdut. Chiar dacă nemernicul ăsta își bătuse joc de ea și o făcuse să aștepte în zadar.

Charity mai trebuia doar să facă niște săpături suplimentare despre fiica Mariei Cahill – cealaltă fiică, adevărata nebună a unei familii plină de ciudați. Perfectă pentru o carte despre cazuri criminalistice autentice sau chiar pentru un scenariu…

Așa că, să-i ia naiba pe toți cei care credeau că ea nu putea da lovitura!

Privind apa întunecată a Golfului și traficul rarefiat de pe podul San Francisco-Oakland Bay, reportera își imagină viitorul ei, cum avea să le arate tuturor, inclusiv imbecililor de la *Clarion,* din ce material era croită. Aveau să vadă gură mare de Earl Ray și libidinosul de fiu-său cine era ea.

Să-ți pui asta peste coculeț, Gerry!

Își imagină un contract pentru o carte sau pentru un film. N-ar fi fost extraordinar? Cât de surprins avea să fie ratatul ăla de Seamus O'Day. Toți aveau să fie așa. Toți cei de la fițuica aia de doi bani!

S-o ia însă pe rând, și-a reamintit ea.

Mai întâi, povestea în sine.

Mai așteptă cinci minute, apoi renunță. Deși era târziu după miezul nopții, în jur încă mai puteau fi văzuți trecători. Nu mulți, doar câțiva, unii care ieșeau clătinându-se din baruri, alții urcându-se în vehicule parcate sau așteptând la câte un colț de stradă, în lumina slabă a felinarelor, vreun taxi.

Dar niciun informator gata să-și reverse sacul despre familia Cahill.

Din fericire, nu era chiar totul pierdut, ținând seama de informațiile pe care le căpătase de la Cissy și asistentă, totuși spusele lor nu erau decât vârful aisbergului – simțea asta.

Pe Charity n-o caracterizase niciodată răbdarea, așa că nu se prea bucura de magia despre care se spune că ar exista în San Francisco. Era frig și ceață, vântul biciuia Golful, vălurind apa neagră și ridicându-i coame înspumate, iar țipetele obsedante ale leilor de mare păreau c-o urmăresc.

Și totuși trebuia s-o mai intervieveze pe mama lui Megan, într-un fel sau altul.

Deși, până acum, tentativele îi fuseseră zădărnicite, Charity știa că hoașca avea mâine la club o ședință de fitness cu instructorul ei personal, urmată de o ședință de masaj – aceasta era rutina Lenorei Travers la mijlocul săptămânii. Intenționa s-o aștepte atunci când avea să iasă pe ușa de la Club Fit îndreptându-se spre mașină. Atunci avea să intre în acțiune. Luată prin surprindere, Lenora ori avea să facă o scenă, ori, așa cum Charity era dispusă să pună prinsoare, avea să accepte o discuție pentru a nu risca un spectacol stingheritor în fața prietenelor de la club. Perfect! Așa poate că avea să se aleagă cu ceva. Poate că Lenora avea să-i ofere o informație prețioasă despre Megan sau despre sora ei – pe care James o abandonase în favoarea lui Megan – și chiar o listă de contacte, prieteni și cunoștințe, care s-o ajute să afle mai multe din preferințele dispărutei. Totul, desigur, sub masca speranței de a o localiza pe Megan. Ceea ce, de fapt, chiar avea să facă, s-a justificat reportera în sinea ei.

Mai exista, de asemenea, și Cahill House. Până acum nu izbutise să aibă acces la arhiva ei, însă după ce o vizitase ieri după-amiază și fusese respinsă, primise un pont anonim de la o femeie care susținea că lucrase acolo cu ani în urmă ca asistentă. Refuzase să-și dea numele, iar numărul de telefon era ascuns, dar susținea că aflase de la o prietenă care continua să lucreze în Cahill House despre vizita eșuată a lui Charity. După care sugerase că familia Cahill nu-și limitase implicarea doar la finanțarea instituției pentru femeile însărcinate, ci că cineva din familie o folosise în mod direct. Asistenta nu spusese mai multe, rămâneau doar aluziile acelea foarte interesante.

— Copii nedoriți, spusese Charity, iar asistenta se oprise.

— N-am spus asta și n-ai aflat-o de la mine.

— Nu știu nici măcar cine ești. Sau dacă povestea ta e autentică.

— Este, crede-mă.

— Mi-ar plăcea s-o cred, dar am nevoie de date concrete.

— Ajunge să știi că ești pe pista cea bună. Continuă să sapi.

După care închisese, refuzând să-i mai răspundă la telefon când reportera încercase s-o apeleze din nou, dar și la SMS-ul pe care i-l expediase.

Și care ar fi fost acea „pistă bună”? se întrebase Charity, întorcând discuția pe toate părțile, după care decisese că merita să pornească pe urmele ei. Peste câteva ore primise apelul care dusese la stabilirea acestei întâlniri. Iar totul se petrecuse în mai puțin de patruzeci și opt de ore. Prin urmare, atrăsese în mod clar atenția cuiva.

Acum, Charity pornise spre minivanul ei, strângându-și scurta vătuită Kate Spade pe lângă ea – în realitate, o copie mai ieftină, dar nimeni nu-și putea da seama –, când o rafală de aer rece se rostogoli peste Golf.

Se gândi că poate acționase în mod greșit, că poate ar fi trebuit să fi rămas în Riggs Crossing, totuși acolo fusese împiedicată în demersurile ei. De asemenea, poate că de acolo n-ar fi descoperit legătura cu surorile. Nu, nu, se afla pe pista cea bună. Atât doar că trebuia să continue, să insiste.

Lătrăturile stranii, guturale, ale leilor de mare pluteau peste apă, în timp ce aerul rece îi biciuia fața. Femeia a privit în jur, nervoasă, gândindu-se dacă nu cumva „contactul” ei o urmărea și dacă nu fusese atrasă aici cu un motiv. Dacă aceasta era o cursă? s-a întrebat ea, și nu o făcea pentru prima oară…

Nu fi proastă. Te-ai uitat la prea multe filme de groază. În plus, tu ești înarmată. Ai în buzunar un spray cu piper, iar 911 este la o singură atingere de tastă în telefon. Nu te lăsa cuprinsă de panică.

Însă un alt geamăt gros și aproape dureros al unui leu de mare nevăzut îi zbârli firișoarele de păr de pe ceafă. Era timpul să plece, în mod clar, contactul ei nu avea să apară.

Iuți pasul, rumegând diversele idei și motive care o sâcâiau. În ceața sumbră, tocurile cizmelor ei răsunau straniu.

Dar nu erau doar tocurile cizmelor ei, a înțeles brusc Charity, și inima aproape i s-a oprit.

Oare nu auzise un alt set de pași, cumva ca un ecou al pașilor ei? Ca și cum cineva ar fi urmărit-o? Privi peste umăr, dar în aceeași clipă o mașină care venea încet din spate a orbit-o pentru moment cu farurile.

Exista oare o siluetă neagră acolo, ascunsă de razele de lumină ale farurilor?

Simţi un nod în gât.

Un bărbat? O femeie?

Şoferul a ambalat motorul şi maşina, un sedan negru, a ţâşnit pe lângă ea. Reportera a clipit de câteva ori, însă în spatele ei strada era pustie. Nu se vedea ţipenie.

Simţea totuşi furnicături de spaimă pe şira spinării, iar adrenalina îi gonea prin vene. Traversă strada, aproape fugind, spre parcarea supraetajată în care-şi lăsase minivanul. Era o nebunie! La ce se gândise oare când fusese de acord să se întâlnească cu un necunoscut în toiul nopţii? Da, avea sprayul cu piper într-un buzunar din faţă şi ţinea telefonul în mână, totuşi… Urcă treptele, pentru că nu mai voia să aştepte ascensorul până la nivelul al treilea şi… Iisuse, nu cumva auzea zumzetul liftului, anunţând că şi cabina suia?

Cu inima bubuind, Charity a încercat să nu intre în panică, a continuat să alerge în sus pe scară şi a ieşit la nivelul al treilea, constatând dintr-o privire cât de pustie era parcarea. Doamne, cât de proastă putuse fi să se lase ademenită aici? Ea, care fusese şefa de promoţie la absolvirea liceului Fremont High! O luă la fugă. În ciuda nopţii friguroase, acum transpira şi gâfâia.

Minivanul era parcat aşa cum îl lăsase, dar dispăruseră Porsche-ul şi SUV-ul care-l flancaseră. Acum era singur, iar în jur existau cel mult o mână de vehicule parcate pe betonul care începuse să îmbătrânească.

Auzi uruitul liftului, care continua să urce.

Gâtul i s-a uscat dintr-odată.

Inima îi bătea cu putere.

A vârât mâna cu disperare în buzunar şi a apăsat butonul telecomenzii pentru a-şi descuia maşina. Imediat i-a auzit bipul şi farurile şi stopurile au început să clipească.

Aproape c-ajunsese!

Ascensorul s-a oprit la nivelul ei exact când Charity ajunsese lângă portiera minivanului.

Urcă în maşină exact când uşile ascensorului se deschiseră.

Speriată, băgă cheia în contact şi-şi încuie prompt portierele.

Motorul a prins viaţă chiar în clipa în care din lift ieşea un bărbat în

blugi negri, cu o geacă de camuflaj și cu o căciulă trasă mult peste urechi. Se uită spre Charity, care se puse în mișcare.

Ochii li se întâlniră.

Inima ei tresări.

Bărbatul își vârî o mână înmănușată în buzunarul de la geacă.

După o armă.

Oh, Doamne, nu!

Charity simți că tot conținutul stomacului i se lichefiază.

Băgă în marșarier.

Dădu cu spatele în scârțâit de roți și apoi viră nebunește.

Bărbatul ajunsese acum în lumina farurilor ei și reportera schimbă viteza și călcă pe accelerație.

El ridică brațul.

O ațintì cu mâna înmănușată.

Nu, Iisuse! Avea s-o-mpuște! Chiar aici! Chiar acum!

Inima i se ridică în gât.

Nici vorbă! N-avea să fie așa!

Ea nu avea să-ngăduie ca viața să i se încheie în felul ăsta.

Apăsă pedala accelerației până la podea.

Minivanul se năpusti înainte, iar în apropiere o Toyota clipi și piui.

Șocat, bărbatul deschise larg gura.

Țipă și sări înapoi, scăpând arma.

Ba nu. Nu era o armă, ci o nenorocită de telecomandă pentru mașină.

Nici pe departe un pistol.

Nimic periculos.

Charity trase de volan, minivanul se legănă amenințător și-l rată la mustață pe necunoscut.

— Ce mama mă-sii! răcni el, împleticindu-se, palid ca moartea. Idioata naibii!

Doamne Dumnezeule, fusese cât pe-aci să calce un nevinovat, doar pentru că nervii ei întinși la maximum o trădaseră!

— Iisuse, murmură Charity și călcă frâna pentru o secundă.

Se gândi chiar să se oprească și să-și ceară scuze, să încerce să explice, dar ce rost ar fi avut? În oglinda retrovizoare laterală îl văzu pe bărbat căutându-și telecomanda, care zburase peste pardoseala pătată a parcării. O găsi și se îndreptă de spate, cu o privire ce arăta că ar fi fost în stare s-o

omoare cu adevărat dacă ar fi putut. Nu mai era speriat, ci de-a dreptul furios, cu chipul schimonosit într-o grimasă de aprigă mânie, cu ochii ațintiți spre spatele minivanului. Spre plăcuța de înmatriculare!

— Hei! strigă el. Hei, oprește!

Își scoase telefonul și-l îndreptă spre ea ca să fotografieze.

Charity nu avea nicidecum intenția să-l lase s-o facă.

Apăsă accelerația, continuând să-l privească în oglindă.

— Era să mă omori! urlă bărbatul.

Începu să alerge după ea și reportera fu surprinsă de un nou atac de panică.

— Rahat!

În fracțiunea aceea de secundă, Charity a decis s-o șteargă naibii de-acolo. În mod evident, necunoscutul nu era rănit. Niciun prejudiciu înseamnă că nu s-a comis nimic rău. Și nu avea deloc intenția să oprească și să-i îngăduie bărbatului s-o facă albie de porci, ori chiar s-o amenințe cu acționarea în judecată, sau și mai rău. Mai bine să-și vadă de drum. A dat să schimbe viteza, și abia în momentul acela a văzut stâlpul! Era foarte aproape și drept în calea ei!

— Rahat!

Trase din răsputeri de volan ca să-l evite, totuși îl atinse cu oglinda retrovizoare, care se rupse, rămânând atârnată în fire. Oglinda crăpase, dar Charity nu se opri. Coti, iar în reflexia distorsionată de fisurile subțiri, văzu că bărbatul continua să alerge după ea, agitându-și cu disperare brațele.

— Hei! Oprește! Fir-ar să fie!

Inima lui Charity bubuia absolut nebunește, răsufla sacadat și mâinile îi tremurau pe volan. Fusese convinsă că el avea să tragă cu un pistol prin parbrizul ei, rănind-o, astfel încât, scăpând minivanul de sub control, derapând prin parcare și izbind probabil un stâlp, sau un alt vehicul, în mod clar, totul s-ar fi sfârșit prin moartea ei.

Dar se înșelase.

Nici gând.

N-avea să se-ntâmple așa.

Știind că bărbatul ar putea s-o prindă, coborî în viteză maximă cele două niveluri până la ieșire, privind frecvent în oglinda retrovizoare, îi plăti îngrijitorului și nu mai așteptă să-i dea restul, ci țâșni afară din clădire în clipa în care bariera s-a ridicat.

Intră în trafic, abia schițând o privire spre stânga, salutată imediat de claxonul strident al unei camionete care fu silită să frâneze și apoi s-o ocolească. Șoferul flutură pumnul spre ea, dar lui Charity nu-i păsa.

— Mai du-te naibii! mormăi ea, totuși se abținu să-i imite gestul.

Mai bine să nu-l irite suplimentar. Încă nu scăpase complet cu fața curată. Fără doar și poate, în parcare existau videocamere de supraveghere, iar dacă necunoscutul pe care fusese gata să-l calce ar fi vrut să-i facă necazuri, nu i-ar fi fost greu deloc. Exista dovada oglinzii ei rupte, însă deocamdată avea s-o ignore. Se va ocupa de consecințe doar în cazul în care acestea vor apărea, până atunci, avea să urmeze sfatul bunicii ei de a nu se gândi la rău. „Oricum, răul te va găsi, și-ncă destul de repede, îi spunea adeseori Grandma Jean. Mai bine să nu-ncepi tu să-l cauți".

Amin, fiindcă avea dreptate! gândi Charity în timp ce conducea către Bay Bridge, care se întindea peste apa întunecată, spre luminile sclipitoare din Oakland, grăbindu-se să ajungă în camera ei mică, aproape sărăcăcioasă, de motel, unde tariful zilnic era totuși mult prea mare pentru pereții jalnici, subțiri ca hârtia, și saltelele deformate de pe paturi, nemaivorbind de serviciul de internet atât de prost. Dacă și-ar fi putut permite în oraș ceva care să-i ofere panoramă de la înălțime, cu servicii de spa… Dumnezeule, până și room-service-ul ar fi însemnat un lux față de automatul cu snacks-uri, parțial umplut, din holul lui Good Bay Motel, unde nimic nu era, de fapt, „good", iar Bay se găsea la aproape un kilometru distanță!

Ieși cu mașina de pe pod și se strecură pe străzile din Oakland. Bătăile inimii i se potoliseră în cele din urmă, așa că acum și-a relaxat degetele pe volan. Pentru moment, alungă din minte imaginea bărbatului din parcarea etajată, încercând să nu se mai gândească la faptul că fusese gata să-l calce. Se terminase. Cel puțin pentru moment.

Când zări reclama de neon de la Good Bay, răsuflă prelung.

— Casă, dulce casă, șopti Charity, iar în clipa aceea chiar credea ce spune.

Intră în parcarea motelului, hurducăind minivanul peste o groapă din asfalt.

Clang!

Ceva zăngăni în spatele ei în interiorul mașinii.

Rahat!

Probabil unul dintre echipamentele ei slăbise din legături și se mișca acum, lovindu-se de pereți. Doamne, te rog, să nu fie vreunul dintre aparatele foto scumpe!

Parcă pe locul ei și întinse mâna după chei.

Prin oglinda retrovizoare a văzut o umbră întunecată care a trecut fulgerător, acoperind fereastra din spate și obturând vederea lui Charity asupra parcării pustii.

Ce naiba?

Un fior de spaimă i s-a prelins pe spate.

Nu-i nimic!

Își umezi buzele cu vârful limbii și opri motorul, dar rămase cu degetele pe cheia din contact.

A așteptat câteva secunde, apoi a deschis portiera și, în clipa următoare, a simțit țeava rece a unei arme lipindu-i-se de ceafa.

Era cât pe ce să facă pe ea.

Oh, Doamne!

Panica i-a inundat tot corpul.

— Nu mișca, ordonă un glas șoptit.

Pe naiba!

Charity smulse cheia din contact și lovi orbește spre spate cu mâna dreaptă. Un strigăt de surpriză răsună în minivan.

Arma se mișcă.

Femeia apucă mânerul portierei.

— Să nu faci asta! o preveni glasul.

Brusc, Charity deschise larg portiera.

Căzu afară. Încercă să se ridice.

Necunoscutul aflat în interior sări peste scaunul șoferului și se rostogoli peste ea, apăsând-o brutal de pavajul dur și rece.

Reportera dădu să țipe, dar bărbatul îi apăsă o mână înmănușată peste gură. Charity întoarse capul și, în lumina slabă a singurei lămpi de securitate, îi zări ochii scrutându-i pe ai ei.

Cu răutate.

Ochi pe care Charity îi mai văzuse.

Un alt val de frică a izbit-o.

În timp ce se zbătea, l-a văzut pe atacator ridicând cu mâna liberă patul pistolului.

NU!

Țipătul, înăbușit de mâna apăsată pe gură, reverberă doar în creierul ei, în timp ce se smucea și se zbătea în zadar.

Pistolul o lovi în față.

O rafală de durere i-a explodat în nas.

În clipa următoare i-a țâșnit sângele.

Charity nu înceta totuși să se lupte, căutând să se elibereze de sub greutatea acestui dement, pe când asfaltul aspru îi sfâșia haina. Picioarele îi erau inutile – doar lovea aerul cu ele, fără să izbutească să atingă ceva, deoarece agresorul se așezase călare pe ea.

Dă-te jos de pe mine! Dă-te jos!

Mușcă palma apăsată peste buzele ei și gustul pielii de la mănușă îi inundă gura. Pistolul se ridică din nou, însă acum de pe el picura sânge.

Nu venea nimeni? Nu apărea nimeni care s-o salveze? Pe stradă, traficul se scurgea nestingherit prin fața motelului. Nu se putea ca nimeni să nu vadă că ea era atacată! *Vă rog!*

Arma coborî iarăși.

Brutal.

Trosc!

Charity auzi un pocnet sinistru și oasele unuia dintre pomeții ei se sparseră.

Zbieretul îi fu înăbușit și simți cum o străbate o durere agonizantă.

Aproape că nu mai vedea din cauza durerii.

Nu!

Încerca să răspundă la lovituri, agitându-și cu disperare brațele, zgâriind aerul cu degetele, dar nu reușea să atingă nimic.

Și, din nou, a văzut arma oribilă ridicându-se deasupra ei.

De ce? De ce ar fi vrut persoana asta s-o omoare?

Pentru că, Charity înțelesese deja, acesta era țelul final.

Cu vederea încețoșată de durere, văzu coborând iarăși patul pistolului pătat de sânge. Cu o forță născută din mânie.

Trooosc!

O rafală de lumină izbucni înapoia retinei. Durerea îi explodă în creier. Orbită, mușcă sălbatic prin mănușa din piele, strângând din falei cât putea. Atacatorul ei icni de durere.

— Auuu! Iisuse!

Perfect!

Reportera a simțit gust de sânge și a încercat să muște din nou, mai violent, însă vederea începea să i se încețoșeze din ce în ce mai tare, simțea cum alunecă în beznă, iar în jurul ei lumea se îndepărta ca luată de un vârtej…

Agresorul ei mârâi:

— Ești ca *moartă,* cățea!

Și era adevărat.

Charity s-a înmuiat din tot corpul, apoi întunericul a acoperit-o.

După care n-a mai fost nimic.

CAPITOLUL 28

8 decembrie

În ziua următoare, Rivers, așezat în fața biroului, tocmai terminase ultimele înghițituri din sandvișul cu brânză și șuncă. Mototoli punga albă în care îi fusese livrat de la un magazin local și o azvârli *la* coș. Ghemotocul ricoșă din marginea coșului, reamintindu-i de aruncarea pe care o ratase în liceu, exact cu o clipă înainte de fluierul de sfârșit, care, în caz de reușită, le-ar fi asigurat nu numai victoria, ci și un loc în turneul final al statului. Mda, fusese rău de tot.

Își aminti că în seara aceea el fusese țapul ispășitor și, în ciuda tuturor victoriilor pe care le obținuse echipa sa – Hillside Hornets – înfrângerea aceea în fața rivalei Eagles îi dăduse coșmaruri adolescentine vreme de săptămâni, și iată că-l obseda și după douăzeci de ani.

Acum, scuturându-se de amintire, s-a ridicat și s-a întins cât era de lung, auzind cum îi trosneau vertebrele spatelui după atâtea ore petrecute în fața biroului. A rotit lent capul într-o parte și în alta, a privit la ceas și a văzut că era timpul să plece. Dacă doreau să ajungă până la ora 15 la Marysville, era cazul să nu mai întârzie. S-a îndreptat către vestiar. Mendoza era deja acolo, își îmbrăca scurta pe care o scosese din dulapul personal.

— E timpul, a rostit bărbatul.

Semnară amândoi de plecare din secție, apoi ieșiră în aerul rece și înviorător; cerul – fără nici urmă de nori – era de un albastru sclipitor.

— Șofez eu, anunță detectivul.

Mendoza se îndrepta deja spre un SUV al poliției când mașina unui echipaj cu două ajutoare de șerif s-a oprit pe un loc gol din parcare.

— Ai cheile? întrebă ea.

Bărbatul o privi sfredelitor peste capota Jeepului.

— Da, mami.

Mușcându-și buzele, s-a așezat pe scaunul din dreapta lui. După ce mașina ieși din parcare, l-a întrebat:

— Ai avut o zi proastă?

— Nu atât proastă, cât lipsită de rezultate, a mormăit el. Și am stat numai la birou.

— Eh, uite că acum ai plecat, l-a încurajat ea.

Asta măcar era adevărat. Mergeau să se întâlnească cu Jennifer Korpi și, pentru o vreme, avea să fie departe de telefon și de monitorul computerului. Petrecuse ore în șir examinând rapoarte și declarații ale martorilor și privise tone de imagini filmate de videocamerele stradale și de cele de pe clădirile comerciale din zonă căutând un indiciu, sperând să întrezărească Toyota neagră a lui Megan Travers. Existase un licăr de speranță când un cuplu din Tacoma, care la momentul respectiv se îndrepta către est, anunțase că văzuse o mașină ce ar fi putut să fie a lui Megan. Fereastra de timp corespundea și întâlnirea avusese loc imediat înainte a ajunge în zona de vârf a muntelui, pe versantul estic, iar șoferul fusese silit să tragă mult spre dreapta drumului atunci când apăruse ca o furtună Toyota, care mergea spre vest și era în urcare. Însă pontul acela nu dăduse deocamdată niciun rezultat.

Șoferul plugului de zăpadă în fața căruia se băgase Megan când plecase de la reședința Cahill, Bud Francisen, venise la secție și stătuse de vorbă cu Rivers. Francisen era un bărbat înalt și voinic, cu șapcă de baseball, care abia aștepta pensia și care conducea pluguri de zăpadă de aproape treizeci de ani. Când a fost întrebat cine era la volanul autoturismului care țâșnise de pe drumul de acces la reședința lui James Cahill, și-a aranjat șapca pe cap și a răspuns:

— A trebuit să calc atât de tare frânele, încât aproape c-am patinat. Pot spune cu siguranță doar că mașina era o Toyota neagră.

— În afară de șofer, înăuntru mai era cineva?

— Nu știu, da' nu cred, a spus el.

Când îi arătase fotografia lui Megan Travers de pe permisul auto, la întrebarea dacă era posibil ca ea să fi fost la volan, bărbatul clătinase fără grabă din capul său masiv.

— Poate că da, poate că nu. Eu încercam să țin plugul pe șosea și-njuram ca la ușa cortului. Parcă pentru a sublinia și mai mult, a adăugat: în tot cazul, era un cretin. Puteam să mor.

Rivers nu aflase mai multe nici de la Olga Marsden, o femeie ce se apropia de optzeci de ani, care-și plimbase câinele în seara dispariției lui Megan. Subțirică și cu părul sur, cu ochii negri, plini de vioiciune, înapoia

ochelarilor cu rame albastre, mari, doamna Marsden era văduvă și avea o minte extrem de ageră. În seara aceea, ea își scosese cățelușul terrier scoțian la plimbare prin Riggs Crossing, așa cum, potrivit declarației sale, făcea în fiecare seară.

— Ieșim din casă după ora șapte și ne-ntoarcem până la opt, ca să-mi pot vedea emisiunile. Știi, îl informase ea pe Rivers, înregistrez *Roata norocului* și *Jeopardy!*[7] după știri. După aceea îl plimb întotdeauna pe Bitsy. Este un terrier, știi, al cincilea pe care l-am avut, și din experiența mea le place să aibă rutine zilnice. În tot cazul, lui Bitsy îi place. Dacă schimbi ceva, imediat este mai țâfnos.

Deși nu fusese sută la sută sigură, Olga Marsden credea că la volanul mașinii închise la culoare fusese o femeie.

— Gonea de parcă scăpase din iad! Chiar pe Main Street, dacă-ți vine să crezi. Vai de mine! I-am făcut semn să mai încetinească, știi – uite așa.

Îi arătase detectivului cum mișcase ambele mâini simultan, cu palmele orientate spre sol.

— Dar nici nu m-a băgat în seamă. Și-a văzut de drum. Ba chiar, continuase bătrâna ridicând un deget mustrător, cred c-a accelerat, dacă-ți vine să crezi.

Când Rivers o întrebase dacă șoferița fusese singură în mașină, doamna Marsden se gândise pe îndelete, încruntându-se sub buclele sure.

— Așa cred, totuși n-aș putea băga mâna-n foc. S-a întâmplat foarte repede, iar eu eram îngrijorată pentru Bitsy, știi? Mi-era frică să nu iasă în stradă. E un scump. Numele ăsta-i o prescurtare de la Bitteroot's Scion, este înregistrat. Are pedigri, rasă pură. Atât că noi îi zicem Bitsy.

Așa se terminase întâlnirea respectivă.

Relatarea doamnei Marsden avea să fie confirmată ulterior. Două videocamere, una de la o stație de service, alta montată deasupra parcării unui restaurant, arătaseră imagini ale unei Corolla întunecate care gonea, în jurul orei precizate de proprietara cățelului.

Intervalul indicat de Olga coincidea și cu declarațiile celor doi colegi de muncă ai lui Megan, cu care Rivers vorbise la telefon. Ramone Garcia, secretara unui medic, o văzuse pe Megan plecând ca de obicei, imediat după ora 17, iar colega ei, Andie Jeffries, asistentă medicală la McEwen Clinic, era de aceeași părere. Videocamera din parcare o filmase pe Megan plecând de la muncă și suind în Toyota la ora 17.09. Doctorul care deținea clinica,

Thomas McEwen, fusese la spital în după-amiaza aceea, dar n-avea ce să mai adauge, i-a spus el, ci doar să confirme că toți cei din clinică erau demni de încredere și că Megan făcuse o treabă bună în calitate de contabilă care lucra cu companiile de asigurare. Cu excepția faptului că avea dificultăți în a sosi la timp la serviciu, Megan Travers era „un atu important pentru echipă".

Rivers s-a întrebat atunci ce putea să însemne asta, dar își ținuse gura. Și a cerut echipelor de investigare ale poliției locale și statale să examineze cu atenție zona de dinainte și de după vârful muntelui. Se părea că Megan ajunsese cel puțin până acolo, dar ce se-ntâmplase după aceea?

De asemenea, el și Mendoza au mai verificat o dată înregistrările apelurilor telefonice pe numărul lui Megan și extrasul plăților și încasărilor de pe cardul de credit al femeii. Contul asociat cardului era neatins – nu exista niciun fel de activitate după ce nu mai fusese zărită de nimeni. Dacă Megan nu avea o identitate secretă, mulți bani-gheață depozitați undeva sau un prieten care o ascundea și-i oferea acces la finanțele sale, atunci nu ar fi avut cum să nu cheltuie bani pe benzină, alimente și cazare.

Frustrarea lui Rivers creștea. Trecuse mai mult de o săptămână de la dispariția lui Megan, iar el nu avea absolut nicio idee ce se întâmplase cu tânăra. Mai era vie? Se ascundea? Fusese răpită? Suferise un accident teribil și rămăsese prinsă undeva? Sau murise?

— Ceva noutăți de la poliția statală? întrebă din nou, privind spre Mendoza, care, ca de obicei, era cu ochii în telefon.

Femeia clătină din cap.

— Nu crezi că ți-aș fi spus?

— Poate să le dăm un ghiont.

— Am făcut-o și ieri, și alaltăieri.

Rivers s-a uitat prin parbriz spre cerul albastru-strălucitor.

— E senin azi – ar putea trimite un elicopter pe munte.

Ea își arcui o sprânceană și-l privi ca și cum n-ar fi fost în toate mințile.

— Cred că se ocupă de caz.

— Mai verifică, te rog.

Detectivul băgă mâna în buzunar și-și luă ochelarii de soare, deoarece reflexiile luminii pe zăpadă erau orbitoare. Șoseaua era curată, dar drumul care ducea spre poalele muntelui, unde plugurile nu fuseseră în stare să țină pasul cu ninsoarea, era plin de gheață, zăpadă și, în unele locuri, presărat cu

bolovăniș.

Se întrebă ce se întâmplase cu micuța Toyota. Și ea dispăruse. Era oare ascunsă într-un garaj, pe undeva? Sau părăsise deja țara, deoarece granița cu Canada se afla la numai câteva ore de mers spre nord? Ori, poate, era îngropată adânc sub zăpada de pe fundul unei râpe abrupte din munții aceștia colțuroși?

Videocamerele de trafic fuseseră examinate, acolo unde existaseră, dar bineînțeles, ele nu existau și în munți. Când a ajuns pe vârf, unde coniferele acoperite de omăt străjuiau șoseaua, Rivers s-a întrebat dacă și Megan ajunsese atât de departe. Sau oare nici nu ieșise din oraș?

Își reaminti conținutul biletului mototolit pe care-l azvârlise femeia:

J,
Te părăsesc.
De data asta definitiv.
N-o să mă mai vezi niciodată!
M

Să fi fost oare biletul unei sinucigașe? Sau doar un mesaj de despărțire?

Sau un țipăt disperat de atenționare al unei femei care dorea să-și zgâlțâie iubitul? Părea improbabil, dar cât lucrase la poliția din California el văzuse și lucruri mai rele. De două ori până atunci poliția fusese anunțată de dispariția lui Megan și ambele sesizări îi aparținuseră lui James Cahill. De data asta el fusese în spital. Oare, dacă n-ar fi fost în starea aceea, ar fi anunțat autoritățile? Tot cazul plutea într-un soi de ceață, era greu de definit prin multitudinea de întrebări și prea puținele răspunsuri. Asta trebuia să se schimbe.

Bărbatul miji ochii spre soarele hibernal care cobora pe cer și Mendoza îl informă că, da, poliția statală făcea deja o cercetare aeriană.

— Și tu te-ai îndoit de ei, chicoti femeia.

— Nu fac decât să mai verific o dată.

— Aha. Ea privi pe geam și schimbă subiectul. E frumos pe-aci.

Și posibil letal, gândi Rivers, dar nu dorea să-i strice bucuria în fața frumuseții naturii.

* * *

— Îți spun că femeia aia, Charity, mă scoate din minți!

Cuvintele Lenorei erau enunțate la fel de scurt și apăsat ca în vremea în care Rebecca, adolescentă fiind, dăduse de bucluc. Sunau ca și cum în acel moment ar fi condus mașina – peste cuvintele ei, care îi trădau tulburarea, putea fi auzit clar un zgomot ambiental.

— Este hărțuire, să știi că asta este. Hărțuire!

— Evit-o și gata.

Rebecca luă puținele obiecte pe care le atârnase în dulapul micuț și le aruncă pe patul camerei de hotel. Părăsea în cele din urmă Riggs Crossing, ceva ce ar fi trebuit să facă cu câteva zile în urmă.

— E imposibil. Reportera asta mică și afurisită a găsit aseară o cale să se furișeze pe lângă agentul de pază și aproape c-am dat-o pe mâna poliției. Intrase neautorizată pe o proprietate privată și mă tulbura atât pe mine, *cât și* pe vecini. O știi pe June? Locuiește la două case mai departe de mine. Ea a văzut-o pe reporteră, exact în același minivan, dând ocol clubului de fitness chiar a doua zi după ce a încercat să intre aici. M-a urmărit! Îți poți imagina?

Rebecca își putea imagina. Ea însăși avusese de-a face cu Charity Spritz și știa cât de decisă și de iscoditoare era reportera.

— Nu știu ce să-ți spun… M-a bătut și pe mine la cap.

Totuși, în ultimele două zile, apelurile lui Charity se reduseseră, apoi încetaseră. Probabil pentru că era în California și o sâcâia acum pe Lenora.

— Țin să-ți spun că l-am sunat pe șeful ei, un ins de-a dreptul josnic, Earl Dean nu-știu-cum…

Rebecca știa că pe bărbat îl chema Earl Ray Dansen, dar nu-și corectă mama.

Se uită la biroul din camera de hotel, de fapt o masă simplă, pe care pusese laptopul la încărcat; făcuse de acum teanc însemnările, iar lângă ele se găsea un exemplar din ziarul local, pe care-l împăturise după ce îl citise complet și cu mare atenție.

— …spus ce gândesc eu. Nu mă deranjează dacă a trimis pe cineva să-ncerce să afle ce s-a-ntâmplat cu Megan, bineînțeles că nu. Cu cât sunt mai multe ajutoare, cu atât e mai bine, însă femeia aia mă hărțuia, iar eu sunt mama lui Megan, n-am călcat niciodată în orășelul ăla, așa că de ce naiba… Oh, bat câmpii, așa-i?

— E-n regulă, minți Rebecca.

Era mai simplu decât s-o contrazică.

— Dacă o pot evita pe reportera aia, eu pornesc spre club. După ce termin cu fitnessul și masajul, o să cinez cu Mel. Ți-am spus despre el, nu?

— Da, mamă, mi-ai spus.

De zece ori. Dacă nu chiar de douăzeci. Mel Davis, brokerul sexy ieșit la pensie cu care Lenora făcuse cunoștință la clubul de bridge și care acum insista să se mute cu ea.

— Este un bărbat foarte drăguț. E chiar posibil ca el să fie „acela”, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Acela…

Câte miliarde de oameni trăiau pe planetă? Șapte? Sau opt? Ce probabilități erau de a-l găsi pe „acela”, care tocmai se întâmplase să se înscrie în același club cu ea? „Acela” care mai fusese însurat de patru ori până atunci.

Pentru o clipă, gândurile i-au fugit spre James, dar le-a stopat imediat. Nu se putea gândi la el fără ca întrebările cu „ce-ar fi fost dacă” ce i se roteau prin creier să n-o înnebunească. Bărbatul ar fi putut ajunge la ea, era de ajuns ca el doar să fi dorit asta… și nimic altceva.

Nu mai există întoarcere.

— Mel a fost de mare ajutor în toată perioada asta, spunea Lenora, și se părea că mașina i se oprise, deoarece zgomotul caracteristic traficului dispăruse. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Acum vocea chiar îi tremura. El m-a convins să nu vin acolo, în Briggs Crossing.

— Riggs, mamă. Riggs Crossing.

— Mă rog, în fine. Oricum, dă-mi voie să-ți spun că Mel a fost sprijinul meu, ancora mea.

— Mă bucur.

— Ca și tine, scumpo. Nu-ți pot spune cât de liniștită mă simt știind că tu ești acolo, căutându-ți sora și punând presiune pe poliție.

Rebecca a auzit un clic, ca și cum Lenora tocmai și-ar fi deschis portiera Cadillac-ului. Privindu-și valiza care stătea deschisă pe pat, a rostit:

— Nu știu cât mai pot sta aici, mamă.

— Păi, trebuie să stai. Până va fi găsită Megan.

— Este posibil ca asta să nu se întâmple.

— Rebecca, să nu-mi spui că abandonezi. Nu poți s-o abandonezi pe Megan…

— Nu-i vorba despre asta.

— Te rog… doar… să mai stai. Eu am văzut seriale cu detectivi în care familia pune mereu presiune pe poliție și face propriile ei investigații, știi? Nu permite răcirea cazului. Întotdeauna este de mare folos.

— Am o slujbă, mamă.

— Și ce-nseamnă asta prin comparație cu găsirea surorii tale? Nu mi-ai zis chiar tu că poți să-ți faci munca de oriunde, prin internet?

— În mare parte, da, a admis Rebecca fără chef.

— Atunci nu renunța. Știi bine că, dacă aș putea, aș fi și eu acolo, dar pur și simplu nu pot. Cel puțin, deocamdată. Nu mi-am închipuit niciodată că vreun reporter ar putea veni aici tocmai de-acolo. Și, că tot veni vorba, de ce nu te duci la televiziune? Poate că știi-tu-cine ar putea oferi o recompensă. Eu aș face-o, știi bine, dar sunt strâmtorată. Of, ia uite, mă apelează altcineva… ca să vezi! Vorbești de lup… E Mel!

Glasul ei deveni dintr-odată vesel, părea aproape îmbătată de fericire și Rebecca scrâșni din dinți auzind-o.

— Scumpo, te sun mai târziu, bine? Te iubesc!

Apoi închise, ca să preia apelul de la „acela”. Rebecca a strâns din buze. Era imposibil să-l sune pe Donald Travers și să-i ceară vreun bănuț.

Dar este pentru Megan, și ea are nevoie de asta.

Glasul sâcâitor și iritant, care-i răsunase în minte imediat după ce Megan dispăruse, i-a revenit acum. Rebecca simțea că era cu adevărat de datoria ei să-și ajute sora, însă fusese exploatată de atâtea ori, păcălită atât de des de Megan, încât chiar ar fi dorit să i se poată împotrivi.

De data asta, nu prea mai ai de ales.

De data asta, se poate ca ea să fi dat de un necaz serios.

A scrâșnit iarăși din dinți, cu o senzație de frustrare. Implicarea era instinctul ei natural și își iubea sora, dar uneori era al naibii de greu. Iar participarea lui James Cahill agrava și mai mult situația.

Tot gândindu-se și contrazicându-se în minte, Rebecca a îndesat telefonul în buzunarul lateral al poșetei. Terminase pe jumătate de împachetat și era gata să se întoarcă în Seattle și să-și reia viața. Ce-ar fi putut face mai mult aici?

Să faci o declarație publică. Te-ai gândit și tu la asta, iar Lenora este de aceeași părere.

Să anunți o recompensă – ai și tu ceva economii puse deoparte.

Este vorba despre Megan, Rebecca. Despre Megan!

Își aminti de fetița blondă, de patru ani, care o privea cu ochi adoratori, și a simțit un nod în gât exact când își spunea că este o proastă și jumătate. Totuși, trebuia s-o facă. Și, da, avea s-o facă. Avea să discute din nou cu poliția, să pună mai multă presiune, deși simpla prezență a detectivului Rivers o tulbura. El nu numai că stătuse în livingul întunecat al lui Megan, ca un hoț în noapte, dar și discuția din secția de poliție semănase cu un interogatoriu. Acolo, Rebecca se simțise ca și cum ar fi călcat pe coji de ouă, de parcă bărbatul i-ar fi întins o cursă în care ea ar fi putut să cadă în orice clipă printr-o trapă ascunsă.

Fii calmă.

Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Toți cred că te afli aici ca să ajuți la găsirea lui Megan.

Așa este, nu?

— Bineînțeles, zise ea cu glas tare.

Așa că, relaxează-te.

Dar nu putea s-o facă. Nu încă. Nu până ce…

Telefonul îi sună din nou. Îl ridică și văzu pe display numele Angelicăi. Șefa ei. Grozav! Exact ceea ce avea nevoie. A simțit cum i se strânge stomacul ca într-o menghine.

— Bună, a rostit ea.

— Rebecca? a zis Angelica, ca și cum n-ar fi știut pe cine sunase. Dumnezeule, cum merge? S-a aflat ceva despre Megan? M-am uitat și în ziare și online, dar n-am văzut nimic.

Angelica se născuse undeva pe lângă Milano și, cu toate că părinții ei se mutaseră în SUA pe când era adolescentă, mai păstra o urmă de accent italienesc.

— Încă nimic.

— Of, asta nu-i bine.

Angelica oftă prelung. Era o femeie expresivă, cu păr negru, ondulat, și avea niște ochi albaștri precum cerul verii. Pielea ei măslinie era perfectă, iar silueta minionă se potrivea de minune rochiilor de mireasă pe care le crea și, adeseori, le și prezenta.

— Îmi pare rău…

— Și mie.

— Ei bine, ți-am telefonat cu niște vești proaste. Două nunți din februarie au fost anulate și clientele nu mai vor rochiile. Poți să-ți închipui

așa ceva? Cu așa puțin timp înainte! Un ginerică s-a speriat și a rupt relația, iar ceilalți clienți au pierdut localul și trebuie să reprogrameze evenimentul, iar acum vor ca el să aibă loc în perioada estivală, și rochia asta nu-i potrivită. Nu mai zic că mireasa s-a-ngrășat cu douăzeci de kilograme de la prima probă, iar acum susține că rochia o face „să pară grasă" și dă vina pe mine. Îți zic – cine-i slab de înger să nu intre în meseria asta cu miresicile. *Per l'amor di Dio!*

„Pentru numele lui Dumnezeu", a șoptit pentru sine Rebecca – era una dintre expresiile favorite ale Angelicăi. Mai ales atunci când era frustrată. Ceea ce se întâmpla destul de frecvent.

Dar Angelica nu terminase încă.

— Bineînțeles, amândouă vor avansurile înapoi, însă rochiile sunt aproape gata și ce șansă aș avea să le vând – mai ales că au măsuri specifice și sunt destinate clar unor mirese?

A rostit apoi mai multe cuvinte în italiană despre care Rebecca bănuia că puteau fi înjurături, deși nu era sigură.

— Va trebui să le vând cu reducere… dacă o să pot. Așa c-o să le termin și-o să-ți trimit fotografii, ca să le pui pe site și să pui accent pe partea cu reducerea, da?

— Nicio problemă. De altfel, mă pregăteam să mă-ntorc.

— Aici? În Seattle? Când sora ta n-a fost încă găsită? a întrebat Angelica pe un ton aproape acuzator. Nu, nu, nu. Familia este mai presus ca orice. Ar trebui să mai stai.

— Nu cred că aș mai putea face mare lucru.

— Nu? Totuși, trebuie să fii acolo, pentru când va apărea ea…

Nu-și termină fraza dar Rebecca a înțeles că voise să adauge *„dacă* va apărea".

— Cineva din oraș trebuie să știe ceva, urmă șefa ei. Întotdeauna există cineva care știe ceva ce nu spune, dar poți să afli! Și ar fi bine să te interesezi de băieții cu care a fost prietenă. Să știi că ei sunt implicați întotdeauna.

Rebecca se gândi imediat la James, întrebându-se dacă ar putea fi adevărat. Atitudinea lui păruse nepăsătoare. N-ar fi trebuit oare să fi fost mai îngrijorat în privința lui Megan? Bărbatul îi povestise Rebeccăi despre cearta lor, însă fără doza cuvenită de emoție, de parcă ar fi vorbit despre altcineva sau ca și cum ar fi recitat replici dintr-un scenariu. Cu toate

acestea, el fusese găsit învinețit și cu coastele rupte, cu cicatrice care puteau să nu se mai vindece niciodată.

Sau toate astea erau doar în mintea ei? Oare reacția lui James fusese cea corectă, pe când ea, care fusese atât de aproape de situație, era, pur și simplu, oarbă înaintea adevărului?

— Poate c-a avut un iubit secret, a sugerat Angelica.

— Nu știu de așa ceva, a răspuns Rebecca, dar totul era posibil, și-a spus ea.

Pentru a mia oară, întrebarea despre relația dintre Megan și James i-a revenit în minte. Cum începuse? Cum se derulase? Era posibil să nu afle niciodată, totuși continua s-o frământe. Probabil că așa avea să fie pe vecie. Sora ei și bărbatul pe care ea îl iubise cândva. Oare ei doi discutaseră vreodată despre ea? Râseseră pe seama ei? Oare James îi povestise lui Megan despre cum făcuseră dragoste? Chiar și acum gândul acela o făcea să roșească.

— Află, o instrui Angelica. Poți să lucrezi și de acolo, nu-i nicio problemă, știi foarte bine. O să-ți trimit tot ce ai nevoie, după care o să plec la Los Angeles, să văd un spațiu de lângă Rodeo Drive. Ar fi ceva extraordinar dacă ne-am putea extinde. Ținem legătura, dar tu rămâi acolo. Sora ta merită asta!

CAPITOLUL 29

Ceva nu mirosea a bine.

Phoebe Matrix trăise destul ca să știe când ceva nu era bine. Ea îngropase un soț și divorțase de alți doi, toți niște afemeiați care nu-și puteau ține scula în pantaloni. Fusese o proastă că se îndrăgostise de ei, deși, ca să spună adevărul, meritase s-o facă. Acum deținea complexul ăsta de apartamente, care nu mai era grevat de nicio datorie. Ceea ce era perfect. Nu te puteai bizui pe ajutorul social să te susțină la vârsta de aur.

Vârsta de aur?

Ha!

Asta fusese un hohot de râs.

Oricine trecuse de șaptezeci de ani știa că ideea unor ani fabuloși de pensionar era o utopie. Phoebe ar fi dat orice, inclusiv Cascadia Apartaments – cu totul – ca să mai poată avea din nou douăzeci sau treizeci de ani. Iar atunci nu s-ar mai fi măritat tot cu Marvin, Steve sau Charles… mă rog, poate cu Marvin s-ar mai fi măritat. Și-ar fi jucat însă complet diferit atuurile și nu l-ar fi lăsat niciodată să șofeze singur spre Yosemite, unde, la sud de Bend, statul Oregon, mașinuța lui, Chevy Nova, fusese izbită în plin de un trailer. Nu, nu, ea nu l-ar mai fi lăsat să plece în călătoria aceea fatală.

La gândul acesta, și-a făcut semnul crucii peste sânii mari și s-a îndreptat spre living, unde Larry, care se dovedise mai loial decât oricare dintre soții ei, stătea pe spătarul sofalei. Năsucul îi era lipit de geam și mârâia, iar blana lui albă și pufoasă era practic complet zbârlită.

Probabil că spre blonda din garsonieră: Sophia Russo. Ea venea și pleca mereu, niciodată nu stătea locului. Sau poate mârâia la prietena ei – ori era vreo rudă, posibil soră sau verișoară? – femeia cam de aceeași vârstă cu Sophia care rămânea uneori peste noapte, o brunetă mai plinuță, cu ochi negri și ochelari. Exagera nițel cu regula „musafirului temporar”. Phoebe o văzuse de mai multe ori, ba chiar se ciocnise o dată de ea când făcea curățenie într-un apartament care tocmai fusese eliberat. Nu-i reținuse numele și era destul de sigură că nu locuia totuși cu Sophia, fiindcă așa ceva ar fi însemnat o încălcare a contractului de închiriere. Nici James

Cahill nu locuia în clădire, totuși fusese în apartament de câteva ori și rămăsese peste noapte. Phoebe îl zărise plecând înaintea zorilor de cel puțin două ori înainte ca prietena lui, Megan Travers, să fi dispărut. El avea totuși casa lui și Phoebe se întrebase de ce ei doi nu stăteau acolo, la pepiniera de brazi pentru Crăciun? Ar fi fost mai intim. Sigur că da, asta dacă nu apărea prietena când el era cu Sophia.

Totul era foarte ciudat. Și interesant. Într-un mod scandalos.

Poate că Sophia și James acționaseră împreună ca să scape de Megan? Era oare posibil? Sau, poate pentru că urmărise atâtea episoade din *Dateline* despre femei dispărute ori ucise, exagera puțin? Așa considera răposatul ei soț, Charles „Casanova", care ajunsese să-i șteargă episoadele pe care Phoebe le înregistrase.

— De ce te excită atâta crimele astea vechi? o întrebase el pe tonul lui de atotcunoscător.

Charles încercase mereu să-i spună ce să facă. Ei bine, divorțaseră de mult. Bine că scăpase de un gunoi!

Acum, Phoebe privea cu multă atenție spre apartamentul Sophiei, unde jaluzelele erau mereu trase. Și asta era ciudat, gândi bătrâna. Ca și toate venirile și plecările alea… Totuși, ăsta era stilul de viață al tinerelor, nu? Ea însăși nu stătuse o clipă locului la douăzeci de ani. Fusese o vreme când Phoebe era șefa majoretelor Tri-City Twirlers în liceu, o frumusețe care putea să arunce bastonul de twirling la șase metri înălțime și să-l prindă în timp ce se rotea, fără să-și atingă între ele cizmele albe ce făceau parte din uniforma echipei de twirling. Pe atunci, ieșea întruna când cu un băiat, când cu altul. „Un fluturaș monden, cu viteza unui vârtej", cum o numise mama ei. Cine s-ar fi gândit că Phoebe O'Malley va rămâne singură și mulțumită să tricoteze ore în șir, ba chiar să aștepte cu nerăbdare să se dovedească mai isteață decât idioții ăia de concurenți de la *Jeopardy?*

— Nebuniile tinereții, zise ea, scărpinându-l pe Larry înapoia urechilor lui mari și uitându-se iarăși în parcarea înzăpezită. Of, pentru Dumnezeu!

Asfaltul era acoperit cu o pătură de zăpadă, iar chiriașul ăla nepriceput de la apartamentul 4, Phil Dabrowski, căruia îi scădea lunar câte o sută de dolari din chirie ca să curețe parcarea de frunze, pietriș, gheață, zăpadă și orice gunoaie purtate de vânt, nu ieșise să dea la lopată și să arunce sare.

Acum Sophia a apărut din nou, intrând cu mașinuța ei cenușie în parcare. A derapat ușor, apoi a oprit în fața garsonierei. Abia plecase de o

jumătate de oră și se întorsese. Ce avea de gând?

Larry se încordă și emise o serie rapidă de lătrături ascuțite atunci când fata – de fapt, o femeie în toată puterea cuvântului – a descuiat ușa și, după ce a intrat, a tras-o cu putere în urma ei. Deși lucra la pepiniera de brazi a lui Cahill și la hotelul de lângă aceasta, Sophia nu părea să aibă program regulat de muncă. Însă așa se proceda în ziua de azi, mulți lucrau chiar de acasă, pe laptopuri, mâncând Cheetos și uitându-se la *Burlăcița,* sau la cine știe ce alte emisiuni TV, în vreme ce „lucrau". Lumea se schimbase.

Phoebe se așeză cu tricotajul în scaunul ei favorit, Queen Anne, cu un ochi mereu îndreptat spre fereastră. Îl zări pe Dabrowski traversând parcarea, cu căciula de vânătoare cu clapele ridicate și legate pe creștetul capului rotund, purtând o scurtă groasă cu model de camuflaj, care părea să-i adauge încă zece kilograme la burdihanul deja proeminent. Într-o mână înmănușată ținea o pungă cu sare, pe care a început s-o scuture pe asfaltul înghețat exact în clipa în care ușa de la garsoniera Sophiei Russo s-a redeschis. Femeia se schimbase iute, lăsându-și blugii și jacheta cenușie lungă și îmbrăcând o fustă scurtă, colanți, cizme și un pulover ca o tunică. Pe un braț purta o haină lungă, iar pe celălalt braț legăna o sacoșă mare.

Pe sofa, Larry se zbârli și mârâi, iar nasul lui lăsă cerculețe de aburi pe geam.

— Gata, gata, zise Phoebe și se întinse după coșulețul de tricotat în care ținea o pungă din plastic cu fermoar ce conținea delicatese pentru cățel.

Dar în dimineața asta Larry nu avea chef de bucățelele cu aromă de ficat. Cu tot trupul încordat ca un arc, se uita fix pe fereastră la Sophia, care se urcă în mașină și dădu cu spatele, trecând la nici treizeci de centimetri de Dabrowski.

Foarte grăbită.

Ca întotdeauna.

În cele din urmă, cățelul luă delicatesa dintre degetele ei și se instală din nou pe spătarul sofalei, continuând să privească afară cu atenție, dar mult mai relaxat. Phoebe își îngădui și ea luxul unei mici tratații din bolul cu bomboane pe care-l ținea pe o poliță, prea sus ca să poată fi ajuns de Larry, și-și băgă cinci M&M în gură.

În timp ce ciocolata i se topea încetișor pe limbă, bătrâna și-a luat andrelele și a reînceput să tricoteze – era o altă păturică pentru bebeluși pe care o dona bisericii, care avea s-o distribuie nevoiașilor, alături de alte

articole terminate de ea: botoși, căciulițe și pulovere. Degetele i se mișcau iute, andrelele clicăiau, păturica roz creștea, dar ea era în continuare frământată de Sophia Russo.

Poate că ar fi trebuit să mai facă niște investigații suplimentare despre blonda cea drăguță. La urma urmelor, ar fi putut să intre fără greutate în apartamentul ei și să arunce o privire pe-acolo. Ca să fie sinceră, n-ar fi fost prima oară și probabil nici ultima. Iar dacă ar fi fost cumva găsită, putea să pretindă, și pe bună dreptate, că verifica dacă nu înghețaseră țevile.

Phoebe considera că făcea parte din sarcinile ei să se asigure că totul funcționa perfect în Cascadia Apartaments.

Aici nu existau șmecherii. În niciun caz cât timp ea era la datorie.

În plus, ceva legat de Russo nu era tocmai în regulă.

Phoebe o simțea până în măduva oaselor.

La fel ca Larry, micul și dragul de el.

CAPITOLUL 30

Stând la volanul SUV-ului său care torcea cu motorul în ralanti, James Cahill privea spre trotuarul opus, spre Main Street Hotel, sperând s-o zărească pe Rebecca Travers. Ca un prostovan sentimental, îndrăgostit până peste urechi.

— Idiotule, murmură el, dându-și seama că mașina femeii se găsea tot în parcare. Și totuși continua să se întrebe cum ar fi putut s-o revadă.

Era ridicol.

Până în acest moment, el știuse mereu ce dorea.

Și-și urmărise neabătut ținta. De obicei, cu încăpățânare fermă. De când începuse să meargă, James nu umblase, ci alergase pentru a obține ceea ce dorea și, de cele mai multe ori, cel puțin potrivit afirmațiilor părinților săi, intrase direct în bucluc, așa cum o dovedeau nenumăratele încălcări ale legii din adolescență. Mai rău încă, își dezamăgise teribil părinții când abandonase colegiul și începuse să lucreze în construcții. În ciuda decepției lor, James manevra cu pricepere ciocanul și ferestrăul, știa să înțeleagă rapid planurile arhitecturale și schemele de instalații și oferea prompt idei și soluții inovatoare la probleme. Economisise la sânge, împrumutase și folosise banii pe care-i moștenise deja, o mică parte din ceea ce urma să-i revină într-o bună zi, pentru a cumpăra douăzeci de hectare de teren aici, la poalele Munților Cascade, unde își începuse afacerea în domeniul construcțiilor, în câțiva ani ajunsese la situația actuală. Realizat prin forțe proprii – și mândru pentru asta.

Însă acum toate lucrurile acelea pentru care se străduise nu mai erau suficiente.

Din cauza Rebeccăi.

Aceea fusese o greșeală.

Chiar dacă nu putuse fi evitată.

Iar asta îl rodea și mai mult.

Așa că stătea în Explorer, cafeaua se răcea în paharul așezat în suport, iar el pianota cu degetele pe volan.

Și se gândea la ce dorea sau nu să facă.

— La naiba! a exclamat brusc, iar Ralph a pufnit parcă aprobator de pe

scaunul din dreapta sa.

James plecase de la cabinetul doctorului și se îndrepta spre casă, când îl sunase mama lui. Din nou. Gândindu-se că nu-i răspunsese deloc până atunci, a tras pe dreapta în zona de încărcare a unui magazin de mobile și a vorbit cu ea zece minute, răspunzând la întrebările despre viața lui și punând, la rândul său, întrebările cuvenite despre surorile sale. Abia după ce a închis și a pus telefonul în suportul pentru pahar, își dăduse seama că magazinul de mobile se afla vizavi de spatele hotelului în a cărui parcare se afla Subarul alb al Rebeccăi.

Oare aceea fusese o decizie subconștientă?

Luă iarăși telefonul și se pregăti s-o sune, când aparatul îi vibră în mână și văzu numărul unui post TV din Seattle.

Nu răspunse, ci lăsă apelul să se ducă în căsuța vocală. După care, înainte să se poată răzgândi, tastă numărul Rebeccăi.

Ea nu răspunse.

James nu-i lăsă un mesaj… Mai exact, nu-i mai lăsă *alt* mesaj. O făcuse deja, lăsându-i în căsuța vocală rugămintea să-l sune. Nu primise niciun telefon. Și nici vreun răspuns la cele două SMS-uri expediate.

Nu trebuia să fie vreun geniu ca să înțeleagă că femeia nu dorea să aibă de-a face cu el.

Iar asta îl durea.

Cu cât se gândea mai bine, toată povestea îi apărea ca o ironie a sorții, iar pe de altă parte, la naiba, cu cât Rebecca îl respingea, cu atât îi stârnea mai mult interesul.

Mai era apoi problema cu Megan. Unde naiba era? James devenea tot mai îngrijorat cu fiecare zi care trecea. Amintirile lui despre ultima lor ceartă erau teribile. Cât de furioasă fusese ea… Cât de violentă! Cât de scoasă din minți!

Și totul numai din vina lui.

De fapt, el n-ar fi trebuit să se încurce niciodată cu Megan, n-ar fi trebuit să-i creadă niciodată minciunile.

„O *să regreți asta”*.

Cuvintele ei îl urmăreau.

Și James s-a întrebat cum i-ar fi putut explica, dacă tânăra ar fi reapărut, ceea ce el spera din toată inima, interesul său față de Rebecca, ce renăscuse dintr-odată? Desigur, asta nu era o problemă curentă, luând în considerare

atitudinea Rebeccăi față de el, totuși Megan urma să explodeze când avea să afle.

Dacă avea să afle, și-a reamintit el.

Exista posibilitatea ca ea să nu mai apară niciodată.

Iar odată cu trecerea timpului, gândul că Megan ar putea fi moartă i se întipărea arzător în minte.

Închise ochii.

Ce naiba se-ntâmplase cu ea? Era tot mai convins că dispariția ei nu era o farsă. Se temea că i se întâmplase ceva teribil.

Și Sophia? Ea continuă să creadă că formați un cuplu. Nu trebuie să faci mare lucru ca s-o convingi că nu-i adevărat. Și Jennifer? Nu uita de ea. Nu te-a sunat cu o săptămână înainte ca Megan să dispară? În ciuda amneziei tale, n-ai uitat asta, este?

— Rahat!

Alături, Ralph își apăsă nasul de geam și scânci.

Era timpul să plece. James bău restul cafelei pe care o cumpărase de la chioșcul drive-thru aflat la o intersecție de clinică. Nu fusese declarat complet refăcut, totuși doctorul Monroe îi spusese că putea să renunțe la bandulieră în majoritatea timpului și-i sugerase că ar fi fost bine să se tundă, pentru ca tot părul să aibă aceeași lungime; rana i se vindeca așa cum era de așteptat.

S-a examinat în oglindă și a decis că arăta groaznic. O tunsoare militărească, periuță, era singura care ar fi putut aduce „tot părul la aceeași lungime”. Perfect, atunci așa să fie!

A strivit paharul de cafea, l-a aruncat pe podeaua mașinii și s-a mai uitat o dată spre hotel.

Atât de aproape și-n același timp atât de departe.

La ani-lumină depărtare.

Ar fi trebuit să renunțe.

Să renunțe la *ea.*

Așa cum făcuse și înainte.

Totul pentru Megan. Iisuse, ce idiot fusese! Își trecu o mână prin păr, întrebându-se, a câta oară? ce se putuse întâmpla cu sora Rebeccăi.

Și fu cuprins de un sentiment de vinovăție. Pentru că nu-și dăduse seama de gravitatea gestului ei de a pleca. Chiar și după ce-și recăpătase memoria, el crezuse că Megan făcuse doar o scenă, un acces de isterie, după care se

ascunsese să-și lingă rănile și să-l determine pe el să înțeleagă cât de multă nevoie avea de ea… cât de mult o dorea.

Însă acum înțelegea că se înșelase.

Și era speriat și îngrijorat de soarta ei.

Unde putea să fie?

Ar putea fi moartă, Cahill.

De când devenise convins că dispariția ei nu era o farsă, Megan era ca un spectru, hărțuindu-i subconștientul, jucându-i feste, apărându-i în minte în momentele cele mai neașteptate.

Un ciocănit în geamul din stânga îl smulse din reverii. Un bărbat voinic cu șapcă de baseball și geacă de blugi își lipise fața de sticlă. James coborî geamul, iar individul ridică o mână înmănușată spre indicatorul cu semnul zonă de încărcare.

— Nu știi să citești? s-a încruntat el.

Abia atunci James a zărit camionul cu remorcă ce aștepta pe stradă în spatele lui. La volanul său, alt tip voinic îl sfredelea cu privirea.

— Scuze.

— Auzi, nu ești tu…?

James nu mai așteptă restul cuvintelor, ci ridică geamul, băgă în viteză și ieși din zona respectivă. Situația se înrăutățea. Publicitatea ce înconjura dispariția lui Megan se intensifica. La asta se adăuga suspiciunea sa că poliția credea că el mințea – dar în ce scop? Că o rănise sau poate chiar o omorâse pe Megan, după care își înscenase rănirea, deși martori o văzuseră plecând cu mașina de la locuința lui?

Nu, ei cred că ai înscenat totul, că ai avut un complice care a făcut treaba murdară, iar tu aveai un alibi pregătit.

Strângând din fălci, a oprit mașina la o intersecție atunci când o femeie cu un cărucior de copil a coborât de pe trotuar, lansându-se pe trecerea de pietoni. James a așteptat, mijind ochii din cauza soarelui strălucitor, după care s-a întins să-și ia ochelarii din torpedo. Nu-i găsi și se gândi că poate polițiștii îi luaseră sau îi puseseră altundeva când îi scotociseră prin vehicul, după care își aminti că-i lăsase la birou.

Coborî parasolarul, luă telefonul și, după o secundă de șovăială, tastă un număr familiar, apoi trecu pe Bluetooth, așteptând ca Rowdy Crocker să răspundă. A durat destul de mult până ce, în sfârșit, a răspuns.

— Alo, Cahill? rosti bărbatul, în timp ce James trecea prin intersecție.

— Eu sunt.

— M-am gândit c-o să-mi telefonezi. Te-am văzut la știrile de seară. Frate, da' de data asta chiar că te-ai băgat în bucluc.

— Asta-i și motivul pentru care am decis să te sun.

— Ce vrei să fac?

— S-o găsești pe Megan Travers.

În ureche îi răsună un hohot de râs.

— Pentru că n-o poate face poliția?

— Exact. James intră pe autostrada care ducea spre sud și ieșea din oraș și călcă accelerația. Polițaii par să creadă că am o legătură cu asta.

Urmă o pauză.

— Sper că n-ai.

— Iisuse, Rowdy, altfel ți-aș mai fi telefonat?

— Se zice că amintirile tale despre cele întâmplate în seara aia nu-s tocmai sigure.

— N-am făcut altceva decât să mă cert cu ea și am sfârșit prin a o încasa, a replicat James iritat.

Rowdy era, și fusese mereu, o scârbă. Dar o scârbă inteligentă și foarte abilă, care lucrase în serviciul de informații al armatei, ceea ce-l ajutase să scape din belele în adolescență, când fusese hacker. Acum, uneori era detectiv particular, uneori surfer, iar alteori dispărea complet de pe ecranul radarului.

— Nu sunt ieftin, i-a reamintit Rowdy, în timp ce James gonea pe lângă câmpuri acoperite cu zăpadă, ce sclipea sub soarele de decembrie.

— Nu-mi pasă.

— E bine atunci, pentru c-o să capeți exact atât cât plătești.

— Ajută-mă doar să ies din chestia asta.

— Bine, o să-i dau drumul. O să aflu ce pot, te sun și-ți zic dacă am nevoie de mai multe informații.

— Perfect.

După care, Rowdy i-a pus o serie de întrebări despre Megan, la care James i-a răspuns cât putea mai bine.

— Și altcineva? Eventuale informații despre… alte prietene, poate?

James șovăi, apoi recunoscu că avusese relații cu Sophia și că mai existaseră și alte femei, printre care sora lui Gus, Jennifer, și, ei bine, da… Rebecca.

Un fluierat prelung veni spre el ca o răsplată.

— Auzi, da te-ai gândit vreodată s-o iei mai încet cu femeile? l-a întrebat Rowdy.

— O dată sau de două ori, i-a replicat James sec.

— Era doar o sugestie…

— N-o s-o uit.

— E bine atunci. Încă ceva.

— Zi.

Urmă o pauză.

— Ești nevinovat, da?

Mușchii de pe ceafa lui James s-au încordat în vreme ce își imagina surâsul cinic al lui Rowdy, ascuns parțial de o barbă nerasă de trei zile.

— Repet – da, sunt nevinovat.

— În regulă.

— Tu fă tot ce poți.

— Exact.

Apoi legătura s-a întrerupt și James a rămas pe gânduri, fixând cu privirea spatele unui camion al distribuitorului local de propan. Ajuns la atelier, a parcat între o dubă de la Riggs Crossing Electric și camioneta veche a lui Bobby. În spatele frunții începea să se instaleze o migrenă, dar a ignorat-o, a oprit motorul și a coborât din mașină.

Ralph sări și el imediat și se repezi după o veveriță, care s-a cățărat iute într-un molid, așa încât ciobănescul a început să scheaune de lângă tulpina copacului, pe când veverița chițăia mustrător de sus.

— Las-o, i-a comandat James, știind că veverițele erau mereu evazive.

La fel ca Rebecca.

Ba nu, Rebecca nu era evazivă. El avusese o șansă cu femeia, dar îi dăduse cu piciorul.

Când pătrunse pe ușa deschisă fu izbit de căldură și de vacarmul dinăuntru. Undeva, dinapoia bâzâitului fierăstraielor, al țăcănitului sacadat produs de pistoalele cu cuie și al șuieratului unui compresor, se auzea refrenul din *Roxanne*[8], cântat de The Police.

Echipele lucrau de zor – bărbați și femei cu căști și ochelari de protecție, care treceau de la un post de lucru la următorul, muncind la trei case aflate în diverse etape de construcție. Cea ultramodernă, care avea la bază un container de expediție maritim, era aproape terminată. A doua,

cabana pentru schi, se afla pe platforma ei și-și aștepta țigla, iar a treia, o căsuță cu „atmosferă de coastă”, după cum ceruse clientul, se găsea abia în stadiul de realizare a structurii.

Bobby era adâncit într-o conversație cu doi lucrători: un bărbat robust, care ținea un sul cu planuri în mâinile înmănușate, și o femeie micuță, în blugi, cu o cămașă de flanel, peste care avea prinsă o centură cu scule. Erau prinși în discuție, aproape de limita unei dispute la care James nu dorea să participe. Îi prinse totuși privirea lui Bobby, care-l salută scurt din bărbie. James sui scara spre birou. Până ajunse sus, Ralph îl depășise ca fulgerul și acum aștepta în fața ușii.

— Ghinion? l-a întrebat și s-a aplecat pentru a-l scărpina înapoia urechilor. Crede-mă, știu sentimentul ăsta.

Deschise biroul și privi de sus către căsuțele aflate în construcție, așa cum făcuse de o mie de ori, întrebându-se dacă lucrurile aveau să revină, în sfârșit, la normal.

Da, cum să nu? Pe cine prostești tu, Cahill? Până nu va apărea Megan, nu va mai exista normalitate.

Brusc, i-a apărut în minte, limpede ca lumina zilei, chipul ei… își aminti surâsul jucăuș, care uneori putea deveni crud, și pistruii ce-i presărau nasul atunci când machiajul i se ștergea…

Pentru o fracțiune de secundă, o frântură de gând, la fel de diluat, îl străbătu ca un fulger. Deși ideea țâșnise la suprafață, intuind că era ceva important, se afundă din nou, la fel de repede. Mușchii gâtului i se încordară. Deși majoritatea amintirilor sale erau clare, de pildă atacul lui Megan în cursul ultimei lor certe, unele rămâneau neclare, frânturi umbroase ce se ascundeau în adânc și care, deocamdată, nu voiau să iasă în prim-plan. El simțea că erau importante, totuși nimic pe care să poată pune degetul, și tocmai asta era problema. Și se plictisise până peste cap să încerce să pună totul cap la cap, aproape în aceeași măsură în care-l plictiseau reporterii ce-l sunau întruna sau îl acostau pe stradă.

Misterul din jurul dispariției lui Megan depășise nivelul unui subiect local, devenind un subiect de interes statal, ba chiar național, iar campania „Găsiți-o pe Megan” de pe rețelele sociale îi determinase pe toți susținătorii teoriilor conspirației să comenteze, să scrie mesaje pe chat și pe Twitter și așa mai departe; mulți dintre ei păreau să creadă că James nu era doar un simplu individ implicat în caz, ci chiar creierul din spatele dispariției

prietenei sale. Scotociseră prin trecutul lui, aflaseră despre averea familiei și despre toate scandalurile în care membrii ei jucaseră vreun rol, așa că-l etichetaseră rapid la fel ca pe psihopații Cahill, ucigaș. El simțea că presa îl judecase și îl condamnase deja, iar afurisita de Charity Spritz era cea mai rea dintre toate.

Apoi mai era și Sophia.

Trebuia să termine cu ea.

Indiferent că îi plăcea sau nu, viața lui devenise rapid parte dintr-un circ mediatic, care se transforma în propriul lui coșmar.

James însă trebuia să meargă înainte… deși cel mai bine ar fi fost să aștepte până primea o veste din partea lui Rowdy.

Aruncă cheile pe birou și văzu că ochelarii de soare nu erau acolo unde crezuse că-i lăsase. Se uită după ei câteva clipe, totuși nu putea pierde timpul cu ceva atât de banal.

Se așeză la birou și își controlă mesajele care i se adunaseră în telefon cât timp acesta fusese în custodia poliției. Făcu o grimasă la gândul că polițaii îi scotociseră prin datele personale. Nimic nu conta ca fiind prea intim pentru ochii lor iscoditori.

Cu maxilarele încleștate, șterse câteva apeluri de la reporteri și prieteni, separându-le pe cele legate de afaceri, apoi trecu la e-mailuri, dar în clipa următoare un zbieret se auzi de jos:

— Aaah! La naiba! La naiba! *La naiba!* Fir-ar să fie! Dobitocule…

Ce era?

James sări în picioare.

Ocoli biroul.

Privi pe fereastră, către atelier.

Toți lucrătorii își abandonaseră posturile de lucru. Câțiva săriseră de pe trailerul cu cabana de schi și se repeziseră către partea îndepărtată a sălii. James își îndreptă privirea într-acolo. Spre mașina de tăiat gresie.

Rahat!

Un bărbat îndoit din mijloc se găsea în centrul agitației.

Gus Jardine.

Cu chipul pământiu și schimonosit de durere, el își susținea mâna dreaptă cu cealaltă. Printre degete îi curgea sânge și fâșiile de carne zdrențuită lăsau osul la vedere.

— Iisuse!

James a coborât în goană scara… În interiorul atelierului vacarmul fierăstraielor, ciocanelor și pistoalelor cu cuie încetase. Acum, în jur se auzeau numai glasuri alarmate și *Livin' on a Prayer,* cântată de Bon Jovi.

— Să sune cineva la 911! a țipat o femeie.

— Sun deja! a anunțat Bobby Knowlton cu telefonul lipit de ureche.

— Hristoase, cât sânge! a strigat altcineva.

— Gus, ține-te tare!

James s-a strecurat prin mulțimea care se strânsese în jurul rănitului.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ești orb, Cahill? Ce naiba, nu vezi?! Mi-am tăiat mâna, fir-ar să fie! zbieră Jardine, panicat, cu părul negru intrat în ochi. Iisuse!

Betsy Idalgo, o electriciană care lucra la una dintre case, apăru cu un prosop curat.

— Lasă-mă să curăț rana. Uite ce am! Lasă-mă să văd.

— Șterge-o de-aici! Chemați ambulanța! urlă Gus.

Îi smulse prosopul și-l înveli strâns peste brațul lui, dar nu-i îngădui să se uite la rană.

— Am fost sanitar la urgență, rosti femeia cu chip deschis și ferm. Pot să te-ajut.

— Las-o să te-ajute, i se adresă James lui Gus.

— Dispari, Cahill! Asta-i numai din cauza ta!

Dincolo de ușile deschise ale atelierului s-au auzit scrâșnete de cauciucuri.

James a ridicat ochii și a văzut oprindu-se un model mai vechi de Chevy Tahoe. Șoferul, Leon Palleja, s-a aplecat peste scaunul din dreapta sa și a deschis portiera.

— Suiți-l aici! răcni el. Conduc eu!

— Bobby sună la 911, i-a spus James.

— Rahat, până vin ăia trece o oră.

Ținându-și lipit de piept brațul însângerat, Gus s-a năpustit prin mulțime, urmat îndeaproape de James.

— Vin și eu, i s-a adresat lui Leon.

— Ți-am spus să dispari! mârâi Gus. Oh, fir-ar ce doare!

Aproape că se prăbuși pe scaunul din dreapta șoferului.

— Sângerează rău, comentă Leon, ajutându-l pe James să-i fixeze centura de siguranță.

Gus transpira abundent. Gâfâia. Avea în ochi o privire sălbatică.

— Dă-i drumul odată!

James trânti portiera și se urcă pe bancheta din spate. Bobby Knowlton ieși în goană din clădire.

— Ambulanța a pornit încoace.

— Anuleaz-o. Spune-le că n-avem nevoie de ea, a zis James. Dup-aia vino la spital, ca să m-aduci înapoi. Ajungem acolo în douăzeci de minute.

— În cincisprezece. Leon călcă accelerația, iar James trase portiera, închizând-o. Țineți-vă bine!

A întors mașina într-un cerc strâns și a demarat pe aleea de acces, împroșcând pietriș de sub roți. Vehiculul a trepidat când a trecut peste gropi, în timp ce, pe scaunul din dreapta sa, Jardine gemea și înjura. Până ce James și-a prins centura de siguranță, Leon intrase deja pe șosea și gonea spre oraș. Câmpurile acoperite de zăpadă zburau pe lângă ei, iar stâlpii gardurilor se contopiseră într-o pâclă.

— E numai vina ta, acuză Gus, răsucindu-și capul ca să se uite la James cu ochii îngustați de durere.

— Ai mai zis-o o dată.

— Ai o protecție a muncii de tot rahatul!

— Eu respect…

— Respecți un rahat! scuipă Jardine spre el, apoi se răsuci către Palleja. Iisuse, Leon, nu mai ajungem odată? Mor cu zile.

Îl privi sfredelitor pe șofer, deși acesta depășise de mult limita de viteză, iar Chevy Tahoe gonea nebunește, derapând în curbe și depășind, atunci când putea, vehiculele care se mișcau mai încet.

— M-ai nenorocit, Cahill, se întoarse Jardine către James, și-o să te dau în judecată de n-o să te vezi.

Leon mormăi în barbă ceva în spaniolă, de genul *imbécil desagradecido,* care într-o traducere aproximativă însemna „cretin nerecunoscător”. Gus fie că nu l-a auzit, fie nu a înțeles expresia, fiindcă s-a mulțumit să geamă, rezemându-se de geam, cu mâna învelită în prosopul alb, care devenise roșu.

Suferea acum de dureri prea mari și era prea speriat ca să mai fie rațional.

Așa că, mai bine, îl lăsa să blesteme și să delireze.

După ce au trecut podul, în fața lor s-a deschis orașul și Leon a intrat pe

o stradă laterală, a cotit de două ori și a intrat pe o alee, recurgând la o scurtătură ca să evite traficul extrem de lent din centru.

Spitalul era chiar în fața lor.

Gus gemu când Leon a încetinit ca să pătrundă pe aleea ce se oprea sub copertina intrării la Urgență și se grăbi să deschidă portiera, deși mașina nici nu se oprise.

— Hei, stai așa! strigă Leon călcând frâna. Chevroletul se opri brusc. Ce naiba? Vrei să te sinucizi? *Dios!*

— Scoate-mă de-aici! ordonă Jardine, părând să nu-i pese de rănile pe care și le-ar fi putut cauza dacă centura de siguranță i-ar fi cedat și el ar fi căzut pe pavaj.

— L-am prins.

James sări imediat de pe bancheta din spate și încercă să-l ajute când intrau în spital. Gus nici nu voia să audă de asta.

— Nu ți-am zis să mă lași naibii în pace? mârâi el.

Era complet alb la față. Susținându-și mâna rănită, prinsă în prosopul îmbibat de sângele care îi mânjise deja cămașa și blugii, păși nesigur prin ușile glisante ale Urgenței, anunțând:

— Am nevoie de ajutor! Imediat!

— E clar. Imediat, a zis o femeie aflată în spatele unui birou mare și curbat, după care a ridicat receptorul telefonului.

În câteva secunde, un sanitar care se apropia de treizeci de ani, în uniformă albastru-deschis, a intrat grăbit în recepție. Era înalt, dar zvelt, cu părul șaten tuns periuță și cu ochi extrem de vioi.

— Haide să te ducem înăuntru, i-a spus lui Gus, după care i s-a adresat lui James: Dacă vă puteți ocupa de acte…

— El n-are habar de mine! bolborosi Gus, privindu-l plin de ură pe James, ca și cum acesta l-ar fi rănit personal. O să te dau în judecată, ticălosul naibii, repetă el, și mai mulți oameni aflați în sala de așteptare au ridicat ochii spre ei. Ai auzit? răcni Jardine. O să te dau în judecată de n-o să te vezi! N-o să scapi tu!

A ridicat mâna validă, îndreptând spre James un deget însângerat, după care dispăru printr-o ușă largă, condus de sanitar.

James a văzut ochii celor care priviseră scena ațintindu-l curioși: un bărbat de vreo treizeci de ani, așezat pe o canapea scurtă, care se străduia să-l țină ocupat pe un țânc plin de energie, o femeie trecută de șaizeci de

ani, aflată pe un scaun din apropiere, care privea când la el, când spre recepție, dar și un cuplu cu fețe îngrijorate, de pe două scaune alăturate, situate lângă un ficus. Cei doi stătuseră aplecați unul spre celălalt, în timp ce femeia își tampona ochii, însă conversația lor încetase când Gus începuse să urle.

Rămas lângă James, cu un aer nesigur, Leon l-a întrebat:

— Vine Bobby să te ia?

— Da, poți să te-ntorci la treabă.

— Bine. Bărbatul își mușcă buza. Cred c-ar fi bine să știi ceva.

— Ce anume?

Ochii negri ai lui Leon se mișcau dintr-o parte în alta.

— E vorba despre Gus. L-am văzut nițel mai devreme, înainte de a se duce la mașina de tăiat, și…

Leon își frecă fruntea cu palma, ca și cum n-ar fi fost sigur că ar trebui să continue.

— Și…?

— Și… nu știu. Întâmplător, i-am văzut mâna, doar în trecere, e adevărat, dar cred că era belită înainte de a se fi dus la mașină.

— Ce vrei să spui?

— Că n-arăta tocmai bine. Părea umflată sau învinețită, așa că poate n-ar fi trebuit să lucreze – înțelegi ce vreau să spun? Poate că s-a tăiat fiindcă nu putea să strângă bine cu ea… *Oh, qué carajo*… Ce naiba!

— Așa crezi? întrebă James.

— Nu știu sigur, dar după cum vorbea acum pare că vrea să dea vina pe tine.

— Și de ce ar face-o?

— L-ai auzit. Ca să te dea în judecată. Un câștig ușor. După care, ca și cum ar fi spus prea multe, Leon adăugă: Atunci, cred că e timpul să plec…

Porni spre ușile glisante în vreme ce James reflecta la cuvintele lui, când auzi o tuse discretă.

— Buuun, a rostit recepționera, atrăgându-i atenția. Ce-ar fi să dăm drumul la acte? Putem începe cu datele lui personale. Cât de multe știți. Ulterior, le voi verifica pentru confirmare.

Ecusonul care-i atârna la gât, prins de un șnur, anunța că se numea Sharon Nader, însă fotografia nu semăna aproape deloc, deoarece femeia își scurtase părul și îl vopsise, astfel că din șaten devenise roșu-flacără, se mai

îngrășase vreo cincisprezece kilograme și purta ochelari cu rame ochi-de-pisică.

— Luați loc.

— Avea dreptate, în sensul că nu știu foarte multe despre el, a recunoscut James.

— Care este legătura între dumneavoastră?

— Sunt șeful lui. Accidentul s-a petrecut în atelierul meu.

— Spuneți-mi atunci orice informații știți, iar el va completa datele lipsă. Femeia ridică ochii și adăugă: Părea destul de vocal.

James a încuviințat încet din cap.

— Cum v-am spus, lucrează pentru mine. La Cahill Industries, în departamentul căsuțelor.

În acel moment s-a produs declicul. Recepționera a ridicat, în sfârșit, ochii de la monitorul computerului, suficient pentru a pune informațiile cap la cap. Sprâncenele i s-au arcuit peste ramele ochelarilor când i-a privit tunsoarea ciuntită într-o parte, copcile de la cap și zgârieturile de unghii încă vizibile sub barbă.

James nu fu surprins. Tot orașul știa că el fusese ultimul care o văzuse pe Megan Travers în Riggs Crossing înainte să fi dispărut și, de asemenea, presupunea că tot personalul din spitalul Valley General știa că fusese recent pacient acolo.

— Bine, domnule Cahill, zise femeia pe un ton ceva mai rece și cu un surâs vizibil forțat. Haideți să-ncepem cu numele lui.

CAPITOLUL 31

Călugărița bătrână care se prezentă ca fiind sora Rosemarie era, după părerea lui Rivers, atât paznic, cât și director la școala elementară St. Ignatius din Marysville. Expresia chipului ei era la fel de severă ca și furtuna care se apropia. Purta o fustă lungă bleumarin, un cardigan de aceeași culoare peste o bluză albă și ghete solide și practice. Le studie legitimațiile cu ochi bănuitori și reci, apoi îi examină pe rând peste marginea superioară a lentilelor înguste ale ochelarilor, cocoțați pe nasul coroiat, de care era prins un lănțișor din mărgele trecut în jurul gâtului.

— Doamna Korpi vă așteaptă? îi întrebă ea.

— Da.

— Bine. Vă voi conduce atunci la camera ei. Pe aici.

Cu capătul unui rozariu atârnându-i dintr-un buzunar al fustei voluminoase, i-a condus cu pas iute pe lângă o statuie a sfântului după care fusese numită școala, apoi au urmat-o pe o scară scurtă, continuând pe un coridor cu podeaua uzată, lăsând ecouri în urma pașilor lor.

Călugărița s-a oprit lângă ușa deschisă a camerei nr. 8.

— Aici, a zis ea, introducându-i într-o încăpere aproape sufocată de birouri mici, machete, gadgeturi și tablouri. Doamna Korpi?

Între o măsuță ticsită și tabla albă care se întindea pe un perete au văzut o femeie de vreo treizeci de ani. Versete din Biblie erau scrise pe toți pereții, din tavan atârnau clopoței și peste tot se vedeau lucrări de artă. Îmbrăcată în pantaloni gri și cu un pulover roz, femeia ținea telefonul la ureche și i-a privit scurt când au intrat, ridicând un deget.

— Of, Doamne, rosti ea în telefon. Și el?… Dar altfel e bine?… Când va ajunge acolo?

S-a uitat la ceas, în vreme ce Rivers examina interiorul. Ferestrele, aflate pe un perete, erau decorate cu îngerași decupați și cu zăpadă artificială. Pe peretele opus, lângă o chiuvetă, se găsea un terariu, iar în apropierea ușii, lângă un șir de cârlige, fusese instalat un brăduleț de Crăciun, decorat cu ornamente din hârtie.

Jennifer tocmai își încheia conversația telefonică.

— Sigur că da. Mai am câteva lucruri de terminat, și după aia o să vin,

da… bine. Sigur că da… o să sun înainte… Mersi, Tabby, vorbim mai târziu.

Închise și băgă telefonul în buzunarul pantalonilor.

— Scuze, rosti ea.

— Totu-i în regulă? întrebă sora Rosemarie.

— Așa cred. Sau poate nu. Nimeni nu știe. În mod vădit, femeia era tulburată. Sora mea… Ea era la telefon – Tabitha – a sunat în legătură cu fratele nostru, Gus. Se pare c-a suferit un accident de muncă. Un accident destul de urât – și-a prins mâna într-un fierăstrău. Se crispă, vizibil. Cred că mâna i-a fost afectată, e posibil să fi suferit leziuni ale nervilor și e posibil să-și piardă un deget sau două. Spitalul local îl trimite la un specialist din Seattle, un ortoped. S-a uitat din nou la ceasul montat deasupra ușii. I-am promis c-o să mă duc la el.

— O să-l amintesc în rugăciunile mele, a zis călugărița și a îndreptat instinctiv degetele spre mărgelele rozariului care-i atârna din buzunar, apoi, de parcă și-ar fi amintit care-i era misiunea, a spus: Dânșii sunt detectivii Rivers și Mendoza. Au spus că-i așteptai.

— Da. Korpi privi ceasul de deasupra ușii. Da, îi așteptam.

— Vrei să mai stau? întrebă directoarea.

— Ah, nu… nu, sunt bine, rosti Korpi, deși aducea cu o căprioară prinsă în farurile unui camion ce se apropia rapid.

— Atunci o să fiu în birou.

— Mulțumesc.

Azvârlind o ultimă privire nemulțumită spre detectivi, sora Rosemarie ieși din încăpere și ecoul pașilor ei, ca și zornăitul ușor al rozariului răsunară o vreme pe hol.

— Scuze… a zis Korpi. Ei nu-i place să aibă niciun fel de probleme.

— Nu, nu sunt probleme, o asigură Mendoza.

— Oricum, sunteți de la poliție și pentru sora Rosemarie asta înseamnă probleme. V-ar putea vedea unul dintre părinți. Oh, ce scandal ar ieși! Uitați că am zis asta, adăugă ea repede, se duse la ușă și o închise cu un gest ferm. Îmi cer scuze, sunt puțin…

Nervoasă, gândi Rivers și își aminti că unul dintre firele de păr găsite în dormitorul lui James Cahill aparținea unei brunete. Părul lui Korpi era cu o nuanță mai închisă decât culoarea cafelei cu lapte, iar ochii ei mari erau căprui.

— …distrasă din cauza lui Gus. Vreți să luați loc? arătă ea spre mesele micuțe. Imediat însă, examinând înălțimea de aproape 1,90 în a lui Rivers, continuă: Dacă vreți să luați loc, putem merge în bibliotecă.

— Este foarte bine așa, o liniști bărbatul.

Dorea ca ea să se simtă cât mai destinsă și credea că sala de clasă ar asigura mai multă intimitate.

— În regulă, atunci. Știți, mi se pare ciudat că ați venit să discutăm despre James, iar Gus lucrează pentru James și s-a accidentat și… este o lume mică, ce să mai… Uneori mă gândesc că universul încearcă să-mi spună ceva. Sau poate Dumnezeu, adăugă, parcă amintindu-și că se afla într-o școală parohială.

— Cum așa? întrebă Mendoza.

— Păi, mi se pare straniu, ce să mai! Ați venit acum tocmai din Riggs Crossing ca să puneți întrebări despre James Cahill, iar Gus s-a rănit în atelierul lui chiar înainte să ajungeți aici. Atelierul lui din Riggs Crossing. Adică, ce… mai… coincideeență!

Poate că da, a gândit Rivers, totuși el nu credea prea mult în coincidențe.

— Așadar, ce vreți să știți? s-a repliat Korpi. A revenit la biroul ei și s-a rezemat cu șoldul de el. Ah, da, despre „relația” mea cu James. Schiță cu degetele ghilimele în aer – unghiile ei aveau aceeași nuanță cu puloverul. Dacă vreți să știți adevărul, a fost cea mai mare greșeală din viața mea.

— De ce? a întrebat Mendoza, ținând telefonul în mână, și Rivers avu bănuiala că ea înregistra totul.

Korpi privi către detectivă arcuindu-și o sprânceană.

— L-ați văzut. El este ceea ce Gus numește „un magnet pentru gagicuțe”, ceea ce cred că, de fapt, înseamnă necazuri. Noi doi n-am fost împreună chiar așa mult timp și, în tot cazul, n-a fost o relație exclusivă, cel puțin nu din partea lui. Mereu apăreau femei pe neașteptate. Buzele i se strâmbară într-un rictus disprețuitor. Nu numai că-i mult prea arătos ca să nu-l observi, ci are și bani și… da, știu că-i o prostie, dar are atitudinea aia de băiat rău pe care unele femei o consideră foarte atrăgătoare.

— Asta te-a atras pe dumneata? a insistat Mendoza.

— Nu. A tăcut puțin, apoi a continuat: Sau poate că da. Oftă, clătinând din cap. Realmente, nu știu. Era altfel decât ceilalți bărbați cu care mai ieșisem și, da, atitudinea lui generală de felul „mă doare-n cot” era

revigorantă. Părea mult mai real, știți, însă privind retrospectiv, poate c-am fost manipulată. Oricum, n-a durat prea mult.

— Din cauza Rebeccăi Travers?

Korpi ridică din umeri.

— Poate că ea a fost un simptom, nu cauza. James nu pare genul de bărbat dedicat unei singure femei.

— Cum v-ați cunoscut? întrebă Rivers.

— Le-am povestit deja polițiștilor din Marysville.

— Știu, încuviință Mendoza, dar fă-ne și nouă plăcerea asta.

Korpi a luat de pe birou o minge antistres purpurie, apoi și-a dat seama de gest și a lăsat-o să cadă la loc repede. Mingea ateriză între un teanc de hârtii și unul dintre cele trei pahare de cafea.

— Noi doi ne știam din copilărie, de când taică-meu lucra pentru ai lui și el venea în vizită la noi, apoi ne-am reîntâlnit anul trecut, când Gus s-a angajat la atelierul lui. Pe atunci, credeam că a fost mâna sorții, a recunoscut ea încruntată, dar acum îmi dau seama că n-a fost decât o greșeală mare și prostească. Tonul îi era plin de amărăciune și, probabil simțind asta, a adăugat: Nu-mi doresc decât să se termine totul mai repede. Pur și simplu, detest să fiu implicată.

— Totuși, cum v-ați reîntâlnit?

— Ah… Am crezut că vă e clar. Gus ne-a făcut prezentările. Mă rog, teoretic, ne-a *refăcut* prezentările. Am ieșit toți să bem ceva, iar James și cu mine ne-am înțeles și… știți cum e… una a dus la alta, înainte de-a mă gândi mai bine, am început să avem o relație și, da, am visat că sunt îndrăgostită. După care a apărut Rebecca Travers și – își lovi palmele între ele – pac! Asta a fost. Cum se zice? „S-a terminat înainte să fi început cu adevărat”?

Lui Rivers i se părea că, de fapt, femeia era mai afectată decât recunoștea și a decis să insiste.

— Unde ai fost în seara dispariției lui Megan Travers?

Jennifer Korpi clipi, surprinsă.

— Credeți că am avut vreo legătură cu asta? Serios? Nu Megan a fost cea care ne-a despărțit, ci sora ei – Rebecca. Am crezut că am fost clară acum o secundă. Glasul îi era destul de iritat și pufni dezgustată. În sfârșit… să vă răspund. În seara dispariției lui Megan am fost cu Gus – am cumpărat pizza de la Mario’s și am mâncat-o la el acasă în timp ce ne-am

uitat la meci. Juca Hawks.

Rivers știa că Seahawks avusese meci cu Forty-Niners. Văzuse el însuși cum echipa din Seattle deschisese scorul, dar apoi fusese egalată și învinsă în ultima repriză. Însă Jennifer nu terminase.

— Cum am spus, am povestit deja toate astea poliției din Marysville. Stați așa! Se opri, de parcă își reamintise brusc ceva. Gus nu mi-a confirmat alibiul?

— Ba da, încuviință Mendoza din cap.

— Și-atunci…?

Ridică o mână, ca și cum asta ar fi explicat totul, după care s-a uitat la Rivers, cu o privire care, în mod tacit, îl acuza că era un idiot că nu ajunsese la concluzia ce părea evidentă. Chiar atunci i-a sunat telefonul.

— Scuze, rosti ea, trebuie neapărat să vorbesc.

A răspuns și s-a retras într-un colț al încăperii, întorcându-se cu spatele la detectivi. În timp ce Mendoza n-o scăpa din ochi, Rivers a început să se plimbe prin cameră. S-a apropiat de biroul ei și a văzut un pliculeț cu ceai încă ud într-un pahar cu cafea. Fără să vrea, auzea frânturi din conversație.

— Sunt cu poliția acum… da, chestia aia cu femeia dispărută… cred că destul de repede…

Rivers a văzut mingea antistres și s-a poziționat în așa fel, încât propriul lui corp să joace rolul unui paravan și niciuna dintre femei să nu poată vedea ce face el. Luă apoi iute sfera purpurie de pe birou și o puse în buzunar, după care continuă să se plimbe prin cameră. A ridicat scurt privirea pentru a se convinge că nu existau videocamere de supraveghere – iar presupunerea de mai înainte i s-a confirmat. S-a îndepărtat de lângă ferestre – ploaia stropea geamurile și banda de pe un îngeraș din hârtie începuse să se dezlipească și îi atârna o aripă – trăgând cu urechea la discuția telefonică purtată de Korpi.

— Da, știu… zicea Jennifer, nu va dura mult. După aceea trebuie să mă duc la spital. Gus a suferit un accident… dar cred că va fi bine până la urmă. Acum însă nu mai pot să vorbesc. Da, și eu te iubesc.

Când detectivul a ajuns lângă bradul de Crăciun strâmb, femeia tocmai închidea. Rivers privi șopârla din terariu, care clipea leneș din ochi.

— Scuze, zise Jennifer.

Mendoza se uita pe telefon, iar Rivers s-a strecurat printre măsuțe, până la biroul de la care plecase.

— Trebuia să-l iau eu cu mașina, fiindcă a lui este la reparat, a zis Korpi, apoi, fără să le dea timp să întrebe ceva, a adăugat: Era Harry Sinclaire, prietenul meu. Ne-am cunoscut anul trecut. Ridică puțin bărbia, cu un gest de mândrie – tipic pentru femeia abandonată care însă nu se lasă înfrântă. Ca o ironie a sorții, noi doi ne-am cunoscut pe când eram încă cu James. Harry a cumpărat una dintre căsuțele acelea pe care le construiește James, fiindcă își dorea o cabană la munte. Este un tip grozav, apropo. La Harry mă refer. Și, dacă vreți să știți adevărul, el este cel care m-a ajutat să trec peste dezamăgirea provocată de James.

Era oare adevărat? Chiar trecuse peste dezamăgirea aceea? Ceva din atitudinea ei nu părea tocmai firească pentru o femeie care-și refăcuse viața. Când detectivii intraseră în cameră, ea păruse speriată, totuși asta se mai întâmpla câteodată în prezența poliției. Acum însă devenise aproape sfidătoare. Telefonul îi sună din nou.

— Oh, fir-ar să fie. Iar Tabitha. Probabil cu ceva noutăți despre Gus. Korpi își mușcă buza inferioară. N-am știut că va dura atât de mult.

— Cred că nu mai avem nevoie de altceva, spuse Mendoza. Se uită spre Rivers, care încuviință scurt din cap. Îți mulțumim pentru timpul acordat și, dacă îți amintești orice altceva despre care crezi că ar putea ajuta investigația, sună-ne.

Îi întinse o carte de vizită.

— Cum ziceam, eu nici măcar n-o știu pe Megan.

— Pentru orice eventualitate, zâmbi Mendoza.

— Bine.

Jennifer a aprobat din cap și a răspuns la telefon, în timp ce detectivii ieșeau din cameră. Au străbătut holul, trecând pe lângă statuia încruntată a sfântului Ignatius și pe lângă expresia și mai dură a surorii Rosemarie, care stătea în biroul directoarei. Când i-a zărit, s-a ridicat imediat ca să le descuie ușile și i-a însoțit afară, unde se opriră sub portic. Amurgul hibernal cobora mai devreme, lămpile de securitate din parcare începeau să strălucească, o ploaie persistentă cădea din norii joși, iar Jeepul lor se număra printre puținele vehicule din parcare.

— Sper că ați obținut răspunsurile de care aveați nevoie, rosti călugărița încruntându-se la SUV-ul cu girofar și însemne de poliție.

— Da, e-n regulă, răspunse Mendoza.

Rivers aprobă din cap și adăugă:

— Mulțumim.

Vântul șfichiuia fusta surorii Rosemarie, iar ploaia se auzea gâlgâind prin rigole.

— Anunțați-mă dacă trebuie să vă-ntoarceți.

— Bineînțeles.

Mendoza își ridică gluga scurtei, încercând să ocolească bălțile în timp ce se îndrepta spre Jeep și, după cum i se păru lui Rivers, murmurând în barbă „Vezi să nu”, dar nu putea fi sigur.

După ce se așeză la volan, în timp ce partenera sa își prindea centura de siguranță, o întrebă:

— Ce crezi?

— Nu sunt sigură, recunoscu ea, și catarama centurii țăcăni exact în clipa în care Rivers porni motorul. Totul se verifică. Își mușcă ușor buza inferioară. Nu știu…

— E o coincidență cam mare că fratele ei lucrează pentru James?

— Ea așa pare să creadă.

— Dar…?

Rivers ieși pe stradă și acționă ștergătoarele de parbriz.

— Dar Riggs Crossing este un oraș mic. James Cahill este un angajator important din zonă. Nu-i chiar atât de ciudat.

Detectivul miji ochii, deranjat de farurile mașinilor ce veneau din sensul opus. Ceva din conversația asta îl sâcâia, îi zgândărea un colțișor al creierului, dar nu știa ce anume. Poate că nu neapărat conținutul discuției, ci mai degrabă felul în care ea decursese.

Coti pe un drum principal ce ieșea spre est din oraș. Simțea un regret că nu reușise să rămână câteva minute singur în clasa lui Jennifer Korpi, printre zurgălăi, îngerași din hârtie și versete din Biblie, ca să scotocească în adânc și să găsească orice fel de imagini întunecate ascunse sub veselia Crăciunului. Ceva nu i se părea tocmai în regulă acolo, dar se îndoia că sora Rosemarie, paznicul școlii elementare St. Ignatius, i-ar fi îngăduit să intre sau l-ar fi lăsat singur în clasă, iar prin efracție oricum n-avea intenția s-o facă…

Nu trebuia s-o facă.

Avea în buzunar mingea ei antistres.

CAPITOLUL 32

Willow își adună toate puterile.

După aceea, ținându-și răsuflarea, se strecură prin ușa din spate a casei lui James.

Inima îi bubuia și pulsul i-a luat-o razna când s-a oprit lângă bucătărie, străduindu-se să perceapă orice sunet, cât de mic, orice semn de viață din interiorul cufundat în întuneric. Nu din partea lui James; știa că el era la spital din cauza accidentului suferit de Gus – vestea că bărbatul fusese cât pe-aci să-și piardă mâna se răspândise iute din atelier la han și la pepinieră. Dar oare ce se întâmpla cu câinele?

Mușcându-și ușor buza inferioară, păși silențios pe parchetul din lemn de esență tare. Încă se aștepta ca ciobănescul să apară dintr-un ungher ascuns al casei, totuși nu auzi niciun zgomot de gheare pe podea, niciun mârâit gros și amenințător, ci doar bâzâitul frigiderului și uruitul slab al unei centrale vechi care sufla aer prin conducte.

Se strecură în bucătărie și apoi traversă sufrageria.

Treptat, ochii i se acomodară cu semiîntunericul; prin ferestre pătrundea puțină lumină de la becul de pe veranda din față, conferind interiorului o strălucire spectrală.

Ea avea dreptul să fie aici.

Ceva mai devreme, Willow și antipatica aia de Sophia fuseseră aici ca să facă curățenie – să spele, să frece, să aspire, ba chiar și să schimbe așternuturile. Sophia făcuse pe șefa. O trimisese de colo-colo. Dumnezeule, femeia aia putea fi tare a naibii când dorea! Uneori era amabilă, dar dacă o călcâi pe bombeu, te trezeai în față cu o scorpie. Și era secretoasă. Willow o văzuse cu sora ei, când o adusese cu mașina la serviciu într-o zi, totuși Sophia nu voia niciodată să vorbească despre ea. Cu toate că de obicei era vorbăreață, când era vorba de sora ei se închidea în ea. La fel ca dr. Jekyll și dl. Hyde. Era frumoasă, fără doar și poate, totuși Willow nu putea să înțeleagă ce vedea James la ea. Chiar îi spusese asta Zenei, ceea ce fusese probabil o greșeală, pentru că Zena nu-și ținea niciodată gura și mai ales știa că Willow îl iubea pe James, în curând însă avea s-o știe toată lumea.

Pe Willow o îngrețoșa să fie slugarnică față de Sophia, să-i permită

acesteia s-o conducă și s-o dirijeze, totuși își spunea că era ceva doar temporar. Trebuia, pur și simplu, să aștepte momentul prielnic. În plus, Willow avea un secret. Ea mai fusese în casa asta, ba chiar de câteva ori, dar întotdeauna singură. Întotdeauna când James și câinele erau plecați.

El nu știuse niciodată.

Ea nu dorea decât să petreacă nițel timp singură în dormitorul lui James, să viseze că ar fi iubita lui – ba nu, mai mult decât atât, că ar fi soția lui. Chiar dacă el abia o cunoștea, asta avea să se schimbe, era convinsă de acest lucru.

Asta se va schimba, iubirea mea.

Și, de fapt, ea avusese visul ăsta de mai înainte.

Atât doar că acum apăruse altă problemă. Ea trebuia să se ocupe nu numai de Sophia, ci și de Rebecca Travers. Willow sperase că, întrucât Megan dispăruse, James ar fi putut s-o bage în seamă în cele din urmă, dar efectul fusese cel contrar. Sophia îl sufoca, iar James părea fascinat de Rebecca într-un mod straniu.

Tânăra s-a încruntat la gândul acesta, simțind cum îi vine pe gât un gust amar de la fiere. Sophia lăsase să-i scape că James avusese cândva, pentru foarte scurt timp, o relație cu Rebecca. Oare se culcase cu ea? Probabil. La fel cum încă făcea cu Sophia. Asta o scotea din minți pe Willow, dar își reamintea întruna că Rebecca și Sophia nu erau decât aventuri trecătoare. La fel ca Megan. Odată ce aveau să dispară din peisaj…

Hââârșt.

Inima i-a sărit în gât.

Ce naiba fusese asta?

Așa aproape!

Așa al naibii de aproape!

Încremeni.

Poate c-ar trebui să plece…

Hââârșt!

Din nou zgomotul acela oribil.

Cu inima bubuindu-i sălbatic, a privit peste umăr și…

Hââârșt!

De-a dreptul speriată acum, a tresărit violent, apoi a văzut ramura care se mișca lângă fereastră, frecând geamul.

Oh, Doamne!

Încercă să se calmeze, apoi și-a reluat înaintarea, urcând treptele ce păreau să scârțâie sonor sub fiecare pas. Și dacă se înșelase și de fapt nu era singură aici? Dacă James se întorsese și dusese mașina în garaj – ea nu verificase acolo – iar acum se odihnea în dormitor?

Totuși câinele ar fi simțit-o, și-a reamintit Willow, cu toți nervii încordați la maximum. Nu, nu, ea era singura persoană din casă. Senzația stranie că cineva o privea, că cineva se afla în casă, nu era decât în mintea ei, nu era decât propria-i paranoia la gândul că se furișa aici nepoftită.

Odată ajunsă la etaj, se strecură în camera bărbatului, unde lumina era chiar mai slabă. Câteva frânturi de raze erau filtrate dinspre becul de pe verandă și se reflectau pe zăpada din curte.

Willow își trecu degetele peste pilota de pe patul lui proaspăt înfățat, pe care Sophia insistase să-l facă ea însăși.

Perfect.

Șovăi apoi la căpătâiul patului.

Fă-o. Fă-o acum!

Aproape furioasă, a tras pilota la o parte, dezvelind cearșaful. Din buzunarul din față al bluzei de trening, a scos arma, pistolul lui James, pe care-l luase cu ocazia unei vizite anterioare în sufrageria sa – nu-l furase, ci doar îl împrumutase împreună cu un încărcător pe care-l găsise în alt sertar.

În tot cazul, avea în mod cert un glonț în magazie.

A așezat cu grijă Glockul pe noptieră, apoi și-a dezbrăcat bluza de trening, puloverul și pantalonii de schi, îngăduind aerului rece din dormitor să-i mângâie pielea. Și-a scos după aceea cizmele și ciorapii, apoi, descolăcindu-și părul împletit ca o frânghie pe spate, s-a lăsat să cadă pe pat, întinzându-se pe cearșafurile răcoroase, cearșafurile *lui* și privind tavanul, tavanul *lui,* din această cameră… camera *lui.*

Willow a răsuflat ușurată.

Ce bine era *aici*! Aici, în locul unde se cuvenea să fie.

Și-l imagină pe James alături de ea, mângâindu-i pielea, lunecându-și palmele peste abdomenul și peste sânii ei. Sfârcurile i se întăriră și, pentru a-și spori plăcerea, Willow se întinse după pistol, îl cuprinse în mână și, ținând arătătorul pe trăgaci, își trecu Glockul peste corp. Polimerul răcoros, atât de asemănător cu oțelul, încât atingerea lui se simțea la fel, îi lunecă în sus pe picioare și peste talie. Teamă și poftă carnală, excitare și dorință, toate i-au invadat corpul și a simțit cum sângele îi pulsează în creier.

Broboane de transpirație i-au umplut fruntea și și-a simțit spinarea umedă. S-a întins, și-a lins buzele, imaginându-și senzația provocată de gura lui James, dură și pofticioasă, peste a ei. Răsuflarea i s-a precipitat când s-a unduit din tot corpul și a coborât din nou țeava pistolului pe lângă ombilic.

Închipuindu-și că era cu James… Aproape că-i putea simți gustul, aproape că-l putea simți… ooh!

Când s-a atins acolo, jos, a simțit cum primul spasm de plăcere îi străbate întregul trup.

Apoi următorul…

A lăsat pistolul să-i scape din mână și și-a încleștat degetele în cearșafuri.

— James! a strigat, clocotind de dorință.

Se zvârcolea, iar corpul îi tresărea spasmodic. Iar apoi… iar apoi… iar apoi… iar apoi, amintindu-și că era singură a venit frustrarea.

Lacrimile i-au înțepat ochii.

Ce jalnic!

Smiorcăi puțin, refuzând să plângă.

Gata!

Nu avea să-și îngăduie să mai fie victimă, nu din nou. Niciodată, de acum înainte.

Se rostogoli pe burtă și-și îngropă fața adânc în perna bărbatului, apoi inspiră profund. Totuși nu-i putea simți mirosul. Nici urmă de aftershave sau de mosc masculin. Nimic. Doar parfumul iritant al feței de pernă curate.

Nimic nu mergea azi așa cum trebuia!

Visul ei erotic nu era complet.

Iritată, s-a ridicat în capul oaselor și a observat pe fața de pernă de un alb imaculat un fir de păr care i se rupsese din coadă și se vedea perfect. A vrut să-l culeagă, apoi s-a răzgândit și l-a lăsat acolo.

Așa, ca James să-l găsească.

Sau Sophia?

Sau Rebecca?

Inima ei răzbunătoare se simțea încântată.

Bineînțeles, interesul lui James față de sora lui Megan era trecător, poate simplul rezultat al vreunei nevoi stranii a bărbatului de a o liniști, posibil chiar din cauză că se simțea vinovat de dispariția lui Megan.

În cele din urmă, el avea să revină însă cu picioarele pe pământ.

În cele din urmă, el avea să înțeleagă că îi era sortit să fie împreună cu Willow.

În cele din urmă, își spuse tânăra, avea să fie al ei.

Dar trebuia să fie răbdătoare. Așa cum fusese în cei douăzeci și doi de ani ai săi. Mereu trecută cu vederea, mereu în umbră, niciodată în luminile rampei. Mai ales când sora ei se afla în preajmă. Încă de la naștere, nu fusese niciodată la nivelul ei, nici la fel de isteață, nici la fel de drăgălașă, ori fermecătoare ca…

Nu merge mai departe!

Ridicându-se pe coate, Willow își reaminti că era timpul să plece dacă nu voia să fie prinsă. James putea reveni dintr-o clipă în alta, iar ea ar fi avut probleme mari ca să explice de ce se găsea goală în dormitorul lui.

Asta ar fi distrus totul.

Se aplecă peste marginea patului ca să-și ia hainele, iar în clipa aceea telefonul îi căzu din buzunarul hanoracului. Îl ridică cu un gest automat, pregătindu-se să-l pună la loc, când îi veni o idee.

De ce să nu-i lase o amintire?

Un selfie?

Da!

Fără să se gândească de două ori, se lăsă pe spate în pat și-și aranjă coada astfel încât să cadă peste unul dintre sânii dezgoliți, expunându-și sfielnic un sfârc, doar puțin. După aceea, ridicând bărbia sub unghiul cuvenit, se uită în obiectivul foto și-și făcu câteva fotografii în diverse posturi. Una pe spate; alta pe burtă, privind în spate; apoi doar sânii ei, fără față, ci lăsând să i se vadă doar vârful cozii; alta cu fesele, din nou cu coada; și ultima cu sânii, cu pistolul între ei, cu țeava îndreptată în sus, spre bărbie, cu coada înfășurată pe plăsele. Oh, Doamne! Cât de falică era chestia asta!

Galeria ei foto privată.

Chicoti.

Într-o bună zi – dă, Doamne! – avea să i le arate lui James.

Iar după aceea aveau să facă propriile lor fotografii. Împreună. Poate chiar să se filmeze făcând sex. Willow se înfioră la gândul de a-l filma pe James cu spinarea sa musculoasă asudată, cu ochii fixați asupra ei în vreme ce-i desfăcea picioarele care o doreau și…

Simți cum inima îi bate mai repede înaintea imaginilor acelora, iar părțile intime îi pulsau… mmm.

Oh, iubitule, în curând!

Deocamdată însă avea să țină toate astea numai pentru ea. Unica în care ar fi cutezat să se încreadă era Zena, care îi era colegă de muncă și prietena cea mai bună, dar nu! Nu încă. Zena se schimbase odată cu sarcina și Willow nu era sigură că putea să aibă încredere în ea, în niciun caz cu așa ceva.

I-ar fi putut spune surorii ei, bineînțeles, dar dacă ar fi destăinuit adevărul despre James în seara asta, Willow era sigură că s-ar fi ales cu o prelegere, și Domnul îi era martor că n-avea nevoie de așa ceva. Îi ajungea câte auzise de-a lungul anilor de la sora ei mai mare și mai – bleah! – înțeleaptă. Nu era nevoie să mai treacă încă o dată prin genul acela de tortură.

Pentru o clipită se gândi să rămână aici, în camera lui James, în patul lui, și să-l surprindă, dar o dată în plus, momentul nu era cel mai potrivit. Fără chef, a coborât din pat și a netezit cearșaful, asigurându-se că firul lung de păr era vizibil pe pernă. Dacă cineva ar fi sugerat măcar că ar fi putut să-i aparțină, Willow ar fi negat, după care, dacă s-ar fi dovedit totuși că putea fi al ei, ar fi recunoscut, într-un final, că fusese în dormitorul lui când făcuse curățenie. Asta ar fi explicat totul.

Dar Sophia ar ști adevărul.

— Foarte bine, rosti ea cu glas tare.

Zâmbind, simțind că în sfârșit obținea un avantaj, s-a întins după bluza de trening și…

Scâââârț!

Sunetul venea din afara dormitorului, ca și cum cineva sau *ceva* ar fi fost lângă ușă sau, poate, pe scară.

Cuprinsă de spaimă, Willow a încremenit, ciulind urechile și abia cutezând să respire, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Poate că se înșela în privința zgomotului; poate că era ecoul ramurii aceleia blestemate care se freca de ochiul de la fereastra bucătăriei.

Nu se mai auzea nimic.

Totuși, își simțea stomacul ca un ghem.

Oare toate zgomotele nu fuseseră decât rodul imaginației ei?

Nu! Veneau din *interiorul* casei.

Simțindu-și gâtlejul ca iasca, s-a îmbrăcat iute, fără zgomot, trăgându-și cu grijă cizmele, atentă mereu la orice sunete nelalocul lor.

Pe neașteptate, o lumină intensă pătrunse prin fereastră, dezvelind dormitorul ca în palmă.

Faruri!

Nu... oh, nu!

Apropiindu-se de fereastră cu multă precauție, dintr-o parte, Willow a privit îngrozită cum fasciculele gemene de lumină au trecut mai întâi peste trunchiurile copacilor care mărgineau aleea, ca apoi să măture pătura de zăpadă ce acoperea curtea.

James revenea acasă, Explorerul lui se apropia într-un vuiet!

Fir-ar să fie!

— Nu, nu, nu, murmură ea și trase iute fermoarul cizmelor.

Ieși apoi din odaie, mai îngrijorată de posibilitatea de a fi prinsă de James decât de orice amenințare pe care i s-ar fi năzărit c-o auzise în casă.

Nu dispunea de prea mult timp, probabil că nu suficient. Simțindu-și inima în gât, a coborât scara cât putea de repede. Pe ultima treaptă, a călcat greșit și a alunecat, răsucindu-și glezna.

— Rahat! șuieră Willow.

S-a ridicat, iar durerea i-a săgetat ca un fulger piciorul. A icnit, respirând șuierat printre dinți. Indiferent ce ar fi fost, nu putea fi prinsă. Nu aici!

Hââârșt!

Blestemata de ramură.

Ea trebuia să fie.

Willow își alungă sentimentul oribil care continua s-o sâcâie. Senzația că cineva o privea. Că o urmărea.

Termină cu asta! Sunt numai nervii tăi. Pentru Dumnezeu! Mișcă! James o să ajungă acuși. Și o să aibă cu el câinele ăla idiot.

Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!

Șchiopătând disperată prin bucătărie, reuși să iasă pe ușa din spate, încuind-o repede după ea. Durerea îi ardea piciorul când a străbătut veranda lungă și întunecată, după care coborî o treaptă în magazia de lemne. Aici nu existau ferestre, era beznă totală, pe jos era doar pământ, aerul era uscat și plin de praf și peste tot erau pânze de păianjen.

Mai repede, mai repede!

Împleticindu-se, cu glezna pulsând, Willow se prinse cu o mână de

balustrada din lemn negeluit, cu privirea ațintită asupra ușii din capătul opus al magaziei. O lăsase întredeschisă și prin luftul acela se vedea zăpadă albă.

Perfect.

Dacă ar fi putut să iasă…

Poc!

Fluierul piciorului i se izbi de ceva aflat drept în calea ei.

Un alt soi de durere o străbătu ca un junghi de foc.

Dădu să țipe dar s-a oprit în ultima clipă.

Ce pi…?

Buturuga de tăiat lemne! James o adusese din pădure și o folosea ca să facă scurtături și surcele pe ea. În partea ei superioară era înfipt un topor.

A simțit că i se taie răsuflarea. Auzea mugetul unui motor puternic, semn că Explorerul lui James continua să se apropie.

Lacrimile i-au invadat ochii.

Nu putea îngădui să fie găsită.

Nu acum. Ar fi distrus totul!

Șchiopătând și bâjbâind cu brațele întinse înainte prin beznă, ca să evite să se mai ciocnească de ceva, ajunse la ușă și o deschise larg.

Aerul rece o izbi în față.

Willow l-a ignorat și a început să alerge, lunecând și împleticindu-se. Durerea era insuportabilă și, proferând blesteme în minte, a ajuns la livadă, urmând poteca pe care și-o deschisese mai devreme, în timp ce ramurile despuiate de frunze îi biciuiau fața.

Razele puternice ale farurilor baleiară peste clădiri.

Tânăra se lipi de peretele îndepărtat al unei barăci pentru echipamente. Cu inima bătându-i în urechi ca un ciocan, se ruga în gând să nu fie prinsă.

Baraca se afla la mai puțin de cincisprezece metri de garaj!

Panicată, s-a uitat după altă rută de evadare, cercetând împrejurimile.

Dumnezeule, oare văzuse o mișcare în gardul viu de tuia?

O umbră care n-avea ce căuta înapoia casei pompelor?

Inima i se opri pentru o clipă.

Nu este nimic. Doar imaginația ta.

Totuși, ramurile încărcate de zăpadă au părut că se mișcă puțin, ca și cum cineva s-ar fi deplasat pe acolo.

Willow își simțea gura complet uscată.

Termină! Dacă trebuie să-ți faci griji, fă-ți griji în legătură cu James.

Între timp, Explorerul, cu cauciucurile scrâșnind pe zăpadă, a ajuns în capătul aleii și a virat, inundând cu lumina intensă a farurilor fațada fermei și a garajului.

Aproape paralizată de spaimă, Willow a scos un urlet în gând. Piciorul o durea, probabil că lăsase și o dâră de sânge în zăpadă… N-avea ce să mai facă în privința asta. Trebuia s-o șteargă urgent de aici.

Înainte ca James…

Ușa garajului, separat de casă, s-a ridicat cu un huruit, iar dinăuntru s-a revărsat lumina.

Tânăra nu mai cuteza practic să răsufle.

James își duse SUV-ul înăuntru și opri motorul.

Willow se apropie tiptil de colțul barăcii și trase cu ochiul, cu grijă.

Auzi portiera Explorerului deschizându-se, apoi închizându-se cu un bufnet surd.

Inima i-o luase razna și, în clipa în care bărbatul a ieșit din garaj, Willow și-a mușcat buzele, simțind că i se oprește răsuflarea. Cât de înalt și cât de chipeș era! James a traversat curtea și s-a apropiat de treptele din fața casei.

Câinele sărise și el din Ford, rupând-o la fugă în curtea din față, iar acum descria cercuri nebunești în zăpadă, în timp ce ușa garajului rula în jos, până când atinse solul cu o zdrăngănitură.

Willow își îngădui să respire prudent. În câteva minute avea să se poată furișa de aici în întuneric și…

Trosc!

Ce-a fost asta?

Trosnetul sec se auzise din spatele barăcii.

Cu gâtul uscat de spaimă, cercetă prin beznă locul, apoi își mută privirea spre rândurile de brazi ce se întindeau în partea opusă, în afara curții.

Nimic.

Atunci ce naiba fusese zgomotul ăla?

Un animal? Un coiot? Un lup? O pumă?

Sau zgomotul fusese produs de un om? Cineva care călcase pe o crenguță uscată?

Din curtea din față, câinele schelălăi slab.

Nu!

Willow își mută din nou atenția spre casă.

La zece metri mai încolo, ciobănescul privea drept spre ea, cu ochii ațintiți spre colțul barăcii după care era ascunsă.

Urechile lui întunecate erau ciulite și aplecate în față, botul se ridicase în aer, iar ochii păreau că-i fixează pe ai ei.

Oh, Doamne…

Pleacă! Pleacă odată!

Iisuse Hristoase, era înconjurată!

Lui Willow i s-a părut că inima stă să-i sară din piept.

Ciobănescul începu să scheaune mai tare, înaintând încet, cu coada mult lăsată.

Willow simți un gol imens în stomac.

Oricum, chiar dacă glezna nu i-ar fi pulsat și tibia lovită n-ar fi ars-o ca un foc, tot n-ar fi putut alerga mai repede decât câinele. Și unde ar fi putut să fugă? Înapoi, spre pericolul care pândea îndărătul copacilor?

Te rog, cuțule, te rog, lasă-mă!

Încercă să se retragă, să se ascundă cumva.

Prea târziu!

Câinele a țâșnit.

Mârâind și dezvelindu-și colții, venea în goană drept spre ea.

Nu! Nu! Nu!

Willow s-a proptit zdravăn în picioare.

Dintr-odată, un fluierat ascuțit a sfâșiat noaptea.

Urmat de o comandă răstită:

— Ralph! Aici!

Tânăra aștepta, tremurând, ca pironită locului.

— Lasă în pace nenorocitele alea de veverițe, ai auzit? îi ordonă James.

Câinele continua să scheaune, dar încetă să mai dea ocol barăcii.

— Aici!

De data asta, mai tare. Mai autoritar.

Oh, te rog…

Ea aștepta în continuare.

Nimic.

Înghiți nodul uriaș care i se pusese în gât în timp ce privea de după colțul barăcii.

James era pe verandă, iar în lumina slabă a singurului bec de acolo,

trupul lui înalt se distingea doar ca o siluetă.

— Am zis să vii imediat! E ger afară.

Willow se retrase.

Câinele mai scheună o dată, rugător.

— Am zis să le lași în pace! a poruncit bărbatul cu glas ferm.

Inima lui Willow bătea atât de rapid, încât se mira cum de nu-i zboară din piept. Transpirația provocată de spaimă i se răcea pe față. Ce-ar fi făcut, s-a întrebat, dacă James ar fi decis să investigheze motivul comportamentului ciudat al câinelui său? Dacă ar fi venit încoace chiar acum, și ea ar fi trebuit să se explice? În cazul în care i-ar fi spus că se întorsese să verifice niște chestii după ce ea și Sophia aranjaseră casă, oare el ar fi crezut-o? Pentru o secundă, a strâns puternic din ochi, dar imediat a auzit mai întâi zornăit de chei, apoi scârțâitul unei uși care se deschidea.

După care, mai încet, peste scheunatul frustrat al ciobănescului, glasul lui James:

— Așa, băiatu'. Hai în casă acum. Ce-i cu tine?

Ușa se închise cu un bufnet slab.

Oh, slavă cerului!

Willow se rezemă cu toată greutatea corpului de scândurile negeluite ale peretelui barăcii.

Tâmplele îi zvâcneau. A răsuflat adânc… Totuși, nu mai putea să întârzie aici nici măcar o secundă. Era prea periculos. A aruncat o privire neliniștită în spate, spre șirul de copaci, dar nu zări nimic, și a privit din nou înspre casă. Înăuntru, James aprindea lămpile. Petice de lumină caldă se reflectau pe zăpadă dinspre ferestre.

Du-te!

Adunându-și tot curajul, traversă în fugă, șchiopătând, parcarea, până la alee. Trecu prin gardul viu, apoi sări cu greutate alt gard, simțind cum piciorul îi pulsa dureros. După ce a ajuns de partea cealaltă, a mers tot șontâcăit în lungul potecii înghețate, paralelă cu aleea de acces a mașinilor spre casa lui James, urmând făgașele gemene ce duceau de la drumul de țară la atelierul unde erau construite căsuțele. Ea își lăsase mașina de cealaltă parte a hanului. Dacă ar fi putut ajunge acolo… A aruncat o privire peste umăr ca să se asigure că nu era urmărită.

Peisajul înzăpezit, pustiu, avea un aspect fantomatic, sinistru.

Willow era singură… așa cum fusese aproape toată viața.

A continuat să șchioapete pe potecă până când, în cele din urmă, a zărit în depărtare hotelul și cafeneaua, cu luminițele de Crăciun sclipind, cu clienții continuând să caute bradul perfect, deși de acum era jumătatea lunii decembrie. Dumnezeule, gândi tânăra în timp ce traversa parcarea din fața hotelului, dacă ea ar fi avut un soț și o familie, imediat după ce ar fi spălat ultimele vase de la Thanksgiving s-ar fi dus la pepiniera cea mai apropiată, ar fi cumpărat un brăduț și l-ar fi decorat, ca să prelungească sezonul sărbătorilor.

Nu „dacă”, Willow, ci „când”. Nu uita asta. Când tu și James veți fi căsătoriți și veți avea copii…

Își zări mașina acolo unde o lăsase și simți un val de ușurare.

Scăpase!

În ciuda voyeurului fantomatic și a câinelui nervos.

Nimeni n-avea să știe niciodată.

Aproape că a zâmbit.

Avea să se ducă acasă, să facă o baie fierbinte, poate chiar să bea un pahar de vin, și să pretindă că nu fusese niciodată singură în casa lui James, că nu se întinsese niciodată pe așternutul lui, în patul lui, în dormitorul lui, că nu-i luase niciodată pistolul și…

Pistolul!

De ce nu-i simțea greutatea în hanorac?

Oh, nu, nu, nu… A băgat mâna în buzunar, cheia de la casa lui James și telefonul erau acolo, dar pistolul…?

Neliniștea a reapărut brusc.

Silindu-se să se calmeze, și-a mai verificat buzunarele de două ori.

Nimic.

Glockul nu era nicăieri.

Simțea cum îi îngheață sângele în vene.

Oare nu-l luase? Sau îl scăpase atunci când ratase ultima treaptă a scării?

Nu contează. Tu pleacă de aici. Oricum, e arma lui.

Era posibil ca James să creadă că-l rătăcise pe undeva și că ea și Sophia îl găsiseră și-l lăsaseră, își spuse, grăbindu-se către mașină. Avea să-i explice Sophiei că se-ntorsese și-l pusese…

Ești nebună? Glasul acela aspru și sâcâitor care-i tot umbla prin minte a reapărut brusc. *Și poliția a căutat pistolul ăla. Iar acum poartă amprentele tale. Cum o să explici asta?*

Evident, n-ar fi putut explica.
S-a așezat la volan și a privit în oglinda retrovizoare.
Doi ochi rotunzi și îngrijorați i-au întors privirea.
A pornit motorul, dar glasul din mintea ei nu voia să-i dea pace.
— Recunoaște, Willow, ai încurcat-o! a sunat acesta sarcastic.

CAPITOLUL 33

Sophia și-a prins iute părul în coc și s-a încruntat la reflexia ei din oglinda băii.

James se îndepărta de ea.

Nu putea să-nțeleagă asta.

Dar o simțea, așa cum simți nisipul care-ți fuge de sub tălpi atunci când valul se retrage spre larg. James Cahill o părăsea.

Porni dușul cu un gest furios. Crezuse, prostește, că interesul bărbatului față de ea începuse să se diminueze după dispariția lui Megan, că motivul era sentimentul de vinovăție, de fapt însă nu era așa. Nu, nu. Nu era deloc așa. Schimbarea reală în sentimentele lui sosise atunci când Rebecca reapăruse în viața sa.

Ca să-și caute sora.

Da, cum să nu!

De parcă ei i-ar fi păsat vreun pic de Megan.

Ce glumă proastă!

Nu era suficient de neplăcut că Willow trebuia să aibă de-a face cu o soră care-i sucise capul lui James, ci și cu a doua? Pur și simplu, nu era drept!

Baia începea să se umple cu aburi, așa că Sophia a pornit ventilatorul, dar nu auzi nimic. Nici cel mai mic bâzâit. Nu era totuși o mare surpriză. Se alegea praful de apartamentul ăsta, iar bufnița aia bătrână de Phoebe Matrix era prea leneșă și prea lacomă ca să repare ceva. Ai fi crezut că, fiind proprietara complexului, nu doar administrator, Phoebe ar fi putut acorda mai multă grijă reparațiilor, însă nu era așa. Băbătia petrecea ore și zile întregi uitându-se pe fereastră, spionându-și chiriașii, atunci când nu-și răsfăța cățelul ăla care lătra întruna sau când nu se plângea de bolile ei: un genunchi șubred, artrită la șold, diabet și alergia ei la arahide, care putea deveni letală. De parcă i-ar fi păsat cuiva.

Și-a scos puloverul și sutienul, apoi și-a dat jos blugii mulați și lenjeria intimă.

Intră în cabina de duș, doar cât o cabină telefonică de mare, cu panourile din sticlă pătate. Sub jetul anemic de apă, adus prin țevile care gemeau, și-a curățat cu atenție machiajul de pe față, până la linia de demarcație a

părului, sub bărbie și pe gât.

Se gândi din nou la James, simțindu-se instantaneu iritată de faptul că-l lăsase să-i scape printre degete. El era „acela” – singurul! Nu doar faptul că era inteligent și sexy, ci faptul că era bogat. Deși nu moștenise deocamdată averea pe care urma s-o primească, se bucura de banii obținuți din toate afacerile sale. Sophia o știa. Verificase.

Și odată ce avea să moștenească…

S-a săpunit, apoi s-a clătit și a închis dușul, ieșind în baia plină de aburi. După ce a șters oglinda, a întredeschis ușa și, pe măsură ce baia se golea de aburi, aerul rece îi făcea pielea ca de găină pe tot corpul. Își lăsă părul să-i cadă pe umeri, acoperindu-i pistruii de pe gât, după care luă halatul de baie din cârligul de pe ușa veche a băii și-l îmbrăcă, iar țesătura groasă de prosop alb îi absorbi picăturile rămase pe piele.

Strânse din maxilare. Ea făcuse dragoste cu James, se străduise din răsputeri să fie sexy și dulce și… of, pur și simplu, nu mergea!

Totuși, Sophia avea un plan…

A coborât decisă s-o sune pe Julia.

Sora ei avea să știe ce trebuia făcut.

Ea știa întotdeauna.

Totuși, Julia n-avea să facă altceva decât s-o avertizeze să nu se descurajeze.

Ei bine, era prea târziu pentru asta!

Julia avea să-i reamintească Sophiei cât de importantă era miza emoțională și că trebuia să fie calmă și detașată.

De parcă ar fi putut!

Strângându-și bine cordonul în jurul taliei, o sună pe Julia pe apelare rapidă. Abia atunci văzu data pe display-ul telefonului și surâse în barbă. Mai erau numai două săptămâni până la Crăciun…

A simțit un fior cald de anticipare… Și-a mângâiat abdomenul cu degetele, peste țesătura moale de prosop.

Lucrurile aveau să se schimbe.

* * *

Willow ajunse acasă. Cu glezna și fluierul piciorului zvâcnindu-i de durere, sui treptele scârțâitoare ale scării exterioare către apartamentul ei micuț. Parterul era pustiu, brutăria care existase aici dăduse faliment. Sweet Scents trăsese obloanele de mai bine de un an; cuptoarele, mesele, scaunele

și tejgheaua se acopereau de praf, iar în vitrina murdară anunțul DE ÎNCHIRIAT se decolora.

Ea ar fi trebuit să se mute de aici.

Deși era mult zgomot de la brutărie – brutăreasa sosea cu mult înainte de crăpatul zorilor și începea să zăngănească recipiente, punea radio pe un post cu muzică clasică, iar toate zgomotele suiau prin ventilație – ei îi plăcuse. Datorită aromelor de pâine proaspăt coaptă și de prăjituri, de drojdie, scorțișoară și cafea, care pluteau în locuința ei sărăcăcios mobilată, tânăra se simțise ca și când ar fi făcut parte dintr-un întreg mai mare și valoros. La aproape orice oră, Willow putea intra în brutărie prin ușa din spate, unde era salutată de brutăreasă. Elsa Nottingham era o văduvă dolofană și rotundă la față, care purta veșnic un șorț prăfuit de faină și nu uita niciodată să-i păstreze lui Willow o brioșă sau o prăjiturică de la o zi la alta, pe care i le întindea veselă și însoțite de sfaturi de bunicuță, pe care însă ea le ignorase întotdeauna.

Numai că zilele acelea apuseseră de mult și în iarna asta locuința lui Willow era mohorâtă și rece, păturile ei erau subțiri, radiatorul era insuficient și, de altfel, toată clădirea avea aerul unui loc pustiu și uitat de lume.

În prezent, era singură în clădire, celălalt apartament, care fusese ocupat de un bătrân, era de mai bine de șase luni gol, astfel încât Willow era unica persoană în aproape patru sute cincizeci de metri pătrați de construcție neglijată.

Una peste alta, era deprimant.

Dar asta avea să se schimbe.

Odată ce James avea să-și dea seama…

Oh, Doamne – și pistolul? Dacă el găsea Glockul în dormitor…

A alungat furioasă gândul acela și a descuiat ușa.

Imediat ce a intrat a pornit radiatorul și abia apoi a început să se dezbrace, aruncând hainele în coșul pentru rufe murdare din baie.

Glezna îi era deja umflată și se învinețea rapid, iar sângele făcuse crustă pe julitura de pe fluierul piciorului. Curăță locul, decise că nu era nimic grav, după care aplică loțiune antiseptică și un plasture. În dulăpiorul de medicamente, a găsit un flacon aproape gol de Tylenol și a înghițit fără apă ultimele două capsule. După aceea, tacticos, și-a îmbrăcat pijamaua de flanel pe care o cumpărase de atâția ani, încât imprimeurile cu pudeli

francezi roz și turnuri Eiffel gri aproape că nu se mai distingeau.

Paris.

Orașul Luminilor.

Oare avea să ajungă vreodată acolo?

Bineînțeles! Avea s-o ducă James.

Poate în luna lor de miere.

Simțindu-se ceva mai bine, Willow a aprins luminițele de pe brăduțul artificial, și-a preparat o ceașcă cu ceai de plante și, așezată în fața televizorului vechi, în timp ce sorbea din ceai a început să schimbe posturile. Rămase până la urmă pe un canal de filme, care difuza o comedie romantică banală. După aceea s-a urcat în patul dublu pe care-l avea de la vârsta de opt ani și s-a rezemat cu spatele de perne. Îndată ce comedia s-a terminat, a trecut pe canalul care difuza pelicule sentimentale de Crăciun pentru familie, pline de paiete și de speranțe, în care cei răi erau întotdeauna pedepsiți, iar eroul și eroina erau sortiți să găsească fericire, iar viața lor să fie un veșnic Crăciun…

S-a lăsat atrasă în lumea filmelor, unul după altul, așa că a stins televizorul abia după ora 1 noaptea. Îi venea însă greu să adoarmă. Ascultând vântul, a rămas apoi cu privirile în tavan și, răsucindu-și inelul de pe deget – inelul de logodnă al mamei ei, cu diamantul său micuț și scânteietor –, a reînceput să țeasă la visul ei cu James, cu care era măritată și urma să facă cu el Crăciunul la ferma pe care ea avea s-o decoreze de sus până jos.

Zâmbind la gândul acesta, începu să moțăie și până la urmă fu cuprinsă de somn. În noaptea asta avea să-l viseze pe James și să se gândească la mâinile lui mari pe pielea ei.

— În curând, iubire, murmură ea înainte de a adormi.

Somnul o purtă într-un loc fericit, lipsit de griji, atât de sigur, încât nu auzi pașii pe treptele exterioare și nu se trezi când încuietoarea era forțată cu grijă, iar intrusul se strecură înăuntru. Willow era atât de adâncită în vis, încât abia dacă s-a mișcat când țeava pistolului s-a lipit de tâmpla ei dreaptă.

Bang!

Totul se termină într-o secundă.

O apăsare scurtă pe trăgaci.

Corpul lui Willow tresări ca al unei marionete.

Și apoi n-a mai fost nimic.

* * *

Lui James nu-i plăcea.

Casa lui… totul era curat și sclipitor de lustruit.

Își aruncă cheile și portofelul pe o masă de lângă ușă și examină vestibulul de la intrare, apoi trase cu ochiul în living, unde toate revistele fuseseră puse în suportul lor, nu exista niciun fir de praf și papucii îi erau aliniați perfect lângă șemineul unde încă se întrezărea vag urma petei de sânge.

Urmat de Ralph, se duse la bucătărie, unde își scoase scurta cu mai puțină dificultate decât cu patru zile în urmă și o agăță, alături de pălărie, în cuierul de lângă ușa spre veranda din spate.

Deși fusese de acord ca Sophia să facă curățenie și ordine, femeia nu-l așteptase s-o ajute, așa cum sugerase el. Acționase pe la spatele lui când el era la muncă, deși s-ar fi putut aștepta ca el să ajungă acasă mai devreme.

Cine ar fi putut prezice accidentul din atelier?

Poate Leon, care credea că era posibil ca Gus să fi înscenat totul.

Și Bobby, care avea propriile lui bănuieli.

Knowlton venise și el la spital ca să-l ia pe James, să-l aducă înapoi la atelier. În timp ce șofa, cu țigara între buze, Bobby îl avertizase:

— Ți-aș zice să-l concediezi naibii pe Jardine, dar asta n-ar da prea bine chiar acum, fiindcă e-n spital și tot restul, și fiindcă țipă-n gura mare că vrea să te dea-n judecată. Să știi însă că s-a cam lăsat pe tânjală. Știai că azi a venit mai târziu? Părea obosit rău de tot, de parcă ar fi băut toată noaptea sau așa ceva.

Intrând pe drumul spre atelier, Bobby îi aruncase lui James o privire atotștiutoare.

— Și nu-i nici prima oară. Dar… Strânsese din umeri, iar fumul țigării se învolburase în jurul său în cabina bătrânei camionete Silverado. Ținând seama de toate, nu-i poți face vânt. Nu acum. Iisuse, ce mai idiot! Majoritatea oamenilor sunt mai atenți decât el în jurul unor mașini care au discuri tăietoare. E ca și cum ori ar fi vrut să se sinucidă, ori ar fi vrut să te dea-n judecată și să-ncaseze pensie de handicap sau mai știu eu ce. Strivind în scrumieră mucul țigării Marlboro, încheiase: Cum am zis, dacă aș fi în locul tău, dar nu sunt, aș profita de prima ocazie să-i fac vânt.

Acum era prea târziu pentru asta, gândi James. Discul tăietor de gresie

trecuse prin mâna lui Gus Jardine, rupând mușchi și tendoane și aproape retezându-i două degete, care era posibil să fie amputate; se vorbea, de asemenea, despre leziuni ale nervilor.

Un coșmar.

Și un accident care ar fi putut să fie evitat dacă Jardine ar fi respectat măsurile de protecție a muncii, care nu numai că erau scrise în regulament, ci erau și afișate la toate posturile de lucru, și care erau pur și simplu de bun simț.

În mod cert însă el nu se autoaccidentase premeditat, așa cum sugerase Leon. Ce nebun ar fi riscat să facă asta cu un disc tăietor ca de flex?

James înjură în barbă, apoi umplu vasul cu apă al lui Ralph, deschise o cutie de hrană pentru câini, adăugă câteva cronțănele dintr-un recipient de pe tejghea și puse cutia pe veranda din spate.

Înainte să fi fost dus în sala de operații, Jardine țipase în gura mare că-l va acționa în judecată pe Cahill. Gus nu fusese concentrat asupra rănii și operației, ci asupra unui proces, și părea gata să meargă până-n pânzele albe pentru a-l face să plătească.

James nu putea să nu se gândească la faptul că aici nu era în joc doar accidentul în sine, că Gus era iritat de despărțirea dintre James și Jennifer, care se petrecuse însă de ceva vreme. Nu putea totuși să neglijeze acest aspect.

Revenit în living, a văzut că pe sofa fuseseră plasate strategic perne. De cealaltă parte a scării, flori proaspete erau într-o vază pe masa din sufragerie, sticle noi cu scotchul lui favorit străluceau pe servantă, iar geamurile ferestrelor erau mai curate decât fuseseră în ultimele luni.

Se gândi că ar fi trebuit să fie recunoscător, totuși Sophia era prea insistentă sub masca ajutorului pe care i-l dădea.

Era sufocantă.

Și trebuia să-i pună capăt.

În ciuda episoadelor de sex.

Care, trebuia să recunoască, erau excelente.

Atât doar că… nițel fără suflet. Cel puțin pentru el.

Sau se autojustifica? Din cauza Rebeccăi?

Începuse să-l doară capul când a urcat scara, al cărei covoraș fusese recent aspirat și a cărei balustradă strălucea. A strâns din fălci când a văzut că și la etaj erau vizibile aceleași transformări ca la parter, în dormitor,

patul era făcut, praful fusese șters, ba până și toate obiectele din baie sclipeau așa cum nu le mai văzuse de când se mutase aici.

Și-a trecut un deget peste rama superioară a televizorului și nu a găsit nicio urmă de praf.

Totul părea ca o pereche nouă de pantofi de gală, impecabil lustruiri, dar prea strâmți, când el nu dorea decât niște papuci confortabili și deja purtați. Deschizând dulapul, își găsi cămășile aranjate după culoare, pantalonii ordonați la fel, pantofii în rânduri perfecte și lustruiți.

Asta – organizarea în dulap – era ceva ce Rebecca n-ar fi făcut niciodată.

Iat-o că apăruse din nou. Îi invada gândurile. Îl determina să facă comparații. Rebecca era sursa iritării lui față de Sophia. Nu doar faptul că Sophia era insistentă, ci faptul că Rebecca nu insista deloc. Mai mult chiar, ea părea să-l creadă ca fiind de cea mai joasă speță existentă pe Pământ.

Poate că așa și era.

Furios, James aruncă perna de pe scaunul de lângă dulap, după care își scoase cizmele. Umărul îl înțepă puțin, dar îl ignoră și coborî la parter. În sufragerie, deschise o sticlă de scotch și-și turnă o porție zdravănă.

Ralph se instalase deja în patul lui când James a luat telecomanda și a deschis televizorul. Sorbind fără grabă, a început să treacă de pe un canal pe altul, căutând noutăți sportive. În loc de așa ceva, zări chipul lui Megan. Se opri și, văzându-i imaginea zâmbitoare, stomacul i s-a contractat într-un spasm și a simțit că lumea se prăbușește peste el: ochi albaștri scânteietori, buze întredeschise, sclipiri de raze de soare în părul șaten.

În apartamentul ei, bărbatul văzuse exact fotografia asta.

— …dacă cineva a văzut-o pe Megan Travers sau are informații despre locul unde se află, vă rugăm să contactați Departamentul Șerifului din Ținutul Riggs, rostea un glas de femeie în timp ce numărul de telefon al departamentului respectiv era afișat pe ecran sub poza lui Megan.

Lui James îi tresări puțin inima la vederea femeii care-i sucise capul; cândva, el crezuse că s-ar putea îndrăgosti de ea.

În fotografie, părul ei era mai drept decât și-l reamintea, pistruii îi erau ascunși sub fard iar ochii îi erau la fel de luminoși ca întotdeauna.

Unde naiba era Megan? Ce se întâmplase după ce plecase exact din încăperea asta? James fusese atras de ea fiindcă o crezuse mai amatoare de distracție și mai veselă decât Rebecca, ale cărei sclipiri din ochi sugerau plăceri mai întunecate. Iar el – prostul naibii! – fusese mișcat, în mod

stupid. Pe când Rebecca era fermă și nemișcată ca o stâncă, Megan era în permanentă mișcare, un puzzle pe care el îl găsise misterios. În scurt timp însă aflase că spiritul acela liber și mereu schimbător putea să involueze cu ușurință în nestatornicie și răutate.

Cu un gest absent, își atinse cicatricile de sub barbă. Memento-uri constante ale temperamentului lui Megan. Când fotografia dispăru de pe ecran și o femeie de vreo douăzeci de ani cu chip ascuțit începu să prezinte buletinul meteo, James a închis sonorul. Apoi și-a îndreptat privirea spre șemineul întunecat. Pe un colț încă mai era vizibilă urma unei pete de sânge decolorate, pe care Sophia nu reușise s-o elimine.

Inițial, el crezuse că dispariția lui Megan fusese o farsă, o cale prin care femeia să poată reveni la el. Îi putea auzi vocea acum de parcă ar fi fost în aceeași cameră.

Vezi cum e viața dacă am plecat? Nu-i prea grozav, este? Dar dacă aș fi moartă? Cum te-ai simți atunci?

Moartă.

Cuvântul cu care nu dorise să se confrunte părea că atârnă în aer.

Trecuse totuși atât de mult timp de când Megan dispăruse, încât era momentul s-o facă.

Își termină restul scotchului dintr-o înghițitură, stinse televizorul și refuză să mai speculeze despre soarta ei. Nimeni nu știa ce i se întâmplase. Cu alt pahar la îndemână, a petrecut apoi câteva ore la computerul pe care poliția i-l sechestrase atâta vreme, încercând să se cufunde în muncă.

Avea de examinat proiecte pentru căsuțe viitoare, ba chiar și o propunere din partea unui contractor care-l dorea partener la clădiri mai mari din zonă… Sau, cel puțin, fusese interesat *înainte* ca Megan să dispară iar James să devină persoana non grata. Notorietatea lui creștea – el observase asta atât în spital, când fusese în camera de gardă, cât și ulterior, când cumpărase o pizza. Făcuse comanda prin telefon, dar când sosise s-o ridice de la tejghea, zărise privirile piezișe ale clienților de la puținele mese din pizzerie, oameni care-l recunoscuseră și care imediat se întorseseră, temându-se să-i întâlnească ochii. Dacă altă dată fusese răsfățatul Riggs Crossingului, un angajator important din zonă, un bărbat despre care se știa că făcea donații generoase pentru multe cauze caritabile, acum era considerat otrăvitor sau cel puțin periculos.

Acesta era un oraș mic. El avea nevoie de relații bune și de încrederea

rezidenților.

James se întrebă dacă modul cel mai bun de a combate publicitatea negativă și speculațiile era să le confrunte direct. Să stea de vorbă cu unul dintre reporterii care-l urmărise cu insistență și să-i spună totul din punctul lui de vedere.

Sorbi din al doilea scotch. Decise să aștepte până după ce avea să-l sune Rowdy – cel pe care James se bizuia să-i dovedească nevinovăția.

Sau nu... Nu uita că nu ești sută la sută sigur despre cele întâmplate în seara aceea.

Răpăind cu degetele pe masă, a încercat să alunge ideea sâcâitoare că era posibil ca vina să-i aparțină cumva lui – dacă nu direct, cel puțin indirect.

— La naiba!

Și-a împins scaunul înapoi, s-a ridicat și a intrat în bucătărie. A terminat ce mai era în pahar, după care l-a pus în chiuveta strălucitoare.

El nu avea nimic de ascuns. Avea să-i telefoneze unui reporter și să-i spună varianta lui despre caz – și la naiba cu consecințele! Scoase telefonul din buzunarul de la spate al blugilor și derulă iute prin apelurile la care nu răspunsese. Ultimul reprezentant mass-media care-i lăsase un mesaj fusese Charity Spritz, reportera pe care aproape c-o aruncase de pe verandă. Ea era o localnică. Ea avea s-o facă.

Era după ora 22, dar femeia, în mod cert, avea să saliveze ascultându-i relatarea.

— Azi e ziua ta norocoasă, a mormăit James tastând numărul. Apelul lui se duse direct în căsuța vocală.

Nu dorea să lase un mesaj, așa că a închis. Căzu pe gânduri. Putea să încerce din nou mâine dimineață. Dacă nu se răzgândea până atunci. Poate că, între timp, avea să apară Megan. Sau poate că, între timp, îl va suna Rebecca.

Și poate că, între timp, avea să vină Paștele cailor.

Telefonul i-a țârâit pe când încă îl ținea în mână. S-a uitat la display. Nu era Charity Spritz, așa cum se așteptase, ci Sophia.

Involuntar, strânse din maxilare. Nu voia să vorbească cu ea. Nu era sigur că mai dorea s-o vadă vreodată. Era timpul să pună capăt acestei relații. Ba chiar, timpul respectiv trecuse de mult.

A răspuns totuși la telefon, dar n-a apucat să scoată vreun cuvânt, fiindcă Sophia a întrebat:

— Ești acasă, da? Vin acolo.
— Da, sunt acasă, dar nu cred că asta-i…
— Am pornit.
— Nu, Sophia, nu veni.
Era însă prea târziu. Ea închisese deja.

CAPITOLUL 34

— Mi-am gândit că ar putea fi de folos, se auzi glasul Rebeccăi Travers în telefon.

Ținând telefonul între ureche și umăr, cu o pungă de băcănie într-o mână, Rivers a deschis cu mâna cealaltă ușa apartamentului său și a intrat.

Rebecca îl sunase ca să-i spună că dorea să susțină o conferință de presă televizată, în cadrul căreia să facă un apel pentru revenirea lui Megan. Și, continuase ea, familia ei era dispusă să ofere o recompensă pentru informații care ar fi dus la revenirea în siguranță a surorii sale. Deoarece ancheta nu mai înaintase, Rivers era de acord, deși știa prea bine ce bătăi de cap aveau să apară când urmau să sosească toate ponturile false și trebuia să le verifice pe toate. Era remarcabil cum câteva sute de dolari dezlegau limbile oamenilor, iar Rebecca oferea cinci mii de dolari. Suma aceea ar fi putut determina pe cineva să contribuie cu ceva util, totuși Rivers n-ar fi mizat pe asta.

— Bine, a încuviințat el, o să aranjez cu ofițerul nostru de presă, care va lua legătura cu dumneata.

— Mulțumesc.

Detectivul închise și lăsă punga de hârtie pe blatul de lângă frigider, iar sticlele de bere dinăuntru zornăiră, gata să se răstoarne.

— Ușurel, zise el și scoase o sticlă, după care le puse în frigider pe celelalte cinci și sucul de portocale.

După ce-și dezbrăcă scurta, deschise berea și desfăcu ambalajul unui sandviș luat tot din pungă. Examină conținutul – era cu șuncă – îi mai adăugă muștar, apoi o sună pe Roxy O'Grady și-i lăsă un mesaj care includea rugămintea Rebeccăi Travers și numărul ei de telefon.

Abia după aceea a mușcat din sandviș, a înghițit și a tras un gât lung din sticla de Heineken. În timp ce mânca, se gândea la Megan Travers, întrebându-se cum de putuse să dispară fără urmă.

— O să afli tu, a rostit cu glas tare, însă fără prea mult optimism, studiind obiectele mici pe care le „împrumutase" și care acum erau întinse pe blatul ce delimita bucătărioara de livingul apartamentului său.

Mănușile de lucru și ochelarii de soare ai lui James Cahill.

Lănțișorul din apartamentul lui Megan Travers.
Un tub de ruj din buzunarul hainei Sophiei Russo.
Mingea antistres a lui Jennifer Korpi.
Pixul Rebeccăi Travers.

Da, bineînțeles, era nițel nebunesc – ei bine, poate *foarte* nebunesc – dar el se simțea împins întotdeauna să atingă obiecte personale dintr-un caz, să simtă o conexiune fizică cu cei implicați, indiferent dacă erau suspecți, victime sau făptași.

Însă cel puțin îl menținea focusat.

Odată, pe când era încă însurat cu Astrid, ea îl găsise cu obiectele pe care Rivers le luase pentru un caz macabru din San Francisco, unde un ucigaș în serie străpungea cu un țăruș inimile victimelor sale, ca și cum ar fi crezut că erau vampiri. Ulterior, ucigașul fusese declarat nebun, bineînțeles, dar Astrid, după ce descoperise colecția alcătuită de soțul ei din gadgeturi culese de la victime, păruse cu adevărat alarmată.

— Iubitul meu, depășești o linie periculoasă, rostise pe un ton de amuzament combinat cu îngrijorare atunci când intrase în camera lui, cu un pahar de vin într-o mână. Tu ai micile tale „comori”, la fel cum ucigașul își păstra suveniruri, da?

Îl privise cu ochi curioși, apoi se aplecase peste colțul biroului său și luase un cercel de la o victimă. Frecându-l între degetele ei cu manichiură perfectă, continuase:

— Știi bine că așa ceva nu-i doar neobișnuit, ci la limita perversității. Ca să nu mai amintesc de aspectul cu totul ilegal.

Se mulțumise doar s-o privească de pe scaun, fără să-i răspundă.

— Ți-ai putea pierde slujba.

Astrid se uita la el peste marginea paharului, iar lumina veiozei de birou se răsfrângea în părul ei scurt și decolorat de la soare.

Nu, dacă nu voi fi prins. Nu, dacă nu mă deconspiri tu.

— Sau ai putea fi… trimis într-un azil de boli mintale. Când adaugi astea la chestia aia cu transa ta – cum altfel s-o descriu? – când intri în mintea victimei sau a criminalului, te afli periculos de aproape de balamuc.

Rivers a simțit atunci cum fălcile i s-au încleștat dureros, însă nu rostise un cuvânt.

— În fine, urmase femeia, probabil că-ți semnezi singur sentința, dar te rog, nu mă târî și pe mine.

Nici n-aș visa la asta, „iubito”.

— Brett, trebuie să recunoști că ai o problemă. Și este o problemă majoră. Astrid pusese cercelul înapoi pe masă și făcuse o grimasă. Unele secrete este mai bine să fie ținute încuiate.

Bătuse cu o unghie în tăblia biroului, lângă șiretul unui pantof din piele veritabilă al altei victime, și rostise, aruncând scântei din ochii verzi:

— Să știi că ăsta nu-i un joc, ci e viața ta. Și viața *mea.* Viața noastră.

Și avusese dreptate, gândi bărbatul acum.

În anii care trecuseră de atunci, se întrebase de nenumărate ori dacă pentru el era într-adevăr un joc – să ia câte ceva de la cei implicați într-o crimă.

Sau era o anomalie psihologică mai profundă?

Indiferent care ar fi fost motivul, în seara asta era neabătut. Și-a șters fața și palmele cu un prosop de hârtie, apoi l-a aruncat la coș împreună cu ambalajul sandvișului.

S-a așezat pe unul dintre taburetele înalte de la barul din sufragerie și a început ritualul.

Mai întâi a ridicat lănțișorul lui Megan Travers, frecând între burice zalele sale delicate și prefirându-le printre degete, apoi a atins cruciulița sclipitoare ce-i atârna la capăt. A închis ochii și a așteptat să sosească o imagine. S-o simtă pe ea. Să-i perceapă emoțiile.

Crezuse că imaginile vor apărea lent, dar se înșelase.

Într-o explozie bruscă, în fața ochilor îi răbufni un caleidoscop de imagini ale lui Megan. Așezată pe scaun în clinică, pipăindu-și nervoasă cruciulița. Vorbind la telefon, repede, cu inima bătându-i accelerat, îngrijorată de… un prunc nenăscut? Plină de speranțe? Sau nu?

Era oare însărcinată?

Rivers simți un pic din fericirea ei, din sentimentul ei de anticipare. Dar și altceva. Îngrijorare? Sau dezamăgire?

S-a concentrat, direcționându-și gândurile spre seara când ea dispăruse, spre confruntarea ei cu James Cahill.

A închis ochii, încetinindu-și ritmul respirației.

Și iat-o – Megan, panicată și furioasă, agitându-se prin apartament. *Îl omor. Pe cuvânt. Să mai mă-nșele și altă dată, nemernicul!*

Își aruncă pantofii din picioare, își lovește degetul mare de un colț al patului, înjură, apoi se oprește. *O să-l fac să sufere. Pe toți o să-i fac să*

sufere. O să plec și n-o să-i spun unde mă duc. Să-mi simtă lipsa. Să-mi simtă toți lipsa! Dar Rebecca? Și mama?

— Parcă lor le-ar fi păsat vreodată, rostește cu voce tare; degetul mare continua să-i zvâcnească.

Mama are viața ei. Pe tata îl doare-n cot și Rebecca... o să se descurce ea. În plus, nu m-a iertat niciodată că i l-am furat pe James. Va fi bucuroasă dacă va crede că sunt moartă... asta e. Toți vor crede că sunt moartă. Mi-ar plăcea să-i pot observa nevăzută, când își vor da seama c-am dispărut. Dar nu mă pot trăda – ei trebuie să aștepte ca să mă revadă.

Fuge în living, scotocește într-un sertar după un pix și un bloc notes adeziv, apoi scrie iute un bilet pe măsuța pentru cafea, îl rupe din bloc și-l bagă într-o poșetă. Continuând să fie nervoasă, își dezbracă uniforma de la clinică, ia lănțișorul de la gât și-l aruncă pe marginea comodei, unde lăsase un sertar deschis. Și apoi… și apoi… nimic…

Bineînțeles. Ea nu-l purtase când se dusese la James acasă.

Rivers expiră încetișor și puse lănțișorul pe blat, care se strânse într-o grămăjoară de argint, apoi trase o dușcă din sticla de bere. Prin urmare, Megan plănuise să dispară, cel puțin în momentele în care el pătrunsese în mintea ei. Nu era totuși o informație demnă de încredere – fusese obținută dintr-o viziune în timp ce ținea în mână o bijuterie abandonată.

Periculos de aproape de balamuc.

În clipa asta, împunsătura lui Astrid părea mai degrabă o profeție.

— Unde merge mia, merge și suta, și-a spus bărbatul, ridicând rujul Sophiei.

Îl pipăi între degete, răsucindu-l pe toate părțile, îl deschise și văzu că luciul aproape îi dispăruse; părea că era un ruj favorit, utilizat de atâtea ori, încât se tocise pe exterior. În ochiul minții sale, Rivers o zări pe Sophia într-un bar întunecos, în care barmanul agita un shaker cu gheață. Privind-o cu coada ochiului, bărbatul așază în fața ei paharul cu Martini frapat. Sophia îi oferă rujul unei prietene, care-l aplică pe buze.

Rivers trase ușor cu rujul roz o dungă de-a curmezișul palmei, îl simți lunecos și cald, iar când închise ochii văzu buzele Sophiei, foarte de aproape, ca într-o oglindă care mărește.

Trebuie să fie perfect.

Clipi scurt din ochi. Era ca și cum auzise în minte glasul unei femei.

Nu pune prea mult. Doar o tușă scurtă. Ruj puțin și fard mai mult.

Aplică machiajul peste tot. Nu poţi lăsa să se vadă nicio imperfecţiune. Niciun coş, nicio urmă de pistrui.

Răsuci tubul între degete şi-l privi fix. Îi scoase capacul şi-l puse la loc. Ceva era straniu, atât în privinţa rujului, cât şi a glasului pe care-l auzise. Despre ce era vorba?

De fapt, despre ce era vorba în tot cazul ăsta?

Bună întrebare.

A lăsat rujul pe blat şi a luat mingea antistres a lui Jennifer Korpi. Era flexibilă şi se deformă între degetele lui când o strânse în palmă, apoi a închis din nou ochii. Pentru o secundă, nu simţi nimic, după care… după care percepu nelinişte, teamă. Cu cât strângea mingea mai mult, cu atât senzaţia era mai intensă. Jennifer era îngrijorată, da. Şi mai exista ceva legat de… o soră? Nu, nu, de fratele ei. Era foarte îngrijorată în privinţa lui, nu voia să fie implicată… totuşi era. Rivers o simţea în teama ce-i pulsa prin sânge, în sentimentul de vinovăţie ce-i dădea târcoale inimii.

Vinovăţie?

S-a concentrat, strângând din fălci. Strângea şi lăsa să se destindă sfera flexibilă, o strângea şi o lăsa să se destindă, dar în minte nu-i sosea nicio imagine definită… totuşi… exista ceva.

— Ce este? întrebă el cu glas tare şi tresări auzindu-şi vocea.

Jennifer aflase că fratele ei fusese accidentat în timp ce el şi Mendoza o vizitaseră la şcoală, totuşi ea nu atinsese mingea antistres după aflarea veştii, aşa că nu putea să fie asta. Fusese îngrijorată de Gus Jardine *înainte* să fi aflat de accidentul lui. Rivers continua să ţină mingea în mână şi în minte îi apăru chipul lui James Cahill. Simţi fierbinţeala lacrimilor femeii, tristeţea copleşitoare pe care i-o lăsase Cahill, ruşinea că fusese păcălită, durerea adânc înrădăcinată.

Detectivul rulă mingea între ambele palme, ca şi cum ar fi fost o bilă de lut.

Simţi o scânteie de furie.

În direcţia unei femei.

Rebecca?

Megan?

Altcineva?

Cu fălcile tot încleştate, a mai strâns câteva minute, dar nu mai obţinu nimic concret. Doar impresii fulgurante de sentimente.

Se pare că n-avea să obțină prea mult. A așezat mingea pe blat, privind-o în vreme ce-și termina Heinekenul. În ciuda protestelor ei, Jennifer Korpi nu-l uitase complet pe James Cahill. Atunci de ce mințea în privința asta?

Din mândrie?

De rușine?

Sau era vorba despre altceva?

Nu căpătase niciun răspuns, așa că flexă degetele de câteva ori, apoi se întinse către pixul luat de la Rebecca Travers.

Nu simți nimic.

A închis ochii.

S-a concentrat.

Simți ceva vag.

Un fior de emoție.

Ce era oare?

Mânie?

Tristețe?

Dezgust?

Rulă pixul între degetul mare și arătător.

Imaginile erau neclare.

O ceartă?

Durere.

Zări chipul Rebeccăi, apoi altul… Chipul lui Megan, palid și ușor estompat, ca printr-un geam peste care plouă. Ea ținuse pixul acesta, chiar dacă numai o dată, pentru că imaginea ei nu era bine conturată. Detectivul a simțit că i se oprește răsuflarea. Oare cu el scrisese în grabă bilețelul adresat lui James? Anticipând, inima lui și-a iuțit bătăile. Rebecca fusese oare acolo? În apartamentul ei? Rebecca Travers știa oare mai multe decât recunoscuse despre seara când dispăruse sora ei?

Simțea prezența unui bărbat – James Cahill – dar nu-i putea distinge chipul.

— Haide, haide, șopti, și dinții i se înfipseră în buza inferioară. Ce faci?

Însă imaginea păli, și doar urma unei emoții profunde mai dăinui o secundă. Prăpastia dintre cele două surori era mai adâncă decât spusese Rebecca. Oare ea venise aici și o căuta pe Megan mânată de îngrijorare reală sau presiunile pe care le exercita pentru găsirea surorii sale nu erau decât o mască? A studiat cu ochii mijiți pixul. Sentimentele Rebeccăi

pentru sora ei erau amestecate.
Dar cele pentru James Cahill?
Ură?
Iubire?
Timpul avea s-o dovedească.
Rivers a pus pixul jos și a privit mănușile de lucru și ochelarii de soare ai lui James Cahill. Oare bărbatul îi purtase recent, când raze puternice reflectau orbitor albul zăpezii, sau stătuseră pe biroul lui încă de astă-vară, când fuseseră abandonați acolo și deveniseră o parte niciodată observată a decorului?
Acum era cel mai bun moment pentru a afla.
Mai întâi, Rivers a luat ochelarii polarizați, a pipăit plasticul între degete, încercând să găsească imagini. L-a văzut pe James la volanul SUV-ului, cu câinele pe scaunul din dreapta sa, ca de obicei. James este îngrijorat. Din cauza afacerilor, a finanțelor, a femeilor. Trebuia să termine cu una, din cauza alteia… Dar niciuna dintre ele nu era potrivită pentru el. Știa asta și, probabil, o știuse de mult. Prin ochii lui Cahill, Rivers vede imagini ale femeilor, dar cel mai clar focalizată este Rebecca Travers, iar cuvintele *cea care a plecat îi* stăruie în minte.
Imaginile cu Megan sunt încărcate de furie și vinovăție.
Nu există nicio amintire despre Jennifer Korpi, însă Sophia este prezentă mereu.
Sophia îl excită pe James, și imagini sexuale îi fulgeră detectivului prin fața ochilor: părul ei blond, ud, când iese de la duș, picioarele lungi când se apleacă și încalță o cizmă, prea strâmtă din cauza degetului ei mare rupt, fundul perfect rotund și cu piele mătăsoasă, pistruii de pe șaua nasului și de pe ceafă. Apoi, din nou, revine imaginea Rebeccăi.
Odată cu chipul ei sosește un regret profund și pârjolitor, urmat de alte imagini sexuale: părul castaniu-roșcat, ușor ondulat de la picăturile fine de apă de după o ploaie, sânii perfecți și curbura spatelui, alunița de sub un omoplat pe care el o sărută de fiecare dată când fac dragoste și ea este cu fața în jos pe pernă, felul cum buzele femeii se întredeschid când el o atinge sub un sân.
Rivers își smulse ochelarii de pe nas. Îi aruncă pe blat.
Se simțea ca un voyeur.
Ba chiar ca un hoț și un voyeur.

Și, în același timp, pervers – invada gândurile cele mai intime ale altora, în vreme ce propriu-i puls gonea.

— Încetișor, iubitule, păru să-i șoptească Astrid în ureche. Vei fi prins, iar atunci… vai-vai. Abia atunci va izbucni adevăratul scandal. Trebuie s-o recunoști, Brett, ești bolnav. Râse după aceea în felul ei ascuțit și răutăcios. Te excită chestiile astea? Te simți bine? Cum ți-am zis: „Bolnav, bolnav, bolnav!”

— Pleacă, a rostit bărbatul cu glas tare, dându-și seama că transpira și că inima îi bubuia.

Asta i se mai întâmpla câteodată.

Rivers nu se născuse cu talentul acesta… sau, mai precis, cu blestemul acesta. El nu avusese niciodată intuiții până spre sfârșitul liceului, când se îmbolnăvise de pneumonie și avusese variații foarte mari de febră. Petrecuse aproape o săptămână în spital și speranțele pentru recuperarea sa fuseseră extrem de rezervate. Timp de șaptezeci și două de ore fusese semiconștient, iar când își revenise, aflase că ratase două meciuri importante de baschet și că prietena lui, Belinda Sommers, începuse să iasă cu Juan Martinez, cel mai rapid atacant pe care-l avusese vreodată echipa de fotbal Eagles și unul dintre prietenii cei mai buni ai lui Rivers.

După ce Brett revenise acasă, Belinda se despărțise de el, dar nu-i spusese că începuse să se întâlnească cu Juan. Îi restituise un inel simplu de absolvire, pe care-l purtase pe un lănțișor în jurul gâtului, iar la momentul acela niciunul dintre ei nu știuse că inelul fusese mai mult de atât. Când Rivers îl pusese iarăși pe deget, fusese stupefiat de viziunile cu Melinda făcând sex cu Martinez pe bancheta din spate a mașinii Dodge Charger a prietenului său. Rivers simțise pasiunea fetei, teama ei de a fi prinsă, excitarea că era cu Martinez, dar nici cel mai mic sentiment de vinovăție că-l înșela pe prietenul ei aflat pe patul de spital.

Rivers concluzionase că era mai bine fără ea și aruncase inelul pe geamul dormitorului.

Inelul acela însemnase însă intrarea lui într-o lume nouă. Primul său contact cu ea, dar nici pe departe ultimul, iar în prezent detectivului îi era aproape imposibil să nu utilizeze în avantajul său orice i-ar fi spus instinctul.

Acum se mai calmase și transpirația de pe frunte îi dispăruse.

Respirând prelung și apăsat, detectivul a ridicat mănușile de lucru,

cândva piele tăbăcită, acum pătate în palme, cu cusăturile întinse la maximum și cu o gaură lângă arătătorul de la mâna dreaptă. Și le-a tras pe mâini și a închis ochii, apoi i-au apărut imagini cu James conducând un tractor primăvara, ridicând brazi împachetați pe un trailer în timp ce ningea, călărind un cal prin pădure, cu alt cal alături, pe care se afla o femeie, care râdea pe când traversau malurile înghețate și curentul lent al unui pârâu. Nu putea totuși desluși chipul femeii, nici culoarea părului ei – practic, mai nimic.

Imaginea s-a deplasat și acum Rivers simte mânie, întunecată și clocotitoare, vede toporul ridicat mult și apoi coborât cu putere, despicând lemn, împroșcând surcele în jur. Altă scurtătură este așezată pe buturugă. Altă lovitură feroce. *Crac!* Așchii din lemn despicate și zburând în toate părțile de sub tăiș. Și din nou. Și din nou. Detectivul simte sudoarea, încordarea mușchilor când toporul este ridicat și coborât rapid și puternic, simte furia ce arde prin sângele celui care îl mânuie.

Furie îndreptată către o femeie.

Ură. Mânie. Furie oarbă.

Chipul lui Megan apare plutind, dar nu mai este o fată zâmbitoare cu părul de culoarea mierii și surâs sexy. Acum… este roșie la față, cu dinții dezgoliți și urlă:

— Nu mă iubești. Nu m-ai iubit niciodată!

Cei doi sunt în aer liber, lângă un grajd, unde caii privesc peste pereții boxelor în care stau. Femeia ridică ceva – o țesală? – și azvârle obiectul spre James. Țesala ricoșează din perete lângă ușa unei boxe, iar murgul dinăuntru se trage îndărăt și se cabrează, nechezând de frică.

— Ești nebună? o întreabă James.

În timp ce el calmează animalul, Megan pleacă în fugă, pierind în noapte. Era iarnă. Solul era acoperit de zăpadă. Nu era însă seara dispariției.

Rivers și-a strâns puternic ochii, mutându-și gândurile spre seara disputei, în care dispăruse femeia. Nu reuși să vadă nimic, nu simți nimic. Dacă mănușile cunoșteau secrete despre seara aceea, le țineau pentru ele.

Le scoase, întorcându-le pe dos. *Asta-i ceva demonstrabil știi prea bine.*

Atunci observă pata, o mânjitură roșu-închis pe interiorul palmei stângi. Sânge. Al lui Cahill sau al altcuiva?

— La naiba.

Nu le putea duce la laborator fără să admită că le luase fără respectarea

protocolului, fără înregistrarea lor ca dovezi. Și, oricum, prezentau acum și ADN-ul lui. Chiar dacă puteau fi asociate cu o crimă, chiar dacă sângele era al lui Megan, ceea ce era aproape improbabil, un avocat bun l-ar fi desființat prin întrebări despre felul cum obținuse mănușile. Era imposibil să explice. Furios pe sine, aruncă mănușile pe blat, se duse în bucătărie și scoase altă sticlă de bere din frigider. Era transpirat și sufla greu, de parcă ar fi ridicat toporul din prima viziune și l-ar fi folosit el însuși, din nou și din nou, despicând lemne.

— Idiotule, a mormăit, după care a deschis sticla și a tras o dușcă prelungă, rece.

A închis ochii și a numărat până la cincizeci. Apoi, până la o sută. Ritmul bătăilor inimii a început să încetinească, continua totuși să simtă picături de transpirație la rădăcina firelor de păr.

Alungându-și toate imaginile din minte, s-a dus cu berea la fereastra din living și a privit peste curticică, spre stradă. Ningea cu fulgi mari și deși, care dansau în strălucirea albastră a felinarului stradal. De cealaltă parte a fundăturii, unul dintre vecinii săi ieșea cu spatele, în vreme ce ușa garajului rula în jos, iar stopurile stacojii se aprinseră când roțile din spate ale Cadillac-ului bătrân ajunseră la trotuar. Rivers coborî jaluzelele, își frecă ceafa cu un aer absent, apoi își termină berea.

Știa că rata ceva, ceva ce nu putea *să simtă* în obiectele personale. Ceva aflat cu doar puțin dincolo de atingerea sa.

La naiba!

Poate că Astrid avusese dreptate.

Poate că era bolnav. Sau pervers. Sau nebun de legat.

Șterpelea obiecte personale, încerca să le folosească pentru a-i înțelege pe proprietarii lor, le scotocea prin gândurile cele mai intime, încerca să afle mai multe despre un caz aflat în derulare, riscându-și reputația și slujba… Așa ceva nu era definiția sănătății mintale.

După niciun standard existent.

Avertismentul lui Astrid îi reveni în minte.

Unele secrete este mai bine să fie ținute încuiate.

CAPITOLUL 35

Ce spusese James?

„Nu, Sophia, nu veni”.

Cuvintele oribile i-au răsunat în urechi când a pornit motorul, dând cu spatele ca să iasă de pe locul ei de parcare din complexul de apartamente.

Să nu vină? Adică, el o respingea?

— Ridicol, a murmurat tânăra, scoțând aburi din gură în interiorul friguros.

A deschis încălzirea la maximum, moment în care a întrezărit o mișcare în apartamentul situat în diagonală față de al ei, un apartament mai mare, în formă de L, pe două laturi ale parcării: cel al proprietăresei. Perdelele erau trase de-o parte și de alta, luminile aprinse, iar rahatul ăla de cățel își arăta colții de pe spătarul canapelei lui Phoebe Matrix.

Ca întotdeauna.

Proprietăreasa era o băgăcioasă și un ghimpe-n coaste. Trăgea cu ochiul. Mereu trăgea cu ochiul. Uneori mai venea și pe la hanul lui James. Odată, când Sophia vindea în magazinul cu ornamente de Crăciun atașat cafenelei, Phoebe avusese tupeul să intre și să cumpere ghetuțe de zăpadă pentru cățel: Tot timpul cât zăbovise în magazin ținuse sub braț javra, care purta un pulover tricotat manual, în vreme ce ea examina ornamente pentru brad, răsfoia felicitările de Crăciun și la un moment dat atinsese un oraș miniatural în care un trenuleț se plimba în jurul căsuțelor. Bineînțeles, aruncase permanent priviri spre Sophia, ba chiar întrebase o colegă despre ea.

Ca și cum hoașca ar fi știut ce intenționa Sophia.

Ba chiar încercase să flecărească cu ea la tejghea, în timp ce-și deschisese poșeta și căutase suma exactă, până la ultimul cent. Sophia izbutise să arunce o privire în poșeta aceea: șervețele, ruj, carnețel de însemnări, bonetă de ploaie și EpiPen. Pentru o secundă, fusese vizibil și un etui de ochelari.

După ce a ieșit din parcare, Sophia și-o alungă din minte pe bătrâna indiscretă, cel puțin pentru moment. Se putea ocupa de ea mai târziu. În clipa asta avea lucruri mai importante la care să reflecteze: mai exact, la

James. Ce naiba era în mintea lui?

Strânse tare volanul cu mâinile înmănușate.

Știa că James o dorea.

O știuse dintotdeauna.

De când se întâlniseră prima oară.

Însă alții păreau mereu că se bagă între ei, își spuse ea cu amărăciune. Se îndrepta spre ieșirea din oraș, pe parbriz erau încă petice de gheață și ștergătoarele scârțâiau luptându-se cu ninsoarea necontenită, iar degetul mare care-i fusese rupt cândva începu să-i pulseze în cizma prea strâmtă. Ar fi trebuit să le fi pus pe cele din piele de antilopă, însă astea erau mai sexy și James ar fi apreciat efortul – îl apreciase de fiecare dată.

La radio se cânta o melodie veche de Crăciun, care-i reamintea de copilăria ei singuratică în Fresno, totuși nu era momentul să se gândească la asta acum.

„Nu, Sophia, nu veni”.

— Pe naiba, mârâi tânăra și acceleră ca să treacă pe galben printr-o intersecție.

Telefonul îi țârâi și văzu că era Donna, șefa ei de la han, care o chema probabil să suplinească la bar pe cineva. Să fie sănătoasă. Ignoră apelul. Nu răspunse.

Trebuia să fie foarte concentrată, să se asigure că nu comitea nicio greșeală. James oscila. Ea o simțea și nu putea îngădui asta. Respiră prelung. În clipa de față se părea că toți erau împotriva ei, ridicându-i obstacole în cale. La muncă, observase uităturile piezișe. Atât Zena, cât și Donna o priveau când prepara cocteiluri. Le surprinsese, și nici mizerabilul ăla de Knowlton nu-i era prieten. Sophia văzuse cum o urmărea din ochi și n-o făcea în modul de obicei apreciativ al multor bărbați. Nici vorbă – era suspicios.

Apoi, bineînțeles, Rebecca Travers.

Sophia călcă accelerația, iar mașina derapă ușor la virajul pe care îl făcu pentru a ieși din oraș. Din păcate, James era în mod clar interesat de sora lui Megan, ceea ce constituia o problemă. Ba chiar o problemă serioasă. Mai rău încă, se părea că și Rebecca era interesată de James. Pe bune? Deși el îi dăduse papucii pentru Megan și era probabil principalul suspect în dispariția ei. Iar Rebecca tot îl mai dorea? Ce era cu femeia aia? Oare avea și ea un plan secret? În cazul acesta, trebuia să-i pună capăt, și asta cât mai

repede. În cele din urmă, interiorul Fordului Escape începea să se încălzească, iar ochii Sophiei se îngustară când, pentru o clipă, își zări reflexia în oglinda retrovizoare, cu șuvițele de păr blond ieșindu-i de sub căciulă. Abia atunci își dădu seama că nu fusese la fel de atentă ca de obicei cu machiajul, că folosise mai puțin rimel și deloc fard de obraz; în plus, își pierduse și rujul favorit. Ba chiar uitase să se asigure că machiajul îi acoperise defecțiunile minore, printre care se numărau pistruii de pe șaua nasului și de pe ceafă. Eh, asta era! Continua să arate bine. Mai mult decât bine. Sophia știa că era superbă. Atât doar că avea o problemă cu încrederea în sine. Își îndreptă spatele în scaun.

— Poți face asta, se încurajă ea. El te iubește. *Știi* că te iubește. De câte ori ți-a spus: „Sophia, te iubesc din toată inima”?

Ca să fie sinceră, nu chiar de foarte multe ori.

Poate chiar niciodată.

Însă ea știa asta, la naiba! O femeie poate să simtă chestiile astea!

A strâns apăsat volanul între degete, continuând să nutrească gânduri negre despre Rebecca, apoi, în sfârșit, a zărit luminile hanului strălucind prin ninsoare. Perfect, aproape că ajunsese! Și-a încleștat ferm maxilarele. Era timpul să folosească absolut toate trucurile femeiești pe care le avea în arsenal.

* * *

După ce știrile locale s-au terminat, Rivers a închis televizorul. Oscila între a face duș și a mai bea o bere, și exact când a decis să aleagă berea, a sunat telefonul. Display-ul arăta un număr necunoscut cu prefix de San Francisco.

— Detectiv Brett Rivers, Departamentul Șerifului, Ținutul Riggs, a rostit el.

— Mă bucur că te-am găsit. Sunt Jasmine Tanaka, detectiv la poliția San Francisco.

Glasul femeii suna serios.

— Cu ce te pot ajuta?

— Avem un cadavru aici. Femeie, în jur de treizeci de ani. Nu are poșetă, telefon sau act de identitate. Vehiculul în care a fost găsită este înregistrat în statul Washington pe numele lui Charity Spritz, cu domiciliul în Riggs Crossing.

Rivers a simțit un fior rece.

— Ești sigură?
— Am primit copia permisului auto al domnișoarei Spritz și în mod clar ea este victima. Adresa ei este în Riggs Crossing, iar după ce ne-am interesat puțin, am aflat că e reporteră. Numele și numărul tău de telefon apăreau pe niște hârtii pe care le-am găsit în mașina ei, așa că m-am gândit să te sun.
— Da, noi doi ne-am întâlnit recent. Era foarte interesată de un caz de dispariție pe care-l investigăm noi.
Îi povesti pe scurt lui Tanaka despre dispariția lui Megan Travers.
— De ce crezi că era în San Francisco?
— Habar n-am, a răspuns bărbatul, apoi s-a corectat: Ar exista totuși o conexiune aproximativă. În San Francisco trăiește familia lui James Cahill, prietenul despre care ți-am spus.
Tanaka știa totul despre familia Cahill; fostul ei partener, acum pensionat, Anthony Patemo, avusese de-a face cu două cazuri bizare care implicaseră membri ai familiei lui James.
— Ce s-a-ntâmplat acum? a întrebat Rivers, deși știa deja răspunsul, iar firișoarele de păr de pe ceafa i s-au zbârlit.
— Nu sunt sigură. Ea se cazase la un motel din Oakland și a fost acolo acum două zile, potrivit declarației unei recepționere care a văzut-o intrând în cameră. Corpul i-a fost găsit la aeroport, în minivanul Hyundai model 2006, înregistrat pe numele ei. Este cam ciudat – avea în mașină echipamente de filaj și supraveghere, de care ne ocupăm chiar acum. În tot cazul, corpul i-ar fi putut fi găsit după multe zile sau chiar săptămâni, dar cel care a dus minivanul acolo a utilizat cardul de credit al lui Spritz ca să plătească anticipat parcarea, însă a parcat prost, a blocat altă mașină, iar proprietarul acesteia a reclamat. Securitatea aeroportului a verificat, a văzut corpul și a sunat la 911. Se pare că a fost ucisă în altă parte – în mașină nu-i suficient sânge și acum încercăm să găsim locul crimei, punând detaliile cap la cap. Un lucru este sigur: domnișoara Spritz n-a șofat ea însăși în drumul spre aeroport și, de asemenea, n-a murit din cauze naturale. În mod clar, e vorba de omucidere. A fost atacată – prezintă răni defensive. I-am recoltat probe de pe mâini, cu speranța să-i găsim ceva sub unghii – eventual ADN – și tehnicienii au ridicat probe pentru amprente și ADN din minivan, dar este încă prea devreme pentru rezultate. Peste o zi sau două, vom ști mai multe. Deocamdată, tot ce știm cu certitudine este că, dintr-un

motiv necunoscut, aleatoriu sau premeditat, ea a fost ucisă.

* * *

Acum ori niciodată.

Phoebe Matrix o urmărise pe Sophia Russo suind în mașinuța ei cenușie și apoi până ce ieșise din parcare. Singura problemă era că nu știa cât va lipsi chiriașa ei. Dar asta nu conta, își spuse bătrâna. Avea să se miște iute. Își trase cizmele de cauciuc și jacheta groasă, după care, spunându-i lui Larry să aibă grijă de casă, ieși în grabă pe ușa din față, închizând-o înainte să poată scăpa cățelul.

Cu mai multă dexteritate decât ar fi crezut majoritatea celor care o cunoșteau, Phoebe a mers pe sub streașină clădirii în formă de L, îndreptându-se spre apartamentul lui Russo, pe care l-a descuiat cu cheia ei.

Interiorul era destul de ordonat, ba chiar mai mult decât se așteptase Phoebe; livingul era aerisit și aranjat, doar o jachetă și un pulover fuseseră lăsate pe spătarul unei sofale mici. În bucătărie, blaturile erau curate și în chiuvetă se găseau doar câteva pahare nespălate. Phoebe era surprinsă, pentru că apartamentul era micuț, de fapt, doar o garsonieră cu mansardă și, de cele mai multe ori, chiriașii cu așa puțin spațiu îl ticseau cu tot felul de lucruri, nu însă și Sophia Russo.

Ea nu știa ce se așteptase să găsească, poate nimic; atât doar că Sophia reprezenta un soi de mister pentru bătrână.

La care se adăuga și implicarea tinerei în povestea cu James Cahill. Asta era de fapt principalul. Întrucât cealaltă tânără – Megan – dispăruse, iar Sophia se încurcase cu James *înainte* ca Megan să dispară în mod atât de convenabil, totul părea mai mult decât suspect.

Phoebe s-a uitat prin baie, unde era ceva mai multă dezordine. Foarte multe produse pentru machiaj, ceea ce era ridicol! Fata era superbă, o bombă blondă, așa cum ar fi spus tatăl lui Phoebe – odihnească-l Dumnezeu! – dar rafturile și etajera chiuvetei erau ticsite cu farduri lichide, corectoare și fond de ten, rujuri într-o mulțime de culori, rimeluri, creioane dermatografe, pensule… Părea ridicol pentru o fată care dispunea de atâta frumusețe naturală. Pe de altă parte, Phoebe văzuse multe la viața ei. Femeile drăguțe erau și cele mai vanitoase, cele mai preocupate de aspectul exterior și petreceau cel mai mult timp în fața oglinzii, străduindu-se să acopere imperfecțiuni.

Nu se zărea totuși nimic anormal… deși, ia stai! Ce era asta? Ușa

dulapului înalt din camera de baie era întredeschisă, de parcă nu s-ar fi putut închide, de parcă ar fi fost umplut până la refuz.

Phoebe a deschis ușa și a văzut doar teancuri de prosoape, apoi…

Ce naiba?

Pe raftul de deasupra prosoapelor, ascuns înapoia unor cearșafuri, se găsea un cap omenesc din plastic, cu trăsături feminine, care purta o perucă cu păr de culoarea cafelei, ondulat și lung până la umeri. Bătrâna îl atinse cu grijă și decise că era natural. Ea se pricepea nițel la peruci, întrucât avea două prietene care făcuseră chimioterapie; ambele își cumpăraseră peruci – una cu păr artificial, iar cealaltă cu păr natural. Aceasta era dintre cele scumpe, cu păr natural.

— Să fiu a… a șoptit Phoebe.

Lângă perucă era un etui în care se afla o pereche de ochelari ca de bufniță, foarte asemănători cu cei pe care văzuse că-i purta vizitatoarea Sophiei. Peruca maroniu-cafea avea exact culoarea și lungimea părului acelei prietene.

Bătrâna exploră mai departe, deplasând prosoapele, și descoperi altceva – un soi de pernuță groasă pe care o puteai îmbrăca, astfel încât o siluetă subțire să pară cu multe kilograme în plus. Dar cine să dorească să facă așa ceva? Doar o persoană care voia să-și ascundă identitatea.

Inima lui Phoebe a început să bată mai repede și a simțit că începe să transpire. În ce Dumnezeu era băgată Sophia? Atinse iarăși firele subțiri de păr ale perucii și examină ochelarii. Descoperi că nu aveau dioptrii, ci erau cu sticlă simplă. În mod clar, foloseau pentru deghizare. Asta însemna oare că Sophia ducea o viață dublă? Dar de ce? Oare asta avea vreo legătură cu dispariția celeilalte fete? s-a întrebat. Încetișor, a pus obiectele la loc și a decis să plece.

Deocamdată.

Nu se putea duce la poliție – ce dacă chiriașa ei avea ochelari și o perucă? Mare scofală!

Nu era însă chiar așa, Phoebe o simțea în adâncul inimii.

Intră din nou în living. Avea senzația că e privită și, dintr-odată, s-a panicat la gândul că Sophia instalase videocamere de supraveghere. În ziua de azi se puteau cumpăra tot felul de echipamente sofisticate pentru securitatea casei. S-a uitat rapid la cele câteva obiecte de artă de pe pereți și de pe mese, totuși nu i-a atras atenția nimic din ce ar fi putut să fie

considerat suspect. Și, chiar dacă ar fi existat videocamere, ce rău făcuse ea? Ca proprietăreasă, avea anumite drepturi, chiar dacă în răstimpuri le mai extindea nițel.

A ieșit trăgând ușa după ea, apoi a încuiat-o.

S-a grăbit spre apartamentul ei și a alunecat pe un petic de gheață. A decis pe loc să-l muștruluiască pe Dabrowski. Cât de greu era să mențină aleea curată?

După ce a intrat în propriu-i apartament, și-a scos haina și cizmele, apoi a privit în jur. Unde era cățelul?

— Larry? a strigat ea, și imediat un val de neliniște i-a invadat corpul.

Oare câinele reușise să iasă? Oare intrase cineva în locuința ei? Luă din suportul pentru umbrele vechiul ei baston de twirling din liceu, o armă utilă pe care o păstrase atâția ani și începu să cutreiere apartamentul, strigând:

— Larry?

Inima îi bătea tot mai frenetic, văzând că nu-l găsește nicăieri.

— Larry? Aici, băiatu'! Haide, băiatu'!

Nimic.

Simțindu-și inima în gâtlej, continuă să caute, uitându-se sub pat și în spatele fotoliului ei favorit.

— Larry?

Era tot mai copleșită de spaimă și respira cu greutate din cauza problemelor ei, când auzi un scheunat înăbușit. Inima îi tresări.

— Unde ești…?

Alt lătrat sec.

Din bucătărie! Bătrâna deschise ușa cămării, iar cățelul sări dinăuntru, lătrând nebunește.

Phoebe a simțit o mare ușurare, s-a aplecat și Larry i-a sărit în brațe.

— Prostuțule, cum de te-ai băgat acolo?

Se îndreptă de spate, cu cățelul la piept, care o răsplăti lingând-o pe nas, ceea ce o făcu să chicotească.

— Știi c-ai fost ștrengar ascunzându-te de mine, da?

Era însă numai vina ei. Probabil că lăsase întredeschisă ușa cămării, iar Larry, mereu curios, intrase cumva și rămăsese prins înăuntru, fiindcă ușa se închisese.

Și totuși era ciudat, gândi Phoebe, revenind în living.

— Totu-i bine când se termină cu bine, declară bătrâna, deși nu putea

scăpa de o senzație neplăcută, care o făcea să se simtă agitată.

S-a așezat apoi pe locul ei obișnuit de pe canapea și s-a uitat afară, în parcare. După aceea și-a îndreptat privirea către apartamentul 8. Totul era încuiat.

De ce oare se deghiza Sophia?

Straniu…

Hotărî să țină bastonul lângă ea.

Larry lătră ascuțit și, înainte să se apuce de tricotat, Phoebe se întinse către delicatesele lui.

— Șezi! porunci ea, și cățelul se supuse, cu ochii fixați spre mâna ei. Bravo, băiatu'!

Îi dădu o bucățică, pe care câinele o hăpăi lacom, după care începu să se rotească în jurul ei, sperând la mai multe.

— Bine, bine.

Îi mai dădu câteva bucățele cu aromă de ficat, apoi își șterse degetele pe bluza de trening.

— Acum e rândul meu.

Deși știa că n-ar fi trebuit s-o facă, a băgat mâna în bolul cu bomboane, a numărat cinci M&M și le-a vârât pe toate odată în gură. Ciocolata era delicioasă, i se topea realmente pe limbă și luneca pe gât, și…

Nu!

Ochii i s-au deschis larg, simțind gustul de arahide… unt de arahide? *Poftim??!!*

Nu se putea așa ceva.

Agitată, simțind cum gâtul i se congestionează pe interior, s-a împleticit până în bucătărie, și-a găsit poșeta și a deschis-o. EpiPenul. Unde era? Ca să nu mai scotocească orbește, a vărsat conținutul poșetei pe blat. Câteva monede s-au rostogolit, căzând pe podea, au urmat șervețelele și rujul, ochelarii și portofelul ei. Nu și EpiPenul!

Stiloul autoinjector era întotdeauna acolo. Trebuia să fie! Dar nu era. Și telefonul ei… unde naiba era telefonul?

Oh, Doamne!

Plămânii îi erau atât de congestionați, încât abia mai putea să respire, nu mai putea gândi.

Horcăind din lipsă de aer, a deschis dulăpiorul unde ținea medicamentele, dar dispăruse și EpiPenul de rezervă.

Panica a cuprins-o acum ca un torent și s-a îndreptat împleticindu-se către ușă. A deschis-o larg spre parcare și a încercat să strige, însă beregata îi era prea contractată… S-a clătinat, vag conștientă de Larry, care o zbughise prin zăpada ce acoperea parcarea, și cu greu a ajuns la ușa lui Dabrowski. Izbuti să apese butonul soneriei și a auzit-o sunând în interior, dar apoi a alunecat și a căzut cu un bufnet, lovindu-se cu capul de betonul rece, plin de crăpături.

* * *

— Ce cauți aici? întrebă James.

Sophiei nu-i venea să-și creadă urechilor. Era adevărat, el o respingea!

Bărbatul stătea nemișcat în pragul casei sale, blocând intrarea. Și nu era încântat. Deși cu fața în penumbră – lumina din interior îi cădea în spate – Sophia îi simți nemulțumirea.

— Voiam să te văd, i-a răspuns tremurând pe verandă, deși purta haină, mănuși și cizme.

Era ger, iar vântul care sufla de după colțul verandei îi biciuia tăios obrajii.

— Parcă ți-am spus să nu vii.

— Da, însă a trebuit să vin.

Sophia îi zâmbi, sub ninsoarea deasă ce cădea din cerul ca de cerneală. Se străduia să-și ascundă propria iritare la gândul că James mințea. O mințea, purtându-se ca și cum nu i-ar fi păsat, ca și cum între ei totul s-ar fi terminat; stătea în cadrul ușii, arătând incredibil de sexy, cu blugii decolorați atârnându-i pe șolduri, cu cămașa cu mâneci lungi pe jumătate descheiată. Dar desigur, femeia îi vedea ochii. Deși adumbriți, ochii aceia erau reci ca noaptea aceea de iarnă. Și la fel de neînduplecați.

— Eu nu mai pot face asta, a rostit James. Noi n-o mai putem face.

— Ce nu putem face?

Desigur, ea știa la ce se referea bărbatul, dar nu intenționa să-i ușureze situația, ci avea să-l facă să rostească cuvintele, practic să le scuipe.

— Știi bine, a zis el privind-o fix.

— Nu știu, i-a replicat Sophia cu încăpățânare.

— Nu ne mai putem vedea.

— Faci mișto de mine?

După toate la câte renunțase ca să fie cu el? Chiar vorbea serios, chiar intenționa să pună capăt relației?

— De ce? întrebă Sophia, ridicând bărbia. După câte am făcut pentru tine… Am petrecut toată ziua curățind în casă, Willow și cu mine, dar a fost ideea mea ca să fac locuința asta perfectă pentru tine. Noi doi am împărtășit multe. Nu pot să cred… De ce, James?

— Amândoi știm foarte bine că nu se cuvine. Megan continuă să fie dispărută…

— Faptul că… ea… a dispărut… n-are nicio legătură cu noi, a spus cu hotărâre tânăra, simțind deja în inimă prima înțepătură adusă de disperare.

— Poliția pare să creadă că este posibil ca eu să am o legătură cu dispariția.

— Și este adevărat?

El o privi de parcă Sophia și-ar fi pierdut mințile.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci, care-i îngrijorarea? urmă ea, încercând să-și domolească furia ce începea să pună stăpânire pe ea. O să trecem noi și prin asta.

Vorbea cu calm, deși își încleștase pumnii, iar furia că bărbatului îi trecuse prin cap să se despartă de ea o ardea. Nu-și putea totuși îngădui să-și piardă cumpătul. Se întinse să-l atingă pe braț.

— Toate cuplurile au parte de suișuri și coborâșuri.

Sub privirea lui împietrită, Sophia a lăsat să-i coboare brațul, abia sesizând că o șuviță de păr îi scăpase de sub căciulă, din coada împletită.

— Crede-mă, James, putem trece prin asta.

Oare el șovăise puțin? Oare cuvintele ei îi atingeau sufletul? Dumnezeule, așa spera. La urma urmelor, ea își mizase tot viitorul pe James Cahill. El era alesul. El era unicul ales.

— Nu-i doar atât, a rostit bărbatul.

— Atunci ce mai este?

— Cred că-i timpul ca amândoi să trecem mai departe, Sophia, să lăsăm relația asta în urmă.

— Dumnezeule, a șoptit ea. Chiar ai de gând să rupi legătura cu mine?

El nu răspunse.

Însă femeia înțelese. Într-un final. Și furia o străbătu ca un arc electric.

— Din cauza Rebeccăi Travers! a zis, ca și cum i-ar fi scuipat numele. Ți-a sucit capul, așa este? Toate grijile despre soră-sa… Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Ce nenorocită! Cred că-ți dai seama că nu-i nimic real, da? Ei nu-i pasă de Megan. Nu i-a păsat niciodată!

— De unde știi?

— Haide, James! Tu și Megan vă întâlneați pe furiș, nu-i așa? Pe când tu „încă erai” cu Rebecca?

Îl fulgeră din priviri, sub rafala de vânt rece care biciuia veranda, zgâlțâind crengile unui copac din apropiere și suflând zăpadă peste balustradă. Șuvița aia idioată de păr îi intră iarăși în ochi. Furioasă, și-a scos căciula, îndesând șuvița în coada împletită.

La naiba! Oare el chiar nu vedea? Nu știa că ei doi erau sortiți să fie împreună? Sophia ar fi vrut să urle la James, dar își impuse să-și controleze mânia.

— Nu face asta acum, l-a sfătuit, în timp ce-și punea căciula, după ce-și asigurase părul rebel. Ai trecut prin multe. Ridică brațul și atinse ușor urmele încă vizibile de zgârieturi de sub barba lui. Totul e… ciudat în clipa asta. Straniu. Dar va fi mai bine. Se sili să surâdă, însă buzele îi tremurau. Eu pot face ca totul să fie mai bine.

El i-a îndepărtat mâna înmănușată, iar când Sophia a făcut un pas mai aproape, intenționând să pătrundă în holul din spatele lui, James s-a mișcat, astfel încât i-a blocat complet intrarea. Disperată, tânăra a zărit câinele din spatele său, care o privea prin spațiul îngust rămas între James și cadrul ușii și care nu părea deloc mai prietenos decât proprietarul lui.

— James, șopti ea cu inima zdrobită.

— S-a terminat, a rostit bărbatul ferm.

— Nu. Nu cred, a spus ea, aproape înecându-se și clătinând din cap.

Asta fusese o minciună. Din încleștarea maxilarelor lui, Sophia știa că era decis, iar din relația pe care o avuseseră până atunci știa cât de încăpățânat putea să fie.

— Cred că ne-am spus destule.

Dumnezeule, chiar era de neclintit! Femeia își mușcă buza, simțind cum lacrimile îi inundă ochii.

— Nu face asta, i-a spus ea. Nu acum.

El nu i-a răspuns, nu părea dispus să dea niciun pas înapoi.

— Noapte bună, Sophia. Începu să închidă ușa și, înainte de a i-o trânti în față, a adăugat: Du-te acasă.

Sophia auzi bufnetul zăvorului.

Umerii i s-au gârbovit brusc.

Până atunci el nu fusese în stare să-i reziste niciodată.

Așa că își îndreptă ținuta și ridică pumnul, gata să bată în ușă. Avea să-i arate ea!

Tu încă ai atuul. El n-o știe deocamdată.

Rămase cu pumnul în aer, încordată, gândindu-se. Trebuia să fie precaută. Nu putea strica totul și, într-adevăr, avea un as în mânecă. Nu era tocmai sigură când avea să-l folosească, dar acum, în niciun caz, nu era momentul potrivit.

A coborât de pe verandă, aruncând o ultimă privire întunecată peste umăr, cu speranța că James s-ar fi putut răzgândi, însă ușa rămase ferm închisă.

Ticălosul naibii!

Jigodie mizerabilă și infidelă!

A simțit cum i se încleștează maxilarele. Și-ar fi dorit să-i bată cu pumnii în ușă sau, și mai bine, să folosească propria-i cheie și să se strecoare înăuntru, să-l găsească din nou în pat și, cu jocul senzual al buzelor și al limbii ei pe corpul lui, să-l determine să se răzgândească. Dar nu acum. Trebuia să se retragă. Să-l facă s-o dorească. Dacă în clipa asta s-ar fi comportat ca o isterică, n-ar fi reușit decât să-l îndepărteze.

Totuși, furia care-i clocotea permanent în sânge amenința s-o copleșească. Cine era el – atât de privilegiat, atât de îndreptățit – ca să pună capăt relației? James nu avea habar de strădaniile ei, de felul cum fusese silită să economisească și să se cațăre, cât de dură îi fusese viața, cum singurătatea îi fusese unicul prieten, pe când el crescuse știind în fundul sufletului că, indiferent ce se va întâmpla, exista o moștenire, o avere care-l aștepta.

Sophia simți acel mic tic nervos care-i apărea uneori lângă ochi, trădându-i starea, dar era hotărâtă ca James să nu-l vadă niciodată, ca el să nu-i întrezărească niciodată cealaltă latură.

Scrâșnind din dinți, porni spre mașină, lăsând urme proaspete în zăpadă, în vreme ce-și repeta că acesta nu era sfârșitul, că *nu* era ultima dată când îl vedea pe bărbat. Ei erau meniți să fie laolaltă, iar el avea să înțeleagă asta în curând.

Sophia avea să-l facă să-nțeleagă.

Însă pentru asta trebuia să-și aleagă cu grijă momentul.

După ce s-a urcat la volan, a aruncat o ultimă privire spre casă – o clădire veche și jalnică în realitate, ținând seama de averea lui James, sau

de viitoarea sa avere – apoi a băgat în marșarier. În timp ce rula spre aleea de acces, a văzut lumina de pe verandă stingându-se.

— Ticălosule, murmură tânăra în barbă.

Cu mâinile încleștate pe volan, și-a făgăduit în gând să-l facă pe James să regrete seara asta toată viața lui. În foarte scurt timp, el avea s-o implore să revină, și nu doar pentru partidele de sex care-i plăceau atât de mult. Avea să stea într-un genunchi, cu inelul într-o mână, declarându-și iubirea și rugând-o să se mărite cu el.

Existau mai multe feluri în care putea aborda situația asta pentru a se asigura că James nu va renunța niciodată la ea.

Gândul acela o încălzi ca un foc interior.

Așteaptă tu, James Cahill, numai așteaptă tu.

Mă vei dori din nou și va fi foarte dureros, atât de al naibii de dureros, că nu vei putea nici să mai gândești.

CAPITOLUL 36

9 decembrie

Era abia ora 7 dimineața și Earl Ray Dansen avea deja o zi proastă.

De fapt, la naiba, toate erau proaste!

Apogeul presei tipărite trecuse de mult și era un miracol că el mai putea să publice o ediție pe hârtie a lui *Clarion.* Stând în birou, cu centrala veche care nu izbutea să facă față frigului ce pătrundea prin pereții subțiri ai uriașului spațiu deschis, bărbatul privea la mesele goale ce păreau că se întind pe sute de metri pătrați în fostul antrepozit, simțind că el însuși, aidoma ziarului pentru care lucrase mai bine de cincizeci de ani, era o relicvă dintr-o epocă apusă. Jurnalismul fusese înghițit cu totul de tehnologie, de internet, și nimănui nu-i mai păsa, practic, de știrile reale, verificate. Acum, totul era opinie și manipulare, iar la posturile de știri apăreau tot felul de prezentatori isteți.

Nu ca în zilele de altă dată, în bunele zile de altă dată.

În clipa aceea telefonul i-a bâzâit, mișcându-se pe tăblia biroului ca un uriaș gândac turtit în timp ce vibra.

Ignorându-l, Earl a privit spre masa din lungul peretelui îndepărtat, unde se realiza ediția digitală, și observă că Gerry nu era la postul lui de lucru. Din nou. Probabil că era afară și fuma iarbă, ori se dusese să-și facă alt nenorocit de tatuaj. Când naiba avea să-i vină mintea la cap? Trecuse deja de treizeci de ani.

Cel puțin, Jeanette era la locul ei și, aparent, corecta ediția de mâine. Așezată pe un taburet înalt în fața biroului supra-înălțat, cu blugii rupți în genunchi și geaca de camuflaj largă, cu părul blond și țepos care lăsa să i se vadă rădăcinile întunecate, cu cercei mari din aur atârnându-i de urechi, tânăra era aplecată peste computerul ei.

Earl și-a plimbat privirea peste spațiul mare și aproape pustiu care găzduia *Clarion.* Charity era în San Francisco și, desigur, Seamus O’Day nu era la birou la ora asta. De fapt, era posibil să nu apară deloc, preferând să lucreze de „acasă” sau de „pe teren”, ceea ce, de obicei, însemna că

ocupa taburetul de lângă automatele de pocher din Brass Bullet.

Ar fi trebuit, într-adevăr, să-l concedieze și să-i dea lui Charity subiectele lui.

Telefonul continua să vibreze și Earl se întrebă ce se întâmpla cu Charity. Ea fusese, realmente, turbată să lucreze la subiectul Megan Travers, perfect convinsă că James Cahill se afla în spatele dispariției fetei, dar când Earl refuzase să-i deconteze o vacanță în San Francisco, devenise brusc iritată și spusese că se va duce pe cont propriu. N-o crezuse, dar de atunci ea nu mai dăduse niciun semn și bărbatul se gândea că, dacă va reveni cu ceva meritoriu, cu o poveste senzațională, atunci poate că avea să-i deconteze benzina, sau cazarea, sau masa. Deși, dacă se gândea mai bine, probabil că n-avea s-o facă. Avea să mai aștepte, să vadă ce și cum, dar într-un colțișor al minții, apăruse întrebarea dacă Charity se va mai întoarce vreodată. Charity Spritz avea planuri mari, iar Earl nu credea că în planurile acelea figura publicarea de articole emoționante în *Clarion* pentru tot restul vieții. De fapt, ea însăși spusese asta, chiar dacă nu cu aceleași cuvinte.

Telefonul îi atrase din nou atenția.

Poftim – vorbești de lup și… Pe display-ul telefonului era tocmai numărul lui Charity.

Earl a ridicat aparatul chiar în clipa când acesta a încetat să mai sune.

— Rahat!

Sună înapoi.

Niciun răspuns.

Ce naiba mai era și asta? Îi scrise un SMS: „Sunt Earl. Sună-mă”.

L-a expediat și, aproape imediat, un bip l-a anunțat că primise răspuns.

Bun!

Detesta s-o recunoască, dar simțea lipsa femeii prin redacție.

Era dată naibii. Energică și plină de zel. Chiar dacă se ciondănea cu O’Day, cel puțin, era plină de viață. Privirea lui Earl se îndreptă către ușă, unde apăruse fiul său, în blugi lălâi și tricou și cu părul strâns în vârful capului în cocul ăla stupid, îndreptându-se fără grabă spre postul lui de lucru. Probabil că era cu mintea complet prăjită.

Iritat, s-a uitat la telefon, pe al cărui display apăruse SMS-ul de răspuns.

— Ce naiba mai e și asta?

Imaginea era a unei femei goală-pușcă întinsă pe un pat, privind în sus, cu gura deschisă parcă a surpriză, cu un pistol îndreptat spre cap. Avea părul

negru și împletit, iar coada îi cobora peste un umăr alb și i se încolăcea pe sân.

Lui Earl i se părea cunoscută, dar nu știa de unde s-o ia. Ce naiba făcea Charity? Mesajul care însoțea fotografia era simplu:

ALTĂ VICTIMĂ.

— Alta? Dar care-i prima? a întrebat el cu voce tare.

Ce mama naibii de joc mai era și ăsta? apoi zări gaura mică din tâmpla femeii, unde o pată de sânge abia vizibilă îi închegase părul.

— Să-mi bag picioarele, șopti el, simțind adrenalina gonindu-i prin sânge. Ce naiba?

Un subiect! Tastă iute numărul lui Charity, așteptând o explicație. Cine era fata asta? De unde o știa el? Oare se sinucisese? Sau o omorâse cineva? Cum naiba făcuse Charity rost de fotografie?

Telefonul sună de câteva ori.

— Răspunde! mormăi el.

Ce naiba era cu femeia? Doar ea îl sunase, fir-ar să fie!

Earl începu să umble înainte și înapoi prin fața biroului, ascultând țârâiturile telefonului.

În cele din urmă, glasul înregistrat al lui Charity îi ceru apelantului să lase un mesaj scurt și numărul de telefon. Pe bune? Să fiu al…!

— Sunt Earl, a rostit el sec când a început înregistrarea vocală. Ți-am primit mesajul. Sună-mă.

Apoi a închis și s-a uitat din nou la fotografie, ușor înfiorat și cu o senzație de surescitare, care părea să-i revină încetișor după atâția ani petrecuți în meserie. Charity îl incita cu fotografia asta, dar în adâncul inimii, el știa că femeia dăduse peste un subiect mare. Ceva bubuitor.

— Hei! strigă el spre departamentul online, unde Gerry vorbea cu Jeanette.

Fiul său a ridicat ochii când Earl, pe jumătate alergând, a trecut pe lângă birourile și separeurile goale spre departamentul internet.

— Ia uitați-vă aici.

Când a ajuns lângă Gerry, a poziționat telefonul în așa fel, încât el și Jeanette să poată vedea ecranul mic.

— O știți pe fata asta?

— Tot ce se poate, a venit replica lui Gerry, pierdut în ceața lui obișnuită.

— Sigur că da. E Willow. Jeanette sorbea o cola dintr-un pahar extra-large. Ăăă… Willow… și mai cum? îl întrebă ea pe Gerry.

— Valente…? a propus tânărul, cu sprâncenele unindu-se deasupra ochilor injectați, în timp ce studia imaginea de pe telefon. Rahat, da, ea este. Da. Aproape sigur. Dar cum… vreau să zic… e-n pielea goală? S-a uitat la taică-su, ca și cum l-ar fi surprins pe Earl uitându-se la filme porno. Ce-i asta?

— Nu știu. Mi-a trimis-o Charity.

— Din San Francisco? Jeanette făcu o strâmbătură. Ce face acolo Willow Valente?

Gerry a scos un sunet gutural.

— Pare că-i moartă, asta face. Păli și se dădu un pas înapoi. Poate că reușesc să găsesc ceva pe internet.

Își trase taburetul și începu să tasteze grăbit.

— Moartă? repetă Jeanette. Crezusem că era doar în pielea goală. Se aplecă peste ecran și ochii i se holbară. Dumnezeule, ai dreptate!

Devenise pământie la față. A ridicat o mână spre buzele care i se albiseră, iar paharul i-a căzut pe podea, împroșcând mocheta cu băutura, în vreme ce cuburile de gheață s-au rostogolit pe jos.

— Ce ma… ce-i asta?

S-a întins prompt după un șervețel de pe masă, apoi s-a aplecat să șteargă mizeria de jos.

— Habar n-am, a răspuns Earl, însă în mod clar era ceva.

Ceva al naibii de important.

Ceva care ar fi izbutit să insufle în *Clarion* viață, atât de necesară, în timp ce Jeanette culegea cuburile de gheață de pe podea, iar Earl se îndrepta spre biroul său, telefonul acestuia a piuit. Un SMS de la Charity.

— Era și momentul.

Ar fi vrut totuși să vorbească cu ea în persoană și era pe punctul de a-i tasta numărul, când a văzut că SMS-ul conținea altă fotografie.

— Ce mama mă-sii? a izbucnit editorul când imaginea i-a umplut ecranul.

— Rahat! Doamne! Practic, Gerry intrase în hiperventilație. Tată! Trebuie să vezi asta. E despre Charity. Dumnezeule, să fie adevărat?

Jeanette se ridicase și se uita la monitorul tânărului. Apoi a scos un țipăt.

— Nu, vai, nu!

Însă Earl abia dacă o auzi. Pe telefonul său, apăruse o fotografie a lui Charity. Nu era însă un selfie. Fața îi era tumefiată și plină de vânătăi și… pentru Dumnezeu… părea la fel de moartă ca Willow Valente.

* * *

La biroul său din secție, Rivers privea ecranul computerului, studiind informațiile primite de la detectiva Tanaka din San Francisco, în timp ce sorbea din cafeaua fără zahăr. Fotografii foarte explicite ale femeii moarte confirmau ceea ce știau deja: Charity Spritz fusese ucisă. Exista ipoteza că fusese luată prin surprindere în motelul unde trăsese în Oakland și că tot acolo avusese loc și atacul, posibil în parcare – deși nu existau nici videocamere, nici martori. După aceea, corpul îi fusese dus la aeroport și lăsat acolo. Poliția din San Francisco analiza materialele videocamerelor de securitate ale aeroportului și colabora cu companiile aeriene, sperând să afle dacă ucigașul plecase cu o cursă de noapte sau dimineața devreme, dar asta ar mai fi putut dura o vreme.

Tanaka îl asigurase însă că ei lucrau non-stop la cazul cu crima. Rivers știa din experiență proprie cum se ocupau polițiștii din San Francisco de omucideri. Erau eficienți, dar avea să dureze.

Se întrebă în ce fel uciderea lui Charity Spritz era legată de dispariția lui Megan Travers. Trebuia să existe o conexiune.

Auzi pașii lui Mendoza înainte ca femeia să apară lângă biroul său. Ea aruncă o privire spre ecran, apoi încremeni.

— Oh, fir-ar să fie! Brutal.

Detectivul era de acord. În ciuda numeroaselor atacuri și crime violente la care fusese martor, nu avea să devină niciodată imun față de sălbăticia sau cruzimea de care erau în stare oamenii.

— Ce căuta Charity Spritz în San Francisco?

— Sper ca la întrebarea asta să-mi poată răspunde cineva de la *Clarion.* L-am sunat pe Earl Ray Dansen, însă deocamdată nu m-a sunat înapoi.

— Cei din lumea presei nu se scoală de regulă foarte devreme, ba chiar cu noaptea-n cap?

— Se pare că nu și Earl Ray.

— Poate că-i pur și simplu ocupat.

Cei doi parteneri s-au uitat unul la altul, iar Rivers a rostit:

— Dacă ai uitat cumva, îți amintesc că vorbim despre *Clarion,* da? Noi doi lucrăm la cazul cel mai mare care le-a căzut în brațe de când Barton

Scruggs a furat trofeul lui Hugh Lambert acum doi ani.

Femeia a surâs scurt.

— Bine, ai dreptate. El o să-ți telefoneze. Până atunci însă, ia uită-te aici.

Îi întinse telefonul ei, pe care un SMS anunța: TREBUIE SĂ VORBESC CU TINE. E IMPORTANT.

— De la cine este? Despre ce-i vorba?

— Nu știu ce vrea, dar este de la Andie Jeffries.

— Asistenta medicală care i-a fost colegă lui Megan Travers la clinică?

— Exact. Am sunat-o imediat. Am stabilit o întâlnire și, dacă nu plecăm, o să-ntârziem. M-am gândit c-o să vrei să vii și tu.

Detectivul își împingea deja scaunul înapoi.

— Te-ai gândit foarte bine, a zis el.

Și-a luat scurta pe care o atârnase pe spătarul scaunului și, în timp ce se îndreptau spre ieșire, s-a îmbrăcat.

— Apropo, l-a atenționat Mendoza când au ajuns la SUV-ul bărbatului, să nu faci greșeala să-i zici Andrea. Numele ei este Andie – mi-a atras atenția de la bun început.

— Am înțeles. Totuși, despre ce-i vorba?

— Nu știu. N-a vrut să spună la telefon și n-am nicio idee. Probabil că nu voia să fie auzită sau cine știe ce altceva. Poate c-o să aflăm. Indiferent care ar fi motivul, ea dorește o întâlnire față în față, așa că ne conformăm. Și nu va dura mult. Trebuie să ajungă la clinică la ora nouă, dar n-a vrut să ne vedem acolo, așa că am convenit pentru Lucy’s Diner.

— Andie nu vrea să fie văzută că vorbește cu polițaii?

— Bănuiesc că nu vrea ca cineva de la clinică să știe, ori ca presa să afle. Probabil, din același motiv n-a vrut nici să vină la secție.

S-a urcat în mașină și și-a prins centura de siguranță, în timp ce Rivers se instala la volan.

— Mulți oameni sunt rezervați, sau speriați, sau se comportă ciudat în prezența polițiștilor, zise Mendoza declarând un lucru binecunoscut. Ei par să creadă că noi suntem tipii răi.

— Și, cu toate astea, ne cheamă atunci când dau de necaz.

— Mda.

— Hai să vedem ce are ea de spus.

Ningea din nou cu fulgi leneși, ce coborau din cerul gri ca oțelul. Polițiștii au străbătut distanța de mai puțin de doi kilometri până la Lucy’s

Diner și, odată ajunși la destinație, Rivers a oprit motorul și s-au grăbit să intre în local. Valul de căldură care i-a izbit și aromele de șuncă prăjită și de cafea proaspăt râșnită umpleau aerul, iar clinchetele paharelor și zumzetul conversațiilor acopereau muzica – în principal, melodii din anii ’60 – care venea din difuzoare discrete.

Mendoza s-a îndreptat către separeul din colț în care se așezase Andie Jeffries. Degetele lungi ale femeii erau ocupate să rupă în fâșiuțe hârtia în care fusese ambalat paiul înfipt într-o sondă înaltă care părea să conțină cola. Privirea ei era fixată asupra paharului, ca și cum ar fi studiat bulele de gaz ce se ridicau printre cuburile mici de gheață. Era atât de cufundată în gânduri, încât aproape că a sărit de la locul ei când detectivii au ajuns lângă masă.

— N-ar trebui să fac asta, a zis Andie, în vreme ce ei se așezau de partea cealaltă a mesei.

— Ce anume?

— Să risc totul… vreau să zic… probabil că… probabil că oricum nu-nseamnă nimic.

Purta uniforma medicală a clinicii, albastru decolorat, sub o jachetă bleumarin; era o femeie incredibil de slabă, palidă, care încă nu împlinise treizeci de ani, cu ochi căprui-deschis și păr blond-murdar, legat la ceafa cu un șiret de piele. Și era extrem de agitată, continuând să rupă bucățele din ambalajul alb.

O chelneriță apăru cu o cafetieră și umplu două dintre cele patru cești care așteptau pe masă. Îi întrebă dacă voiau să consulte meniul, dar o refuzară.

— Sigur că da. Nicio problemă. Aveți lapte și frișcă pe masă, a zis ea încuviințând din cap și legănându-și buclele roșii. Anunțați-mă dacă doriți altceva.

Apoi s-a îndepărtat, cu cafetiera în mână, spre un separeu de lângă ușă, unde se așezaseră trei bărbați îmbrăcați cu canadiene groase.

— Așadar, ce era atât de important? a întrebat Mendoza, punându-și iPadul și telefonul pe masă, gata să înregistreze.

Andie a clipit repede, ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns, apoi a privit afară, pe fereastră.

— Este vorba despre Megan. Știu că ar fi trebuit să vă telefonez mai devreme, dar am fost foarte speriată și n-am crezut că i s-ar fi întâmplat

ceva… Sughiță, duse dosul palmei la gură și încercă să se controleze. Bruce m-ar omorî dacă ar ști că am fost aici, că am stat de vorbă cu poliția.

— Știi unde este Megan? a întrebat-o Rivers, gândindu-se că aceasta putea fi, în sfârșit, pista atât de așteptată.

— Nu.

Femeia părea speriată, a clătinat din cap, continuând să se smiorcăie. Rivers simțea cum îi crește pulsul.

— Cine este Bruce? întrebă Mendoza.

— Prietenul meu… Bruce Porter… el… ăăă, el a avut un mic necaz. Cu droguri. Dar acum s-a terminat. A fost la dezintoxicare și e curat. De șase luni, ba nu, de aproape șapte… în sfârșit, ideea este că el lucrează pentru James Cahill, în atelier. El… ăăă… Vocea i se pierdu o clipă, apoi continuă: James i-a acordat o șansă după ce a dovedit că nu se mai atingea de droguri. La început, doar ca om de serviciu, adică să facă curățenie și să aibă grijă de unelte și… acum l-a promovat cumva, ajută la montarea de ghips-carton, la turnarea șapei sau ce mai e nevoie. Își trase iar nasul, gata să izbucnească în lacrimi. Și are nevoie de slujba aia, înțelegeți? Amândoi avem nevoie de banii pe care-i aduce.

Părea absolut nefericită.

— S-a-ntâmplat ceva? insistă Mendoza.

Andie scoase un sunet slab și duse din nou mâna la gură, clipind iute pentru a-și stăvili lacrimile.

— Vreau să zic că ăsta-i un oraș foarte mic și că noi toți suntem legați laolaltă. Așa cum e sora mea. Ea lucrează aici, la Lucy’s. E bucătăreasă și… și…

Asistenta a suspinat încet și Rivers a văzut cum Mendoza, de nerăbdare, își strânge buzele. Partenera lui părea dispusă să smulgă cuvintele din gâtul ezitant al tinerei.

— Continuă, o încurajă el și sorbi din cafea.

Andie suspină încă o dată.

— Este… este ceea ce mi-a spus Megan.

A ridicat în cele din urmă ochii pentru a-l privi pe detectiv. Aproape șoptind, a mărturisit:

— A spus că, dacă i se va-ntâmpla ceva, adică, înțelegeți, dacă va dispărea sau… mai rău…

Mendoza s-a aplecat aproape imperceptibil în față.

— … ea, ăăă, a zis că va fi din cauza lui James Cahill. Andie închise ochii și lacrimile îi erau vizibile pe gene. Spun asta în mod neoficial, da?

Cam târziu pentru așa ceva.

— Adică, nu vreau să depun mărturie. Și-a înghițit nodul mare care i se pusese în gât și, printre suspine, a continuat, în timp ce învârtea între mâini sonda: Bruce și cu mine… o s-avem un copil. Tocmai am aflat săptămâna asta.

— Cum a spus ea, exact? întrebă Mendoza.

— V-am zis. Andie închise ochii o clipă. A spus: „Dacă mi se-ntâmplă ceva e numai din cauza lui James”.

— Și când ți-a spus asta? întrebă Rivers, simțind cum telefonul îi vibrează în buzunar.

— Nu știu data… acum vreo două săptămâni. Să zicem cu o săptămână înainte să dispară.

— Era furioasă.

— Oho, era pornită rău pe el. Din nou. El nu venise la o întâlnire, sau așa ceva, și Megan bănuia că fusese cu altă femeie.

— A spus și cine era femeia pe care o bănuia?

— Cred… adică el fusese văzut cu Sophia Russo. Iarăși. Asta se mai întâmplase, dar eu n-o băgasem prea mult în seamă. Sophia lucrează pentru el și, știți… uneori Megan sare direct la concluzii și devine foarte furioasă. În ziua aia, era realmente scoasă din minți, se-mbrăca repede în vestiar, își încurca brațele în mâneci. Și-a aruncat telefonul în geantă și înjura ca la ușa cortului. Era furioasă, rău de tot. Și a zis: „Dacă mi se-ntâmplă ceva e numai din cauza lui James. Da? Din cauza lui. E un nenorocit și o scârbă!” Atât doar c-a folosit cuvinte mult mai urâte.

— Și după aceea ce s-a-ntâmplat? a întrebat Mendoza.

— Nu știu. A plecat și a trântit ușa în urma ei. Am văzut-o după aia ieșind din parcare. A fost cât pe-aci să intre într-un puști aflat pe skateboard.

— Nu-ți amintești exact când s-a-ntâmplat asta?

Asistenta clătină din cap.

— Ai mai văzut-o după aceea?

— Sigur că da, a doua zi, la serviciu, dar s-a comportat de parcă nu se-ntâmplase nimic. Roti din nou sonda între palme și Rivers observă că avea unghiile roase, cu oja cojită la vârfuri. Oricum, i-am povestit totul lui Bruce

și el a spus să nu mă mai gândesc la asta, că nu era important, că Megan era doar supărată. Știți cum e când cineva se-nfurie și zice „Mi-a venit să-l omor”, dar asta-i numai din cauza nervilor – de fapt, n-ar omorî pe nimeni.

Mendoza o privi fix, fără un cuvânt, și Andie adăugă:

— Așa că n-am suflat nicio vorbă și am ținut totul pentru mine, cum mă sfătuise Bruce. Avea o expresie îndurerată. Dar acum… Dar acum ea lipsește de mai bine de o săptămână și am văzut la știri că poliția cerea ajutor, ba chiar s-a înființat un grup „S-o găsim pe Megan” pe Facebook și pe Instagram, și nu mai știu pe unde. De aceea m-am gândit că poate ar trebui să vă spun.

Fața i se boți de-a binelea.

— Ai procedat corect, a încurajat-o Mendoza.

— Dar este neoficial, da?

Rivers interveni:

— Megan și cu James se certau frecvent?

— Nu știu.

— S-a ajuns vreodată și la brutalități? a insistat bărbatul. Megan a venit vreodată cu vânătăi sau…

— Nu! Nici vorbă de așa ceva. *Ea* este cea mai temperamentală.

Detectivul se întrebă dacă era chiar așa.

— Megan a mai spus sau a mai făcut altceva care ți s-a părut straniu în zilele de dinaintea dispariției?

Andie a clătinat din cap.

— Nu tocmai. Poate că era ceva mai încordată ca de obicei, însă cu Megan e greu să fii sigur. Cum ziceam, este o fire destul de emoțională. S-a uitat la ceasul de deasupra vitrinei rotative cu plăcinte din colțul localului și a icnit scurt. Aoleu, trebuie să plec! Începu să-și încheie jacheta. O să-ntârzii, și domnul doctor McEwen se enervează și dacă ajungi mai târziu doar cu treizeci de secunde.

— Dacă îți amintești de orice altceva, sună-mă, a rostit Mendoza, însă Andie ieșise deja din separeu și se îndrepta cu pași grăbiți spre ușile din sticlă.

— Nu-ți face speranțe.

Rivers și-a scos portofelul și a plătit cele trei băuturi. Abia acum observă că Andie nici măcar nu sorbise din sonda ei. Rămase cu gândul la femeie și la prietenul ei care voia să evite contactele cu reprezentanții legii.

Ăsta era necazul cu cazul Megan Travers, și-a spus el când au ieșit din local în rafalele de vânt ce măturau parcarea. Cu cât găsea mai multe răspunsuri, cu atât acestea nășteau mai multe întrebări. Nici nu stătea pe loc și nici nu se bloca, dar mai degrabă părea că dă cu spatele decât să meargă înainte.

Sui la volan, răsuci cheia în contact și motorul Jeepului prinse viață scoțând un muget. În vreme ce Mendoza își prindea centura de siguranță, detectivul își continuă gândul, încercând să revină la esență:

Cine ar fi avut cel mai mult de câștigat de pe urma dispariției lui Megan Travers? Persoana respectivă era cheia.

Sophia Russo putea fi considerată prima beneficiară. După dispariția lui Megan, ea putea reveni în centrul atenției pentru James Cahill.

Dar Rebecca Travers? Da, părea preocupată de soarta surorii ei, dar dacă era doar o simulare? Ea și Megan avuseseră destule divergențe, iar sora ei i-l furase pe „Domnul Minunat" – James Cahill.

Ieși din parcare și porni către secție.

Jennifer Korpi era altă fostă prietenă a lui Cahill, cu care împărtășea un trecut comun și, în ciuda protestelor ei, nu părea să-l fi scos complet din minte.

Sau greșea total abordând cazul din unghiul femeii abandonate?

Potrivit spuselor lui Andie, Megan considera că James Cahill era capabil de violențe împotriva ei. *Dacă mi se-ntâmplă ceva e numai din cauza lui James.*

Să fi fost bărbatul un ucigaș? Un ucigaș care avea un complice? Astfel încât el să poată fi rănit în urma unui atac, dar să supraviețuiască, iar complicele să se ocupe de Megan – s-o fileze? S-o urmărească? Părea logic?

Charity Spritz fusese omorâtă în San Francisco. Ce descoperise ea? Poate ceva despre familia Cahill? Un detaliu pe care cineva dorea să-l păstreze ascuns?

Sau descoperise ceva despre Megan? Rebecca și cu Megan crescuseră în zona aceea. Detectivul se întrebă din nou ce știuse Charity Spritz, ce făcuse ea în San Francisco și dacă exista vreo legătură între moartea ei și misterul din jurul lui Megan Travers.

Dacă Rivers ar fi pariat – și-i plăceau pariurile, într-adevăr – el ar fi mizat pe legătura dintre cele două cazuri. De altfel, părea logic. Charity

Spritz descoperise în San Francisco ceva ce dusese la uciderea ei.

CAPITOLUL 37

La amiază, Rivers numără trei dube TV în parcare și de două ori mai mulți reporteri strânși în jurul treptelor de la intrarea în Departamentul Șerifului. Palidă, dar decisă, Rebecca Travers stătea lângă ofițerul de presă Roxy O'Grady. La microfon, Travers tocmai adresa apelul ca sora ei să fie eliberată, dacă era prizonieră undeva, și toți ochii erau ațintiți asupra ei; bătea un vânt rece, care zgâlțâia lanțurile portdrapelului și mișca ramurile tufelor desfrunzite ce înconjurau clădirea din cărămidă.

— …și oferim o recompensă de cinci mii de dolari pentru orice informații ce vor duce la localizarea lui Megan. Familia mea vrea ca Megan să revină în mijlocul nostru. Vă mulțumesc!

Rivers aprecia că pledoaria ei păruse izvorâtă din inimă, deși nu lăcrimase, dar Mendoza nu era deloc convinsă.

— Femeia aia are gheață în vene, a decretat partenera lui. N-am încredere în ea.

Rivers era indecis în legătură cu Rebecca Travers: nu era convins de inocența ei și nu avea totală încredere în ea, dar, pe de altă parte, era conștient de obiceiul său de a-i suspecta pe majoritatea oamenilor. Femeia își termină apelul, după care se retrase un pas, lăsând-o pe ofițerul de presă Roxy O'Grady să-i roage pe toți cei care aveau informații să sune la Departamentul Șerifului, al cărui număr îl anunță răspicat.

Din fericire, nici lui Rivers, nici lui Mendoza nu li se ceruse să vorbească ori să pună la curent publicul în privința cazului. Înaltă de numai 1,57 m, Roxy O'Grady răspunse la întrebările tuturor reporterilor și se descurcă excelent. Trecută de cincizeci de ani, micuța O'Grady avea o condiție fizică similară cu aceea a femeilor care aveau doar jumătate din vârsta ei. Cu părul scurt, aproape alb, și cu câteva riduri premature, era o femeie atrăgătoare pentru vârsta ei. Era directă și formula rapid răspunsuri, până ce informarea a luat o turnură cu totul neașteptată atunci când un reporter înalt, cu păr șaten, cârlionțat, ce-i ieșea de sub o șapcă verde, ridicând ochii din telefon, a întrebat:

— Departamentul Șerifului investighează și omorârea lui Charity Spritz?

— Hai că-ncepe, a șoptit Mendoza. S-a aflat.

Până atunci, în Riggs Crossing nu fusese anunțată uciderea reporterei de la *Clarion,* dar situația se schimba acum.

Din mulțimea relativ mică strânsă la baza scării s-a auzit un murmur general atunci când ziariștii au început să se consulte între ei sau să tasteze grăbiți pe telefoane. Rebecca Travers a tresărit vizibil și și-a întors privirea întrebătoare spre Rivers.

O'Grady rosti:

— Abia recent am aflat despre posibila ucidere a lui Charity Spritz.

Rebecca a pălit, făcând involuntar un pas înapoi. Reporterul cu șapcă verde insista:

— S-a anunțat că a fost omorâtă în San Francisco. Puteți confirma?

— Suntem în curs de a primi detalii de la poliția din San Francisco, deoarece investigația de acolo este în desfășurare acum.

— Se spune că se documenta pentru un articol despre Megan Travers, a intervenit alt reporter, o femeie în haină galbenă. Uciderea lui Charity Spritz este legată de dispariția lui Megan Travers?

— Cum am spus, investigația este în desfășurare.

Au început să curgă și alte întrebări: De ce se afla Spritz în San Francisco? Cine era suspect în cazul morții ei? Cum murise? Exista deja un cerc de suspecți? Departamentul Șerifului coopera cu poliția din California?

În tot acel timp, Rebecca părea să se închidă în ea în fața acelui asalt de întrebări, de microfoane întinse și clicuri ale aparatelor foto. O'Grady se ocupa din nou de toate, răspunzând că investigația este în desfășurare, că nu exista nimic care să poată fi anunțat cu certitudine și că publicul va fi informat când vor apărea date concrete. Apoi le mulțumi tuturor și se îndepărtă de podium, dând astfel semnalul că a luat sfârșit conferința. Pe când reporterii se împrăștiau, Rebecca, cu ochii ei negri plini de neliniște și cu fălcile încleștate, s-a apropiat de cei doi detectivi.

— Este adevărat? a întrebat ea, părând cu adevărat uluită. Charity Spritz este moartă? A fost ucisă?

Rivers încuviință din cap în tăcere.

— Dar… dar… abia cu o seară în urmă a fost la mama acasă. Mama mi-a telefonat și s-a plâns că o hărțuise! Chemase agentul de pază și-i ceruse s-o scoată din complexul lor de locuințe. Era extrem de agitată.

Asta reprezenta o noutate. Cu coada ochiului, bărbatul văzu că Mendoza

făcea deja însemnări pe telefon, în timp ce reporterul cu șapcă verde se apropia de ei.

— Să mergem înăuntru, a sugerat Rivers, invitându-le pe cele două femei s-o ia în sus pe trepte, apoi a trecut înaintea lor și le-a deschis ușa.

Imediat ce au intrat la căldură, Mendoza i s-a adresat Rebeccăi:

— Trebuie să stăm de vorbă cu mama ta.

— Trebuie să stați de vorbă cu mine! a replicat tăios Rebecca. Erau în holul principal, unde geamuri înalte îi despărțeau de polițiștii care lucrau la recepție. Știați despre asta și nu mi-ați spus nimic!

Șocul produs de aflarea veștii aceleia se transformase acum în furie.

— Nu avem nimic de spus, a intervenit Rivers.

— Pe naiba! Nu vă puteți aștepta să cred că-i o simplă coincidență ca tocmai reportera care m-a sunat zi și noapte, și care a venit la casa mamei mele pentru că investiga dispariția lui Megan, să *moară.* Să fie *ucisă.* Asta vreți să cred?

— Eu nu cred în coincidențe.

— Nici eu! Charity era obsedată de dispariția lui Megan, iar acum este moartă! Ucisă! Trebuie să existe o legătură.

— Lucrăm în direcția asta, însă până acum n-am descoperit nicio legătură, i-a spus bărbatul.

— Atunci, găsiți-o! Ochii Rebeccăi scânteiau și a îndreptat spre Mendoza o privire pârjolitoare. Nu puteți face nimic?

— Lucrăm…

— Da, da, știu. „Lucrați în direcția asta… investigația este în desfășurare… investigația de acolo este în desfășurare”. Am auzit. Faceți însă ceva concret! Cu buzele strânse, s-a răsucit din nou spre Rivers. Asta miroase, domnule detectiv, și dă-mi voie să-ți spun că miroase a putred.

După aceea s-a răsucit pe călcâie și a ieșit pe ușa clădirii.

* * *

— Ai auzit ceva despre Gus? a întrebat James, aflat pe scaunul dinapoia biroului său.

Bobby s-a ridicat de pe scaunul său și s-a întins, iar spinarea îi trosni sonor.

— Câte ceva.

Avuseseră o ședință scurtă despre situația caselor aflate în construcție. Ajunseseră la consensul că niciuna dintre cele trei nu putea fi gata înainte

de Crăciun: în primul rând, din cauza întârzierilor de livrare a tot felul de dotări, de la mobila interioară, la elemente de canalizare și iluminare comandate special, și, în al doilea rând, din cauza modificării programului de lucru datorită apropierii sărbătorilor.

— Bruce l-a sunat azi-dimineață. Cred că operația a decurs bine, a rostit Bobby în timp ce își aranja șapca Mariners pe cap. Au reușit să-l coase și leziunile nervoase par să fie minime, cel puțin din câte a înțeles Porter, totuși este greu de spus. Probabil că Gus era îndopat cu calmante când au vorbit și va dura ceva timp până se va vedea ce posibilități de mișcare i-au rămas pentru degete.

— Cât va sta internat?

Bobby a strâns din umeri.

— Bruce n-a zis. Nu știu dacă Gus însuși știe cu certitudine. Îl privi în ochi pe James. Știi bine că-i o bombă cu ceas.

— Jardine? James rulă planurile pentru casa-container și le prinse cu un elastic. Da, știu.

Bobby părea gata să mai adauge ceva, dar își ținu gura și întinse mâna spre clanța ușii.

— Ce este?

— E numai din auzite, să știi, dar un băiat din atelier – Lloyd – lucra lângă Gus și el crede… mie tot mi se pare o nebunie… dar el crede că i s-a părut că Gus și-a băgat mâna direct în flex.

— Poftim?

— Știu, ți-am zis că pare o nebunie. Cine ar face așa ceva?

Managerul ranch-ului se scotoci în buzunarul de la piept al cămășii de lucru și scoase un pachet mototolit de țigări.

— Dar de ce ar fi vrut să se autoaccidenteze? a întrebat James, gândindu-se la primele comentarii ale lui Leon Palleja, care sugerase același lucru.

— Cine poate să știe? E doar ce am auzit.

— De la cine?

— De la Oscar Aaronsen, a recunoscut Bobby, cu o strâmbătură. El, Oscar vreau să zic, lucra la fierăstrăul circular, nu departe de locul unde Gus tăia gresie și, cu coada ochiului, l-a văzut aranjând o placă de gresie în mod evident greșit… După care, ce crezi c-a făcut? A închis ochii și a împins înainte placa aia sub unghiul greșit, așa că flexul i-a intrat între degete, apoi a început să urle și să-njure și… în fine, cum am zis, e ceva de domeniul

nebuniei. Poate că nu-i decât un zvon.

Așa să fi fost oare?

— Mai bine uită c-am zis toate astea, a conchis Bobby. Nu-s decât bârfe.

Părăsi încăperea, însă James căzu pe gânduri. Avea senzația că se găsea în mijlocul unui vârtej ciudat, în care nimic nu era așa cum părea, iar realitatea era încețoșată.

S-a uitat în atelier, pe geam: activitatea se desfășura ca de obicei – dulgheri, electricieni și instalatori mișunau în jurul caselor, fierăstraiele zbierau, și totul în ritmurile muzicii rock. Părea o zi ca oricare alta, absolut la fel, dar, în același timp, era cu totul diferită. Extrem de diferită. Sub aparența de calm a unei zile de lucru normale, se ascundea acum ceva mai întunecat – oameni care dispăreau, ori mai rău, sau își riscau viața și părți ale corpului prin automutilare deliberată.

De ce?

Desigur, nu avea niciun răspuns. Deschise televizorul micuț montat deasupra unui fișet, mări volumul, suficient ca să acopere parțial hărmălaia din atelier, și începu să se uite pe teancul de facturi de pe birou.

Cifrele îi jucau în fața ochilor și constată că-i era imposibil să se concentreze. Și-a frecat falca. Simțind sub barbă urmele lăsate de unghiile lui Megan, s-a întrebat din nou ce se întâmplase cu ea. Era sfâșiat de un sentiment de vinovăție. Acțiunile lui, faptul că se încurcase cu Sophia fuseseră scânteia ce declanșase furia tinerei, motivul pentru care-l atacase și pentru care plecase din Riggs Crossing către o destinație necunoscută. James n-o agresase fizic, totuși faptele lui o determinaseră să plece în noapte. A închis ochii, străduindu-se să-și amintească ce se întâmplase. Exista ceva suplimentar?

Iar acum, Rebecca reapăruse în viața lui.

Ba nu – greșit! Femeia o declarase foarte clar. Porcăria era că el dorea s-o revadă – în ciuda dezastrului din viețile lor… – și chiar în clipa aceea îi auzi glasul.

Pentru o secundă, a crezut că-și imaginează. Ridică prompt ochii, se uită la ecranul micuț al televizorului și o văzu acolo, pe treptele din fața Departamentului Șerifului, cerând ajutor pentru găsirea lui Megan, ba chiar oferind o recompensă. A luat iute telecomanda și a dat sonorul mai tare, apoi și-a împins scaunul înapoi și a ocolit biroul pentru a se propti în fața televizorului. Simți o strângere de inimă văzând-o pe femeia în haină lungă

și cizme, cu vântul fluturându-i părul în timp ce vorbea, flancată de polițiști.

Pentru o secundă, James își pierdu concentrarea… cizmele, părul de pe ceafa ei… Apoi gândul necunoscut ce-i apăruse în minte a dispărut și a privit-o cu atenție pe Rebecca, cu bărbia ridicată, cu privirea hotărâtă, implorând eliberarea surorii ei. Inima i-a tresărit dureros.

Megan o trădase.

El o trădase.

Totuși, Rebecca era acum aici, puternică, stăvilindu-și lacrimile. După ce ea a terminat de vorbit, a urmat o polițistă scundă, care cerea ajutorul cetățenilor pentru localizarea lui Megan, a cărei fotografie acoperi pe neașteptate ecranul: păr drept, aproape blond, lung până la umeri, ochi albaștri scânteietori, un surâs relaxat și o mână de pistrui vizibili pe nasul mic și drept.

Dintr-odată gândul i-a alunecat într-o altă direcție – în fotografia aceea exista ceva care-l zgândărea, care-i șicana memoria și-i distrăgea atenția de la ecran. Un lucru important, dar prea evaziv ca să-l poată prinde; ecranul s-a împărțit apoi în două și a apărut Toyota Corolla neagră, model 2001, a lui Megan și numărul ei de înmatriculare.

James dădu deoparte facturile la care lucrase. Rezemându-se cu un șold de marginea biroului, se strădui să-și reamintească gândul care-l sâcâise – ceva care-i atrăsese atenția pe când se uita la Rebecca aflată pe treptele din fața Departamentului Șerifului, iar apoi, din nou, când fotografia lui Megan apăruse pe ecran. Ce fusese? Se încruntă. Nu fusese asemănarea dintre cele două surori, pentru că aceea nu exista, nici fizic și nici ca temperament, dar, atunci… ce?

Înainte să fi ajuns la un răspuns, pe ecran apăru un titlu de ultimă oră: REPORTERĂ DIN RIGGS CROSSING UCISĂ ÎN SAN FRANCISCO.

— Poftim? a exclamat el cu voce tare.

Apăru apoi fotografia lui Charity Spritz și bărbatul simți un ghem în stomac. Ucisă? În *San Francisco?* Privi fix fotografia, în timp ce un reporter anunța că trupul fusese găsit în oraș, dar că poliția presupunea că fusese omorâtă în altă parte.

Știrea l-a bulversat și, dintr-odată, în mintea lui James s-au reactivat întrebările pe care i le pusese femeia când stătuse în pragul casei sale.

„Dumneavoastră ați venit din San Francisco”, îi spusese Charity. Iar

când el negase, ea îi atrăsese atenția că familia lui era originară de acolo. Ceea ce era adevărat.

James refuzase să vorbească cu ea și acum… acum ea era moartă? Ucisă chiar în orașul pe care-l pomenise? Sângele îi îngheță în vene. *Ce era asta?* Instinctiv, simțea că moartea lui Charity era legată de dispariția lui Megan.

Trebuia să fie legată.

Telefonul i-a vibrat pe birou.

Pe ecran a apărut numele lui Rowdy Crocker.

James s-a grăbit să răspundă.

— Da?

— „Bună ziua” și ție.

James n-avea însă chef de joacă.

— Ai auzit de Charity Spritz?

— Da, Iisuse! Chiar acum mă uitam la știri.

— Dumnezeule!

James privea prin ferestre spre atelierul de dedesubt, fără să-i vadă, de fapt, pe angajații săi lucrând la acoperișuri, rindeluind scânduri sau montând ghips-carton… O vedea doar pe Charity Spritz, cu ochii ei cenușii care-l cântăriseră de sub șuvițele negre de păr. Reportera stătuse atât de relaxată pe veranda lui, de parcă ea ar fi fost proprietara casei.

— Alo? zise Rowdy. Ești bine?

— Nu, nu sunt bine, îi replică James, făcând un efort să se concentreze asupra conversației. Ce-ai aflat?

— Prea multe ca să fie discutate prin telefon. Sunt deja în mașină. Ajung la tine acasă în cincisprezece minute. De acord?

— Da. James întinse mâna către scurtă și-și căută cheile. O să fiu acolo.

* * *

— Avem un răspuns, a anunțat Mendoza când Rivers a intrat în secție.

Detectivul ieșise, dăduse ocol cvartalului și revenise cu o cafea pentru el și cu „un latte cu lapte degresat, vanilie și un strop de frișcă”, adică ceea ce o auzise pe Megan comandând de câteva ori când se opriseră la cafeneaua locală.

— Un răspuns?

— În urma conferinței de presă.

— Ceva serios?

— Poate să fie. A sunat un cuplu din Tacoma – pe speakerul telefonului,

ca să poată vorbi amândoi… ceva foarte obositor – care cred că au văzut mașina lui Megan în seara aceea, dar nu pe șoseaua principală spre Seattle. Ei stăteau la cabana unui prieten și s-au întâlnit cu o mașină care venea din față, iar soțul jura că era o Toyota Corolla neagră, totuși nu putea fi sigur în privința anului de fabricație.

— Unde-au fost până acum? a întrebat Rivers, întinzându-i cafeaua, pe când se îndreptau amândoi spre biroul femeii. Vreau să zic, cum pot să locuiască în statul ăsta și să nu știe că noi o căutăm?

Dispariția lui Megan Travers fusese subiectul principal pe toate canalele de știri.

— Asta-i chestia – au lipsit din oraș. În dimineața următoare au plecat cu avionul într-o vacanță în Mexic, iar după aceea au petrecut o săptămână cu fiul lor și familia acestuia în Salt Lake. Au ajuns aseară acasă, au dat pe știri, au văzut conferința de presă și au pus lucrurile cap la cap.

— Și unde au văzut mașina? a continuat Rivers.

— Acum vine partea cea mai interesantă – pe un drum de munte cu o singură bandă, într-o zonă unde oamenii au case de vacanță. Este mai mult pustiu pe-acolo, aproape nimeni nu locuiește tot anul. Doar vara se populează. Cabane lângă pâraie și în pădure – genul ăsta de case.

Sorbind din cafea, femeia s-a așezat pe scaun, în timp ce Rivers a rămas în picioare, lângă ea, ca să se uite și el la ecranul monitorului de pe birou. Gândurile lui alergau de zor.

— Vreuna dintre cabanele alea îi aparține lui James Cahill? a întrebat el, privind atent ecranul.

Într-o fotografie aeriană se întrezărea dunga subțire a unui drum de țară. Poate că asta era într-adevăr ceva.

— Nu. Niciuna.

— Atunci ale cui sunt?

Mendoza a mărit o imagine.

— Am verificat datele pentru toate proprietățile de acolo și majoritatea nu înseamnă nimic, însă proprietarul acestui loc – bătu cu unghia în ecran, indicând acoperișul unei cabane, vizibil printre ramuri – este Harold Sinclaire, cunoscut și ca „Domnul Cumsecade” Harry.

— Harry Sinclaire? Numele i se părea cunoscut lui Rivers. Prietenul lui Jennifer Korpi? întrebă el surprins.

Deși n-o ștersese pe femeie de pe lista suspecților, detectivul nu se

gândise totuși că profesoara agitată cu care James Cahill avusese o relație pentru o vreme ar fi fost implicată în dispariție. Ea nu păruse a fi genul acela de persoană, în ciuda celor simțite atunci când îi ținuse în mână mingea antistres: tristețe, mânie, poate chiar o urmă de gelozie. Totuși, informația asta reprezenta ceva și simți prin vene furnicătura familiară ce însoțea gândul că aveau în cele din urmă o pistă.

— Da. Actualul „drăguț" al lui Jennifer, așa cum spunea bunica mea. Exact el. Mendoza părea foarte încântată de sine. Ce părere ar avea despre asta sora Rosemarie?

Rivers își îngădui un chicotit.

— Cred că ar trebui să mergem și să aruncăm o privire acolo, a conchis Mendoza.

Bărbatul își scotea deja cheile și, peste câteva minute, ieșeau prin vestul orașului. Mendoza era atentă la GPS în timp ce Rivers urma șoseaua principală, care, în apropierea vârfului, se transformă într-un drum de țară acoperit de gheață și zăpadă. Întâlniră puține alte vehicule. Pe măsură ce drumul șerpuia în sus, printre copaci bătrâni și deși, încărcări de omăt – brazi și pini ce se înălțau maiestuos către cer –, întâlneau tot mai puține vehicule.

— Aici! anunță Mendoza când au luat un viraj larg și femeia a zărit un pod îngust, cu o singură bandă, ce traversa un pârâu înghețat.

Drumul nu fusese curățat cu plugul de zăpadă și se vedeau doar câteva urme de roți. Cei doi detectivi au decis să meargă pe jos, înaintând cu greu prin zăpada care, pe alocuri, ajungea până la genunchi, până la a treia casă de pe drum, o cabană rustică cu etaj. Acoperișul avea pante foarte înclinate, iar pereții erau din scânduri negeluite, care deveniseră cenușii cu trecerea timpului. Ușile erau încuiate, însă câteva ferestre nu aveau obloanele trase. Au privit înăuntru, aburind geamurile cu răsuflările, dar interiorul era întunecat.

— Nu-i nimeni aici, s-a încruntat Mendoza. Casa asta pare aproape abandonată.

Rivers încuviință din cap.

— Probabil c-o folosește doar vara.

Au luat-o pe o potecă acoperită de zăpadă spre garaj, mai degrabă un șopron, separat de casă. Și ușa acestuia era încuiată, dar exista o ferestruică, iar oblonul era rupt și atârna pieziș, astfel că descoperea o

porțiune lungă și neregulată de geam. Folosindu-și lanterna și ignorându-i reflexia orbitoare din sticlă, Rivers a privit înăuntru. Raza de lumină lunecă peste o stivă de lemne pentru foc și peste câteva unelte de grădinărit, oprindu-se pe capota unui sedan mic și negru.

— La naiba, a șoptit el, privind mașina, convins că aceea era Toyota 2010 a lui Megan Travers.

CAPITOLUL 38

Cabana izolată
Munţii Cascade
Statul Washington
15 decembrie

Acum, ori niciodată!

Aud maşina apropiindu-se; motorul ambalează când suie panta, roţile trosnesc pe zăpadă şi gheaţă.

Îmi stăpânesc cu dificultate teama. Nervii îmi sunt încordaţi, iar emoţiile dau în clocot. Trebuie s-o fac. Şi trebuie s-o fac chiar acum!

Asta-i unica mea şansă. Dacă dau greş, nu voi mai beneficia niciodată de alta. Dacă dau greş, este posibil să-mi semnez condamnarea la moarte.

O poţi face, o poţi face.

Totuşi încă şovăi, nu am încredere că voi reuşi. Deşi am bucăţelele de plastic într-un buzunar şi vergeaua metalică în celălalt, simt că hotărârea începe să mi se erodeze când îmi imaginez scena, atacul iminent.

Dar… Of, Doamne!

Stomacul mi se strânge ghem.

Am derulat şi rederulat scenariul prin minte, ore la rând. În timp ce mă străduiam să adorm în mansardă, mi l-am imaginat frecvent:

O bătaie sonoră în uşă.

O voce familiară.

Zornăitul de chei.

Uşa deschizându-se brusc.

— Hei! va striga.

Un pas înăuntru.

Şi atunci – atacul!

Iute ca o pumă ce sare de pe o stâncă, eu sar din mansardă, cu armele extinse ca nişte gheare.

Persoana care a intrat ridică privirea.

Prea târziu!

Cu precizie letală, îi lovesc ochii, sfârtecându-i corneea şi retina, şi o

orbesc.

Iar apoi atac beregata.

Spintec.

Sângele țâșnește.

Îmi vine să vomit la gândul acesta.

Simt gustul acru de bilă în gât.

Motorul mașinii se apropie. Urc pe scară, așa cum am făcut de zeci de ori, și mă uit prin șirul de ferestruici imposibil de mici de sub tavan. Faruri fulgeră printre copaci și lumina lor dezvăluie trunchiuri înghețate.

Dă-mi putere, Doamne, *mă rog, după care simt dezgust față de slăbiciunea mea, față de implorarea unei divinități care m-a abandonat.*

Nu am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a-l răni și ucide pe răpitorul meu.

Și nici de ajutorul diavolului.

Trebuie doar să-mi amintesc cine mi-a făcut asta și de ce.

Iar după aceea sunt pregătită.

Pot să fac asta.

Totuși, planul îmi este dejucat.

De data asta răpitorul meu nu intră, ci doar împinge o sacoșă cu alimente prin ușa parțial deschisă, apoi o încuie.

Poftim?

NU!

Urlu de frustrare.

Dar este prea târziu!

Aud cum mașina pleacă, luând cu ea visurile mele de evadare.

CAPITOLUL 39

Rowdy Crocker mințise.

El nu fusese la douăzeci de minute distanță.

Probabil că nu fusese nici la zece minute, deoarece, când James a ajuns acasă, a găsit vechea camionetă Ford a lui Rowdy pe alee, iar pe bărbat instalat în fotoliul său favorit, cu o sticlă de bere deschisă pe masă, cu ochelarii cocoțați pe vârful nasului, în timp ce degetele îi alergau pe tastele laptopului lui James. Părul șaten, lung și nepieptănat, îi cădea peste frunte, obrajii îi erau acoperiri cu o barbă nerasă de trei-patru zile și purta pantaloni și geacă de camuflaj peste un tricou negru cu Megadeth[9], care văzuse și zile mai bune.

Ralph lătră scurt când îl văzu.

— Stai cuminte, i s-a adresat Rowdy câinelui, fără să-și desprindă ochii de la ecran. Puse mâna pe sticlă, trase un gât zdravăn și rosti: N-ai nimic de mâncare pe-aci?

— Ce naiba faci? a întrebat James.

— Ție ce ți se pare că aș face? Rowdy îl privi peste marginea de sus a ochelarilor și ridică din umeri cu un gest exagerat. Ăăă… te ajut?

— Pătrunzând prin efracție în casa mea și…

— …și luând o berică pe când îți curățăm jaful ăsta de laptop? Da, dacă asta numești tu „pătrundere prin efracție”. Se încruntă la James și simulă un suspin exagerat. O cheie de rezervă pe pervazul de sus al ușii din spate? Chiar așa? De ce n-ai pus și un indicator cu neon – o săgeată pe care să scrie „Căutați cheia aici”?

Asta îl alertă pe James; un intrus ar fi trebuit să treacă prin magazia de lemne ori să ocolească complet prin spate, până la altă ușă, doar ca să ajungă la ușa încuiată.

— Ai zis că ai informații.

— Am. Ba chiar foarte multe.

Crocker s-a ridicat și a pliat suportul pentru picioare al fotoliului recliner, apoi a așezat laptopul pe o măsuță laterală.

— Haide să-ți aduc o bere și după aia stăm de vorbă.

Își luă sticla și se îndreptă către bucătărie; bocancii grei i se auzeau tropăind pe hol.

Ca și cum el ar fi fost proprietarul. James l-a urmat.

— Ai găsit-o pe Megan?

— Nu.

— Și atunci… ce?

Se străduia, fără să reușească, să-și ascundă iritarea din glas. Îl știa pe Rowdy din liceu și se aștepta la una dintre glumele lui uzuale, care făceau parte din pachetul Crocker. Era totuși al naibii de enervant.

— Știi că Charity Spritz a fost omorâtă?

James încuviință din cap, încă nervos.

— Am auzit la știri.

— Ai vreo idee de ce se afla în Bay Area?

Rowdy ajunsese deja la frigider și scotea două sticle.

— Pot să bănuiesc.

Celălalt l-a privit peste umăr.

— Eu pot face mai mult decât doar să bănuiesc.

Găsi desfăcătorul de capace pe care-l lăsase pe blat și deschise ambele sticle, după care termină prima lui sticlă și o lăsă goală în chiuvetă.

— M-am instalat în sufragerie. Acolo ți-am văzut laptopul și m-am gândit să-ți fac curățenie prin el; apropo, să știi c-ar trebui să-i pui un sistem de securitate mai bun. Orice hacker ți-ar putea umbla prin fișiere.

— Tot așa cum orice spărgător mi-ar putea intra în casă?

Rowdy emise un râs care aducea cu un lătrat.

— Dacă pantoful ți se potrivește, e păcat să nu-l porți.

S-au așezat la masă, pe care era așezat laptopul lui Rowdy, lângă iPadul și cele două telefoane ale lui.

— Rudimentar, știu, dar cu asta trebuie să ne descurcăm.

James putea doar să-și imagineze ce avea Rowdy în propria-i casă, o cabană din pădure care, în mod normal, ar fi trebuit să fie „neconectată”, dar care, de fapt, era echipată cu cele mai recente dotări tehnologice, de la videocamere, la echipamente pentru înregistrare, computere cu multiple niveluri de securitate și genul de aparatură pentru spionaj care le-ar fi lăsat gura apă agenților CIA – sau, cel puțin, așa susținea Rowdy.

Așezându-se pe scaun lângă el, James a tras un gât din sticlă, în vreme ce amicul său a început să tasteze de zor. Ralph s-a ghemuit sub masă, la

picioarele lui.

— Buuun, așa cum ziceam, n-am localizat-o pe Megan, dar pot să-ți spun altceva – poliția i-a găsit mașina.

— Vorbești serios? De unde…?

— Ai uitat regula mea „Nu pune întrebări"?

Crocker pretindea de fiecare dată secretomanie absolută.

— Ai încredere-n mine. Da, au găsit-o. Nu-i știu coordonatele exacte, ci doar că este în munți.

Inima lui James bubuia nestăpânit.

— Și Megan?

— Ea nu-i acolo. Din câte am înțeles, i-au găsit lucrurile: telefonul, laptopul și poșeta. Le examinează chiar acum. Rowdy îi aruncă o privire piezișă. Ar fi totuși bine să fii pregătit. Încă n-au început să caute un cadavru.

James trase aer în piept, scoțând un șuierat printre dinți.

— Vrei să spui că-i moartă?

— Spun că ar fi și asta o posibilitate.

În mod sigur, nu mai era o glumă. Rowdy era absolut serios.

— Chestia este, urmă acesta, că mașina a fost găsită pe proprietatea lui Harold Sinclaire.

— Sinclaire? repetă James. El a cumpărat o căsuță de la mine.

— Cabana despre care vorbim nu-i o căsuță și e-n locul ăla de o jumătate de secol, dacă nu chiar de mai mult. Conexiunea cu Megan este faptul că Sinclaire este prietenul actual al lui Jennifer Korpi.

— Poftim?

— Este o lume mică, nu?

— Dar Jennifer… vreau să spun că ea n-ar fi fost niciodată implicată în așa ceva, a zis James. E ilogic. Ești sigur în privința asta?

Crocker l-a privit îndelung.

— Tu știi cu cine stai de vorbă?

— Bine, am înțeles. Continuă.

— Și n-ai zis că fratele ei, Gus Jardine, intenționează să te dea în judecată pentru un accident de muncă?

— Ba da, pufni James. Chestia este că unii dintre colegii lui de muncă cred c-a făcut-o în mod premeditat. Cât de nebunesc ți se pare așa ceva?

— Poate că nu atât de nebunesc.

— Deci asta vrea el – banii mei? O să mă dea în judecată?

Crocker își roti capul, trosnindu-și vertebrele gâtului.

— Poate că-i mai mult decât atât. Ia uită-te aici.

Încă o dată, degetele au început să-i alerge peste taste și, după câteva secunde, pe ecran a apărut fotografia unei mâini – avea carnea sfâșiată, osul expus și ligamentele vizibile.

— Dumnezeule, asta-i mâna lui Gus? Cum naiba ai căpătat acces la imaginile astea?

Crocker nu răspunse, se mulțumi să-i arunce o privire cu subînțeles – de aducere aminte – apoi indică ecranul:

— Vezi aici, pe palmă, pe interiorul primelor falange? Rana a fost curățată, așa că poți să vezi tăietura din carne, dar dacă te uiți mai atent… aici, sub inelar și degetul mijlociu, sunt alte vânătăi.

— De la flex.

Crocker a clătinat încet din cap.

— Uită-te la urme, sunt mici, dar adânci, aproape semicirculare.

James a privit cu atenție, mintea i-o luase deja la goană și a simțit cum mușchii i se încordează.

— Zici că-i urma unei mușcături.

— Mai precis, a unei mușcături de om, îl corectă Crocker.

James vorbi cu glas tare, continuându-i teoria:

— Tu crezi că Jardine s-a accidentat *deliberat* la mână, ca să ascundă faptul că cineva îi mușcase mâna?

Pe neașteptate, Crocker și-a împins scaunul în spate, s-a ridicat, l-a ocolit pe James și l-a prins din spate, acoperindu-i gura cu palma dreaptă.

Bărbatul a reacționat, și-a încordat toți mușchii, gata să-l azvârle pe Rowdy de pe el.

— Hei! strigă el, dar glasul îi amuți imediat, înăbușit de palma lui Crocker.

Ralph se sculă brusc, mârâind, cu blana de pe ceafa zbârlită, pregătit să sară asupra lui Crocker exact când acesta îi eliberă stăpânul.

— Ai priceput? l-a întrebat Crocker.

James încuviință din cap. „Atacul” fusese o demonstrație, și el îi urmărea acum firul gândirii.

— Crezi că Gus Jardine a omorât-o pe Charity Spritz?

— Ar putea fi o posibilitate. Prietenul lui se așezase iar pe scaun. Am

făcut deja niște investigații și este posibil ca el s-o fi făcut în noaptea respectivă, după care să se fi întors aici, la timp ca să pară inocent.

Ecranul laptopului prezenta acum o persoană care ieșea dintr-un minivan într-o parcare.

— Ăsta-i aeroportul din San Francisco. Tipul ăsta – Rowdy îl indică pe bărbatul în negru care se îndepărta grăbit – seamănă cu Jardine?

— Poate că da, poate că nu.

— Asta cercetez acum.

— Bun.

James privi ecranul pe care Rowdy rula în buclă înregistrarea scurtă provenită probabil de la o videocameră de supraveghere a aeroportului. Insul necunoscut avea aceeași constituție ca Gus Jardine, dar nu i se vedea fața, iar hainele erau negre și fără nimic distinctiv.

— Totuși, de ce ar fi omorât-o Gus Jardine pe Charity Spritz?

— Pentru că ea știa ceva sau era pe punctul de a afla ceva.

— Despre el? Sau despre sora lui?

— Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Sau una dintre întrebările respective. De ce crezi tu că s-a dus Charity Spritz în California de Nord?

— Probabil ca să culeagă informații despre familia mea. A zis-o chiar ea.

— Ți-a spus asta ție?

— Păi, a venit aici să solicite un interviu și a amintit că familia mea trăiește acolo, așa că, presupun, ar putea fi un motiv pentru care s-a dus în San Francisco.

Crocker trase o dușcă lungă din sticla lui de bere, fără să-și ia ochii de la ecranul laptopului.

— Ai dreptate. Și cred că ea a găsit ceva. Știi și tu că familia ta a avut destui țicniți.

James a părut că se încordează, dar nu l-a contrazis.

— Arborele genealogic al familiilor Cahill și Amhurst are o mulțime de ramuri și de rădăcini și este într-adevăr un dezastru când se ajunge la moștenirea genetică.

Știa asta foarte bine. Numele lui complet era James Amhurst Cahill; mama lui fusese o Amhurst, născută de una dintre amantele bunicului său. Ea sfârșise prin a se mărita cu tatăl vitreg al lui James, Nick, care era un Cahill.

— Iar tu, prietene, spuse Rowdy pe un ton de venerație, tu ești unul dintre puținii moștenitori ai averii Amhurst. Nu cei din neamul Cahill te vor face bogat, deși vor juca, desigur, un rol important, ci familia Amhurst…

Fluieră prelung și gros, iar Ralph ciuli urechile de sub masă și înălță capul.

— Am surori, spuse James. Și o rudă în San Francisco, cu doi copii. Și ei vor moșteni.

— Oare?

James devenea tot mai nervos.

— Mă refer la testamentul bunicului tău, urmă Rowdy. El ți-a lăsat partea leului dintr-un domeniu uriaș. Aproape pe tot. În custodie. Surorilor tale nu le-a lăsat la fel de mult. Iar sora ta vitregă Cissy capătă și ea o sumă frumușică, da, însă tu, prietene, ești marele câștigător al Potului din Averea Familiei!

— Nu înțeleg ce legătură are moștenirea mea cu Charity Spritz și uciderea ei?

— Asta-i întrebarea, este? După cum ziceam, există o combinație dezastruoasă de gene – tot felul de Cahill și Amhurst s-au combinat între ei, cu copii proveniți din afara căsătoriilor legale, cei care pe timpuri erau numiți „ilegitimi”, deși asta nu mai e corect politic în prezent. Ai avut o verișoară de rangul doi, sau pe-acolo, cu mințile duse, care a făcut niște dezastre majore acum câțiva ani, este? Era fiica secretă a surorii vitrege a maică-tii… sau așa ceva.

— Da, cam așa…

— A creat un scandal mare.

— Clar.

Femeia aceea o terorizase pe Cissy, aproape înnebunind-o. Cissy avusese mare noroc că supraviețuise.

— Așa-i, a încuviințat Crocker, o nebună și jumătate. Ia ghici tu ceva!

James a simțit un nod în stomac. Nu știa ce ar fi putut să urmeze, dar simțea că era ceva rău. Rău de tot.

— Nu pot să ghicesc.

— Încă n-am toate detaliile, recunoscu Rowdy, dar se pare că ea născuse un copil înainte de a declanșa haosul ăla pentru familia ta. Mi se pare că era o fată, deși deocamdată nu sunt sigur sută la sută. Iar ea a încredințat copilul acela spre adopție… bam! bam! prin intermediul cui crezi? Aștept

cu o expresie întrebătoare și păru dezamăgit când James nu răspunse. Prin intermediul lui Cahill House, bineînțeles, instituția din San Francisco care a fost înființată de familia ta pentru adolescente rămase însărcinate.

Senzația de neplăcere a lui James se accentua de la o clipă la alta.

— Ce vrei să spui?

— Nu ți-e clar încă? Cred că Charity Spritz a aflat despre copilul acela și știe unde este el… sau ea. A stat de vorbă cu o asistentă care a lucrat în perioada respectivă la Cahill House, dar deocamdată n-am aflat ce i-a divulgat.

— Știi numele asistentei?

— Nu încă, dar lucrez în direcția aia.

— N-ar trebui să anunțăm poliția?

— Poftim? Crocker a întors brusc capul spre el, scrutându-l cu privirea. Nu. N-am încredere-n poliție și nici tu n-ar trebui să ai. Nu uita de ce ai apelat la mine. Tu continui să fii principalul lor suspect. Ei n-au nevoie de ajutor. Au tehnologia și resursa umană necesare pentru a descoperi toate astea. Dacă vrei să te ajut, atunci polițaii n-au ce căuta aici. Tu decizi. Și-a privit ceasul, apoi și-a terminat berea. Trebuie să plec, însă doream să discut cu tine față în față.

— Crezi că îmi sunt interceptate convorbirile? l-a întrebat James.

— Nu știu, dar mai bine să fim prudenți. Apropo, să știi că ți-am scanat casă, să văd dacă gaborii au lăsat în urmă ceva cu ocazia percheziției. Pare curată.

— Nu toți polițiștii sunt murdari.

— De acord, dar n-ai de unde știi care sunt cei curați. Așa că… hai mai bine să păstrăm discreția-n privința asta. Rowdy închise capacul laptopului și-și împinse scaunul, ridicându-se. O să te anunț dacă mai găsesc și altceva. N-ar trebui să dureze prea mult. Iar după aceea o să facem și socotelile.

Își strânse toate echipamentele în valijoara ponosită și porni spre ușa din față a casei.

— Încă ceva, James, a spus el după ce a ieșit pe verandă. Să fii atent, ai înțeles? Reportera aia a murit probabil din cauza ta. Iar o femeie a dispărut, din nou, probabil din cauză că a fost apropiată de tine, așa că fii cu ochii-n patru, da? Iar un prim pas ar fi să-ți ascunzi cheia de rezervă într-un loc unde să n-o poată găsi și un puști de trei anișori.

CAPITOLUL 40

Până ce echipa de tehnicieni a terminat de examinat cabana lui Sinclaire se lăsase întunericul și frigul începuse să le intre în oase. Rivers își tot freca mâinile înmănușate, ca să le încălzească măcar puțin, iar Mendoza tropăia în zăpadă.

După ce văzuseră în garaj mașina lui Megan Travers, Mendoza solicitase întăriri și un mandat de percheziție. Rivers îi telefonase lui Harold Sinclaire, care, părând șocat, fusese de acord să vină imediat la cabană și-i dăduse codul de la o cutie cu valori de lângă ușa de la intrare, în care se afla cheia. Având permisiunea proprietarului și mandatul de percheziție, cei doi detectivi căutaseră atât în casă, cât și pe domeniul ei. Mașina din garaj se dovedise a fi, într-adevăr, a lui Megan Travers, iar în ea se aflau telefonul, laptopul și poșeta femeii.

Megan nu era însă în mașină și nici în portbagaj sau în casă. Nu găsiseră nici corpul ei și nici al altcuiva. Totuși, cineva șofase Toyota până aici, iar cheile mașinii fuseseră lăsate în contact. Încă se străduiau să descifreze toate misterele astea, când două ajutoare de șerif au sosit cu o camionetă de remorcare, al cărei șofer a reușit să manevreze cu spatele vehiculul uriaș, cu girofaruri chihlimbarii, peste podul îngust și printre copaci, până în fața garajului.

— Nu sunt haine, remarcă Mendoza. Și nici vreo geantă de voiaj – nu există trusă de machiaj și vreo punguliță cu medicamente. Se încruntă și plimbă raza lanternei prin interiorul mașinii lui Megan. Știm că ea era furioasă și a plecat dintr-un impuls, totuși și-a luat nu numai telefonul, ci și iPadul și laptopul.

— Poate că astea erau deja în mașină.

— Ea știa că pleacă. A scris biletul ăla în apartamentul ei și nu s-a mai întors acolo, nu?

— Așa-i. A venit de la serviciu, s-a schimbat, apoi s-a dus la Cahill și a intrat în casă. S-au certat, și cearta a degenerat într-o altercație, după care ea a plecat, aproape că s-a ciocnit de plugul de zăpadă și a gonit ca nebuna prin oraș, și-a sunat sora, apoi… ce s-a-ntâmplat? Aici pare să nu fi fost…

— Nu, ar fi venit aici dacă ar fi dorit în mod deliberat să se ascundă, ceea ce mă-ndoiesc.

— De acord.

— Așa că, fie că plănuia să întâlnească pe cineva aici, fie că a primit un telefon și a venit ca urmare a telefonului, fie că a fost forțată să conducă până aici.

— Și ce s-a-ntâmplat după aceea? a întrebat Rivers.

În clipa aceea a zărit luminile altor faruri de automobil care se reflectau din zăpadă și un Range Rover alb apăru vuind peste podul ce traversa pârâul. Sub ochii detectivilor, SUV-ul opri lângă șanțurile săpate de celelalte vehicule. Portiera șoferului se deschise și dinăuntru coborî un bărbat robust, nu mai înalt de 1,70 m.

— Ăsta-i Harold Sinclaire, îi zise Rivers partenerei sale.

— Ce naiba-i asta? a întrebat Sinclaire.

Era îmbrăcat din cap până-n picioare în echipament de schi roșu cu negru, iar pe cap avea înfundată o căciulă tricotată în aceleași culori, astfel că pe ansamblu părea o bujie umblătoare.

— Faceți mișto de mine? a continuat el. Mașina lui Megan Travers este aici?

Rivers încuviință scurt din cap.

— În garaj. O s-o remorcăm până la garajul poliției.

— Dar de ce? a întrebat Harold, cu ochii căscați de uimire. Vreau să zic, de ce ar fi venit ea aici… sau cum a ajuns mașina ei aici? Ce… aia a mă-sii se-ntâmplă?

— În privința asta sperăm că ne poți ajuta.

— N-am absolut nicio idee.

Bărbatul și-a ridicat mâinile înmănușate cu palmele în sus pentru a-și arăta starea de confuzie.

În clipa aceea, portiera din dreapta SUV-ului său se deschise și dinăuntru coborî Jennifer Korpi. Avea o haină lungă și cizme cu toc, moderne, dar evident, total nefuncționale pentru vremea asta.

— Despre ce-i vorba? a întrebat ea, călcând încet prin zăpadă și privind la camioneta de remorcare, cu girofarurile pâlpâind, în timp ce Toyota era urcată pe platforma sa.

— Știi bine ce-i, scumpo, a spus Sinclaire. Ți-am zis că vreau să scap de casa asta. Nu-i decât o bătaie de cap. Plătesc o grămadă pentru întreținerea

ei peste iarnă și mi-e frică mereu că s-ar putea prăbuși acoperișul, sau c-o să-nghețe conductele, sau că ratonii o să-și facă cuib în pod – asta s-a mai întâmplat – sau că cineva o să-mi scoată propanul din instalație. Se întoarse către Rivers. Cine-ar face așa ceva – să fure de-aici? Cine naiba ar veni până aici să fure niște propan nenorocit? Am avut noroc că i-au văzut niște pasionați de drumeții prin zăpadă, pentru că altfel, dacă veneam aici după Anul Nou, n-aș fi avut nici pic de căldură!

— Când a fost asta? întrebă detectivul.

— Nu mai știu. Acum vreo lună, poate…

S-a uitat spre Jennifer pentru confirmare și ea a aprobat din cap.

— Acum patru-cinci săptămâni. După furtuna aia mare. Care a fost… imediat înainte de Thanksgiving, cred. Femeia își mușcă ușor buza. Pur și simplu, nu-nțeleg care-i rostul. De ce-i aici mașina lui Megan. E lipsit de sens.

— Păi da, încuviință Sinclaire. Mașina este aici, dar ea nu este?

— Și garajul era încuiat, spuse Rivers. Mai știe cineva codul de la cutia de valori?

— Nu, clătină Sinclaire din cap. Vreau să zic, în afară de noi doi și de vecin. Arătă cu mâna spre poteca acoperită cu zăpadă. Frank Miller îl cheamă. El vine aici mai des ca noi, așa că poate să intre dacă i se pare ceva în neregulă. Dar ăștia-s toți, nu, scumpo? S-a uitat spre Jennifer care nu-l privi în ochi. Scumpo?

Ea a oftat.

— Nu mai ții minte? I-am dat codul lui Gus, ca să aducă lemne de foc.

— Dar până la urmă n-a mai venit, pentru că a căzut combinația lui cu lemnele. Sinclaire a strâns din umeri. Nu contează. Gus nu-i băgat în chestia asta.

Rivers nu era la fel de sigur.

Numele lui Gus Jardine continua să apară. Ici și colo, mereu colateral.

— Îți zic eu că vând cabana asta, a zis Harold, trecându-și brațul pe după umerii lui Jennifer. Pur și simplu, n-avem nevoie de bătaia asta de cap.

Sinclaire și Korpi au rămas să privească până ce Toyota a fost asigurată pe platforma camionetei, care a plecat apoi, înaintând grijuliu pe podețul îngust de peste pârâu.

Rivers spera să aibă noroc ca din mașină să fie ridicate amprente sau alte

probe care să conducă la descoperirea unui indiciu despre soarta lui Megan Travers, totuși nu miza neapărat pe un succes.

Trecuse de ora 19 când au părăsit cabana și s-au oprit la Lucy's, unde s-au instalat într-un separeu de lângă cel în care se întâlniseră cu Andie Jeffries; Mendoza s-a așezat pe bancheta cu spătar înalt, iar bărbatul vizavi de ea. Localul era plin și conversațiile acopereau melodiile *oldies,* câteva chelnerițe alergau de la o masă la alta, iar sfârâitul friteuzei sporea hărmălaia generală. Mendoza și-a comandat un burger cu carne din soia și apă minerală. Rivers s-a decis pentru un șnițel cu cartofi prăjiți și Cola, deoarece era încă în timpul serviciului. Berea trebuia să mai aștepte.

— Asta-i moarte curată, comentă Mendoza când sosiră comenzile și sosul gros de smântână amenința să se reverse din farfuria bărbatului.

— Și sunt sigur că nu numai într-un fel, replică el.

Luă flaconul de sos picant și turnă o moviliță impresionantă lângă cartofii prăjiți aburinzi.

— Și să știi, urmă Rivers, că nu-i foarte clară nici carnea asta pe care o mănânci tu. Poate fi obținută cu un soi de imprimantă 3D. Cât de nutritiv poate fi așa ceva?

— Să știi că-i foarte gustos. Femeia tăie hamburgerul în două, expunând straturile de murături, roșii, ceapă și salată, apoi mușcă zdravăn. Nici nu știi ce pierzi!

— Te cred pe cuvânt.

Rivers luă două îmbucături din șnițel, după care rosti:

— Ai observat cum apare întruna numele lui Gus Jardine? Mereu pe lângă, dar e nelipsit.

— Mda. Iar asta o asociază și pe Jennifer.

— Poate că da. Rivers căzu pe gânduri și luă un gât de Cola. Poate că există și altă asociere.

— Alta decât faptul că sora lui a fost abandonată de James Cahill?

— A fost abandonată pentru Rebecca Travers, nu pentru Megan.

Mendoza a ridicat o mână, balansând-o într-o parte și în alta ca să indice că nu era convinsă.

— Poate că-i tot aia. Înțelegi – o răzbunare pe femeia care este relația lui curentă.

— Slăbuț. Detectivul tăie o bucată de șnițel și o băgă în gură.

— De aici văd cum ți se-nfundă arterele, a zâmbit Mendoza larg,

tachinându-l cu ochi scânteietori.

— Ești pur și simplu invidioasă, ce să mai…

Ea a pufnit, uitându-se în propria farfurie.

— Nu cred. După aceea a ridicat ochii și a continuat: Bun, dacă nu ești de acord cu teoria mea, atunci ce crezi tu că poate fi?

— Deocamdată nu sunt sigur. Poate că Gus Jardine are și altă legătură cu Megan.

— Care anume? De ce ar fi făcut Jardine… ce? A răpit-o? A silit-o să șofeze până la cabana lui Sinclaire? Și dup-aia a plecat de acolo… pe jos? Îl aștepta altă mașină? Ce să fi făcut Jardine cu Megan?

— Poate că erau împreună în combinație, reflectă bărbatul cu glas tare. Ea s-a certat cu Cahill, apoi s-a întâlnit cu Jardine, au adus împreună mașina aici, după care ea s-a ascuns.

— De ce? Pare lipsit de sens. Ce rost ar avea? De acord, Megan s-ar răzbuna, dar Jardine ce ar avea de câștigat?

Mendoza își arcui sprâncenele întrebător, după care imită sirena care se aude când un concurent greșește răspunsul la o întrebare într-un concurs TV.

— Nu-i convingător, a decis ea.

— Nu prea, a recunoscut și Rivers.

Apoi n-au mai vorbit până ce n-au terminat de mâncat. Nimic nu era logic, totuși el simțea că se apropiau de capătul firului. Jardine era implicat și trebuiau doar să afle în ce fel.

După ce au ieșit de la Lucy's, s-au urcat în mașină și au pornit spre secție. Tot drumul, Mendoza a fost preocupată să deruleze prin mesajele și e-mailurile de pe telefon. Tocmai ajunseseră în parcare, când femeia a exclamat:

— Hopa… ce-i asta?

— Ce anume? a întrebat el, în timp ce parca lângă mașina unui echipaj de poliție.

Femeia continua să examineze ecranul, cu sprâncenele încruntate.

— Ciudat, rosti ea cu o undă de surescitare în glas. Hai înăuntru. Vreau să mă uit la asta pe computer, să văd imaginea mai mare.

Își desfăcu centura de siguranță și deschise portiera. Rivers o urmă în separeul ei. Partenera lui își scoase haina, o agăță neglijent pe un fișet, după care se instală în scaunul ei cu rotile, trăgându-l mai aproape de

monitorul computerului.

— E de la laborator, i-a explicat. ADN-ul firelor de păr găsite în patul lui James Cahill. Degetele îi alergau pe taste și pe rotița mouse-ului. Uite… aici.

Raportul a apărut afișat pe ecran.

— Sunt trei specimene, indică ea, toate diferite, dintre care unul aparține unui bărbat. Așadar, James Cahill și două femei. Un fir este de la Megan Travers – corespunde cu mostrele pe care le-am luat dintr-o perie de păr din apartamentul ei, iar celălalt… fii atent aici! Tot femeie, necunoscută, dar fii atent – înrudită cu Cahill.

— Poftim?

— O verișoară, probabil, nu de gradul întâi, dar înrudită cu el din partea mamei.

— Mama lui James Cahill?

— Exact. Kylie Cahill, care anterior se numea Kylie Paris, dar care este de fapt o Amhurst. Mendoza îl privi pe Rivers care se aplecase să examineze ecranul. Am făcut niște investigații. Familia Amhurst este chiar mai bogată decât Cahill, sau a fost, iar de-a lungul anilor, membrii celor două familii s-au căsătorit între ei sau au avut doar relații sexuale, și au existat câțiva copii care au fost născuți de amante.

— Printre care Kylie Paris.

— Exact.

— Prin urmare, James Cahill se culcă cu cineva înrudit cu el?

— Înrudit mai pe departe, însă – da! zise Mendoza, strâmbându-se cu dezgust. Mă rog, după cum schimbă el femeile, asta n-ar trebui să fie o surpriză.

— Nu pentru noi, comentă Rivers, dar mă-ntreb dacă nu va fi pentru el.

S-a mai uitat o dată la raportul laboratorului și la legenda: FEMEIE NECUNOSCUTĂ.

Mendoza și-a împins scaunul înapoi și l-a privit.

— „Femeia necunoscută” este o blondă, sublinie ea.

— Așadar, Sophia Russo este verișoara lui, rosti detectivul în timp ce rotițele din minte i se învârteau de zor.

— Ca să vezi! Mendoza a clătinat din cap. Un fel de verișoară. Cum am zis, o rudă „îndepărtată”.

— Mă-ntreb dacă el știe?

— Poate că nu știe încă, dar va afla destul de repede.

Telefonul lui Rivers a sunat și bărbatul a privit display-ul.

— În sfârșit!

— În sfârșit? a repetat Mendoza, care continua să studieze rezultatele ADN de pe monitor.

— În sfârșit, Earl Ray Dansen, i-a răspuns.

Toată ziua Dansen și detectivul se sunaseră unul pe celălalt și-și lăsaseră mesaje în căsuțele vocale.

— Rivers, rosti el acum.

— Earl Ray de la *Clarion.* Mă bucur că te-am prins în cele din urmă.

— La fel și eu. Ai aflat despre Charity Spritz?

— Da, Iisuse! Nu-mi vine să cred. Editorul părea șocat. Oribil!

— Poți să-mi spui la ce lucra?

— La cazul Cahill. Dar ăăă… uite ce-i, cred c-ar fi mai bine dacă am vorbi față în față. Trebuie să-ți arăt ceva.

Rivers se uită la ceas. Era trecut de ora 19.

— Putem să ne-ntâlnim chiar acum?

— Eu sunt prins aici cu ediția de mâine. Speram că ai putea veni tu la redacție.

— Perfect! Am pornit.

* * *

Cu inima bubuind, Sophia aștepta rezultatele testului de sarcină. Se afla în baia apartamentului, iar mâna îi tremura și-și simțea stomacul strâns ca într-un ghem.

Dacă era gravidă?

Și dacă nu era?

De fapt, nici ea nu știa ce-și dorește.

Inima continua să-i bată ca un percutor, era singură și o aștepta pe sora ei să se întoarcă.

În ultima vreme Julia se comportase ciudat, fusese nervoasă, dar Sophia n-avea totuși motive s-o învinovățească. Totul era straniu. Sophia văzuse la știri că reportera Charity Spritz, cea pe care ea n-o înghițea, fusese omorâtă în San Francisco.

Vestea respectivă îi trezise un sentiment extrem de neplăcut.

Și asta nu era tot.

Mai întâi, Gus fusese implicat într-un accident idiot cu un fel de

fierăstrău în atelier. Își tăiase mâna atât de rău, încât era posibil să n-o mai poată folosi niciodată la toată capacitatea. Însă Gus era un idiot, bineînțeles! Era posibil ca el s-o fi făcut în mod intenționat, ca să-l învinovățească pe James și să-l dea în judecată pentru a câștiga o sumă uriașă.

După aceea, Phoebe Matrix – proprietara și administratoarea băgăreață a apartamentului – suferise un soi de reacție alergică, sau criză diabetică, sau așa ceva, și fusese dusă cu ambulanța la spital. Sophia văzuse paramedicii sosind și discutând cu vecinul ei, tipul mai în vârstă care făcea mereu curat prin curte, cel de la apartamentul 5 – Phil *Nu știu-cum.* El povestise că băbătia ajunsese la ușa sa și el sunase la 911. Potrivit spuselor sale, era posibil ca Phoebe să nu scape cu viață, deoarece era în comă diabetică. Phil era destul de nemulțumit de situație, întrucât trebuia să aibă grijă de cățelul mizerabil al lui Phoebe.

Sophiei îi părea totuși rău de bătrână, chiar dacă era atât de enervantă.

Cu toate acestea, nu se putea gândi acum la asta.

Se întâmplaseră numai nenorociri.

Sigur că da, accidentele de muncă și comele nu erau o raritate, dar o crimă? Uciderea unei persoane pe care o cunoștea? Asta era altceva.

Tânăra își alungă din minte gândul la ea și privi testul de sarcină. Chiar dacă lumea din jurul ei se rotea ca scăpată de sub control, așa ceva – un prunc – putea schimba totul.

Și-a mușcat buza inferioară.

S-a așezat pe capacul closetului. Începea să înțeleagă faptul că făcuse o greșeală. Se îndrăgostise. De James. Asta nu făcuse parte din plan.

Iar acum… Dumnezeule, acum îl pierdea, îl simțea cum îi alunecă printre degete. Din cauza Rebeccăi Travers. O durea inima la gândul acela. Cum se putuse întâmpla? De ce reluase el legătura cu Rebecca? Nu era drept.

Sophia crezuse – ba nu, se rugase – ca bărbatul să se îndrăgostească de ea, să se îndrăgostească cu adevărat, în așa fel încât nicio altă femeie să nu-i mai poată suci capul.

După care apăruse Rebecca.

Sângele începu să-i clocotească la gândul acela. Pentru că era numai și numai vina ei. Deși nu fusese singură în greșeala asta, ci fusese implicată și Julia. De fapt, toată chestia cu dispariția lui Megan fusese ideea ei.

Viața era afurisit de nedreaptă!

Strânse atât de tare în mână banda de testare, încât senzația de durere o trezi la realitate. Observând semnul pe care i-l lăsase în palmă, și-a reamintit că trebuia să fie calmă și să-și țină nervii sub control.

La urma urmelor, nedreptatea nu era ceva nou sub soare.

Dintotdeauna viața fusese nedreaptă cu ea.

Se gândi la copilăria și adolescența ei, cum crescuse solitară și izolată, singurul copil al unor părinți cu inimi reci, care în cele din urmă divorțaseră și o trecuseră de la unul la altul ca pe o mobilă nedorită, de fapt, de niciunul dintre ei.

Iar apoi… minunea minunilor, prin intermediul unei companii de căutare a genealogiei, Sophia fusese pusă în legătură cu Julia și aflase o mulțime de amănunte despre cine era ea, de fapt. Prima oară când își văzuse sora geamănă rămăsese uluită. Era ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă. După ce luaseră legătura pe internet și fiecare dintre ele văzuse fotografii cu cealaltă, se întâlniseră, în cele din urmă, față în față într-un bistrou micuț din San Mateo. Sophia privise cum Julia își încuiase mașina, apoi intrase pe terasa restaurantului, care era orientată spre stradă. Pur și simplu, nu-i venise să-și creadă ochilor. Cât de mult semănau ele două! De la albastrul ochilor și părul blond foarte pal, până la gropița din obraz. Părul Juliei era tuns mai scurt cu patru-cinci centimetri și se îmbrăca mai excentric, dar erau, în mod clar, identice. Au comandat mâncare italienească, au vorbit și au râs atunci, apoi, cu trecerea timpului, gaura din inima Sophiei a început să se închidă încetișor. În sfârșit, după ani de solitudine, se simțea legată de cineva care era, într-adevăr, ca ea – ba chiar, într-o măsură atât de mare, încât părea oarecum ireal. Ele se împrieteniseră, aflaseră totul una despre cealaltă, și amândouă au înțeles că fiecare dintre ele se simțise incompletă până atunci. Ca și cum Julia ar fi putut să vadă înăuntrul minții Sophiei și invers. Începuseră să iasă împreună, să vorbească despre viitor, iar după o săptămână sau două, Julia îi povestise că a făcut investigații despre familia lor biologică și aflase că erau înrudite cu una dintre cele mai bogate familii din Bay Area. Erau, de drept, moștenitoare ale averii Amhurst și, petrecând timp împreună, Julia născocise un plan prin care să revendice ceea ce le aparținea. Implica însă, așa cum explicase ea, „un picuț” de amăgire. Se dovedise că nu era nici pe departe doar „un picuț”, iar Sophia se împotrivise, deoarece nu-i plăcea să mintă sau să „manipuleze” un bărbat în felul pe care-l sugerase Julia pentru a ajunge la James Cahill; apoi însă

geamăna ei spusese că nu era nicio problemă, că ea va acționa de una singură. De fapt, nu avea nevoie ca Sophia să facă parte din plan.

— Crezusem doar că și tu vrei asta, i-a spus într-o zi.

Ele intrau cu mașina în oraș, iar traficul se oprise și rămăseseră blocate pe Bay Bridge. Ploua întruna, suprafața apei din Golf era încrețită de o parte și de cealaltă a podului și ambuteiajul era total.

— O s-o fac doar eu! O să-l determin pe James Cahill să se îndrăgostească de mine. Sigur că da, ar fi fost mai ușor dacă m-ai fi ajutat și tu. Are obiceiul să se uite după femei, dar acționând împreună, ar fi fost cumva orbit de noi – înțelegi, pur și simplu, n-ar fi scăpat de noi, ne-ar fi văzut peste tot unde s-ar fi dus, așa că nu ne-ar fi putut scoate – pe tine… sau pe mine – din mintea lui. Am fi fost peste tot, și am fi arătat mereu atrăgătoare și seducătoare, mereu dispuse să fim cu el, înțelegi? În pat, sau în contexte romantice, sau oricum altfel, așa încât să n-aibă niciodată ocazia să găsească altă femeie. Iar după aceea l-am fi putut determina să se însoare cu *noi.* Chiar dacă alți bărbați se vor uita după noi, nu vom avea ochi decât pentru James!

— Să se însoare? repetase Sophia.

Ochii Juliei aruncau scântei ghidușe.

— Bineînțeles, prostuțo. Râdea încântată, iar entuziasmul ei era molipsitor. Cum altfel vom obține ceea ce, de fapt, este pe bună dreptate al nostru?

Îi explicase după aceea că mama lor, Deidre, își dăduse gemenele spre adopție și că ea însăși se înstrăinase la un moment dat de propria-i mamă, bunica lor, Marla Amhurst, care se măritase cu un Cahill – tatăl lui James!

— Așadar, el nu-i înrudit cu noi? întrebase Sophia.

Era curioasă și, într-adevăr, James era un bărbat chipeș. Julia îi arătase fotografii de pe telefonul ei.

— Nu tocmai. Maică-sa este soră vitregă cu bunica noastră, sau așa ceva. Nu-i nicio chestie. Ideea însă este că el e foarte bogat, superbogat. Va moșteni mega-milioane și mi-ar plăcea să am acces la averea aia. Mă gândisem că ai vrea și tu la fel.

Sophia privise gânditoare fotografia lui James.

— Nu știu…

— Cum vrei, nu te oblig.

Traficul se pusese din nou în mișcare și, în timp ce înaintau încet peste

apa neagră, Sophia s-a gândit atunci la singurătatea și pustietatea din viața ei și la faptul că, acum, ea și Julia puteau fi împreună.

Pentru o vreme, Julia păruse să fi abandonat subiectul, dar pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, iar ele două se apropiau din ce în ce mai mult, treptat, Sophia a decis că sora ei avea dreptate. Julia îi jurase că, în mod cert, nimeni n-avea să sufere. Ele două nu făceau altceva decât să revendice ceea ce ar fi trebuit să primească de la bun început.

Până la urmă, fusese de acord să pună planul în aplicare. Era vorba despre familie, nu? Ea avea, în sfârșit, o soră, și nu orice fel de soră, ci o geamănă identică! Totul avea să meargă ca pe roate. Entuziasmul Juliei se dovedise molipsitor. De asemenea, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât Sophia devenea o copie a Juliei. Când una începea o frază, cealaltă o sfârșea. Era de-a dreptul straniu, în sens pozitiv însă, cât de identic gândeau și simțeau… Așa încât, în cele din urmă, Sophia ajunsese să aibă aceleași păreri ca sora ei. La naiba, da, ele aveau dreptul la o parte din averea familiei!

Iar apoi făcuse cunoștință cu James.

Bărbatul din centrul planului lor.

Bărbatul din centrul tuturor evenimentelor.

Cum naiba se-ntâmplase?

După care, mai exista ceva…

Oricât de mult detesta ideea, Sophia bănuia că Julia avea o legătură cu ceea ce pățise Phoebe, totuși nu dorea să examineze îndeaproape bănuiala respectivă – cel puțin, nu deocamdată. Cu certitudine, sora ei n-ar fi putut să-ncerce s-o omoare pe babornița. De acord, era băgăreață și enervantă, dar… serios vorbind, geamăna ei n-ar fi mers atât de departe.

Sau ar fi mers?

Sentimentul neliniștitor persista, pentru că, deși încercase să se convingă de contrariul, Sophia observase că geamăna ei avea o latură mai întunecată. Refuza să creadă că acea latură a ei ținea de răutate; nu, nici vorbă de așa ceva, totuși Julia se înfuria repede, avea un temperament exploziv și se irita din fleacuri. Ba, și mai rău, era mereu suspicioasă și devenise obsedată de ideea că Phoebe Matrix era pe urmele lor, de parcă ar fi fost o superspioană sau așa ceva. Julia amintise în nenumărate rânduri că ele ar fi trăit mult mai liniștite aici dacă n-ar fi existat Phoebe… Da, Sophia n-o putea contrazice, și ce dacă?

Tânăra își mușcă buza inferioară și refuză să se gândească la episodul acela din California, când Julia ocărâse o fată care servea într-un bar fiindcă o stropise cu cafea, țipase la ea, o numise „idioată” și amenințase că va acționa în judecată cafeneaua, provocând o asemenea scenă, încât fata respectivă, care nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani, izbucnise în plâns și fugise de la bar sub privirile colegilor și ale clienților. Julia fusese satisfăcută doar după ce o umilise complet pe fetișcană. Cu altă ocazie, o pisică vagabondă comisese greșeala să se furișeze prin geamul deschis al mașinii ei și să stea tolănită la soare. Julia o descoperise și deschisese larg portiera, după care luase o umbrelă și alungase mâța slăbănoagă. Ba chiar o lovise, iar pisica se întorsese și o scuipase, cu urechile lăsate pe spate, dezvelindu-și colții ascuțiți, după care țâșnise de-a curmezișul străzii, cât pe-aci să fie călcată de o camionetă.

— Păcat c-a ratat-o, a comentat Julia, uitându-se după animalul care dispărea pe o alee.

În următoarele două ore, sora ei fusese într-o pasă proastă. Sau ce se putea spune despre toate ocaziile în care Julia susținea că viața era nedreaptă, că ea trăsese cartea proastă, că avea să se „răzbune” pe oricine îi făcuse vreun rău? Avea în ochi o privire care zbârlea realmente firișoarele de păr de pe ceafa Sophiei. Indiferent de câte ori o avertizase să se „calmeze” sau să se „destindă”, Julia n-o ascultase. Ba chiar, odată, când discutau despre nedreptatea situației în care se aflau, Julia, care se afla în bucătărie și toca ceapă, de furie se tăiase la un deget, sângele începuse să-i picure și zeama de la ceapă intrase în tăietură. Se răsucise fulgerător și ridicase cuțitul, ducându-l între fețele lor.

— Înapoi! a șuierat ea, și în clipa aceea Sophia simțise un fior în inimă și se întrebase cât de departe ar fi putut să meargă geamăna ei și cât de periculoasă putea fi.

Ochii Juliei s-au îngustat înapoia lamei însângerate și, ignorând picăturile de pe degetul ei care cădeau pe podea, și-a prevenit sora:

— Crezusem că dintre toți, tu vei fi cea mai în măsură să-nțelegi! Ori suntem în asta împreună, ori nu mai suntem deloc!

— Uau, a șoptit Sophia, ceea ce îi stricase și mai mult dispoziția Juliei.

Sora ei s-a încordat atunci din cap până-n picioare, și-a dezgolit dinții și, pentru o clipă, Sophia s-a temut pentru propria-i viață. După care Julia murmurase:

— La naiba!

Azvârlise cuțitul în chiuvetă și se grăbise spre baie, să caute un plasture.

Oare asta o făcea acum să suspecteze că ar fi fost posibil ca Julia să-i fi făcut ceva lui Phoebe Matrix? Părea totuși improbabil. Sophia simți un fior rece, încercând totuși să admită că lăsa prea mult frâu liber imaginației.

Cum de se putuse deteriora într-atât situația? Când Julia o contactase anul trecut, Sophia fusese în extaz. Ele se cunoscuseră prin intermediul uneia dintre companiile specializate în testări genetice, apoi se întâlniseră la un bistrou și rămăseseră amândouă uluite. Nu numai că erau surori, ci erau și gemene!

Fusese cam straniu, dar extrem de surescitant.

După care, în cele din urmă, Julia îi povestise despre planul ei de a pune mâna pe averea ce le revenea de drept. Deși la început șovăise, Sophia îmbrățișase într-un final planul, ba chiar și partea în care urmau să pretindă că erau una și aceeași femeie. Poate că niște gemene l-ar fi speriat pe James, dar o singură tânără care apărea mereu în preajma lui l-ar fi menținut interesat… cel puțin așa sperau ele. Și Julia insistase că va fi chiar amuzant. Puteau să transforme totul într-un joc, să-i păcălească pe toți din Riggs Crossing. Asta i se păruse jalnic Sophiei, dar nu comentase, fiindcă Julia era surescitată și nu voia să-i tempereze entuziasmul. De asemenea, Julia insistase că ele își meritau partea din „averea veche din San Francisco”. La urma urmelor, nu suferiseră amândouă destul? Sophia era copil singur la părinți, iar părinții aceia fuseseră preocupați de propriile lor vieți, de căsnicia lor fragilă, iar interesul față de copilă pălise după ce ea devenise adolescentă. Iar Julia se alesese cu frați mai mici, pe care părinții ei îi răsfățaseră. Practic, ea fusese o sclavă care ajutase la îngrijirea lor.

Nici Sophia și nici Julia nu avuseseră parte de un tratament drept de-a lungul vieții!

De aceea Sophia dăduse deoparte toate ezitările și acceptase planul acela.

Urma să se apropie de James Cahill. Să se apropie cu adevărat foarte mult. Să fie mereu în preajma lui, astfel încât bărbatul să nu-și mai poată imagina viața fără Sophia. În cele din urmă, să se mărite cu el. Să obțină ceea ce se cuvenea ambelor gemene! Obiectivul era de a se căsători înainte ca el să-și moștenească milioanele.

Pe parcurs, a constatat că era o provocare incitantă aceea de a încerca să-

i atragă atenția și să flirteze cu el, să i-l fure lui Megan cea groaznică. Partea aceea nu fusese dificilă. Dificil fusese să încerce să evite să se îndrăgostească de el.

Iar acolo eșuase.

Ba, mai rău încă, ochii mereu alunecoși ai bărbatului trecuseră mai departe.

Și se opriseră tocmai asupra Rebeccăi Travers! O femeie căreia îi dăduse deja papucii!

Nici ea, nici Julia nu se gândiseră la așa ceva.

Dar acum… acum…

Sophia se uită la testul pe care-l ținea în mână, la ferestruica unde apărea rezultatul și… da, așa cum se așteptase, arăta că era gravidă.

Cu copilul lui James Cahill.

Inima îi crescu de încântare și un surâs lent, satisfăcut, i se lăți pe buze. Toate îndoielile legate de existența unui prunc dispărură și, în clipa aceea, lacrimi de bucurie, o bucurie cu totul nouă, îi străluciră printre gene.

Mai răspunde la asta, Rebecca Travers, dacă poți!

Jocul s-a terminat!

CAPITOLUL 41

Rivers nu prea știa la ce anume să se aștepte din partea lui Earl Ray Dansen, dar în niciun caz nu se așteptase la cele două fotografii pe care le primise pe telefon și care arătau două femei moarte. Prima era Charity Spritz, cu fața tumefiată și învinețită, ca în fotografiile trimise de detectiva Tanaka. A doua imagine, potrivit spuselor lui Earl, o prezenta pe Willow Valente, care zăcea pe un pat, cu o gaură de glonț vizibilă în tâmplă.

— Iisuse, murmură Mendoza.

— De unde le ai? întrebă Rivers.

Era uluit și fălcile i se încleștaseră. Stăteau toți în fosta zonă de recepție a redacției ziarului. Unul dintre tuburile fluorescente de deasupra zumzăia, fiind pe punctul de a se arde, și toate birourile care se vedeau mai în spate păreau pustii.

— Mi-au fost trimise de pe telefonul lui Charity Spritz.

Earl le arătă celor doi detectivi și SMS-ul: ALTĂ VICTIMĂ.

— Ce naiba? șuieră Rivers în barbă.

În mod evident, ucigașul îi luă peste picior… sau, cel puțin, îl lua peste picior pe Earl.

— Va trebui să iau telefonul, deoarece reprezintă o probă, a rostit el.

Gândurile i se învălmășeau în minte. Fotografiile a doua femei moarte, care, în mod evident, fuseseră expediate de ucigașul lor. Se putea presupune că acesta o omorâse pe Charity Spritz în Bay Area, apoi venise în Riggs Crossing ca s-o lichideze pe Willow Valente. Sau poate că fusese invers – deocamdată, nu știa nimic despre Valente.

— Da, m-am gândit că o să vrei asta. Earl s-a încruntat, întinzându-i telefonul. Vreau totuși să te informez că eu voi publica vestea ambelor omucideri. Sunt exclusivitatea lui *Clarion.*

— Poftim? a intervenit Mendoza. Stai așa! în niciun caz până nu investigăm. Trebuie să verificăm mai întâi dacă aceasta este cu adevărat Willow Valente. Poate să fie o farsă regizată. Nu știm încă. Este posibil ca ea să fie în viață.

— Nu este în viață, a rostit Earl sigur pe sine. Uitați-vă la poză.

— Dacă este moartă, i-a reamintit Mendoza, nu-i poți publica numele

până nu-i anunțăm familia.

— Da, da, știu procedura. Dar în clipa în care o veți face, noi vom publica vestea în ediția digitală, apoi ca articol principal în următoarea ediție tipărită.

Rivers nu putea face nimic în privința asta.

— Willow Valente era prietenă cu Charity Spritz?

Earl a ridicat dintr-un umăr, apoi își țuguie buzele, părând să reflecteze.

— Eu nu știu să fi fost. N-am auzit-o niciodată vorbind despre ea.

— A vorbit recent cu ea? a întrebat Rivers.

— N-am zis deja că „nu știu"? s-a strâmbat Earl Ray. Făcu un gest iritat prin aer, ca și cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare. Nu-i nimic ciudat în asta. Nu mă preocupă viețile personale ale angajaților mei. Dacă nu cumva Charity a lucrat la un articol despre Valente, n-am niciun motiv să stabilesc o legătură între ele.

— Deci n-a lucrat la așa ceva? insistă Rivers.

— Asta am spus – că nu știu.

— Și ce știi despre Valente?

Detectivul bănuia că Earl Ray începuse deja unele investigații.

— Nu mare lucru. Am făcut niște cercetări pentru articol. Știu doar că are douăzeci și trei de ani, că a crescut pe aici și că are o soră mai mare care locuiește lângă Olympia. Nu-mi amintesc numele ei… ba nu, stai! Pocni din degete. Este… ăăă, Fern, iar numele de familie e Smithe, cu „e" la sfârșit.

— Ai vorbit cu ea? interveni Mendoza, în timp ce introducea informațiile în telefon.

— Nu.

— Altceva? zise Rivers.

— Ea, Valente, are – mă rog, sau avea – două slujbe. În principal, este cameristă la Cahill Inn, dar lucrează și ca femeie de serviciu la clinica McEwen.

Unde lucrase și Megan Travers.

— Are prieteni? continuă Mendoza.

— N-am ajuns așa departe. Nu știu.

— Bine.

Nu mai era cazul să piardă timpul, așa că Rivers s-a îndreptat spre ușă. Mendoza i-o luase înainte și suna deja ajutoarele de șerif să se deplaseze la

locuința lui Valente.

— Îmi vreau telefonul cât mai urgent, a rostit Earl, îndreptând un deget lung către Rivers. Mâine.

— Îl vei primi cât de repede, l-a asigurat detectivul.

Pe când coborau scara din birourile redacției, Mendoza îl informă:

— Valente locuiește pe Taylor's Creek Road, într-o clădire veche aflată dincolo de calea ferată. Am harta pe telefon. Ocoliră o dubă Volkswagen veche, cu logoul AUNTIE'S ANTIQUES. Până ajungem noi, ajutoarele de șerif ar trebui să fie deja acolo. Stai așa… Mă sună ajutorul Brown.

— Să-i dăm drumul.

Rivers urmă traseul spre est, către periferia lui Riggs Crossing, pe lângă centrul orașului. Oamenii erau încă pe străzi și toate vitrinele erau ornate cu decorațiuni strălucitoare de Crăciun. Așezarea era animată, iar în aer plutea fericirea adusă de febra sărbătorilor.

Totul contrasta cu misiunea sa sumbră. Cu ochii mijiți, pentru a nu fi orbit de farurile mașinilor ce veneau din față, bărbatul se gândea la persoana care fusese fotografiată pe aeroportul San Francisco. Oare ucigașul se îmbarcase într-un avion, după care aterizase… unde? În Seattle? În Spokane? Iar după aceea, ce făcuse? O căutase pe Willow Valente și o omorâse în mai puțin de douăzeci și patru de ore? Dacă așa stăteau lucrurile, putea fi destul de ușor să cerceteze informațiile oferite de companiile aeriene. Dar pe cine să caute? Cine ar fi dorit să le ucidă pe ambele femei? Și de ce? Rivers nu credea că cele două crime erau aleatorii. Între ele trebuia să existe o legătură. Primul lui gând s-a îndreptat către James Cahill, totuși nu-l putea vedea pe acesta zburând cu avionul la San Francisco și înapoi. Șofatul ar fi necesitat… cincisprezece – șaisprezece ore, poate chiar mai mult, numai dus, și încă pe atât la întors. Cu toate acestea, fără doar și poate, Cahill și dispăruta Megan Travers făceau parte din asta. Și ce era cu cabana lui Harold Sinclaire, unde găsiseră Toyota Corolla neagră? Cum puteau fi puse toate cap la cap?

— Bine, spunea Mendoza în telefon în clipa în care trecură pe lângă o benzinărie abandonată. N-o lăsa să plece, vrem să vorbim cu ea… da, sunt sigură… oricine ar fi, totuși trebuie să vorbim cu ea… bine, ajungem acolo-n zece minute, poate mai puțin. Închise telefonul și rosti: Se pare că nu noi am anunțat primii moartea lui Willow Valente. O colegă de la serviciu venise deja s-o caute – Brown și partenerul lui au găsit-o acolo. Au reținut-

o, ca să vorbim cu ea.

— Perfect.

Detectivul aprinse farurile, traversă următoarea intersecție fără să încetinească și, după vreun kilometru, coti pe Taylor's Creek Road.

— Ea… colega este serios zguduită.

— Cine n-ar fi? a rostit Rivers.

Își simțea stomacul prins ca într-o menghine. Riggs Crossing, orășelul cândva somnolent, apăruse brusc pe harta criminalității. Numai în luna decembrie fuseseră ucise două femei, iar o alta dispăruse.

Și încă nu sosise Crăciunul.

* * *

Agitată, Rebecca a început să-și despacheteze lucrurile. A scos din geantă cele câteva pulovere, blugii și colanții și le-a pus înapoi în sertarele comodei mici din camera de hotel. Intenționase să plece.

După ce terminase cu conferința de presă, plănuise să revină acasă în Seattle, să-și reia viața anterioară, să lase în seama poliției găsirea lui Megan și să se îndepărteze cât mai mult de James Cahill. Bărbatul o făcea să se simtă confuză, iar ea nu avea nevoie de așa ceva, nu, mulțumesc!

Apoi însă o sunase mama ei.

— Poftim? a țipat Lenora când Rebecca îi explicase că urma să revină la Seattle. Nu poți! în niciun caz până nu-i găsită Megan. Becky, trebuie s-o găsești!

— Asta ar putea dura o vreme.

— Și va dura și mai mult dacă nu ești acolo să-i bați la cap pe polițiști!

— I-am bătut destul la cap, îi replicase ea.

Atunci Lenora rostise apăsat:

— Trebuie să faci poliția să-nțeleagă că nu accepți răspunsul „nu”. Trebuie să fii cât mai vocală, Becky.

Când Rebecca a asigurat-o că Rivers și Mendoza păreau dedicați cazului, mama ei pufnise:

— Mă-ndoiesc în privința asta, dar tu asigură-te că nu se lasă pe tânjală.

Rebecca se gândise la cei doi detectivi. Nu era sigură dacă-l plăcea pe vreunul dintre ei – Rivers părea bizar, iar Mendoza se purta extrem de arogant, totuși ea simțea că ambii erau profesioniști și că aveau să facă tot posibilul să-i găsească sora. Și nu era deloc sănătos pentru Rebecca să stea aici, blocată în camera de hotel, fără să poată face nimic practic, ci doar să

se-ngrijoreze în privința lui Megan și să se lase copleșită de temeri.
— Mamă, eu am responsabilități în Seattle. Știi bine că am un job.
— Hai, termină cu asta! De câte ori mi-ai spus că poți să lucrezi de oriunde atât timp cât ai acces la un laptop?
Rebecca s-a blestemat în gând că fusese atât de sinceră, iar Lenora urmase:
— Eu sunt sigură că Angelica va-nțelege.
Ca să nu mai continue disputa, Rebecca pretextase că o suna altcineva și întrerupsese legătura.
Da, cum să nu!
O minciunică atât de străvezie, mamă!
Lenora avea totuși dreptate într-o privință. Rebecca putea să lucreze din Riggs Crossing. Atâta vreme cât avea laptopul, o conexiune internet și curent electric. Și inspirație, bineînțeles. Asta era permanent necesară, iar în ultima vreme o găsea tot mai greu.
Încă și mai rău era faptul că, atunci când îi telefonase, Angelica își dăduse acordul ca Rebecca să stea în Riggs Crossing.
— Până-ți vei găsi sora, acolo este locul tău. Familia e mai presus de orice, îi spusese Angelica aproape gâfâind, fiindcă se pregătea să plece în Los Angeles, unde era convinsă că va deschide următorul magazin Vision în White; era imposibil să te contrazici cu ea când se grăbea. Uite ce-i – tu stai acolo, fă tot ce poți și ținem legătura. Prin e-mail, SMS-uri sau telefon. Chestiile celelalte se vor rezolva. Mă rog cerului s-o găsești pe Megan, și cât mai repede. Dacă afli ceva, orice, anunță-mă.
— Bine.
— Bravo! Acum trebuie să fug, să prind avionul! Să sperăm că săptămâna viitoare pe vremea asta vom avea un magazin în California de Sud! Ține-mi pumnii. *Ciao!*
— *Buona fortuna a te!* îi urase Rebecca, dar Angelica închisese deja, lăsând-o cu telefonul la ureche și privind pe fereastra camerei de hotel spre strada, familiară de acum, unde se afla hotelul.
Dintr-odată se simțea foarte, foarte singură în orășelul acesta de la capătul lumii, unde absolut toți păreau să se cunoască unii cu alții… cu excepția ei.
Megan continua să lipsească.
Charity Spritz fusese ucisă.

Iar James Cahill avea o relație cu Sophia Russo. Asta nu era prea grozav. Ceva din femeia aceea o neliniștea, deși ele nu se întâlniseră de fapt. Desigur, sentimentele îi erau influențate de opinia lui Megan, totuși ceva din Sophia părea fals, sau mefient, sau…

— Termină! a rostit ea cu glas tare, întrucât n-o cunoștea pe tânăra aceea.

Adevărul era că interesul lui James Cahill față de alte femei, incluzând-o și pe Megan, o deranja și acum. Ceea ce era ridicol, dacă te gândeai mai bine.

— Termină cu asta, a repetat ea printre dinți.

Legătura ei cu James luase sfârșit, slavă Domnului. Acum trebuia să se concentreze asupra lui Megan.

Unde naiba era Megan?

Când sosise în Riggs Crossing, Rebecca era convinsă că se afla în fața uneia dintre melodramele de primadonă ale surorii ei, dar acum nu mai avea aceeași convingere. Niciuna dintre disparițiile anterioare ale lui Megan nu fusese atât de lungă. Sau atât de îngrijorătoare.

Acum situația era altfel percepută.

Își aminti telefonul disperat pe care-l primise de la Megan, cât de agitată era ea atunci. Rebecca se simțea acum rușinată că se gândise că fusese manipulată. Ar fi trebuit să înțeleagă că panica lui Megan era reală. Dar cum ar fi putut înțelege când sora ei era o asemenea actriță, o regină a dramoletelor…

Totuși, Megan nu jucase teatru când plecase de la James după cearta violentă avută cu el. Fusese furioasă și, pentru prima oară, Rebecca s-a întrebat dacă nu cumva Megan fusese destul de tulburată ca să facă ceva nesăbuit, să se rănească, sau poate și mai rău. Nu credea totuși asta. Ideea suicidului era greu de imaginat, deoarece sora ei avusese întotdeauna poftă de viață. Da, era o fire emoțională, avea un temperament coleric, însă nu și-ar fi făcut rău sieși. Și, în tot cazul, n-ar fi făcut-o doar pentru a demonstra ceva.

Ultimul care o văzuse pe Megan fusese James Cahill, iar Rebecca îl părăsise brusc cu o seară în urmă. Înainte de a căpăta vreun răspuns.

Poate că era momentul să rezolve situația aceea.

Bărbatul nu avea să-i întindă covorul roșu, însă Rebecca avea să dea de el. James trebuia să știe mai multe.

Înainte de a se răzgândi, a luat cheile de pe servantă, și-a pus o geacă și un fular și s-a îndreptat spre ușă. Mașina ei Subaru, pe jumătate înghețată, o aștepta în parcare și, după ce a râcâit superficial parbrizul cu racleta, s-a urcat la volan și a ieșit din oraș.

S-a oprit la locuința lui James, dar văzând că nu era nimeni acasă, s-a îndreptat către han. Explorerul, pe care se așezase un strat de zăpadă, era acolo.

A intrat, aruncând o privire în jur, și s-a îndreptat spre recepția împodobită cu panglici, luminițe, crăciunițe. Desigur, a văzut și bradul înalt, pe două niveluri. Lângă șemineul din piatră de râu, citea un bărbat; un cuplu a coborât din lift. Muzică și râsete se auzeau dinspre bar, unde mai mulți turiști se adunaseră în jurul măsuțelor, iar alți câțiva erau cocoțați pe taburetele înalte.

Recepția era însă pustie.

Rebecca așteptă, uitându-se după o sonerie la care să apeleze un recepționer, dar nu găsi nimic. Iritată, privi în jur, căutând o persoană care ar fi putut-o ajuta, și zări două femei adâncite în conversație sub un panou luminat de neon aflat la intrarea pe un coridor ce ducea în spatele clădirii. Cea mai vârstnică dintre ele avea talie de viespe, o expresie dură a feței și păr șaten coafat permanent; părea agitată și pe tâmplă îi zvâcnea un mușchi. Pe ecusonul de pe jacheta ei scria: DONNA BUNN, MANAGER. Vorbea precipitat, cu răsuflarea întretăiată:

— …întâmplat niciodată până acum. Pur și simplu nu-i stilul ei să nu telefoneze dacă știe că n-ajunge la timp.

— Da, știu, încuviință cealaltă femeie.

Era mai tânără și cu obrajii ca două mere. Pe ecusonul ei scria MARIBELLE EDWARDS, BUCĂTĂRIE. Avea talia groasă, ochelari cu ramă de baga și păr cu șuvițe purpurii și părea că plânsese; își sufla întruna nasul într-o batistă de hârtie, după care ridica ochelarii, ca să-și tamponeze ochii congestionați.

— I-am trimis un SMS. Nimic. Ba chiar am și sunat-o. De trei ori. Niciun răspuns. Mă bagă pe căsuța vocală.

— Poate că și-a pierdut telefonul.

— Poate, dar nu pot să nu-mi fac griji după ce s-a-ntâmplat cu Charity Spritz, zise Maribelle, smiorcăindu-se zgomotos. E vecina mea, știi doar. Sau a fost. Doamne, ce ciudat mi se pare să spun asta! Locuiește în același

complex de apartamente cu mine, iar acum s-a anunțat la știri că e moartă. Ucisă! Pur și simplu, nu pot să cred. Am văzut-o chiar alaltăieri și i-am făcut semn cu mâna când suia în minivan. Vai, ce groaznic!

— N-ar trebui să ne gândim imediat la tot ce poate fi rău. Poate că nu s-a-ntâmplat nimic. Poate că are o problemă cu stomacul sau ceva de genul ăsta. Ea telefonează mereu dacă-i bolnavă. Donna țuguie buzele. Și dacă a… în fine, o să mă ocup de asta mai târziu. Oricum, tura Zenei s-a terminat acum o oră și am rugat-o să treacă pe la ea și să vadă care-i treaba – ele două sunt prietene.

Scoase un telefon din buzunarul jachetei și se strâmbă spre ecran.

— Bineînțeles, Zena n-a trimis niciun SMS. Ele două sunt ceva de groază. Nu poți pune bază pe ele! Poate că nici nu s-a dus la Willow.

Apoi, probabil că a zărit-o pe Rebecca fiindcă a aruncat iute „Trebuie să plec”, afișând un surâs forțat.

— Ține-mă la curent!

Maribelle s-a grăbit spre toaleta femeilor, iar Donna, afișând un zâmbet larg pe fața palidă, s-a întors la recepție în spatele tejghelei.

— Scuze, rosti ea. Cu ce te pot ajuta?

— Îl caut pe James Cahill.

— Proprietarul. Mda. Și-a adunat sprâncenele perfect pensate într-o grimasă. Este… să fiu sinceră, nu știu unde este. Stai să văd.

A tastat un număr de telefon și a vorbit încetișor, apoi a închis, reluându-și zâmbetul de mai înainte.

— Ar trebui să fie la brazi, îi zise Rebeccăi. Cel puțin așa crede Bobby, managerul nostru general.

— La brazi?

— Da. În curtea unde se vând brazii de Crăciun. Donna arătă spre partea din spate a clădirii. Lângă cafenea. Poți să ajungi acolo prin coridorul acela, arătă ea coridorul scurt, unde discutase mai devreme cu cealaltă femeie.

— Mersi.

Rebecca ieși imediat, traversă parcarea și trecu printr-o arcadă spre curtea unde brazii tăiați erau expuși sub ghirlande de luminițe. Printre pâlcurile de brazi, pini și molizi erau alei cu pietriș, iar din difuzoarele montate pe exteriorul cafenelei răsunau discret cântece de Crăciun. Rebecca abia dacă vedea detaliile, trecu pe lângă câțiva clienți și abia apoi privi cu atenție în jur. Îl zări pe James, urmat îndeaproape de ciobănescul lui, ieșind

printr-o poartă din spate spre pădurea de conifere ce-i înconjura.

— Grozav, mormăi ea, grăbindu-se după bărbat.

În vreme ce zona aceasta din proprietatea lui era bine luminată, animată de muzică săltăreață și străbătută de arome atrăgătoare dinspre cafenea, terenul deluros din jur era cufundat în beznă, iar razele slabe de lumină ale lunii proiectau umbre amenințătoare peste solul înzăpezit. Rebecca porni fără șovăială după James, ignorând gândul sâcâitor că era posibil ca el să nu fie la fel de fericit s-o vadă. La urma urmelor, ea îi dăduse papucii în seara trecută.

Asta era – ghinion! Sosise momentul ca ei doi să pună situația la punct.

S-o găsească pe Megan.

Și, ca să spună adevărul, sosise momentul ca ea să pună cruce definitiv sentimentelor ei pentru James Cahill.

— Încheierea, a rostit cu voce tare – un termen des invocat în ultima vreme… dar aproape imposibil de pus în practică cu James până acum.

Ei bine, așa să fie!

CAPITOLUL 42

Telefonul lui James a început să sune îndată ce a ieșit din curtea luminată. A răspuns fără să se uite cine era apelantul, dar imediat a regretat auzind glasul întretăiat al Sophiei.

— Trebuie să vorbim, a zis femeia, intrând direct în subiect.

— Crezusem că am stabilit ceva, rosti el iritat.

Se uita atent pe jos, înaintând printre șirurile de arbori ce fuseseră plantați cu șapte-opt ani în urmă. Încerca să găsească telefonul lui Bruce Porter, care-i scăpase probabil din buzunar pe când ajuta un client să taie și să transporte un brad Douglas.

Însă Sophia părea decisă.

— Trebuie să ne-ntâlnim.

— Am mai purtat discuția asta.

James nu intenționa să se lase manipulat. Și trebuia să pună capăt acestei convorbiri, ca să-l poată suna pe Porter și să-i găsească telefonul.

— Vorbesc serios, a insistat tânăra pe un ton grav. Nu va dura mult.

— Spune-mi atunci acum, prin telefon, i-a replicat James, trecând pe lângă un șir de molizi.

— Trebuie să vorbim față-n față. Nu-i genul de subiect care să poată fi discutat prin telefon.

Dumnezeule, oare Sophia aflase ceva despre soarta lui Megan? Ce altceva putea fi atât de al naibii de important?

— Spune-mi acum.

— Vorbesc foarte serios: trebuie să ne-ntâlnim.

Rahat! Mâna bărbatului se încleștă pe telefon.

— Bine.

Nu avea timp pentru așa ceva. De undeva, din depărtare, auzi pe cineva strigându-i numele.

— James?

Era o femeie.

— O să vin acolo, urmă Sophia mai voioasă.

— Nu!

James nu dorea să fie singur cu ea, nu în locuința lui. Nu era deloc o idee

bună.
— Ne-ntâlnim în han. La bar.
— Nu, nu. Eu lucrez acolo. Ar putea fi… neplăcut.
— De ce?
— James? strigă din nou vocea.
La telefon, Sophia insista:
— Este important.
Tonul ei tăios îl convinse până la urmă.
— Trebuie să-nchid, a spus el, scrutând prin pădurea întunecată. Ne-ntâlnim peste o oră la han. Asta-i tot ce pot face.
— Dar…
Bărbatul închise și formă numărul lui Bruce. Peste țârâitul mobilului, a ascultat atent, ca să audă din nou vocea care-l strigase și care se afla… unde? Aici în pădure, căutându-l? Chiar așa?
— James! strigă din nou femeia.
Să fi fost Rebecca? Ce căuta aici?
Telefonul lui Bruce porni să sune brusc, un ritm latino care a reverberat în noapte. James s-a grăbit spre sursa sunetului și a văzut lumina slabă a display-ului, parțial îngropat în zăpadă în mijlocul unui pâlc de brazi. Îl ridică și-l vârî în buzunar, regretând profund că acceptase să se întâlnească cu Sophia, indiferent care ar fi fost motivul „urgent” pe care-l născocise ea.
Cu orice preț, trebuia s-o convingă că totul se terminase.

* * *

Concentrată să-l ajungă din urmă pe James, Rebecca porni aproape în fugă spre locul unde-l zărise ultima oară, intrând în pădurea aceea plantată de om, evitând cioturi și vlăstari; simțea aerul înghețat pe obraji, ramurile i se agățau în păr, iar pe cer începuseră să se adune nori.
— James?
Miji ochii, străduindu-se să distingă vreo mișcare în pâlcul de brazi și pini, dar pădurea era tăcută, iar luminile din curtea unde se vindeau brazi se îndepărtau.
— James? strigă ea, sperând să-i atragă atenția, apoi și mai tare: James!
Nimic.
Afurisit bărbat!
Se împiedică de un ciot și fu cât pe ce să cadă. Înghițindu-și o înjurătură, scoase telefonul din buzunar și aprinse lanterna ca să-și lumineze calea.

— James?

Tot niciun răspuns, dar senzația că era urmărită de ochi nevăzuți, dirijați de lumina puternică a telefonului ei, nu-i dădea pace.

Nu-i decât imaginația ta.

Termină cu prostiile!

S-a oprit totuși și a ciulit urechile, străduindu-se să distingă orice zgomot.

Oare se auzea sunet de pași în spatele ei?

Toate firișoarele de păr de pe ceafa i se zbârliră.

S-a răsucit fulgerător, îndreptând fascicolul luminos în direcția aceea.

Nimic. Doar beznă adâncă.

Nimeni.

Doar o lumină albăstruie stranie și foșnetul unui vânticel printre ramurile coniferelor – un batalion de santinele întunecate ce o înconjurau.

— Adună-te.

Cu gesturi calculate, Rebecca a rotit telefonul peste solul acoperit de zăpadă și lumina scânteietoare a lanternei a străpuns întunecimea ca de smoală.

A decis că era imposibil să-l găsească pe James în mai bine de douăzeci de hectare de pădure, pe întuneric. Ce fusese în mintea ei? Cel mai inteligent ar fi fost să se întoarcă la cafenea, să comande o cafea fierbinte și să-l aștepte pe James să revină la Explorer. Și ar fi fost mai inteligent să-i telefoneze sau să-i trimită un SMS.

Începu să-i tasteze numărul, când o mână înmănușată s-a întins din întuneric și a prins-o de antebraț.

— Rebecca? Ce naiba faci aici?

Ea se întoarse iute și-l zări.

— Dumnezeule, era să mor de inimă! își smulse mâna din degetele bărbatului. Am venit să te caut. Nu erai în han și mi s-a spus că ești pe-aci.

— Așa-i.

— M-am gândit, urmă ea pe nerăsuflate, că… ăăă, aseară nu ne-am despărțit în termeni tocmai amicali.

— M-ai părăsit, da.

Cuvintele lui rămaseră parcă atârnând în aerul nopții și Rebecca simți un fior în inimă. Își aminti de un alt moment, când situația fusese invers atunci când el o părăsise pentru totdeauna. Pentru altă femeie – pentru chiar sora

ei!

Ca și cum tocmai își dăduse seama ce a spus, cu un aer dezgustat, James a scos un șuierat.

— La naiba…

O prinse iarăși de braț, de data asta mai blând, bolborosi încet ceva din care se putea înțelege că era un idiot.

— Uite ce-i, recunoscu el, nu știu să spun altceva decât că „îmi pare rău" – înțelegi? – pentru tot ce s-a-ntâmplat între noi.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat ca ea să aibă o replică. Rebecca însă a tăcut. Nu intenționa să-l lase să scape basma curată, în niciun caz în privința asta.

— Și chiar dacă aș putea s-o spun, nu pare suficient.

— Nici nu este.

— Și ce ar putea fi?

— Nimic.

— Am fost un idiot.

Femeia rămase din nou tăcută, uitându-se cum primii fulgi începuseră să coboare din cer.

— Probabil încă sunt un idiot, dacă ținem seama de toate.

— Aici n-are ce căuta cuvântul „probabil". Poate că n-ar trebui să discutăm despre asta acum, a rostit Rebecca, dând din mână într-un gest de ignorare.

— Atunci când?

— Niciodată, a zis ea iute, întărind printr-un semn scurt din cap. Da, cel mai bine ar fi să nu mai discutăm niciodată despre asta.

Chiar și în lumina foarte slabă de la albul zăpezii a văzut grimasa pe care a făcut-o James.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Uite ce-i, eu încerc să-mi cer scuze acum, și nu-i ușor.

— Foarte bine.

— S-ar fi cuvenit să spui: „E-n regulă".

— Dar nu e-n regulă și nici nu va fi vreodată. Însă noi trebuie s-o găsim pe Megan, așa că alege: colaborezi cu mine, sau nu. Asta am venit să-ți spun, ca să clarific situația – la cea recentă mă refer. Vreau doar să te anunț că eu voi fi în Riggs Crossing și că nu voi pleca până nu voi afla ce s-a-ntâmplat cu sora mea. Trebuie s-o găsesc. Nu vreau să cred c-a pățit ceva

rău, n-aș admite asta nici măcar față de mine. A fost mai simplu să consider c-a fost unul dintre gesturile ei stupide, însă acum simt că-i altceva. Chiar dacă a început așa, chiar dacă Megan a intenționat să dispară pentru o vreme de pe fața pământului pentru ca toți să-și facă griji în privința ei – un gest dramatic care să atragă atenția – după aceea s-a-ntâmplat ceva foarte rău.

Îl privi pe James drept în ochi și adăugă:

— Aș vrea să cred că și tu gândești la fel.

— Așa este, aprobă el, și aburul din gură părea în văzduhul nopții un firicel de fum. În clipa de față, poliția pare să creadă că eu aș avea în vreun fel de-a face cu dispariția.

— Și ai ceva de-a face?

— Poftim? Iisuse, nu! Doar nu poți să crezi…

Telefonul lui James a țârâit ascuțit. S-a uitat la ecran.

— E managerul ranch-ului meu. N-a răspuns, dar înainte de a apuca să continue, telefonul a sunat din nou. Tot Bobby este.

— Răspunde-i.

El s-a încruntat, apoi a preluat apelul.

— Ce s-a-ntâmplat?

Dintr-odată a rămas nemișcat, nu putea să mai scoată vreun cuvânt, deși glasul interlocutorului se auzea indistinct din telefon.

— Rahat! Cum…? Stai, stai, stai… ia-o-ncet.

Ochii lui îi găsiră pe ai Rebeccăi și, în lumina slabă, femeia văzu încordarea de pe chipul lui, îngrijorarea.

— Iisuse Hristoase, a zis James în cele din urmă, apoi: Stai locului. Vin într-acolo.

Încheie convorbirea, îndesă telefonul în buzunar și o prinse pe Rebecca de mână.

— Haide!

Începu să alerge, trăgând-o cu el spre luminile strălucitoare ale curții unde se vindeau brazi, grăbindu-se pe lângă un șir de molizi încărcări de zăpadă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Una dintre angajatele mele n-a venit azi la muncă.

— Și… l-a îndemnat Rebecca, încercând să țină pasul cu el.

— N-am toate detaliile și nu știu dacă-i adevărat, dar… din spusele lor

rezultă că ar fi murit.

— A murit? Ea s-a oprit brusc, smucindu-l de mână, astfel că James s-a întors s-o privească. Cine este?

— Willow Valente, o cameristă. Dumnezeule, nu cred că avea nici douăzeci și cinci de ani!

A tras-o din nou de braț ca să-l urmeze, cu câinele alergând pe lângă ei.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu. James avea fălcile încleștate în vreme ce se strecurau printre conifere. Dar o să am grijă să aflăm.

CAPITOLUL 43

Rivers și Mendoza nu erau nici pe departe primii sosiți la locul crimei. Când au ajuns la apartamentul îndepărtat al lui Willow Valente, alte două vehicule de poliție se aflau în parcare, fulgerând prin noapte cu luminile lor. Începuse să se strângă lume și un ajutor de șerif întindea bandă galbenă pentru a împiedica apropierea intrușilor, în vreme ce un altul ținea evidența celor care veneau și plecau. Rivers și Mendoza semnară de prezență, își puseră încălțăminte protectoare peste pantofi și urcară pe scara exterioară.

În apartamentul sărăcăcios mobilat, victima zăcea în patul ei, exact așa cum o găsise primul polițist, în poziția văzută de Rivers pe telefonul lui Earl Ray Dansen.

Televizorul pâlpâia într-un colț, pe o masă din apropiere se afla o ceașcă în care un lichid cu aspect și aromă de ceai se răcise, iar gaura glonțului de la pistolul îndreptat spre cap, aflat în mâna tinerei, era vizibilă imediat deasupra tâmplei. Sângele îi năclăise părul negru, apoi cursese pe fața de pernă roz, închegându-se într-o baltă întunecată.

— Este Glockul lui James Cahill? a întrebat Rivers, indicând arma din mâna victimei.

Ajutorul de șerif Lashawn Brown s-a strâmbat.

— Nu știu, dar așa pare.

Brown era un bărbat înalt și voinic, care încă povestea cu încântare oricui avea chef să-l asculte despre zilele sale de glorie ca vedetă a echipei de fotbal din colegiu, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Era un polițist dedicat meseriei, era însurat și avea două fiice adolescente, iar fotbalul rămăsese de mult în urmă. Înalt de aproape doi metri și musculos, cântărea peste 130 de kilograme – o apariție care, realmente, te intimida.

— Tocmai am cerut verificarea seriei.

— Cine a găsit-o?

— O prietenă și colegă de muncă, a răspuns Brown, scoțând un blocnotes din buzunarul de la spate. Zena Wallace. Când fata – arătă din bărbie spre corpul de pe pat – n-a venit la muncă și nici n-a răspuns la SMS-uri și telefoane, șefa ei s-a îngrijorat și a trimis-o aici pe domnișoara Wallace.

La prima vedere s-ar fi putut crede că victima s-a sinucis, dar ipoteza respectivă cădea imediat, ținând cont de faptul că Earl Ray Dansen și *Clarion* primiseră fotografii din acest loc *după* ce ea apăsase pe trăgaci.

— Ușa era încuiată?

— Nu. Iar potrivit prietenei ei, asta i s-a părut ciudat.

— A fost forțată?

— Nu.

— Când s-a-ntâmplat? întrebă Mendoza.

— Acum mai puțin de o oră – dacă vreți ora exactă, puteți verifica jurnalul de apeluri 911. Wallace a găsit corpul, s-a speriat groaznic și a sunat la 911. Ba nu, stați, cred că mai întâi a sunat pe altcineva. Își privi din nou, scurt, însemnările. N-a putut lua legătura cu șeful ei, așa că l-a sunat pe Bobby Knowlton, care-i mâna lui dreaptă acolo unde lucrează ei.

— La Cahill Industries, zise Rivers.

Brown a încuviințat din cap.

— Exact. Imediat ce s-a primit apelul, Taggert și cu mine am pornit încoace și am găsit-o pe domnișoara Wallace afară. Apoi am urcat și am găsit-o pe ea – arătă patul pe care zăcea Willow Valente – chiar acolo.

— Unde-i acum domnișoara Wallace? s-a interesat Rivers.

— Jos, în mașină. Cu Taggert.

— Knowlton a apărut? întrebă Mendoza în timp ce se uita prin apartamentul micuț.

— Da, e jos, în parcare. Sau era. Relatarea lui se verifică. A venit doar pentru că a fost chemat.

— Medicul legist a pornit încoace? a continuat Mendoza.

Brown încuviință scurt din cap.

— Într-o jumătate de oră ar trebui s-ajungă.

— Și tehnicienii?

— Dintr-o clipă în alta, răspunse ajutorul de șerif frecându-și bărbia.

— Bine, atunci.

Rivers văzuse suficient. El și Mendoza au ieșit, coborând cu grijă pe scara exterioară; noaptea era rece, ningea domol și unica lampă de securitate arunca un cerc de lumină albastru-cenușie peste parcarea fostei brutării, alăturându-se fulgerelor albastre și roșii ale girofarurilor de pe vehiculele ajutoarelor de șerif.

Mendoza a ciocănit în geamul din dreptul șoferului mașinii ocupate.

— Am dori să stăm de vorbă cu domnișoara Wallace, a zis ea când geamul a fost coborât.

La volan se afla ajutoarea de șerif Taggert, care a aprobat din cap. Avea părul șaten tuns scurt, pe care căciula nu-l ascundea îndeajuns.

— Aici? întrebă ea.

— Putem și la secție, dacă vrea dânsa, răspunse Rivers.

— Nu! Oh, Doamne, nu! rosti femeia de pe scaunul din dreapta lui Taggert, între două sughițuri de plâns. Nu pot. Pur și simplu, nu pot. Sunt… sunt însărcinată.

Taggert dădu ochii peste cap spre cei doi detectivi, cu expresia cuiva obosit de câte a văzut la viața lui. Deși nu avea decât cincizeci de ani, era plictisită și considera că nu mai avea nimic de învățat, că văzuse și auzise totul.

De lângă ea, Zena a insistat:

— Trebuie neapărat s-ajung acasă. Prietenul meu o să se-ngrijoreze.

— Perfect, putem vorbi aici.

Mendoza s-a aplecat, privind pe lângă Taggert spre femeia care făcea bucățele o batistă de hârtie deja îndelung folosită.

Cei doi detectivi s-au așezat pe bancheta din spate, unde era mai cald decât afară, și au început să-i pună rapid întrebări. Între două răspunsuri, Zena își exprima grijile legate de prietenul ei.

— Ea… Willow suna tot timpul s-anunțe că-i bolnavă – dar ea nu-i gravidă ca mine – sau cu cine știe ce altă scuză, iar Donna – mă refer la Donna Bunn, șefa noastră – chiar a spus odată că-i la capătul răbdării cu Willow, sau așa ceva.

Rivers s-a poziționat cu fața către Zena, în timp ce Taggert regla încălzirea și dezaburitorul.

— Willow suferea de depresii?

— Poftim? Zena Wallace părea șocată de ideea aceea. Nu… adică, poate. Ar fi greu de spus. Și-a suflat zgomotos nasul. Era foarte tăcută. Așa era ea, deci putea să fi suferit permanent de depresii.

— În ultima vreme ai observat vreo schimbare la ea? a întrebat și Mendoza.

— Nu. Nu părea mai altfel decât de obicei.

— A vorbit vreodată despre sinucidere?

— Doamne, nu!

Zena reacționă, coborând o mână și acoperindu-și abdomenul cu un gest protector, de parcă n-ar fi vrut ca pruncul ei nenăscut încă să audă așa ceva.

— N-a fost sinucidere, îi reaminti Rivers lui Mendoza.

— Verificam toate pistele, răspunse detectiva fără să-și desprindă ochii de la Zena Wallace. Are vreun prieten?

— Nu. Adică… ăăă, nu știu să aibă.

— Dușmani? sugeră Rivers.

— Doamne, nu! Willow? Nici gând! La Willow nu există – nu exista – nimic să nu-ți placă. Ea se contopește pur și simplu cu fundalul, dacă-nțelegeți ce vreau să spun. Cumva, e tot timpul în preajmă, dar nu gălăgios, sau insistent, sau…

Zena a început din nou să plângă, făcându-și în același timp vânt cu palma.

— Scuze, e din cauza sarcinii, știți, vreau să zic că mă copleșesc emoțiile.

— Are să vă arate ceva, a intervenit Taggert, oprind alt acces de plâns al Zenei Wallace.

— Ce anume?

— Ah. Zena continua să se smiorcăie, în timp ce geamurile mașinii începură să se aburească. E foarte ciudat. Până la urmă am primit un SMS de la Willow, chiar înainte să fi ajuns aici, și…

Se cutremură, derulă ceva pe ecranul telefonului, apoi i-l întinse lui Rivers. Pe ecran se vedea o fotografie a moartei, dar aici arăta vie, tot în pielea goală, dar pozând sugestiv cu un pistol ce părea identic cu acela care-i luase viața.

Detectivul miji ochii.

— Când ai primit asta?

— Acum vreo oră… Poate o oră și jumătate? Nu știu.

Glasul i se stinse. Cu numai nouăzeci de minute în urmă, totuși tânăra din pat părea să fi murit de mai mult timp.

— Telefonul lui Willow Valente a fost găsit? o întrebă Rivers pe Taggert.

— Nu știu.

— Îl sun pe Brown, spuse Mendoza și tastă un număr.

Rivers știa că partenera lui nu voia să urce din nou scara spre apartament, încercând să nu mai înmulțească pașii din zăpada de pe trepte, cu speranța că ucigașul lăsase o urmă de încălțăminte.

Reveni spre Zena Wallace.

— Ți-a mai trimis vreodată ceva similar? Alte fotografii sugestive sau…?

— Nu! chițăi femeia. Glumești? Doar nu sunt vreo perversă… De fapt, nici ea nu este. Vreau să zic că nu m-aș fi gândit niciodată că Willow ar putea face așa ceva. E destul de ciudățică, cum am spus, mai tăcută și timidă. Așa că… nu-nțeleg asta. Nu-nțeleg defel. Pur și simplu, nu seamănă cu ea.

— …bine, mulțumesc, rosti Mendoza și închise. Deocamdată nu s-a găsit niciun telefon, anunță ea.

Privirea i se întâlni cu a lui Rivers și amândoi înțeleseră că fotografiile lui Willow cu pistolul fuseseră trimise Zenei Wallace *după* ce tânăra murise. Era clar că ea nu se sinucisese, ci fusese omorâtă. Și nici nu avusese un complice.

Mendoza a privit din nou telefonul Zenei, pe ecranul căruia se vedea poza fetei dezbrăcate, care privea seducător spre obiectivul foto.

— Ăsta nu-i patul lui Willow, atrase ea atenția. Willow are alte cearșafuri și tăblia de la cap este albă. Patul ăsta – a arătat spre ecran – nu are deloc tăblie. Și este mult mai lat. Uită-te cum e rășchirată pe el.

Totuși, patul din fotografia mică de pe telefonul Zenei li se părea oarecum familiar. În clipa aceea, Rivers își aminti, și un fior de surescitare i-a străbătut corpul.

— Ești sigură că Willow nu are un prieten? a întrebat Mendoza.

— Am zis deja că nu! clătină Zena violent din cap.

— Poate unul de care se despărțise recent?

— Eu n-am auzit de niciunul.

Femeia privi afară, pe geamul din dreapta ei, și-și trecu vârful degetului arătător peste condensul care se acumulase, în ciuda eforturilor depuse de radiatorul mașinii.

— Dar James Cahill? întrebă Rivers.

— Poftim? V-ați pierdut mințile? Nu! Iisuse, cum să vă spun ca să-nțelegeți?

Detectivul recunoscuse însă patul din fotografie, de pe care Willow poza provocator în pielea goală. Era al lui Cahill, îl văzuse când trecuse prin locuința acestuia.

— Doamne Dumnezeule, oftă Zena, luptându-se să-și înăbușe altă criză

de plâns.

— Ce este? a întrebat Mendoza.

— N-am mințit când am spus că ea nu are un prieten, dar adevărul este că-i îndrăgostită de James. Zena reîncepu să rupă batista de hârtie. Aș zice chiar că-i îndrăgostită până peste cap, dar nu-i decât o fantezie din mintea ei.

— Cum adică? a insistat Mendoza.

Zena își dădu peste cap ochii expresivi.

— Păi, el probabil nici nu știe că Willow există. Sau… c-a existat. Era complet invizibilă pentru ochii lui.

— Dar știi că Willow era îndrăgostită de el?

Femeia încuviință din cap și clipi iute ca să-și oprească lacrimile.

— Da, da.

— Atunci, de ce ar poza ea din patul lui? a întrebat Rivers. Și cu un pistol?

Zena părea absolut nefericită; și-a tamponat ochii cu batista ferfenițită.

— Nu știu, a murmurat ea, dar cum am spus, este nițel ciudățică.

— Willow are prieteni sau rude în zonă?

— Nu știu. Căzu o clipă pe gânduri, încrețindu-și fruntea, concentrată. Stai! Nu prea vorbea despre neamurile ei, însă are o soră.

— Știi cum o cheamă?

— Nu. Doar că locuiește în Tacoma, cred… sau poate în Everett, oricum, de cealaltă parte a munților. Nu-i spunea niciodată altfel decât „sora”. Nu-i zicea „soră-mea”, ci doar „sora”. Odată am glumit și i-am zis că poate era călugăriță… adică, soră, știți… dar ea n-a părut amuzată. Zena își frecă abdomenul ușor țuguiat și reîncepu să plângă încetișor. Doamne, ce oribil!

— Ar fi putut s-o cheme Fern? a intervenit Mendoza. Pe sora ei, vreau să spun… Fern Smithe?

Zena căzu pe gânduri.

— Poate… da. Am auzit-o spunând numele ăsta o dată, în treacăt – că era ziua de naștere a lui Fern, sau așa ceva.

Detectivii i-au mai pus câteva întrebări, dar nu au mai aflat nimic. Între timp, sosise și medicul legist, iar după alte două minute, în parcare a apărut duba tehnicienilor criminaliști, care au fost conduși de un ajutor de șerif prin mulțimea tot mai mare de spectatori.

Rivers îi privi pe oamenii aceia care căscau gura și se întrebă dacă n-ar fi fost posibil ca ucigașul să se afle chiar acum printre ei.

N-ar fi fost pentru prima oară când un asasin se întorcea la locul crimei, simțind plăcere la vederea agitației pe care o cauzase. În puținul timp scurs de când Rivers și Mendoza sosiseră la apartament, mulțimea aflată dincolo de cordonul de securitate crescuse. Curioșii se adunaseră încet, încet, unii rămăseseră în mașinile lor cu motoarele la ralanti, alții înfruntau seara rece în hanorace de schi sau în pulovere de lână, cu cizme și căciuli, și, în vreme ce conversau între ei, răsuflările lor formau norișori de aburi. Presa era reprezentată doar prin Seamus O'Day de la *Clarion* și deocamdată nu apăruse nicio dubă TV. Situația asta avea să se schimbe rapid. După aflarea știrii, nu numai despre uciderea lui Willow Valente, ci și a lui Charity Spritz, aveau să apară mult mai mulți reporteri.

Detectivul coborî din mașina lui Taggert și-și dezmorți spatele; examină cu atenție mulțimea dinapoia benzii galbene, dar nimeni nu-i atrase privirea, nimeni nu i se părea în vreun fel suspect sau nelalocul său.

El simțea totuși că se apropia de final, că în curând ucigașul se va trăda. Expedierea fotografiilor fusese un semn, și încă unul stupid.

Avea să pună mâna pe netrebnic, și asta chiar în scurt timp; o simțea tot atât de clar pe cât simțea aerul înghețat al serii care-l făcu să-și ridice gulerul.

Ce spusese Andie Jeffries?

Dacă mi se-ntâmplă ceva e numai din cauza lui James.

Tocmai se gândea la cuvintele acelea, când – vorbești de lup – Jeep-ul lui James Cahill intră mugind în parcare. Bărbatul era la volan, însă nu era singur.

În dreapta lui stătea Rebecca Travers.

Al naibii de convenabil!

* * *

— Ea locuiește aici? întrebă Rebecca după ce James opri SUV-ul în parcarea unei clădiri cu un etaj.

— Așa cred.

James nu era sigur, dar obținuse adresa din dosarele de personal de la han, atunci când îi lăsase telefonul lui Porter și pe Ralph în grija personalului.

Judecând după agitația din parcare – o mulțime de echipaje de poliție,

dube și o ambulanță – acesta era locul.

Mulțimea de gură-cască era ținută la distanță de două ajutoare de șerif, iar Bobby Knowlton fuma lângă camioneta sa. Girofarurile roș-albastre pâlpâitoare a doua vehicule de poliție proiectau lumini stranii pe pavajul acoperit cu zăpadă, reflectându-se din vitrina mare unde fuseseră cândva expuse produse de brutărie.

James coborî din Explorer și-i văzu pe cei doi detectivi, Rivers și Mendoza, desprinzându-se de lângă un echipaj de polițiști și venind spre el. Și-a încleștat maxilarele, în timp ce stomacul i s-a făcut ghem.

— Bună seara, domnule Cahill, a rostit Rivers pe când se apropiau. Trebuie să stăm de vorbă.

Grozav!

— Bine. Cu coada ochiului, a văzut-o pe Rebecca ocolind botul SUV-ului ca să i se alăture. O singură întrebare, urmă el. Am fost sunat de Bobby – arătă din bărbie spre managerul ranchu-lui – care m-a anunțat că Willow Valente s-a sinucis. Așa este?

— Da, e moartă, a confirmat Rivers, însă cauza morții n-a fost deocamdată stabilită.

Mendoza se uita când la James, când la Rebecca.

— A avut un accident?

— Nu putem preciza în clipa aceasta, a răspuns detectivul, însă dorim să-ți punem câteva întrebări.

— Vrei să spui „alte” întrebări. Am dat deja o declarație oficială.

Glasul lui James căpătase o duritate neplăcută și bărbatul ridică ochii spre etajul clădirii masive; între timp, tot mai mulți trecători se opreau să vadă ce se întâmplase, iar motoarele automobilelor, camionetelor și dubelor uruiau în întuneric.

— Nu despre acest caz, a precizat Rivers.

— „Acest caz”? Uite care-i treaba, eu nu știu nimic despre Willow! Managerul ranchu-lui meu mi-a telefonat și am venit imediat aici. Asta-i tot. Punct!

Imperturbabil, Rivers a continuat:

— Sunt doar câteva întrebări. O putem face aici sau la secție.

— Ți-am spus…

Mâna înmănușată a Rebeccăi îl prinse de braț, oprindu-l.

— Bine, bine, nu-mi pasă unde, zise bărbatul fără a se sinchisi să-și

ascundă iritarea. O putem face și aici.

— Poate că ar fi mai bine la secție, sugeră Rebecca, uitându-se la spectatorii care erau ținuți la distanță de baricada improvizată din panglici galbene și garduri de protecție.

— Perfect, încuviință el în cele din urmă. La secție.

CAPITOLUL 44

Sophia era furioasă.

James îi dăduse țeapă! După ce fusese de acord să se întâlnească cu el aici, tocmai în barul la care lucra.

Acum îi clocotea cu adevărat sângele.

Stătuse în bar aproape o oră, sorbind dintr-o nenorocită de cola, în timp ce-l așteptase pe James și repetase în gând cum îi va spune că urma să fie tată. El avea să fie șocat, poate că avea chiar să nege posibilitatea, dar până la urmă avea să cedeze. Iar atunci urma să înțeleagă că ei erau meniți să fie împreună.

Atâta doar că James nu mai apăruse.

Tânăra a scrâșnit din măsele când acordurile melodiei *I Saw Mommy Kissing Santa Claus* răsunară prin încăperea în care grupuri de prieteni sau cupluri râdeau și pălăvrăgeau, indiferenți la drama din viața ei.

Doi bărbați de la bar trăgeau cu ochiul spre ea. Îi cunoștea. Ba chiar îi servise, pentru Dumnezeu! A înfipt paiul în pahar cu un gest nervos, rotind ușor cuburile de gheață. James nu putea continua s-o trateze așa. Nu acum. Nu când ea era pe punctul de a deveni mama copilului său! La gândul acela, aproape că zâmbi.

Totuși, nu putea să mai aștepte. Luase mașina imediat ce Julia sosise la apartament, iar acum sora ei o dorea înapoi. La urma urmelor, era proprietatea Juliei.

Termină de băut paharul și se ridică, lăsând câteva bancnote pe masă. Apoi încercă să-i telefoneze lui James din nou, dar apelul ei se duse acum direct în căsuța vocală. Îi trimise un SMS pentru a treia oară:

Unde ești? Tb să vb. Imediat!

El o evita. Asta era! Sophia trecu prin holul de la intrarea în han; Donna era la recepție.

Dumnezeule, nu dorea să vorbească cu șefa ei. Nu dorea să vorbească cu nimeni. Doar cu James!

S-a grăbit către ușă, dar… Donna a înălțat capul de la tastatură și a

ridicat o mână.

— Sophia!

Probabil că voia să țină locul cine știe cui mai lipsea de la muncă. Ei bine, putea să-și ia gândul de la asta!

— Sophia! repetă Donna mai tare.

Spre surprinderea tinerei, șefa ei își părăsi postul de la recepție și traversă cu pas iute holul mare de la intrare, pe lângă bradul de Crăciun, fără să se mai sinchisească să împingă înapoi vreunul dintre „cadourile” care scăpaseră de sub crengile sclipitoare.

— Ai auzit? Chipul Donnei era mai alb decât de obicei și de sub cârlionții coafați cu grijă au privit-o doi ochi îngrijorați. Ai auzit de Willow?

Doamne Dumnezeule! Avea să-i ceară Sophiei s-o înlocuiască pe cameristа aia aproape mută, cu coada lungă și neagră, cu ochi mereu atenți, care o ajutase să deretice în casa lui James după percheziția poliției.

— Ce-i cu ea?

De fapt, pe Sophia n-o interesa deloc. Willow era ciudată, iar felul cum îl privea uneori pe James era de-a dreptul neliniștitor. Ba chiar sinistru. Din punctul de vedere al Sophiei, lui Willow Valente i se potrivea perfect eticheta de „obsedată”.

— A murit.

Tânăra încremeni. A crezut că n-a auzit bine.

— Poftim?

Ce era asta – o glumă proastă de-a Donnei?

— Zena mi-a răspuns în cele din urmă. Willow e moartă.

— Iisuse, murmură Sophia. Ce s-a-ntâmplat?

Oare fata suferise vreun accident teribil?

— Zena e chiar acum la apartamentul lui Willow. Polițiștii au interogat-o pe ea și pe Bobby – ea îi telefonase deja. Acum stau de vorbă cu James și cu o femeie care-l însoțea, cea care a venit aici și a întrebat de el.

— Care femeie?

— Cea care a apărut la televizor. Sora lui Megan Travers.

Rebecca! Sophia simți un gol în stomac și fu gata să icnească.

— S-au dus toți acolo? La apartamentul lui Willow?

— Da, după ce au aflat vestea. Mai întâi Bobby, apoi James și femeia. Știu asta pentru că James a lăsat telefonul lui Bruce la recepție, ca să-l ia.

Se pare că-l pierduse în pădure.

Sophiei nu-i păsa deloc de blestematul acela de telefon al lui Bruce.

— Stai nițel, zise ea, dar ce i s-a-ntâmplat lui Willow?

Totul o lua razna rău de tot. Donna coborî glasul, apoi privi într-o parte și în alta, de parcă s-ar fi așteptat să tragă cu urechea vreun agent FBI.

— Zena s-a dus să vadă ce s-a întâmplat cu ea, fiindcă nu venise la muncă, și a găsit-o în pat – părea ca și cum s-ar fi împușcat.

— S-a *împușcat*? Sophia tresări și se retrase un pas; vestea era oribilă. S-a sinucis?

— Așa a crezut Zena, dar se pare că poliția este de altă părere, fiindcă au o fotografie a ei, pe care cineva a trimis-o de pe telefon la ziar.

— Poftim?

Sophiei nu-i venea, pur și simplu, să-și creadă urechilor. Tocmai atunci, un cuplu, ținându-se de braț, ieșea din bar și, îndreptându-se spre intrarea principală, a dispărut în noapte.

— Știu, știu, încuviință Donna. Zena i-a auzit pe doi polițiști vorbind între ei, sau așa ceva. Așa a aflat. Privi scurt peste umăr către tejgheaua recepției. Oricum, se pare că fotografia a fost făcută *după* moartea ei, așa că poliția crede că, de fapt, sinuciderea ar fi o înscenare.

— Oh… uau! Involuntar, tânăra clătină încet din cap, negând tot ce spunea Donna. Nu pot să cred!

— Da, știu. Iar asta nu-i cel mai rău.

Glasul celeilalte s-a transformat într-o șoaptă, pe care Sophia abia o percepea peste conversațiile care se revărsau dinspre bar.

— Ce poate să fie și mai rău dacă ea e moartă? a întrebat oripilată.

— Zena a spus că, în fotografie, Willow era goală… pușcă. Donna scoase din buzunar un tub de gloss pe care și-l trecu peste buze. O fotografie foarte sexy, cu un pistol, care se pare că-i exact arma care a ucis-o!

— Deci, prietenul ei a făcut poza?

— Willow avea un prieten? s-a mirat Donna. Cineva care o fotografia în poziții sexy?

— Nu știu.

Sophia s-a tras într-o parte când o pereche în canadiene asortate intră pe ușa principală și se îndreptă către bar.

— Eu n-am auzit să fi avut vreunul, continuă ea, dar nici n-am fost foarte

atentă.

Donna clătină din cap și puse tubul de gloss în buzunar.

— Nici eu. Mă preocupa mereu ca ea să vină la timp la program… Ah, trebuie să fug.

S-a întors la recepție, de care tocmai se apropia un bărbat în vârstă care coborâse din lift.

— Uau, repetă Sophia, neputându-și lua gândul de la Willow.

Moartă? Sinucidere? Era lipsit de sens. Își strânse mai tare cordonul hainei, apoi își scoase căciulița tricotată din buzunar și-și aranjă părul cu grijă sub ea înainte de a ieși. Noaptea era friguroasă și mai cădeau câțiva fulgi. I se părea ciudat ca Willow să se fi sinucis, totuși Sophia nu-și putea îngădui să se preocupe prea mult de asta. La urma urmelor, abia dacă o cunoscuse pe ciudățică.

Pe ea o deranja faptul că James o neglijase, lăsând-o să aștepte ca să se ducă și să vadă ce se întâmplase cu Willow. Și că fusese însoțit de Rebecca.

Asta trebuia să ia sfârșit, își spuse ea când intră în mașina rece ca un frigider a Juliei și vârî cheia în contact. Și trebuia să ia sfârșit cât mai repede!

* * *

Rivers împinse peste masă, către James, Glockul aflat într-o pungă de plastic.

— Este arma dumitale? l-a întrebat.

El și Mendoza stăteau de o parte a mesei, iar Cahill de partea cealaltă; între ei se afla un dosar cu coperte din carton, nedeschis. Conversația era înregistrată integral de videocamere și microfoane. Rebecca Travers dorise să participe și ea la discuții, dar Rivers nu acceptase, bineînțeles. Exista o procedură care trebuia respectată. De asemenea, dorea ca James Cahill să fie singur, pentru a-i studia expresiile feței, pentru a-i observa cele mai mărunte reacții.

Rebecca rămăsese în sala de așteptare, cu un ajutor de șerif.

Detectivul dorea să stea de vorbă și cu ea, dar interogatoriile urmau să se deruleze în ordine, iar James Cahill era primul.

Când s-a uitat la pistol, ochiul drept al bărbatului s-a mișcat involuntar.

— Pot să pun mâna pe el?

Rivers a încuviințat din cap.

— Doar să nu-l scoți din pungă.

Toate amprentele de pe armă fuseseră deja ridicate. După care fusese testată într-un rezervor cu apă pentru a vedea dacă glonțul tras în laborator prezenta aceleași striații ca acela care urma să fie extras din craniul lui Willow Valente. Se verifica, astfel, dacă nu cumva arma fusese pusă acolo ca diversiune.

Cahill cercetă pistolul, apoi zise:

— Da, așa cred. Adică vreau să spun că arată ca pistolul meu. Iar al meu este înregistrat, așa că știți deja răspunsul la întrebarea asta. V-am dat toate informațiile astea când v-am anunțat c-a fost furat.

Mendoza încuviință din cap.

— Am verificat înregistrările.

— Atunci, de ce mă mai întrebați?

— Pentru confirmare, a replicat femeia privindu-l fix.

— Unde l-ați găsit?

— Lângă capul lui Willow Valente. În pat cu ea.

— Doamne! Vă bateți… glumiți? Cahill nu-și putea desprinde ochii de la armă. Ce căuta acolo?

Rivers s-a lăsat pe spate în scaun.

— Speram că asta ne-ai putea spune dumneata.

Cahill își mișcă încet capul, dintr-o parte în alta.

— N-am absolut nicio idee. Ultima dată când l-am văzut – v-am declarat asta – Glockul era în sufragerie, care, practic, este biroul meu de acasă, într-un sertar al servantei. Acolo îl țin și nu este niciodată încărcat. Știți toate astea deja. Am complet o declarație. Nu era în casă nici când ați percheziționat-o. În mod clar, a fost furat. De ucigaș sau de un complice! Pentru Dumnezeu, eu n-am nicio legătură cu asta!

— Când ai pus pistolul în sertarul din sufragerie? l-a întrebat Mendoza.

— Hristoase, nu mai știu! explodă bărbatul, apoi își recăpătă stăpânirea de sine. Nu mai țin minte. Ce naiba, nu-mi amintesc chestii care s-au întâmplat acum două săptămâni. Dar… poate că atunci când m-am mutat acolo. Nu l-am folosit niciodată și nu-mi amintesc să-l fi scos din sertar. Îl am de niște ani, pur și simplu l-am cumpărat de la un dealer din Seattle, dar… n-am nevoie de el.

Împinse punga cu arma înapoi spre Rivers, ca și cum n-ar mai fi dorit s-o revadă vreodată. Părea sincer, totuși detectivul nu avea încredere în el.

— Care a fost relația dumitale cu Willow Valente? a reluat el.

— N-am avut nicio relaţie cu ea. Vreau să spun, bineînţeles, în afară de faptul că era angajata mea. Pe statul de plată.

— Şi doar atât?

— Da. Cahill strânse din umeri. Ăăă… şi tot ea a ajutat-o pe Sophia să-mi aranjeze casa după ce aţi dat-o peste cap cu percheziţia, însă n-am solicitat-o eu. O cunoşteam doar atât cât s-o salut, dar nimic mai mult.

— Când a fost asta?

Cahill şi-a privit calendarul de pe ceas şi a rostit data, apoi a adăugat:

— Sophia a insistat şi Willow a ajutat-o. După ce m-am externat din spital, eu am locuit la han… aşa că…

Rivers a deschis dosarul aflat pe masă, în faţa lui, şi a scos fotografiile cu Willow în patul lui James. Imediat după ce sosise la secţie, copiase imaginile care-i fuseseră trimise Zenei Wallace şi apoi le printase.

— Cum îţi explici astea?

Împinse fotografiile peste masă, spre James.

— Ce-s astea? Bărbatul privi scurt fotografiile cu nuduri, apoi îşi împinse puţin scaunul înapoi, distanţându-se şi îndreptând un deget spre ele. De ce naiba mi le arătaţi? Fiindcă ea are pistolul?

— Uită-te mai de-aproape, i-a sugerat Mendoza.

— De ce? Cahill înghiţi un nod care i se pusese în gât şi reveni cu scaunul lângă masă. Este în pielea goală… are pistolul şi… Faţa lui deja palidă îşi pierdu complet culoarea şi gura i s-a întredeschis uşor. Dumnezeule! înălţă ochii spre Rivers. A fost în patul meu? a întrebat cu un aer de stupefacţie. În patul meu cu pistolul şi… Ridică ambele mâini cu palmele în sus. Nu ştiu ce-nseamnă asta, dar uau… uau! Nu-nţeleg nimic. Singura dată, *singura* dată când ea a fost în camera mea a fost când a făcut curăţenie.

— Eşti sigur?

— Ce naiba, bineînţeles… După ştiinţa mea, fata asta n-a intrat niciodată în dormitorul meu, sau în casa mea, decât atunci… staţi aşa. Îl ţintui cu privirea pe Rivers. Adică, voi credeţi, fiindcă aveţi poze cu ea în patul meu cu pistolul, că ea şi cu mine… Părea, într-adevăr, stupefiat şi gura îi rămăsese deschisă. Nu… pur şi simplu, nu! Asta – indiferent ce este – e o nebunie! După care, brusc, i se păru că înţelege… Aţi fost din nou în casa mea, rosti el acuzator.

Rivers încuviinţă scurt din cap.

— Am verificat.

După aceea dădu cărțile pe față, explicând că-i verificaseră din nou casa și găsiseră un fir de păr lung și negru pe perna lui, probabil de la tânăra moartă. Pentru siguranță, luaseră așternutul și-l analizau, în căutarea de posibile urme de spermă sau sânge… Sau altceva.

— Iisuse Hristoase! Cahill sări din scaun. Eu n-am absolut nicio legătură cu asta! Niciuna!

— Totuși, numele dumitale apare în mod repetat și dumneata te afli în centrul tuturor evenimentelor.

— Nici vorbă, eu…

Mendoza îl întrerupse:

— Ce relație ai avut cu Charity Spritz?

Cahill a întors brusc capul spre ea.

— Reportera? Niciuna… fir-ar să fie, ce naiba sugerezi?

— Ea ți-a telefonat.

— Da! Constant. Încă de când a dispărut Megan. Dorea să-i acord un interviu, dar am refuzat-o. Vreau să zic că era ca un ghimpe-n coastă.

A povestit că apelurile lui Charity Spritz erau insistente, aproape hărțuitoare, că ea apăruse pe veranda casei sale și că, în cele din urmă, luase decizia să-i telefoneze, atât doar că femeia nu i-a mai răspuns.

— …acum bănuiesc că probabil murise deja și de aceea nu mi-a răspuns. Ia stați așa! Să nu-mi spuneți – a fost ucisă cu…

Se uită din nou la Glock.

— Nu, răspunse Rivers, a fost strangulată.

— Iisuse… și credeți…? Cahill devenise pământiu la față. Cum am zis, asta-i nebunie curată!

Rivers tocmai citise raportul oficial al autopsiei, din care reieșea că laringele lui Spritz fusese strivit, osul hioid rupt și prezenta și alte răni ce denotau că fusese maltratată. Spera totuși că fragmentele de țesut organic de sub unghiile ei aveau să ajute la identificarea ucigașului.

Interogatoriul durăi mai bine de o oră, dar până la urmă Rivers și Mendoza nu aflară nimic în plus. Când detectiva l-a întrebat de ce era însoțit de Rebecca Travers, James păru să se înfurie puțin.

— Nu cred că-i treaba voastră, dar amândoi dorim să aflăm ce s-a întâmplat cu Megan.

— Deci nu ai cu ea o relație sentimentală? a insistat Mendoza.

— Nu, a replicat bărbatul, și totuși în privirea lui a zărit o mică scânteie.
— Dar ai avut.
— Da.
— Și ai părăsit-o pentru sora ei.
Cahill șovăi, după care aprobă din cap.
— Am comis o greșeală. Am rupt legătura cu ea pentru că am plecat urechea la o minciună.
— Difuzată de Megan Travers.
Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Cahill.
— După acum am spus, o greșeală.
— Așadar, nu ai reluat relația cu ea.
O ezitare aproape imperceptibilă.
— Nu.
Rivers nu-l credea.
— Dar Sophia Russo? Ai fost văzut cu ea.
— Voi doi aveți o legătură sentimentală? a adăugat Mendoza, nuanțând situația.
— Am avut, recunoscu Cahill, dar s-a terminat.
— Ea știe asta? a întrebat Rivers.
— Da. Un mușchi tresări în falca lui James, vizibil imediat deasupra cicatricelor ascunse în barbă. Am fost cât se poate de clar în privința asta.
— Ești sigur? insistă Mendoza, arcuind o sprânceană, însă James Cahill nu a mușcat momeala. După câteva clipe, detectiva a aruncat bomba: Ea este înrudită cu dumneata?
— Ce să fie? Glumești? a rostit bărbatul, evident tulburat. Înrudită cu mine? Ce naiba, bineînțeles că nu! Este pur și simplu o femeie pe care am cunoscut-o aici. Voi sunteți de-a dreptul perverși. Împinse scaunul înapoi și ridică mâinile cu palmele îndreptate către polițiști. Cred că nu mai avem ce discuta.
Probabil că așa considerau și ei, cel puțin pentru moment.
— Mai este totuși ceva, a rostit Rivers, în timp ce-i expedia un SMS polițistului care rămăsese cu Rebecca Travers.
— Ce anume?
După ce Rebecca a intrat în camera pentru anchete și s-a așezat lângă James, polițiștii au informat-o că găsiseră mașina surorii ei.
— Unde? a întrebat femeia, ducându-și o mână la gât și căscând ochii.

Și sora mea? Este…?

Nu reuși să termine fraza, iar James o prinse de mână, strângând-o ușor și sfredelindu-l pe Rivers cu privirea.

— Nu am găsit-o, recunoscu Mendoza. Doar mașina și niște obiecte personale. Mașina se afla în garajul unei cabane de pe munte, care este deținută de Harold Sinclaire. Ea îl cunoștea?

Pământie la față. Rebecca scutură din cap.

— N-am auzit de el.

— Îl cunosc eu, a intervenit James și-și trecu degetele prin barbă. I-am vândut o căsuță.

Sprâncenele i se uniseră, creând o impresie de haos total în combinație cu tunsoarea lui neregulată. Mendoza a ridicat brusc ochii.

— Când a cumpărat căsuța?

— Anul trecut… cred că pe la sfârșitul verii. Acolo era? În una dintre căsuțele mele?

— Nu, a răspuns Rivers. Cabana respectivă este veche de minimum cincizeci de ani, poate și mai mult, este construită solid, pe fundație, și are și garaj.

Mendoza l-a privit intens pe Cahill.

— Mai ții minte unde a fost dusă căsuța lui Sinclaire?

— N-a fost dusă nicăieri. Sinclaire însuși a luat-o cu un trailer.

— Și unde a dus-o?

James s-a lăsat pe speteaza scaunului, frecându-și bărbia.

— Nu știu. A fost construită potrivit standardelor caselor mobile și era suficient de mică pentru a fi considerată o rulotă.

— Atunci, s-ar putea să știm unde a ajuns, rosti Rivers, și Mendoza își făcu o însemnare. Este înregistrată, da? Pe numele lui Sinclaire?

— Da.

— Vom avea nevoie de copii după actele respective, a conchis Mendoza. Știi că Harold Sinclaire este într-o relație cu Jennifer Korpi? Și dumneata ai fost combinat cu ea, nu? Acum ceva vreme?

— Corect, a confirmat laconic James, iar Rebecca s-a încordat lângă el, foindu-se pe scaun. Ce contează asta?

— Încercăm să deslușim unele lucruri, a explicat Rivers.

— Asta n-are nicio legătură cu mine.

— Atunci de ce o prietenă a lui Megan a declarat că Megan i-a spus cu

puțin înainte de a dispărea că, dacă i se va întâmpla ceva, tu ești cel responsabil?

Rebecca icni scurt și ochii i se rotunjiră.

— Asta-i o minciună! a protestat James, sărind în picioare. Nu știu cine vă furnizează informațiile, dar sunt numai neadevăruri. S-a aplecat peste masă – fața i se încordase și o venă i se reliefa pe frunte – și a rostit apăsat, abia deschizând buzele: Niciodată – repet, niciodată – n-am ridicat măcar un deget asupra ei. Am terminat aici!

După aceea, el și Rebecca Travers s-au ridicat, grăbindu-se să iasă din cameră, apoi au părăsit clădirea. Rivers și Mendoza i-au urmat, iar ea a observat că, atunci când Cahill a încercat s-o apuce de cot pentru a o conduce pe lângă biroul recepției, Rebecca i-a dat mâna la o parte și a deschis ea însăși ușa clădirii.

— L-ai aranjat, comentă Mendoza.

— Poate că da.

— Tu ce crezi? a întrebat polițista după ce ușa de sticlă se închise în urma celor doi.

— Cum era citatul acela faimos? „În iad nu există furie comparabilă cu cea a unei femei disprețuite"?[10]

Mendoza miji ochii, urmărind cu atenție, printr-o fereastră, mașina condusă de James Cahill, care o avea în dreapta sa pe Rebecca.

— Și ce mai poți spune, dacă ea a fost abandonată pentru propria-i soră?

— Nimic bun, zise Rivers uitându-se după luminile de poziție ale automobilului, care dispăru în traficul de pe stradă. Absolut nimic bun.

* * *

James a avut nevoie de câteva ore bune ca să adoarmă în camera sa de la han. Îi era imposibil să revină în locuința pe care polițiștii i-o dăduseră probabil din nou peste cap. După o călătorie într-o atmosferă glacială până la han, în cursul căreia Rebecca abia dacă scosese o vorbă, el o lăsase lângă mașina ei. O privise cum pleacă, după care intrase în trafic, menținându-se în spatele ei până când revenise în oraș. De pe o stradă laterală, de unde avea perspectivă spre parcarea lui Main Street Hotel, a privit apoi cum Rebecca a parcat pe locul obișnuit, și-a încuiat mașina și a intrat în hotelul puternic luminat.

În tot acel timp, în vreme ce condensul aburea geamurile Explorerului, întrebările cu care polițiștii îl bombardaseră în camera aceea fără ferestre,

în timpul interogatoriului, i se învârteau prin minte: pistolul lui găsit la locul crimei, fotografiile cu Willow în patul său, insinuările că ar fi fost implicat în moartea ei și în moartea lui Charity Spritz, în San Francisco. Și implicarea lui Jennifer – de ce mașina lui Megan fusese găsită la cabana prietenului ei? Și Sophia… Ei credeau că era înrudită cu el?

Nu – așa ceva era, pur și simplu, o prostie! Toate erau niște prostii!

Era clar că n-ar fi putut dormi în patul lui de acasă, cel puțin nu în noaptea asta.

Gândul la Willow Valente, care se întinsese pe cearșafurile lui, făcându-și selfie-uri goală cu pistolul, îi zbârlea pielea. De aceea se cazase în apartamentul din propriul său han, același în care locuise și după externare; în mod paradoxal, se părea că acesta devenea un fel de al doilea lui cămin.

Iar acum stătea întins pe spate, cu ochii în tavan și cu un milion de gânduri învălmășindu-i-se în minte: Megan dispăruse; două femei muriseră – ucise; Sophia refuza să creadă că relația lor luase sfârșit; Gus Jardine amenința să-l dea în judecată; Rowdy îi amintea că polițaii nu erau de partea lui; mașina lui Megan fusese găsită la cabana montană a lui Harold Sinclaire, dar nu și tânăra; și Rebecca… Dumnezeule, de ce naiba nu putea el s-o uite, pur și simplu? Ea îi spusese clar că n-o mai interesa persoana lui.

Polițaii erau însă concentrați asupra lui, iar acum, în apartamentul din han, el nu putea să răsufle, simțea că avea în jurul gâtului un laț și că funia aspră se strângea treptat, centimetru cu centimetru.

Aruncă pătura cât colo, blestemând.

Nimic nu era logic, totuși era evident că poliția îl luase în vizor.

Rivers îl considera suspect, posibil suspectul *numero uno.*

Epuizat mental, totuși încă surescitat, James se duse până la urmă în baie, scotoci prin trusa de voiaj, găsi niște somnifere fără prescripție medicală și înghiți două cu o gură de apă.

Ultima dată s-a mai uitat la ceas la ora două și, cu Ralph sforăind pe patul său, s-a prăbușit, în sfârșit, într-un somn suficient de adânc ca să nu audă nici ușa deschizându-se, nici scheunatul încet al câinelui, dar nu atât de profund ca să nu simtă greutatea altui corp așezându-se pe saltea.

Deschise brusc ochii și tresări la vederea Sophiei, cu părul blond sclipind în razele firave de lumină, cu ochii strălucitori, complet goală.

— Ce naiba?

James s-a ridicat iute în capul oaselor, sărind din pat atât de repede, încât un junghi i-a săgetat umărul.

— Ce crezi că faci? a întrebat-o el, încă amețit, crezând că poate visa.

Femeia însă s-a întins pe pat, nepărând deranjată, și i-a zâmbit.

— Ți-am spus că trebuie să vorbesc cu tine și mi-ai tras țeapă.

— Știu… îmi cer scuze. Acum însă, la naiba, trebuie să pleci. Imediat!

James clipi de câteva ori, apoi își apăsă ochii cu palmele – nu, nu era un vis.

— Nu cred c-o să plec.

— Serios? Vrei să chem paza? Știi ce s-a-ntâmplat pe-aci?

Evenimentele din cursul serii îi reveniră în minte ca o avalanșă și nu-i venea să creadă că femeia putea fi atât de tupeistă ca să intre în camera lui. Din nou! Merita să-și dea palme, își spuse, că nu trăsese și zăvorul pe dinăuntru.

— Am auzit despre Willow, dacă la asta te referi.

— Da, ea este una dintre chestiile întâmplate. Uite ce-i, nu trebuie să-ți dau ție explicații. Te rog să pleci și să stai departe de mine. S-a terminat. Poți… poți să-ți găsești alt job. O să-ți dau un pachet compensatoriu generos, referințe bune și…

— Nu! îl opri ea tăios. Surâsul îi dispăruse. Nu plec și nici tu nu mă concediezi. Își îngustă ochii, aruncându-i o privire aproape diabolică. Nu în noaptea asta, tăticule.

— Poftim?

Ce era asta cu *tăticul*? Pentru Dumnezeu, Sophia nu-i zisese niciodată așa.

— Am tot încercat să-ți spun! Ți-am zis că-i important. Zâmbetul îi revenise, dar acum era mai dur. Vei fi tată.

— Ce să fiu?

Nu auzise bine?

— Tată, repetă ea mulțumită de sine.

— Nu. Stai așa. Glumești?

Ce tot spunea? Trebuia să fie o greșeală. Însă expresia de pe chipul Sophiei l-a convins și a simțit un gol în stomac. Camera păru că se strânge brusc în jurul lui, și James a ridicat un braț ca să se rezeme de perete. *Tată. Vei fi tată…* Pentru o clipă nu mai putu să respire, nu mai putu să gândească.

— Nu glumesc, să știi – sunt însărcinată.

Expresia dură de mai înainte a dispărut de pe chipul ei și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Știu că-i un șoc, a continuat Sophia cu glas stins și cu un zâmbet palid, vorbind parcă de la mare depărtare, dar e adevărat.

Ca și cum i-ar fi anticipat reacția, băgă mâna în poșeta pe care o aruncase pe podea și scoase un tubuleț pe care bărbatul îl recunoscu ca fiind un test de sarcină.

Dumnezeule, într-adevăr, nu glumea! Inima lui James bubuia, răsunându-i în urechi. Așa ceva nu era cu putință! Nu se putea!

— Dă-i drumul, îl încurajă ea și se întinse să aprindă o lumină.

Când ochii i se adaptară, James s-a uitat la bucățica din plastic. Toată viața lui se încheiase aici.

Înghiți un nod uriaș care i se pusese în gât.

Luă testul.

Citi indicatorul.

Așa cum spusese Sophia, era pozitiv.

Podeaua păru că tresaltă.

— Știu că-i o veste zguduitoare, dar crede-mă, a rostit Sophia cu voce tremurătoare, este în același timp un lucru bun. Crede-mă. Este lucrul cel mai bun! Tu, James Cahill, vei fi tătic.

CAPITOLUL 45

10 decembrie

Somnul părea s-o ocolească, și Rebecca se tot foia, întorcându-se de pe o parte pe alta.

Orele treceau, iar ceasul digital îi râdea în nas, în vreme ce în minte i se învolburau tot felul de imagini cu Megan.

1:18 – Megan, la șapte ani, mergând pe bicicletă și căzând, cu codițele strâmbe, cu genunchii și palmele julite și sângerând.

2:33 – Megan, la doisprezece ani, plângând și îmbrățișând-o pe Rebecca atunci când aflase că nu fusese aleasă să joace în piesa de teatru la școală.

3:07 – Megan, la șaisprezece ani, pentru întâia dată cu șuvițe vopsite în păr, revenind acasă necăjită, fiindcă fusese concediată din primul ei job la Burger Hut deoarece fusese găsită fumând iarbă în parcare cu un băiat mai mare. „Nu-i drept”, nu mai contenea ea să se plângă.

3:42 – Megan, adultă, plângând în hohote și implorând-o pe Rebecca s-o găzduiască, pentru că prietenul ei îi luase toți banii și se apropia termenul de plată a chiriei pentru casa lor scumpă din oraș.

4:11 – Megan, chiar în anul acesta, cu o sclipire în ochi, recunoscând că era „îndrăgostită” de James Cahill și că se muta în Riggs Crossing ca să fie cu el. Nu voia s-o rănească pe Rebecca, nici vorbă, dar „așa se-ntâmplase, pur și simplu”.

Atunci Rebecca o urâse.

Jurase că n-o va mai ajuta niciodată.

Iar acum era posibil ca sora ei să fie moartă. Rebecca trebuia să înfrunte realitatea aceea teribilă. De când aflase că mașina lui Megan fusese găsită abandonată în garajul unei cabane montane, teama, adânc înrădăcinată, că ea n-ar mai fi în viață o rodea, alungând orice șansă de somn.

— Ajunge! rosti cu glas tare.

Se ridică în șezut și aruncă pilota cât colo. Coborî din pat și simți un nod gigantic în gât, în vreme ce lacrimi înțepătoare amenințau să-i năvălească în ochi.

Până acum nutrise speranța că Megan ar putea fi găsită în viață, posibil rănită, dar vie! Acum însă, după descoperirea mașinii abandonate, începea să înțeleagă că sora ei dispăruse cu adevărat, și asta era pentru ea ca și cum ar fi fost moartă.

Nu renunța să speri. Nu știi asta!

Până nu-i vor găsi trupul.

Oh, Doamne!

Trebuia să facă ceva.

Nu putea să stea cu brațele încrucișate în camera asta de hotel și să aștepte știrile, să se agațe de un firicel de speranță și să se roage ca poliția să-i localizeze sora.

Și dacă Megan trăia? Exista încă șansa asta, nu? Ei bine, dacă exista, atunci trebuia s-o găsească.

Intră în baia mică, folosi toaleta, apoi dădu drumul la duș. Se gândi la cele două femei care locuiseră în orășelul ăsta și fuseseră ucise. Oare și Megan avusese aceeași soartă?

Nu te duce încă până acolo!

Furioasă, își azvârli cât colo tricoul cu două numere mai mare și apoi chilotul. După aceea intră sub jetul fierbinte al dușului și închise ochii; simți cum apa îi înțeapă pielea înainte de a începe să se scurgă șiroaie pe trupul ei. Presiunea mamei lor asupra ei nu mai contenea. Rebecca trebuia să facă investigații pe cont propriu, fiindcă ea își înțelegea sora mai bine ca oricine. Își aminti momentul când încercase să se furișeze în locuința lui James, iar bărbatul o prinsese. Trebuia să fie mai precaută și să găsească ceva – orice – care să îndrepte poliția în direcția corectă.

În timp ce se săpunea, o întrebare îi tot dădea târcoale: cine ar fi avut cel mai mult de câștigat prin îndepărtarea lui Megan?

Răspunsul era totuși simplu: Sophia Russo.

Pentru că ea îl dorea pe James, care nu fusese în stare să rupă relația cu Megan. –

Așa că era posibil ca Sophia să fi luat chestiunea în propriile-i mâini.

Părea oribil, totuși Rebecca vizionase destule seriale TV inspirate de crime adevărate ca să știe că realitatea putea fi uneori mai înspăimântătoare decât ficțiunea. Trebuia doar să fie atentă.

* * *

Cu transpirația șiroindu-i pe față, Rivers alerga pe banda rulantă aflată

în dormitorul pentru oaspeți din apartamentul său. Nimeni nu rămăsese peste noapte la el, așa că transformase camera într-o combinație de birou și sală de fitness. Într-un colț avea un birou, iar setul de gantere, banda de alergare și bicicleta staționară ce dominau încăperea erau orientate spre televizorul montat sus pe perete, vizavi de fișete. Acum era ora patru dimineața, când știrile zilei erau difuzate pe Coasta de Est. Bărbatul însă nu era atent la ele.

Nu izbutise să doarmă, asaltat necontenit de gânduri legate de investigațiile actuale ce stagnaseră în ultima săptămână. Întrebările rămase fără răspuns continuau să-i gonească prin minte: De ce fusese ucisă Charity Spritz? Ce aflase ea? Avea vreo legătură cu Megan Travers, care crescuse în San Francisco? Cine era femeia misterioasă înrudită cu James? De ce se afla mașina lui Megan Travers la cabana aceea pierdută în munți? Unde era tânăra? Cum era implicată Jennifer Korpi? Avea vreo legătură cu fratele ei, Gus Jardine? Și ce era cu Sophia Russo, care atrăsese atenția lui James Cahill pe când acesta încă era combinat cu Megan Travers?

Continuă să alerge, ștergându-și din când în când transpirația de pe frunte cu prosopul ce-i atârna de gât.

Mușchii de la picioare începeau să-l doară și respira apăsat.

Ce era cu Rebecca Travers? Oare era atât de inocentă pe cât încerca să pară? Și în ce fel era implicată Willow Valente? De ce fusese omorâtă? Și de către cine? De ce să-i fi regizat cineva moartea astfel încât să pară o sinucidere, după care să fotografieze corpul și să trimită poza la un ziar, același ziar pentru care lucra Charity Spritz, același ziar care primise și imagini cu Charity moartă?

Cu ce naiba de nebun aveau de-a face?

Sau nu era doar un singur caz? Oare crimele și dispariția erau legate între ele sau erau cazuri separate?

Varianta a doua părea improbabilă. Între timp, detectivul aflase că proprietara și administratoarea complexului Cascadia Apartaments, Phoebe Matrix, era în comă la spital, după ce unul dintre chiriași sunase la 911. Motivul pentru care cazul ei îi atrăsese atenția era acela că Matrix era proprietara clădirii în care locuia Sophia Russo, o suspectă în acest caz. Poate că nu era decât o coincidență, dar și James Cahill, bărbatul care avusese pentru o vreme o relație cu Sophia, fusese recent în comă.

Iar Rivers nu credea niciodată în coincidențe.

Apăsă pe un buton ca să modifice unghiul de înclinare a benzii rulante, astfel că acum alerga la deal; sudoarea i se prelingea pe față, picurându-i de pe nas, iar coapsele și pulpele protestau.

Răspunsul era chiar în fața lui, era sigur de asta, atât doar că nu-l putea vedea.

De ce?

Pentru că purta ochelari de cal?

Se concentra excesiv asupra lui James Cahill, care se afla în centrul investigației, fiind conectat cu victime, suspecți și scene ale crimelor? Era oare posibil ca bărbatul să fie complet inocent?

— Nici vorbă, a rostit cu voce tare.

Astăzi va da lovitura, și-a promis în gând.

Avea să acționeze în privința asta.

Mai întâi, punând presiune pe Bruce Porter.

Examinase înregistrarea de pe videocamerele de securitate ale parcării aeroportului, pe care i-o expediase detectiva Tanaka din San Francisco, dar din imaginile alb-negru granulate nu putuse determina altceva decât că persoana respectivă părea a fi bărbat, deci nu avea nicio certitudine în privința asta. Doar pentru că șoferul care ieșise din minivanul lui Charity Spritz era mai înalt de 1,80 m nu reprezenta o garanție. Purtând un hanorac cu câteva numere mai mari, cu fața acoperită de glugă și în blugi largi, putea să fie și o femeie deghizată.

Rivers ar fi pariat totuși că era Gus Jardine. Motivul? Urma de mușcătură de pe mâna bărbatului. Detectivul aflase despre rana lui Gus de la o asistentă de la chirurgie, care nu-și putuse ține gura, în ciuda măsurii de confidențialitate asupra pacienților decretată de legea asigurărilor de sănătate. Ea telefonase sub anonimat, dar jurase că pe palma lui Jardine era vizibilă urma unei mușcături umane, în ciuda dezastrului cauzat de flexul tăietor de gresie. De asemenea, adăugase că pe corpul bărbatului existau și alte semne, vânătăi pe brațe și pe trunchi despre care el susținuse că se datorau tot accidentului, însă asistenta nu era deloc convinsă – la experiența ei, văzuse suficiente urme similare cauzate de încăierări. Ea izbutise să trimită fotografii cu rănile lui Jardine, inclusiv cu urmele de mușcătură, iar Rivers le expediase mai departe lui Tanaka, care promisese că avea să ceară laboratorului un mulaj al danturii lui Charity Spritz pentru a le compara.

Rivers descoperise că era posibil să zbori dus-întors în zona San

Francisco și să ai suficient timp pentru a o ucide pe Spritz între curse. Din păcate, numele lui Gus Jardine nu apărea pe nicio listă de pasageri.

Desigur, era posibil ca bărbatul să fi mers cu mașina – dar părea ciudat, dat fiind timpul de care ar fi avut nevoie. De ce s-ar fi chinuit Jardine s-o urmărească pe Charity până la San Francisco ca s-o omoare?

Rivers spera doar ca urmele de țesut de sub unghiile lui Charity să-l identifice pe atacatorul ei.

Bruce Porter, prietenul lui Jardine, ar fi putut deține răspunsurile.

Detectivul opri banda de alergare și televizorul și se pregăti de plecare.

După patruzeci de minute intra în clădirea Departamentului Șerifului.

La ora aceasta era liniște; doar centrala termică zumzăia încet, însă constant, pe fundal. La ora asta, arestările pentru conducere în stare de ebrietate, încăierări în baruri și violență familială se reduceau de obicei. Pe șosea și pe străzi erau mai puține vehicule, prin urmare, numărul accidentelor era mai mic, așa încât acesta era momentul favorit din zi al lui Rivers, cu mult înaintea zorilor, când mintea lui era proaspătă, în timp ce restul lumii dormea.

Tura de zi avea să sosească abia peste două ore, acum erau doar câțiva polițiști din schimbul de noapte la birourile lor sau la cantină. Telefoanele tăceau, faxul dormea și nicio sonerie de telefon mobil nu cânta.

Rivers își lăsă haina în dulapul personal, după care coborî direct la subsol, unde temperatura părea cu cinci grade mai mică decât în rest și era mult mai liniște. Aerul de aici nu era proaspăt și praful era evident în ciuda izului puternic al detergentului utilizat pe pardoseli. Bărbatul străbătu labirintul de coridoare până ajunse la camera probelor, unde Neville Dash fredona în barbă; baritonul lui plăcut era un *memento* al momentului său de glorie – apariția la *American Idol*[11] cu ani în urmă și speranța de a ajunge poate la Hollywood. Dash nu fusese reținut în spectacol, încercase apoi o carieră lipsită de succes și, într-un final, se alăturase forțelor de menținere a legii, totuși continua să cânte.

— Oh, vremea de-afară e grooaznicăăă… A ridicat ochii la apropierea lui Rivers. Hei, salut! a rostit după aceea, arătându-și dinții albi și drepți. Cum merge?

— Încet, dar sigur, i-a răspuns detectivul.

— Cum zici tu, a chicotit Dash.

Purta uniformă și era așezat la birou, cu ochelarii cocoțați pe vârful

nasului; părul lui cârlionțat în mod natural începuse să-l părăsească, așa că era mai degrabă un semicerc negru în jurul cheliei cafenii strălucitoare.

— Ia zi, care-i treaba?

— Trebuie să intru în seiful de probe. Să mai verific o dată lucrurile victimei.

— S-a făcut. Care dintre ele?

— Willow Valente. Cred că toate obiectele ei au fost deja procesate.

Rivers știa clar asta, totuși nu strica încă o confirmare.

— Da, așa e.

Prin urmare, el n-avea să contamineze nicio probă.

— Vrei să scoți ceva? l-a întrebat Dash.

— Nu. Va fi doar o secundă.

Celălalt îl privi peste marginile lentilelor sale înguste.

— Perfect. În felul ăsta e mai puțină hârțogăraie. Trebuie doar să semnezi.

Indică registrul de pe tejgheaua dintre seiful cu probe și coridor, deși Rivers avea deja pixul în mână. Mai trecuse prin ritualul ăsta de sute de ori.

— Au sosit obiectele din mașina lui Megan Travers? a întrebat apoi.

— O să vină mai târziu, după ce vor scoate totul din telefon și laptop. Laboratorul și tehnicienii încă lucrează.

— Anunță-mă când sosesc. Aș vrea să le văd.

— Sigur că da.

După ce a rămas singur cu obiectele lui Willow, Rivers a început să le examineze pe rând: pijamaua de fetiță, imprimată cu pudeli francezi și turnuri Eiffel, lenjeria intimă, albă și simplă, plasturi ce fuseseră recent aplicați pentru a acoperi răni și inelul, un inel de logodnă cu un diamant minuscul, ce scânteia sub tuburile fluorescente ce sfârâiau și emiteau o lumină albăstruie bizară.

Aici existau videocamere, desigur, așa că încerca să fie atent cu fiecare crâmpei din viața lui Willow Valente pe care îl studia. A început cu plasturii, ridicându-i și examinându-i pe fiecare. La început nimic, apoi conștientizează o durere ascuțită în fluierul piciorului și vede o cameră întunecată, acoperită de pânze de păianjen, și un topor înfipt într-o buturugă. Este magazia pentru lemne a lui James Cahill. Teama bubuie prin creierul lui Willow, care aleargă de parcă este urmărită.

Oare atacatorul fugise după ea? La ferma lui James Cahill? Willow

fusese în patul bărbatului și-și făcuse selfie-uri, așa că… Rivers încerca să-și imagineze ce se întâmplase, care fusese ordinea evenimentelor ce duseseră la panica ei. Iar glezna tinerei deja pulsa dureros.

Când nu mai receptă nimic de la plasturi, a ridicat inelul, studiindu-l, pentru eventualitatea în care cineva s-ar fi uitat pe videocamere. În realitate, nu făcea altceva decât să țină între vârfurile degetelor cerculețul de aur și să-i simtă energia.

Imaginile au început să se deruleze ca un fulger prin fața ochilor. Este întinsă în patul lui James Cahill. Are visuri erotice cu el. Se joacă cu pistolul lui, apoi fuge, de-a dreptul îngrozită, temându-se să nu fie prinsă. Își răsucește glezna când se panichează, intră în magazia pentru lemne și se lovește de buturuga pe care bărbatul o folosește la tăiatul lemnelor. Ea continuă să alerge, frica și adrenalina o duc afară, unde totul strălucește de la albul zăpezii și este rece ca gheața.

O urmărește oare cineva?

Tânăra nu este sigură.

Faruri!

SUV-ul lui James!

Și câinele! Blestematul de câine privește în direcția ei. Altă goană frenetică, după care cade peste un gard, se urcă în mașină și ajunge în cele din urmă acasă. *Pistolul! Unde-i blestematul de pistol?* Încă îngrozită, își oblojește rănile, încercând să-și potolească panica. Imaginea se schimbă. Este în pat, bea ceai și se uită la un film idiot, iar apoi… Rivers miji ochii și se concentră, sperând ca Willow să fi apucat să-și vadă atacatorul în acele ore întunecate. Ea moțăie și-l visează în continuare pe James… când ceva dur și rece îi atinge tâmpla, după aceea ochii i se deschid și… nimic.

Rahat.

Tânăra nu văzuse nimic, ci doar se temuse că fusese urmărită. Însă nu de către Cahill.

Frustrat și dezamăgit, detectivul îl chemă pe Dash, care, fredonând sonor, se asigură că puținele obiecte găsite asupra lui Willow fuseseră puse înapoi în pungulițele lor din plastic, apoi Rivers reveni la parter, unde îl întâlni pe Arne Nagley, mereu nesuferit. Încruntat și cu părul roșu și scurt dat cu gel, Nagley făcu o grimasă la vederea sa.

— ’neața! rosti Rivers, primind drept răspuns doar o mormăitură.

Nagley era, într-adevăr, dintre cei care purtau pică, își spuse el, dar îl

ignoră, trecând mai departe. O găsi pe Mendoza așezată la biroul lui, privind atentă pe monitor. Îi auzi pașii și întoarse scaunul către bărbat.

— Ia să văd dacă am ghicit corect, a rostit ea pe un ton neutru, dar cu ochii scânteind. Ai fost jos, la „probe”, și te-ai uitat prin lucrurile lui Willow Valente.

— Doar o verificare.

— Ai luat ceva? l-a întrebat.

— Bineînțeles că nu.

Ca și cum nu i-ar fi auzit răspunsul, detectiva a continuat:

— Fiindcă, dacă ai făcut-o, ar fi un motiv serios să-ți pierzi slujba. Ar putea să dea tot cazul peste cap.

— Am zis că n-am luat.

Îl privi printre pleoape.

— Atunci nu va trebui să te raportez. Când Rivers a dat să protesteze, Mendoza a ridicat o mână. Știu, a rostit solemn, știu.

Brusc cuprins de fierbințeală, bărbatul și-a văzut într-o clipă întreaga carieră dezintegrându-se în fața ochilor. Mai rău încă, văzu cum era distrus cazul care-l obseda într-atât. Cum era clasat, iar un ucigaș pleca în libertate. Din cauza acțiunilor sale.

Și-a privit partenera în ochii aproape negri, suspicioși, și a rostit ferm:

— Nu, n-am luat nimic.

Iar de data asta chiar nu mințea.

CAPITOLUL 46

Sophia privi peste stradă. În parc, câteva mame – cu fulare, căciuli și cizme – se jucau cu copiii lor, înfofoliți și ei împotriva gerului. Una dintre ele ajută trei copii să construiască un om de zăpadă; o alta, cu un pahar cu cafea în mână, aștepta la baza unui tobogan ca piciul ei să coboare. Țipând și chicotind pe curbele în spirală, i-a aterizat la picioare, unde mai înainte fusese o băltoacă înghețată, iar acum gheața era spartă de nenumărate piciorușe în cizme.

Cu o strângere de inimă, și-a spus că trebuia să pună capăt nebuniei.

Nu putea duce până la capăt rolul ei din acel plan. Pur și simplu, nu putea. O luase razna – ba chiar rău de tot. Oameni mureau! Erau uciși! Asta nu făcuse parte din plan.

Însă cum putea să-i spună asta Juliei? Cum putea să mai dea înapoi acum?

Se îndepărtă de taraba cu taco[12] – vânzătoarea îi urase „Crăciun fericit" după ce îi împachetase trei porții, trei! Din clipa în care aflase că era gravidă, tânăra devenise vorace. Parcurse pe jos cele trei intersecții până la apartament și, în timp ce descuia ușa, îl văzu pe vecinul acela, Dabrowski, plimbând cățelușul lui Phoebe pe lângă tufele ce mărgineau parcarea. Cum de făcuse proprietăreasa ei epilepsie, sau ce fusese, și sfârșise în comă – ea, care-și ținea EpiPenul mereu la îndemână, s-a întrebat Sophia. Cum naiba se-ntâmplase?

Simți un fior prin tot corpul când intră în apartamentul cald. Cumva, suspecta că Julia avea de-a face cu asta, dar n-ar fi vrut s-o urmărească… nu încă. Cu siguranță, sora ei n-ar fi încercat s-o omoare pe babornița. Da, de acord, era indiscretă și enervantă, totuși…

Poate că nu era decât imaginația ei. Hormonii îi erau puternic dați peste cap, și totul părea că se destramă în jur. Inclusiv relația cu James, în ciuda sarcinii.

Da, așa părea, că totul se destramă, însă ea nu putea îngădui să intre pe acel drum. Trebuia să rămână pozitivă.

Dacă reușea.

Încercă să se concentreze asupra veștilor bune pe care i le împărtășise

Julia. Îi dovedise că erau rude îndepărtate cu familia Amhurst – bogătani mari din San Francisco – a cărei avere nu avea să fie împărțită egal între numeroșii moștenitori, pentru că majoritatea ei era îndreptată spre James Cahill, care avea, de asemenea, sânge de Amhurst. Da, gemenele și James erau înrudite, totuși nu atât de mult încât să fie incestuos.

Pe parcursul câtorva luni, Julia sugerase ca ele să pună mâna pe o felie din averea aceea. La urma urmelor, nu suferiseră amândouă? Sophia fusese un copil singur la părinți, preocupați însă de propriile lor vieți, cu un mariaj fragil, și al căror interes față de fiica lor pălise după ce ea intrase în adolescență. Iar Julia avusese parte de frați mai mici, pe care părinții îi copleșiseră cu atenții și îi răsfățaseră.

Sophia simțise mereu că ceva lipsea din viața ei. Și ceea ce îi lipsise era Julia, cu care s-a înțeles extraordinar după ce s-au regăsit, așa că, atunci când Julia începuse să-și clocească planul – să se apropie de James Cahill – Sophia îi fusese alături. Să se apropie mult de tot. Să se mărite cu el. Să pună mâna pe ceea ce li se cuvenea lor pe bună dreptate. Obiectivul era să ajungă în fața altarului înainte ca el să-și fi moștenit milioanele.

Însă Sophia distrusese tot planul. Ea se îndrăgostise de James și apoi rămăsese însărcinată.

În timp ce el se îndrăgostea din nou de Rebecca Travers.

Totul era cu adevărat dat peste cap!

În timp ce desfăcea una dintre cele trei porții de taco – deja reci acum – pe măsuța din bucătărie, Sophia se gândea dacă nu cumva ar trebui să-i mărturisească totul lui James.

Cum avea să reacționeze bărbatul? Avea oare s-o cuprindă în brațe, s-o strângă și să-i spună că ea și copilul lor erau tot ce-și dorise vreodată pe lumea asta și că nimic altceva nu mai conta? „Fii serioasă!” Nici chiar ea nu putea să creadă într-un astfel de vis. Și, atunci, James avea s-o respingă oare, oripilat că Sophia făcea parte din ceva atât de oribil și de necinstit și? Oh, Doamne!

Iar Julia cum ar reacționa dacă Sophia ar cuteza să-i spună totul lui James? Doamne Dumnezeule! A simțit un cub de gheață în stomac, iar inima aproape i s-a oprit. Julia avea să fie nemulțumită. Furioasă, desigur. Totuși n-avea să-și piardă complet uzul rațiunii, nu? De acord, sora ei parcă avea ochelari de cal ori de câte ori James și averea sa deveneau subiectul discuției, totuși nu era cu adevărat periculoasă și, în niciun caz, nu avea

înclinații criminale.

Nu?

Cu certitudine, Julia nu avea să facă nimănui vreun rău.

Sau poate nu era așa?

* * *

Relația dintre Rivers și Mendoza devenise foarte rece după ce femeia îi dăduse de înțeles că știa despre ușoara lui cleptomanie. Sau adjectivul „ușor” nu putea fi asociat cu cleptomania? Tot așa cum nu puteai fi doar ușor alcoolic? Rivers nu credea asta. Justificarea lui consta în aceea că nu „lua” obiecte pentru a testa dacă ar putea fi observat sau nu, sau pentru că simțea nevoia permanentă să șterpelească lucruri, ci pentru că simțea că lucrurile acelea îl puteau ajuta în investigație.

Și de aceea trebuia neapărat să atingă pistolul. Arma crimei. S-o simtă în mâini. Pistolul fusese testat și se trăsese cu el într-o cuvă cu apă, fuseseră prelevate amprente și probe pentru ADN, așa că bănuia că nu avea probleme. De aceea, Rivers a revenit la „probe”, a schimbat câteva glume cu Neville Dash, urându-i „Crăciun fericit”, și iată-l, în cele din urmă, ținând în mână Glockul cu care fusese omorâtă Willow Valente. Trebuia să fie atent din cauza videocamerelor. Și așa aveau să-i fie puse întrebări, însă detectivul nu se îngrijora în privința consecințelor acțiunilor sale; avea să se ocupe de ele mai târziu.

Ținu îndelung pistolul în mână.

Îl cântări.

Închise degetele peste patul armei și-și puse arătătorul pe trăgaci.

Brusc a tresărit, reculul a fost atât de neașteptat, încât Glockul aproape că i-a zburat din mână. În creierul lui, imaginile țâșnesc în toate direcțiile, ca niște gândaci care fug din fața luminii. Vede totuși o persoană care o urmărește pe Willow, care o vede ca pe o pradă rănită din cauza șchiopătatului, care sosește la locuința ei și așteaptă apoi afară, anticipând, stăpânindu-și cu greu surescitarea provocată de crima pe care urmează s-o facă.

O să te termin și-o s-o fac chiar cu pistolul pe care l-ai furat de la el, târfulițo. Să vedem cum o să-ți placă asta.

Rivers simte furnicăturile asasinului, incitat de dorința de a ucide.

Utilizând cheia făcută din timp, una pe care o furase cu săptămâni în urmă din poșeta lui Willow, ucigașul intră și vede televizorul dat încet și

pătuțul jalnic, pijamaua roz, de fetiță, cu toate simbolurile acelea franțuzești – de parcă ea avea s-ajungă vreodată la Paris – și coada neagră, lungă și idioată. Bleah!

Tu n-o să-l ai niciodată pe el și n-o să poți vorbi, chiar dacă știu că ești bănuitoare. Ne-ai văzut schimbând mașina, deși eu aveam peruca și costumul de grăsan. Ai văzut și ai suspectat că există mai multe Sophia, așa că Willow, ciudățico, „adieu”.

Reculul, din nou, dar de data asta detectivul zărește o mână înmănușată care strânge degetele lui Willow în jurul armei, pe când sângele i se prelinge din gaura mică de la tâmplă. Urmează apoi gândul că mai există totuși cineva care ar sta în calea ucigașului, cineva de care trebuia să se ocupe.

Sora…

* * *

— Bați în retragere? a rostit Julia șocată, privindu-și geamăna cu ochii îngustați ca două lame.

Tocmai ajunsese acasă de la cursul de yoga și Sophia aruncase bomba că nu mai dorea să continue planul.

Nici vorbă! Julia nu putea să conceapă așa ceva. În niciun caz, după ce lucrase ani de zile la planul ăsta complex, o idee pe care începuse s-o dezvolte din clipa în care aflase că era înrudită cu familia Amhurst și, ca atare, cu familia Cahill, care deținea o avere a cărei dimensiune nici măcar nu și-o putea imagina, deși se simțea în stare să evalueze averi destul de măricele.

— Asta ai zis? Înainte ca Sophia să poată răspunde ceva, Julia a continuat: Acum nu mai poți să bați în retragere. Ești băgată prea adânc… *amândouă* suntem băgate mult prea adânc.

Julia simțea furie și teamă. Ce naiba credea Sophia că face? Că preia controlul? Că ia decizii? Nici vorbă! Sophia nu avea minte ca să poată lua decizii. N-ar fi izbutit decât să strice complet lucrurile! Nu, nu, nu! Stăvilindu-și senzația de panică tot mai acută, se străduia să rămână calmă și să-i bage mințile în cap surorii ei.

— Ce vrea să însemne „prea adânc”? întrebă Sophia, și Juliei nu-i plăcu deloc sclipirea din ochii ei și nici felul cum a ridicat bărbia, ca și cum i-ar fi fost oarecum superioară.

Da, vezi să nu! Sophia n-avea decât să spere.

— Spune-mi că n-ai nicio legătură cu toate morțile alea, i-a cerut Sophia.

— Ce morți?

— Păi, de pildă, moartea reporterei în San Francisco.

Dumnezeule, ea strica totul, distrugea tot ce lucraseră ele! Julia afișă expresia cea mai inocentă și își lăsă pe jos, lângă ușă, geanta de sport și covorașul de yoga – cumpărate chiar de Sophia când puseseră amândouă la punct modul în care, sub pretextul că erau o singură persoană, se puteau asigura că James le va observa, pentru a-și oferi reciproc alibiuri.

— Nu poți vorbi serios, a rostit ea. Eu am fost aici, o știi bine.

Fuseseră împreună, și Sophia n-o putea contrazice. Existau însă altele… și Julia începea să se îngrijoreze. Ce s-ar fi întâmplat dacă Sophia punea lucrurile cap la cap și-și dădea seama că Julia contribuise, într-adevăr, la uciderea lui Charity Spritz, la uciderea lui Willow Valente și la tentativa de ucidere a lui Phoebe Matrix? Întrebarea asta continua s-o neliniștească, dar trebuia să-și păstreze calmul, să nu se trădeze. Nu încă. Sophia era deja pe punctul de a strica totul. Nu era momentul cel mai bun pentru un comportament periculos din partea surorii ei.

— Dar cum stă treaba cu Willow? o atacă Sophia. Tu n-ai plăcut-o niciodată.

— *Tu* n-ai plăcut-o niciodată, îi reaminti Julia gemenei sale. *Tu* considerai că poate să fie o problemă.

Sophia își dădu peste cap ochii mari și albaștri – atât de asemănători cu ai Juliei.

— Lui James nu i-ar fi plăcut niciodată de una ca ea, rosti Sophia. Pur și simplu, Willow era prea ciudată.

Intră în bucătărie. Julia a urmat-o și a văzut că pe o farfurie, alături de o pungă de hârtie, se găsea o jumătate dintr-o porție de taco, a cărui umplutură se stricase. Nu era de mirare că mirosea așa oribil în toată casa. Urmându-și sora, a învelit resturile – Iisuse, cât de dezordonată putea fi Sophia uneori! – într-o coală de hârtie, aruncând totul la gunoi, în timp ce geamăna ei își umplea un pahar cu apă de la chiuvetă.

— Dacă mă-ntrebi dacă am omorât-o eu, poți să știi că răspunsul este „nu”, ai înțeles? S-a rezemat cu șoldul de blat și a continuat: Ți se pare că aș arăta ca o criminală?

— Dar eu aș arăta? Sophia și-a întors capul și a privit peste umăr. De fapt, tu arăți ca mine.

— Interesant, dar mă gândeam că *tu* arăți ca mine.

— Amuzant și nu prea. Sophia goli jumătate de pahar. Dar este perfect.

— Oare?

— Hai, termină! Chiar crezi că eu aș fi omorât-o pe Willow? Nu pot să cred asta! Iisuse, dă-mi un indiciu.

— Ea a fost împușcată cu arma lui James. Tu ai fost în casa lui James. Ai fi putut să furi pistolul.

— Și tu ai fost în casa lui. Și *tu* ai fi putut să-l furi.

— Și n-ai fost aici în noaptea când Willow a fost omorâtă, o acuză Sophia.

Julia clătină din cap, deschise frigiderul și scoase o cutie de Coca Light.

— Ba da, am fost.

— Nu toată noaptea. Te-am auzit când ai venit.

Ăsta era necazul cu blestematul ăsta de apartament. Era prea mic. Și, cu toate că Julia dormea în mansardă și Sophia în dormitor, era greu să vii și să pleci fără să fii văzut sau auzit. Când Sophia era la muncă – nicio problemă, Julia se deghiza și apoi făcea orice dorea, atâta timp cât avea la dispoziție mașina. Desigur, ăsta era un neajuns în orașul ăsta mic și uitat de lume, în care nu existau taxiuri și nici șoferi de Uber sau Lyft.

Probabil că Julia ar fi trebuit să fi închiriat o casă, pentru că în complexul ăsta existau deja prea mulți ochi indiscreți. Deși nu avea videocamere de supraveghere, trebuia să țină mereu seama de proprietăreasa cea băgăreață. Sau, mai precis, trebuise să țină seama. Julia reușise să se ocupe de Phoebe; era o maestră în descuiatul broaștelor, iar găsirea EpiPenurilor nu fusese dificilă; bătrâna vorbea întotdeauna despre viața ei.

Păcat că nu murise.

Încă…

Însă Julia avea să se ocupe de asta. Înlocuirea bomboanelor fusese o idee strălucită, sau așa o considerase ea. Și, hai să fim serioși, la urma urmelor de ce mânca baba dulciuri când se plângea constant de diabet? Julia se concentră. Poate că ar trebui să pună praf de arahide în Metamucilul ei… Sau să născocească alt soi de accident. Alunecatul pe gheață ar fi bun. Poate că, dacă Julia l-ar lăsa pe idiotul ăla de cățel al ei, Larry, să iasă pe stradă, Phoebe ar alerga după el, ar aluneca pe gheață și ar cădea, lovindu-se la cap… seara târziu. Asta ar fi cel mai bine. Trebuia să mai rafineze nițel planul, Phoebe, hoașca bătrână, trebuia neapărat să dispară!

Julia deschise cutia de Coca.

— Am fost să cumpăr mâncare după tura în care am lucrat.

— Știu la ce oră ai ieșit, îi reaminti Sophia. Era tura *mea.*

— Bun, deci am cumpărat mâncare și am băut un păhărel în Brass Bullet.

Se întoarse în living, spionându-l printre lamele jaluzelelor pe Dabrowski, care curăța zăpada, în timp ce Larry – cățelușul idiot pe care-l moștenise de la Phoebe – adulmeca tufele ce mărgineau parcarea.

— Întreabă-l pe Bruce dacă nu mă crezi, zise ea. Închise jaluzelele și reveni în bucătărie. El a fost acolo – în Bullet.

Sophia păru pe punctul să zică ceva, dar tăcu.

— Care-i treaba? Nu mai am voie să intru într-un bar și să beau ceva? pufni Julia și, parcă pentru a-și sublinia spusele, trase un gât prelung de Coca.

— Trebuie doar să fii precaută. Iar eu cred că asta nu-i bine. Mă refer la ceea ce facem. La tot planul. Nu-i corect.

— Dar de când ți-ai schimbat părerea în felul ăsta? Din cauză că te-ai certat cu James?

Sophia îi mărturisise că i-a acordat lui James un respiro, că avuseseră o ceartă, așa că Julia presupunea că toate îndoielile ei se datorau acelei dispute – indiferent care ar fi fost subiectul ei. Sophia fusese destul de tăcută în privința respectivei dispute. Acum, Julia își atinse sora geamănă pe umăr.

— Știai că situația poate degenera, a rostit ea, așa că să nu crezi că ai dreptul să bați în retragere. Ai intrat în horă și acum e prea târziu să ai mustrări de conștiință.

Sophia părea absolut jalnică, era aproape pe punctul de a izbucni în lacrimi. Îndepărtă mâna Juliei.

— Crezi… crezi că merită într-adevăr? a rostit ea cu glas stins.

La naiba, bineînțeles că merită. Ce naiba se-ntâmpla cu ea? Avuseseră doar o înțelegere. Un pact. Un pact făcut între două femei din același sânge! Iar idioata de Sophia avea de gând să-l încalce? După anii în care plănuise să se răzbune pe familia Cahill, care le întorsese spatele, acum… *acum* Sophia se pregătea să arunce prosopul în ring?

— Aici vorbim de milioane, i-a reamintit Julia străduindu-se să-și păstreze calmul. De zeci, poate chiar de sute de milioane. Cine știe? În tot cazul, mai mulți bani decât am putea vedea vreodată în viața noastră.

Coborî puțin vocea, încercând să-și liniștească sora. Ascultă-mă, noi nu facem altceva decât să luăm înapoi ceea ce ne aparține de drept. Ai uitat? Am fost îndepărtate de la dreptul nostru prin naștere când mama noastră dementă ne-a încredințat pentru adopție. Tatăl nostru nici măcar n-a știut că noi existăm.

— Iar acum el e mort, a rostit Sophia, de parcă gândul acela ar fi întristat-o.

De fapt, nu se știa dacă, într-adevăr, tatăl lor murise, însă Julia concepuse povestea aceea suficient de bine ca să-și convingă sora. Și, cel puțin din punctul de vedere al Juliei, donatorul de spermă care o lăsase gravidă pe Deidre nici nu exista. Ea nu dorise niciodată să știe cine fusese, așa că intenționa să-l țină fix acolo unde trebuia să fie: mort și îngropat.

Sophia își puse paharul aproape gol în chiuvetă, unde se mai aflau două farfurii murdare, din plastic ieftin. Ce mama naibii? Chiar nu știa unde era mașina de spălat vase? Asta era deosebirea dintre ele. Deși ignorată de părinți, Sophia crescuse cumva răsfățată, pe când Julia fusese silită să muncească din greu, să-și îngrijească frățiorii mai mici. Era ca și cum fusese o guvernantă neplătită – o sclavă! Totuși, după atâția ani, după ce, în sfârșit, își găsise sora, tot ea era calul de povară, tot ea făcuse planurile, închinase apartamentul ăsta, cumpărase automobilul cu bani pe care-i economisise muncind ca barmaniță într-o cafenea, asudând pentru fiecare amărât de bănuț pe care-l pusese deoparte.

— Și cum stă treaba cu Megan Travers? întrebă Sophia, ajungând în cele din urmă la ceea ce Julia bănuia c-o deranja de fapt. Și ea este moartă?

Julia suspină dezgustată.

— Bineînțeles că nu.

— Dovedește-mi.

— Poftim?

— Ai zis că tu ai răpit-o. Poliția i-a găsit mașina la cabana aia, dar Megan nu era acolo. Am citit că vor aduce câini specializați în descoperirea cadavrelor. O vor găsi? Este îngropată acolo? Zidită într-o fundație?

— Asta-i o tâmpenie! izbucni Julia, nereușind să-și mai stăpânească furia; ce naiba se-ntâmpla cu Sophia? Cred că te uiți la prea multe seriale polițiste.

— Dovedește-mi, repetă încăpățânată sora ei.

— În ce fel? Vrei să-ți arăt fotografia ei?

— Doar dacă are un marcaj temporal.

Sophia începuse să gândească, iar asta era periculos.

— Planul era s-o răpim, da? Nu să-i facem vreun rău, a subliniat Sophia. Atunci, ce se va-ntâmpla după ce James se însoară cu mine… cu noi? După ce am ținut-o prizonieră, nu-i putem da drumul pur și simplu. Ne va denunța!

— N-o va face dacă o să-i dăm și ei o parte. Și, crede-mă, Megan Travers dorește o parte.

— Ea e îndrăgostită de James!

— E îndrăgostită de banii lui. Ca și noi, de altfel.

Sophia își mușcă ușor buza.

— Pentru mine, el înseamnă totuși mai mult, mărturisi ea, și Julia își dădu ochii peste cap.

N-o putea lăsa pe geamănă să strice totul. În niciun caz după atâta muncă.

— Ar fi mai bine să te aduni, i-a zis, și să urmezi planul stabilit. Tu crezi că el se va însura cu tine… cu noi, așa-i? Acum concurența a dispărut.

— Ba nu, n-a dispărut, scânci Sophia. El umblă cu Rebecca Travers.

— Știu! șuieră Julia, apoi încercă să-și domolească frustrarea tot mai mare pe care o simțea; oare de ce era atât de enervantă sora ei? Mă ocup chiar acum de asta. Rebecca e mult mai inteligentă decât a fost Megan, iar James i-a dat papucii. Pentru Megan. Ea nu se va mai lăsa păcălită de el.

Julia urma să se ocupe de asta. Pentru că Sophia avea, într-adevăr, dreptate – Rebecca reprezenta o problemă, o problemă serioasă. Dar Julia știa cum să abordeze problemele.

— Vom continua să-l atragem prin sex, a decis ea, arcuindu-și o sprânceană.

Atât ea, cât și Sophia se culcaseră cu James și nu fusese nicio problemă… deocamdată… Dar asta se putea schimba. Ea simțea schimbarea din James. Oare bărbatul era, pur și simplu, suspicios din cauza crimelor recente sau din cauza blestematei ăleia de Rebecca Travers, care încerca să-i sucească mintea? Necazul era că, ținând cont de faptul că Sophia și Julia făceau succesiv dragoste cu James, exista posibilitatea ca el să observe deosebiri. Deși ele erau aproape identice din punct de vedere fizic, personalitățile lor nu erau perfect similare, iar Julia suspecta că acolo putea fi problema. Comportamentul lor, sau temperamentul, sau, pur și

simplu, simțul umorului erau diferite, și bărbatul ar fi putut sesiza asta. Inițial, ea se gândise că, dacă James va ieși de același număr de ori cu fiecare dintre ele, acesta ar fi putut să creadă doar că „Sophia” era capricioasă și mereu schimbătoare, însă greșise. Bărbatul era mai isteț decât își închipuise și acțiunea de a-l trage pe sfoară devenea tot mai dificilă. Iar acum, Sophia începuse să șovăie.

Nu era bine. Nu era deloc bine.

În mod clar, ceva se schimbase. Sophia nu mai era cooperantă, iar acum își privea sora cu ochi acuzatori.

— Ai spus „a fost”, a șoptit ea abia perceptibil, încât Julia abia o auzi.

— Poftim?

Despre ce vorbea? Toți mușchii Juliei se încordară.

— Ai spus „Rebecca este mult mai inteligentă decât *a fost* Megan”. Ca și cum Megan n-ar mai exista, a repetat Sophia, vizibil tulburată. Ca și cum ar fi moartă.

— Dumnezeule, Sophia, potolește-te! A fost o greșeală de exprimare, ce naiba!

— Oare numai atât?

— Da!

Julia oftă prelung, dar începea s-o cuprindă panica. Atitudinea nouă a surorii ei era mai mult decât îngrijorătoare, era periculoasă!

— Da, bineînțeles. Ce naiba – ai zis că vrei dovezi, da? Că Megan mai este în viață, da? Bun, haide să mergem atunci.

Se întinse către căciulă și mănuși, în vreme ce mintea îi lucra cu febrilitate.

— Chiar acum?

— Da. Stai numai să-mi pun mizeria aia de perucă. N-aș vrea ca gorilei de la numărul cinci să-i vină cine știe ce idei.

— Phil? se strâmbă Sophia.

— Exact – Dabrowski.

Sophia a zâmbit larg, așa cum făcea altă dată.

— Lui să-i vină idei? Nicio șansă.

— Acum îi zici „Phil”?

— El mi-a spus să-l tutuiesc.

— Poate, dar mie nu mi-ai spus.

Rahat! Fix asta era problema. Sophia devenea neglijentă, iar oamenii

puteau deveni suspicioși. Câțiva de la han chiar o priviseră ciudat, iar Willow, cu certitudine, începuse să înțeleagă că Sophia ascundea ceva. N-ar fi durat prea mult până când cineva – posibil blestemății de gabori sau chiar James – și-ar fi dat seama ce se petrece. Și ce s-ar fi putut întâmpla după ce Sophia avea să se mărite cu James? Exista posibilitatea ca ea s-o trădeze pe Julia, s-o demaște? Să-l convingă pe James că, de fapt, Julia era sora cea rea și afurisită? Ce s-ar fi întâmplat când „noi” devenea „eu”? Asta nu trebuia să se întâmple niciodată.

— Trebuie să ne coordonăm permanent acțiunile și să ne informăm despre cele întâmplate, îi reaminti Julia. De fiecare dată când vorbim cu cineva, îi povestim și celeilalte totul. În caz contrar, planul nostru nu va avea succes.

— Eu o fac! Cel puțin cu James.

Însă ceva din vocea ei îi trăda minciuna. Din păcate, Sophia devenea un risc.

— Bine. Nu uita, trebuie să știu tot ce faci tu.

Julia porni spre baie ca să-și ia peruca, ochelarii și costumul de grăsan. Avea un singur rând de haine pentru silueta aceea corpolentă, dar nu conta, pentru că purta mereu același palton, ceea ce părea normal ținând seama de vremea de iarnă.

— Conduc eu mașina, anunță ea, după ce-și puse ochelarii și deghizarea era totală.

— Bineînțeles, încuviință Sophia îmbrăcându-și haina. Doar tu ești cea care conduce totdeauna lucrurile.

— Totdeauna.

Din reflex, Sophia își vârî tot părul sub căciula argintie, expunându-și pistruii de pe ceafă. Pistruii ăia blestemați!

Deși Julia și Sophia erau gemene identice, cei peste douăzeci de ani de viață le aduseseră experiențe diferite. Sophia avea pistrui din cauza expunerii la soare, dar nu și Julia. Sophia își rupsese degetul mare de la un picior, care nu se vindecase bine și rămăsese strâmb, dar nu și Julia. Sophia nu avusese niciodată dureri la ciclu, spre deosebire de Julia. Însă pistruii… de câte ori o avertizase Julia să-i acopere cu fond de ten și să nu-și mai ridice părul de la ceafă? În clipa asta, pistruii erau expuși și vizibili. Iisuse! Ce greșeală *uriașă*! Oare Sophia chiar era cretină?

Julia luă cheile pe care le lăsase pe masa din bucătărie, apoi ieșiră din

casă. În timp ce Sophia se instala pe scaunul din dreapta șoferului și își fixa centura de siguranță, Julia mai băgă o dată mâna în buzunar, pipăind cu degetele obiectul dur, rece și pregătit.

Perfect, gândi ea. În sfârșit, sosise momentul să se ocupe de sora ei, care se transformase într-o sfântă fățarnică. Se așteptase, inevitabil, la această zi și-a spus, în timp ce ieșea cu spatele din parcare, privindu-i în oglinda retrovizoare pe Dabrowski și pe mizerabilul acela mârâitor, Larry. Atât doar că ea nu crezuse că va sosi așa curând.

CAPITOLUL 47

— Aici a fost Megan tot timpul? întrebă Sophia atunci când au ajuns pe un drum plin de șanțuri care șerpuia prin pădure.

Soarele apusese și întunericul se strecura printre brazii uriași ce se ridicau deasupra lor, ale căror ramuri se mișcau frenetic de la vântul care sufla zgomotos. Merseseră aproape o oră până aici. Trecuseră apoi printr-o poartă, după ce Julia o descuiase, iar acum suiau către un luminiș aflat sus, pe deal, acolo unde se zărea o căsuță, izolată și parcă nelalocul ei.

— Mda.

Sophia știa că acesta fusese planul de la bun început: să stârnească temperamentul lui Megan, s-o aducă în asemenea stare de gelozie, încât să-l atace verbal pe James, să urmeze o ceartă serioasă, după care ea să fugă în lume, așa cum ele două aflaseră că obișnuia Megan să procedeze. După aceea trebuiau s-o răpească și s-o ducă într-un loc izolat, unde, Julia repetase asta de nenumărate ori, aveau s-o țină până când James va uita de ea. Julia susținuse că, în cele din urmă, Megan avea să li se alăture, pentru a căpăta și ea ceva din averea Cahill, dar Sophiei i se păruse a fi partea cea mai slabă a planului.

Una dintre părțile slabe.

— Îți faci prea multe griji, îi spusese Julia. Ai încredere-n mine.

Iar Sophia acceptase, dorindu-și să fie aproape de sora ei și, de ce să nu recunoască? să pună mâna pe o parte din averea Cahill.

Acum însă nu mai era convinsă că planul lor ar putea avea succes. Sau că ea mai dorea să-l urmeze.

Sentimentele ei față de James schimbaseră totul. Deși era destul de supărată după ce bărbatul îi spusese că avea nevoie „de puțin respiro”, iar ea îl văzuse cu Rebecca – chiar de două ori de când Sophia îl anunțase că era însărcinată.

Ce fel de tată ar fi făcut asta?

O irita, o întrista și-i dădea peste cap hormonii deja sensibili. Iar acum, aproape că venise Crăciunul. Toate visurile despre cum ei doi aveau să petreacă sărbătorile păreau să se spulbere. Nu așa ar fi trebuit să se întâmple. În niciun caz când era vorba de un copil care urma să se nască în

curând.

Deocamdată nu-i spusese Juliei despre sarcină, neștiind cum va primi sora ei vestea. Avea să i se destăinuie, bineînțeles, dar mai târziu, când Julia avea să nu mai fie atât de afurisit de îmbufnată.

Julia a oprit la câțiva metri de ușa din față. Sophia coborî și vântul o izbi în față, provocându-i usturimi în ochi. Ridică privirea și văzu ferestruicile înșiruite sus, pe fațada căsuței.

— Nu există curent electric? a întrebat ea.

— Ba da, dar este furnizat de un generator cu propan.

Totuși, nu se auzea zumzetul vreunui generator.

— Și canalizarea?

— Rezervoarele de apă colectează ploaia și zăpada. Toată casa a fost modernizată, a precizat Julia. Este mobilă, compactă și multifuncțională.

— De unde ai făcut rost de ea?

— A moștenit-o prietena unei prietene când proprietarul a murit pe neașteptate.

Sophia a înțeles: actele de proprietate erau atât de încâlcite, încât aveau să fie greu de descurcat prea repede.

— Și terenul ăsta?

Julia a zâmbit, iar în ochi i-au apărut sclipiri jucăușe.

— Eh, de-acum lucrurile devin cu adevărat interesante. Terenul face parte din proprietatea lui James Cahill, care l-a cumpărat cu ani în urmă, dorind să se extindă. Însă nimeni nu vine niciodată până aici. Eu am suit căsuța aici cu ajutorul lui Gus prin septembrie, înainte să înceapă ninsorile și… Mi s-a părut ca o ironie plăcută a sorții că era o căsuță construită de firma lui James, iar el n-avea habar că eu o cumpărasem, ba chiar o instalasem pe terenul lui, pe care nu-l vizitează niciodată și pe care sunt convinsă că nu-l va utiliza mulți ani. Totul părea că se potrivește perfect.

Era încântată de sine, ca și cum ar fi realizat ceva extrem de iscusit.

— Așadar, Megan este înăuntru? întrebă Sophia, examinând casa cu ochi sceptici și pornind spre ușă, urmată de Julia la numai un pas în spatele ei.

— Da, ți-am zis deja.

— *Încuiată* înăuntru?

— Păi, bineînțeles. Până nu se dă pe brazdă… n-o pot lăsa să iasă. Ar strica totul.

— *Dacă* se dă pe brazdă.

Sophia clătină din cap. Nu era deloc bine. Și femeile care muriseră, care fuseseră omorâte?

— Nu putem face asta, Julia, pe cuvânt – nu putem ține pe cineva încuiat. Nu știu la ce m-am gândit când am început să fac asta…

— Exact la ce m-am gândit și eu: la bani.

Tonul ei o făcu pe Sophia să se oprească brusc. Sunase la fel de rece ca ziua aceasta vântoasă de decembrie.

— Da, dar eu m-am înșelat. Amândouă ne-am înșelat. Trebuie să găsim o cale să ieșim din asta. Trebuie să cooperăm cu Megan, să-i explicăm că am comis o eroare, s-o convingem să-nțeleagă și…

Atunci a simțit ceva tare apăsând-o pe ceafă. Într-o clipă, a știut. Julia avea un pistol și-i lipise țeava de gâtul ei. Oh, Doamne, nu… A încercat să se întoarcă, ridicând un braț ca să lovească, dar era prea târziu.

În clipa următoare, viața i s-a derulat prin fața ochilor.

* * *

Când Rivers și Mendoza au ajuns la el, Bruce Porter a cedat foarte repede.

— Nu vreau să am probleme, le-a spus el detectivilor.

Erau toți trei pe veranda din față a bungalow-ului mic în care bărbatul locuia cu Andie Jeffries. Ieșise în fața ușii cu plasă în blugi și în tricou, cu o șapcă de baseball pe cap și doar cu ciorapi în picioare. Pe fundal se auzea televizorul.

— Pentru Dumnezeu, peste o oră suntem așteptați la părinții lui Andie!

— Atunci, spune-ne doar ce știi despre Gus.

— Fir-ar să fie! Lăsați-mă o secundă.

Le-a întors spatele și a ridicat brațul spre un obiect nevăzut aflat după ușă. Rivers a dus mâna fulgerător la arma de serviciu, însă Bruce doar și-a luat jacheta din cuier, a îmbrăcat-o, apoi s-a încălțat cu niște papuci și a închis ușa după el. Stăteau toți zgribuliți sub lumina lămpii de pe veranda din față. Casa era situată pe o stradă unde doar puține dintre ele erau decorate cu figurine de Moș Crăciun și oameni de zăpadă, care se legănau în vântul ce șuiera printre mașinile, camionetele și SUV-urile parcate lângă ambele trotuare.

— Uitați ce-i, rosti Porter, n-am prea mult timp. Andie e la duș și peste o oră ne așteaptă ai ei la cină. Oricum, eu nu știu mare lucru, doar că Gus a dat de un necaz și și-a băgat mâna-n flexul ăla ca s-ascundă o dovadă –

probabil o rană.

— O rană… cauzată de ce anume? întrebă Mendoza.

— De o bătaie, presupun. Nu știu. L-am întrebat despre ea și mi-a spus doar c-a fost un „bucluc mare”. De fapt, a folosit niște cuvinte mult mai urâte, dar n-o să le mai spun acum. Părea cumva stânjenit și-și pleca întruna privirea, iar cozorocul îi adumbrea ochii. Eu nu vreau necazuri, v-am zis. Am o relație bună cu Andie, un copil este pe drum, și nu vreau să stric nimic. N-am nicio legătură cu asta – cu chestia în care-i implicat Gus.

— El a fost plecat din oraș? a întrebat Rivers, indicându-i data asasinării lui Charity Spritz.

— Nu știu. Bărbatul privi într-o parte și-și frecă ceafa cu o palmă, cântărindu-și, în mod evident, opțiunile. Of, Hristoase… poate că da, recunoscu în cele din urmă. Gus mi-a cerut să-l iau dintr-un motel de lângă aeroportul din Spokane și m-a rugat să nu suflu nicio vorbă nimănui, așa că am tăcut din gură.

— Știi dacă are acte false? Pașaport pe alt nume?

— Nu… Apoi însă păli, și Rivers aproape că-i putea vedea rotițele învârtindu-i-se în creier. Rahat, nu știu nimic despre asta. Vreau să zic că mi-a zis c-a fost în Las Vegas, dar că nu voia să știe nimeni că-i dependent de jocurile de noroc. Credeți… oh, Doamne, ce rahat! Expiră profund și-și aranjă căciula. Credeți că el a omorât-o pe reportera aia? Porter se răsuci scurt sub lampa verandei. Nu pot să cred. Adică… ce mama naibii!

Abia acum înțelese gravitatea situației, și părea de-a dreptul năucit.

— Mă jur că n-am știut absolut nimic despre toate astea – eu doar l-am luat cu mașina cum m-a rugat, da? Privi scurt peste umăr. Iisuse! S-a oprit apa, Andie o să iasă de la duș. Nu trebuie să afle nimic despre asta… o să fie extrem de supărată!

A dat să pornească spre ușă.

— O clipă, l-a oprit Rivers. Gus o cunoaște pe Sophia Russo?

— Poftim? Cum naiba, bineînțeles că da – toți o cunoaștem. Ea lucrează la hotel ca barmaniță și câteodată mai ține locul vreunei colege în cafenea și-n magazinul cu podoabe de Crăciun.

— Au ieșit împreună? a intervenit Mendoza.

— Nu știu. Chiar n-am habar. Acum chiar că trebuie să plec. Andie nu trebuie să afle nimic despre asta!

A intrat apoi iute în casă, închizând încet ușa după el.

— O adevărată relație binecuvântată de ceruri, a comentat Mendoza în timp ce traversau strada, prin zăpadă, spre locul unde Rivers își înghesuise Jeepul între o camionetă Ram, tunată, și un minivan Dodge pătat de rugină. Ea nu vrea ca el să știe că a vorbit cu noi, iar el se teme ca ea să nu afle că-i punem lui întrebări. Nu le dau mai mult de șase luni împreună – indiferent dacă o să aibă sau nu un copil.

— Adio teoriei cu „dragostea învinge totul".

Rivers deblocă portierele Jeepului și sui la volan, iar Mendoza, după ce s-a așezat pe scaunul din dreapta lui, s-a întors spre el.

— Ești divorțat, nu? Haide – zi-o pe-aia cu dragostea „învingătorul suprem".

El nu i-a răspuns. A pornit motorul, în timp ce în minte i-a răsunat din nou glasul lui Astrid, însoțit de chicotul ei răgușit: „Cred că te-a avut la faza asta, iubitule, n-ai zice?"

* * *

— Știi că ești o idioată, da? întrebă Julia.

Trase în sus, pe cele două trepte, corpul surorii ei care zvâcnea, apoi îl târî în interiorul căsuței. Sophia se zbătea, mișcând dezordonat din brațe și din picioare, sperând să-și lovească sora, numai că, după șocul provocat de arma de asomare, nu-și mai putea utiliza membrele controlat. Julia detesta faptul că fusese nevoită să procedeze așa, însă nu avea de ales. Sophia ar fi fost în stare să strice totul.

Porni căldura, văzu cum flacăra alimentată de propan învie, apoi se uită la Sophia, care tresălta și se zvârcolea.

— Mmmmeee… ggggggaaa…

— Megan? Vrei să știi ce s-a-ntâmplat cu ea? o întrebă Julia. Oh, este aici. Chiar acolo. Arătă spre fațada căsuței, către copacii ce înconjurau luminișul. În curte.

Ochii Sophiei se lărgiră și mai mult, și printr-un colț al gurii începu să i se prelingă salivă.

— Ei, haide! exclamă Julia. Chiar ai crezut că mai e-n viață? Că eu aș fi atât de proastă, încât să cred c-aș putea-o convinge să facă parte din planul nostru, iar dacă am plăti-o, ea ar pleca și nu ne-ar mai deranja niciodată? Fii cu picioarele pe pământ!

Păși peste corpul zvâcnind al gemenei, evitând ușoara tentativă a Sophiei de a o lovi cu piciorul.

— Cât de naivă poți să fii?

Desigur, Sophia nu-i putea răspunde.

— Jalnic! urmă Julia.

Sophia începu să plângă.

Ca un afurisit de țânc. Lacrimile îi șiroiau din ochi, distrugându-i machiajul și înroșindu-i nasul.

— Termină cu-astea! izbucni Julia nervoasă. Revino-ți! Știi bine că trebuia să scăpăm de ea, pentru ca James să se concentreze numai asupra ta. Asupra noastră.

Se lăsă pe vine, apropiindu-și fața de cea a surorii ei. Ignorând tenul acum pătat al Sophiei și lacrimile ce-i înroșiseră și îi tumefiaseră ochii, era ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă, s-a gândit ea.

— Crezi că sunt un monstru, nu-i așa? Te-ntrebi cât de departe sunt în stare să merg. Citesc asta-n ochii tăi, a încercat să o provoace Julia.

Sophia reacționă, încordându-se, încercând și eșuând jalnic să-și scuipe sora în față, pentru că saliva i s-a scurs pe la colțul gurii pe bărbie.

— Uite ce mizerie ți-ai făcut acum pe față, pufni Julia îndreptându-și spatele. Norocul tău este că mi-am dorit, cu adevărat, o soră și că acum inima mă oprește să scap și de tine. Așa c-o să stai aici, ai înțeles? Și-o să te gândești la tot ce am făcut noi două, la cât de implicată ești tu, la felul cum l-ai păcălit pe James și cum ai făcut parte dintr-un plan prin care să-l curățăm de bani și să eliminăm celelalte femei din viața lui!

— Nnnnnnnnnuuuuuu…

— Gura!

Julia privi la ființa deplorabilă care era geamăna ei. Cât de asemănătoare erau ele două, și în același timp cât de diferite!

— Rebecca trebuie să dispară, anunță ea după aceea, simțind un val de căldură inundându-i tot corpul.

Acum, când avea mână liberă, când nu mai trebuia să-și facă griji cu prostiile Sophiei, când nu mai trebuia să se bazeze pe ea pentru fiecare alibi mic și nesuferit, se putea ocupa de Rebecca Travers așa cum dorea.

De fapt, dacă se ajungea la un punct critic, putea găsi o cale prin care să-și folosească sora ca pe un miel de sacrificiu, deși probabil că n-ar fi putut s-o facă.

Pur și simplu, n-o lăsa inima s-o omoare.

Iar asta era o hibă. Una pe care avea să-ncerce s-o corecteze.

Își aminti să scoată telefonul Sophiei din buzunarul ei înainte de a porni spre ușă.

Dintr-odată, Sophia, afurisita, a încercat să se repeadă spre ea.

Aproape că a izbutit să-și adune picioarele sub ea, ca să se împingă, dar a dat greș și, răsucindu-se, a fluturat disperată din brațe pentru a-și menține echilibrul.

Buf!

Pumnul izbuti totuși să lovească serios umărul Juliei înainte ca ea să fi reușit să se ferească.

— Afurisito! țipă Julia.

Porni iute spre ușă înainte ca geamăna cu ochi sălbatici, cu mișcări doar pe jumătate controlate și care bolborosea incoerent, să se repeadă iar. Încuie ușa bâjbâind și înjură sonor; vântul îi șfichiuia fața și amenința să-i smulgă jacheta. Sora ei n-o mai atacase niciodată! Niciodată!

Era timpul să plece înainte ca Sophia să fie în stare să-și controleze iarăși corpul.

Avea nevoie de timp ca să se liniștească și să examineze situația din noua perspectivă.

Desigur, Sophia avea să încerce să evadeze.

Cine n-ar fi făcut-o?

Dar în scurt timp, singură aici, în pustietate, izolată de lume, avea să-și dea seama că trebuie să se supună, că ea, Julia, știa ce era cel mai bine. Cel mai bine pentru amândouă.

La urma urmelor, ele erau gemene.

Asta ar fi trebuit să însemne mult – poate chiar totul.

Julia se urcă la volan.

Pe drumul de întoarcere, în timp ce străbătea pădurea plănuindu-și următoarea mișcare, a simțit cum îi revine furia. Acum trebuia să opereze singură.

— Afurisită și proastă, mormăi ea, clocotind încă de mânie.

Umărul o durea rău de tot și-l masă puțin. Probabil că se alesese cu o vânătaie serioasă. După ce trecu de poartă, coborî din mașină și o încuie, uitându-se încruntată la urmele de roți ce dispăreau în pădure. Dar previziunile meteo anunțau alte ninsori, așa că le ignoră. Orice semne demascatoare aveau să fie acoperite de zăpadă.

Ar fi trebuit să o lase pe Sophia să moară de foame acolo. Singură. Fără

să știe când va veni cineva după ea. Sau dacă va mai veni vreodată… Să-i fie învățătură de minte.

Nici vorbă – Julia nu intenționa câtuși de puțin să piardă tot ce realizase până acum! Se urcă din nou la volan și porni spre oraș, derapând ușor de câteva ori pe gheața care se formase pe acest drum forestier rareori utilizat; parcă nici radiatorul mașinii nu asigura suficientă căldură la interior. La naiba, era oribil să te zgârcești, să economisești și să te sacrifici toată viața!

Ajunsese atât de aproape de averea Cahill, încât aproape că-i putea simți mirosul. Banii aceia urmau să-i aparțină. În timp ce mama ei, Deidre, și bunica ei, Marla, nu doriseră decât să se răzbune, Julia dorea mai mult. Și crezuse că și Sophia gândea la fel.

Până când idioata se îndrăgostise de James.

Julia nu petrecuse degeaba ultimele trei luni purtând peruci hidoase, lentile de contact căprui și ochelari falși, forțându-și proteze în obraji și îmbrăcând costumul acela degradant de grăsan pentru a-și modifica aspectul exterior. Nu, nu!

Încă pierdută în gânduri, luă un viraj cu viteza cam mare și, timp de o clipă, nu mai reuși să stăpânească volanul.

Probabil că ar fi trebuit să inverseze rolurile de la început, s-o pună pe Sophia să se deghizeze, și ea să-l seducă pe James. Dar realitatea era că Sophia n-avea structura potrivită pentru a întreprinde toate acțiunile necesare, iar Julia avusese câteva probleme cu legea, care ar fi reprezentat un risc dacă era descoperită.

O parte din furie i s-a risipit atunci când a intrat pe șoseaua principală; își modifica planurile din mers și, dintr-odată, părea să vadă într-o altă lumină săptămânile care aveau să urmeze.

Acum, important era doar să devină Sophia, adică să intre în pielea ei. De altfel, examinase de ceva vreme ideea asta. Dacă cineva avea s-o întrebe despre sora ei, alături de care poate fusese zărită, avea să explice că Julia se întorsese în orașul ei, invocând fie urgențe de familie, fie ceva similar.

Totul avea să se rezolve – Julia trebuia să devină permanent Sophia. Ea o înlocuise deja de câteva ori la han și în magazinul cu podoabe de Crăciun, iar restul avea să fie floare la ureche. Iar cu James fusese în două nopți, alternând cu Sophia, și bărbatul nu sesizase nicio deosebire.

Da, da, da… avea să se descurce în rolul acela.

Pentru moment.

Problema Sophiei rămânea însă deschisă. Oare Julia putea cu adevărat să-și elimine geamăna? Definitiv? La gândul acela, simți un ghem în stomac, iar ochii i se umplură de lacrimi. Julia se simțise singură, și fusese singură, în mare parte a vieții ei. Iar în toți anii aceia, ea simțise că-i lipsea ceva… cineva… după care sosise minunea acelei conexiuni prin intermediul științei moderne. Minunea minunilor, își găsise o rudă, ba chiar o soră geamănă! Care era probabilitatea unui asemenea succes?

Oare chiar putea să distrugă acum minunea pe care i-o adusese soarta?

Ar fi fost ea în stare să pună capăt vieții Sophiei, atât de strâns împletită acum cu propria-i viață?

I se puse un nod în gât. N-avea să se mai gândească la asta, a decis ea.

A inspirat profund când a văzut apărând în depărtare luminile din Riggs Crossing.

Va aborda problemele pe rând. Avea să-și copieze sora, avea să devină Sophia, avea să stabilească o legătură permanentă cu James și avea să scape pentru totdeauna de Rebecca Travers.

Atunci o să fie perfect!

CAPITOLUL 48

Treptat, Sophia își recăpătase controlul asupra corpului ei, și acum dădea ocol pentru a suta oară, dacă nu chiar a cinci suta oară, interiorului căsuței. Era mică, compactă și perfect etanșă. Ferestrele erau încuiate și zăvorâte, la fel ca ușa.

Furia continua s-o roadă.

Frica o urmărea întruna.

Cum era posibil ca propria-i soră să-i fi făcut așa ceva? Își frecă urma de pe gât lăsată de arma de asomare.

Oare ăsta fusese planul Juliei de la bun început?

Frustrată, lovi cu piciorul în ușă.

Asta ar fi trebuit să fie temnița lui Megan, nu a ei!

Însă aceea fusese o minciună; Sophia știa acum. Bineînțeles, Megan n-ar fi acceptat niciodată planul lor; ea fusese o proastă să creadă asta, și poate că, de fapt, nici n-o crezuse. Se gândi apoi la corpul lui Megan, înghețat și… aflat undeva prin apropiere.

Oare Julia avea s-o elibereze de aici?

Și dacă nu, oare avea să fie găsită vreodată?

Se trânti pe canapeaua încorporată și examină pentru a mia oară spațiul din jur. Aranjamentul era simplu: livingul cu o nișă pentru birou într-un capăt, bucătăria în mijlocul structurii și o baie mică în capătul opus. Două mansarde, de o parte și de cealaltă a livingului: una mare, pentru dormit, cu un pat, iar cealaltă mult mai mică, pentru depozitare.

Julia lăsase mâncare în frigiderul micuț, cărți pentru citit și un șemineu cu gaz pentru încălzit, ca și cum ar fi plănuit de mult întemnițarea ei. Sophia simți un gust amărui de la bilă urcându-i în gât și un spasm dureros în stomac.

Luă o pernuță de pe canapea, o strânse la piept, apoi începu să-și plănuiască răzbunarea.

Atunci când, și dacă, Julia va mai cuteza să-și facă apariția, Sophia avea să fie pregătită.

Dar dacă nu mai apare? Dacă te-a lăsat aici să mori? Singură? Așteptând? Fără să știi vreodată?

Ca și cum ea n-ar mai fi ucis niciodată.

Sophia și-a încleștat maxilarele. Dacă Julia i-ar fi dorit moartea, ar fi putut s-o ucidă de acum.

Nu. Ea avea să revină.

Iar atunci, își jură tânăra, rolurile aveau să fie inversate.

* * *

Ploua cu găleata când James a ieșit de pe autostradă pentru a se îndrepta spre centrul Seattle-ului.

Petrecuse două zile agitate, încercând să-și facă ordine în viață și să gândească rațional după ce Sophia îl anunțase că era însărcinată.

El avea să fie tată.

Inițial fusese, realmente, șocat.

Și nici acum nu-i venea să creadă.

Ea avea toate motivele să mintă, iar James o știa prea bine, totuși ar fi putut să fie atât de diabolică? Ei bine, asta intenționa să afle.

Îi spusese că avea nevoie de puțin respiro, că trebuia să proceseze vestea și să-și facă ordine în gânduri. Sophia fusese rănită, dar nu putea face nimic altceva decât să fie de acord. Asta nu avea totuși să dureze mult, motiv de aceea trebuia să acționeze rapid.

Acesta era și motivul călătoriei sale peste munți, spre orașul de pe coasta abruptă a unui deal, de unde imaginile apelor cenușii din Golful Elliott se întrezăreau printre zgârie-norii ce se înălțau spre cer.

James își reproșa că nu luase în serios testul de sarcină al Sophiei. Fusese un idiot! Dar acum nu mai era nimic de făcut. Iar el se putea descurca în rolul de tată. Totuși, mai întâi avea să insiste s-o însoțească la un cabinet medical pentru confirmarea sarcinii.

Intră într-un parking din centrul orașului și lăsă mașina la nivelul cinci, apoi coborî pe scări până la stradă, unde continua să plouă monoton. Își ridică gulerul și merse către cheu, de unde un feribot tocmai se desprinsese de la doc, uitându-se la pescărușii care survolau apa agitată a golfului.

Gândul căsătoriei începea să i se învârtă prin minte, considerând că era acțiunea corectă, *singura* de altfel.

Dacă Sophia era însărcinată.

Timpul urma să decidă, și-a spus bărbatul, și a pornit să urce dealul. Trecând pe lângă vitrina unui restaurant italian, și-a zărit chipul.

Izbutise să se tundă și-și aranjase barba, așa că acum nu mai arăta ca un

homeless, deși pe dinăuntru continua să se simtă cumva dezarticulat. Durerile din braț și din umăr dispăruseră treptat, iar cicatricele de sub barbă aproape că nu se mai vedeau, însă el era profund schimbat pentru totdeauna.

Nu numai că avea să fie tată, dar Megan tot nu fusese găsită, deși îi fusese descoperită mașina. Și tocmai în garajul prietenului lui Jennifer Korpi. Ce naiba însemnau toate astea?

Oare Megan mai era în viață?

Sau, precum celelalte două femei din oraș – Willow Valente și Charity Spritz – era moartă, fusese ucisă?

Avea să afle vreodată adevărul?

Avea să înceteze să mai oprească vizavi de Main Street Hotel, ca să se convingă că Rebecca era în siguranță peste noapte?

Totul era foarte aiurea.

Se feri din fața unui puști care gonea pe skateboard printre pietoni, și văzu firma pe care o căuta. Se afla la jumătate de cvartal mai sus, imediat după o cafenea micuță unde el și Rebecca se întâlniseră ca să bea o cafea. Amintirea acelui moment îi încleștă maxilarele. A traversat strada și a intrat într-un magazin mic, care-i fusese recomandat de Rowdy și a cărui vitrină era plină de dispozitive electronice. S-a dus direct la raionul „supraveghere”, unde, dinapoia tejghelei, l-a întâmpinat un puști cu chipul presărat de coșuri, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Băiatul a început să-i arate cu entuziasm tot felul de aparate, despre care susținea că erau echipamente „ultramoderne, aproape de grad militar”.

James nu credea lăudăroșeniile acelea, însă găsi un dispozitiv de urmărire care-l mulțumi, așa că l-a cumpărat.

Revenit pe trotuarul ud, a parcurs pe jos alte trei intersecții, prin ploaie, până la un magazin de bijuterii, pe care-l găsise pe Google. În vitrină erau etalate coliere, cercei, brățări și inele, care, pe fundalul zilei înnorate, aruncau scântei luminoase. James s-a oprit, privind inelele cu diamante care sclipeau sub spoturile discret ascunse ale vitrinei.

Oare chiar putea să facă asta?

Să fie atât de fățarnic, încât să cumpere un dispozitiv de urmărire, ca să poată afla pe unde mergea Sophia… în aceeași zi în care cumpăra un inel de logodnă?

* * *

După zece zile, Julia abia dacă mai rezista.

Pe dinăuntru, era un vulcan clocotitor.

Se străduia să-și păstreze mintea concentrată asupra activității ei.

Era pe punctul de a închide micul magazin cu podoabe de Crăciun, care funcționa ca o anexă a cafenelei – mai avea o ultimă clientă, o femeie dolofană, îndesată într-o scurtă cu cel puțin două măsuri mai mici, de un roșu-strălucitor, și cu o căciulă de Crăciun ce-i acoperea parțial zulufii ciocolatii, scurți. Buzele uscate îi erau țuguiate de parcă ar fi supt dintr-o lămâie când i-a arătat Juliei un ornament pe care-l luase din brad, plângându-se că nu exista în culorile alb-murdar sau fildeș. Se părea că alb-ca-zăpadă „nu putea, pur și simplu”, să ocupe un loc în bradul ei.

— Îmi pare rău, dar asta-i tot ce a mai rămas, i-a spus cu un zâmbet voit profesional.

Julia încerca să-și mențină tonul îndatoritor, dar era iritată. Pentru Dumnezeu, mai erau două zile până la Crăciun, iar femeia își decora bradul *acum?* Doar ca să poată beneficia de reducerile de cincizeci la sută din prețuri?

— Și nu poți face nimic? se bosumflă Dolofana.

— Îmi pare rău, a răspuns Julia, căreia, de fapt, nu-i părea absolut deloc rău. Poate că găsiți altceva?

— M-am uitat. Totul a dispărut.

Păi… ce să-ți fac? Mai sunt două zile și vine Crăciunul!

— Nu ai niciunul prin spate? Jur c-am văzut unul de culoarea osului chiar săptămâna trecută. Poate că mai sunt și altele.

— Tot ce avem este expus, o asigură Julia pe hoașcă.

— Ei bine, ăsta pur și simplu nu poate să stea în brad, s-a strâmbat Dolofana și s-a umflat și mai mult, periclitând fermoarul care-i închidea jacheta. Atunci, cred c-o să caut în altă parte.

Mult noroc!

— Îmi pare rău.

În realitate, în tonul Juliei nu exista pic de sinceritate, ba chiar se simțea sarcasm.

Iar Dolofana a înțeles asta, așa că i-a trântit ornamentul delicat în palmă.

Crăciun fericit și dumneavoastră!

Totuși, Julia nu rosti cu glas tare urarea uzuală.

Dolofana și-a aranjat căciulița de Crăciun și a ieșit pufnind și izbind ușa, al cărei zurgălău răsună voios după ea.

Drum bun și cale bătută, îi ură Julia în gând. Oare cât timp va mai fi nevoită să păstreze slujba asta? s-a întrebat ea. Sophia îi spusese că, în cursul certei lor, James îi sugerase să-și găsească de lucru în altă parte, dar până la urmă renunțase la idee, fiind în toiul sezonului de sărbători. Acesta avea să se termine totuși, dar Julia nu cutezase încă să-l abordeze pe bărbat, întrucât – tot geamăna îi spusese – acesta îi ceruse puțin respiro.

Indiferent de motiv, cearta lor distrusese aproape tot ceea ce construiseră amândouă. Sophia îi spusese că fusese vorba doar despre Rebecca, o nenorocită.

Așa că Julia avea să fie răbdătoare. Ea nu ajunsese atât de departe, nu petrecuse atâția ani plănuind și perfecționându-și planul ca acum să grăbească totul și să pericliteze finalul. Dacă James avea nevoie de puțin respiro, avea să i-l acorde. Deocamdată, el părea că se mai înmuiase și-i făcea semn cu mâna când se întâlneau în bar. Ea îi acordase un timp de respiro, chiar dacă detesta asta.

Julia îl văzuse, desigur, de obicei de la depărtare, și-i prinsese privirea, zâmbise și fluturase din mână. Bărbatul îi răspunsese de fiecare dată, chiar dacă zâmbetul nu i se citea și în ochi.

Era tot ce putea face Julia.

Totul parcă se ducea naibii. Blestemata aia de Phoebe Matrix nu murise, ba chiar ieșise din comă, și Julia nu știa ce avea să le declare polițailor. În plus, Gus se externase din spital și, chipurile, se afla în convalescență, dar în realitate era o bombă cu ceas, gata să explodeze oricând. Ea îi cumpărase tăcerea, promițându-i o sută de miare, însă dorea să reevalueze suma aceea; la urma urmelor, el o ucisese pe Charity, așa că era în avantajul lui să-și țină gura!

Din clipa în care Sophia îi povestise că Charity fusese la bar și pusese întrebări, Julia știuse că reportera va aduce necazuri. Ea îl căutase pe James în seara aceea, fusese pe urmele unui subiect de articol și, desigur, făcuse legăturile Cahill-San Francisco, în timp ce investigase. Atât Julia, cât și Sophia îl cunoșteau pe Gus, fiindcă el lucra pentru James. Cu nițel alcool turnat pe gâtul amicului Bruce, Sophia aflase că Gus era în stare de orice pentru un bănuț – Bruce repetase „orice” – și că știa pe cineva care putea măslui acte de identitate, și încă excelent, în câteva zile. Înarmată cu informațiile acelea, Julia trecuse la treabă. Iar Bruce Porter – binecuvântat fie micuțul fost infractor – avusese dreptate în privința lui Gus. Fusese

destul de ușor să se apropie de el, să-i câștige încrederea și să-l implice. Gus era extrem de lacom și, la fel ca Julia, considera că viața fusese nedreaptă cu el și era mereu în căutarea unui câștig rapid. El nu numai că ajutase la răpirea lui Megan, ci o urmărise pe Charity în San Francisco, unde o rezolvase.

Cum de mersese totul atât de prost?

Pentru prima oară de când definitivase planul acesta, Juliei îi trecu prin cap că ar fi posibil să-l abandoneze și s-o șteargă. Să-și salveze pielea.

Dar cum rămânea cu Sophia?

Avea s-o lase, pur și simplu, să putrezească în căsuță? Să moară de foame, de sete, ori de frig, dacă înceta să-l mai plătească pe furnizorul ăla necinstit de combustibil, care venise și-i adusese propanul, fără să pună nicio întrebare și aranjând după aceea facturile, astfel ca proprietarii companiei de furnizare să nu devină bănuitori? Julia se căznise din plin pentru reușita planurilor ei, iar acum vedea cum acestea se destramă.

Ar fi trebuit s-o șteargă.

Totuși, ispita milioanelor aflate în posesia familiilor Cahill și Amhurst era prea mare pentru ca ea să mai renunțe acum. Avea să-i telefoneze lui Gus și, la nevoie, avea să-i mai ofere bani. Și avea să găsească o cale de se ocupa de Phoebe. Poate că hoașca băgăreață urma să sufere alt accident, de data asta fatal. Și, dacă ar fi fost cu adevărat nevoie, deși detesta profund gândul acela, Julia putea s-o lichideze și pe Sophia și să scape de cadavru, așa cum procedase cu Megan. Era imposibil să se poată stabili vreo legătură între ea și moartea lui Willow Valente. Chiar dacă ar fi fost văzută de cineva, se putea crede că Sophia fusese cea care o urmărise de la locuința lui James până la apartamentul ei jalnic.

Așa că-și putea acoperi urmele.

Dacă se ocupa de asta.

Ea fusese întotdeauna inteligentă, iar acum era pregătită să pună inteligența aceea la încercare.

— Sophia?

Vocea lui James o surprinse. Scăpă din mână ornamentul, care se rostogoli, dintr-o ramură în alta, până se sparse de podea.

— Ah! Ăăă… îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— M-ai luat prin surprindere.

— Cred că trebuie să vorbim, a spus bărbatul, și Julia s-a simțit brusc cuprinsă de panică.

Probabil că James se aștepta ca ea să știe despre ce fusese vorba în cearta lui cu Sophia, însă Julia habar n-avea. Trebuia deci să-și joace cărțile bizuindu-se doar pe instinct.

— Acum? întrebă ea.

Se aplecă să ridice ornamentul spart. Aripile de porțelan se spărseseră în cioburi mici și ascuțite.

— Lasă-l deocamdată, a oprit-o James, aruncând o privire în jur; se apropia ora închiderii și magazinul era pustiu. Cred că putem închide de acum. Dacă cineva dorește cu adevărat să cumpere poate veni o fată din cafenea. Îi oferi o umbră de zâmbet. O să pun eu o vorbă bună pe lângă șefa.

— Bine.

Julia era neliniștită, dar decise să-l lase pe el să vorbească primul; dacă nu făcea altceva decât să-l îndemne să-și spună gândurile, poate că ar fi reușit să înțeleagă de ce apăruse o ruptură, de ce Sophia îi acordase „puțin respiro".

— Ce-ai zice să stăm aici?

Și cafeneaua era aproape pustie, anunțul luminos cu DESCHIS fusese stins, toate mesele cu fețe de masă roșu cu alb fuseseră curățate, olivierele fuseseră aranjate în jurul lumânărelelor aflate în suporturi din sticlă și a crăciunițelor, nu se mai auzea nici chiar omniprezenta muzică de Crăciun. La singura masă ocupată, o bunică și nepoțelul ei își terminau băutura caldă din căni și prăjiturelele. Apoi, bătrâna a încercat să-l ajute pe băiețel să-și îmbrace paltonașul, însă acesta s-a opus ferm, declarând:

— Pot și singur!

În scurt timp au ieșit, iar singura ospătăriță a venit la masă și a luat banii, apoi a început să debaraseze.

— M-am gândit mult, a rostit James, după ce-i trase un scaun Juliei la o masă dintr-un colț.

— Și eu, spuse ea, deși nu avea habar la ce se referea.

— Am reacționat exagerat.

James se așeză cu un aer grav în fața ei. În mod clar, între el și Sophia se petrecuse ceva serios. Julia începea să aibă deja o senzație neplăcută în legătură cu ceea ce avea să urmeze.

Ospătărița porni spre ei, însă bărbatul ridică o mână, oprind-o.

— Da, se mai întâmplă, a rostit Julia, căznindu-se să-și imagineze la ce se referea.

— Nu, n-a fost deloc bine. Atât doar că m-ai surprins intrând în camera mea când nu mă așteptam și apoi detonând bomba aceea.

Care bombă?

— Înțeleg, spuse ea alarmată, deși nu înțelegea nimic, iar inima începu să-i bată cu putere.

Despre ce naiba vorbea? James ridică ochii și o privi fix.

— Adevărul este… începu el, și Julia își simți pulsul bubuindu-i în tâmple. Adevărul este că până acum nu m-am gândit niciodată la ce-nseamnă să fii tată. Noi n-am discutat niciodată despre asta și… nu sunt nici pe departe un expert.

Stai așa! Poftim? El avea să fie tată? Asta tulburase relația lui cu Sophia? Oh, Dumnezeule! Sophia era gravidă? Nu! Așa ceva nu se putea. Nu, nu, nu! Julia simți cum i se golește fața de sânge. Se sili să rămână inexpresivă, să nu îngăduie să i se citească starea de șoc pe chip.

— Am fost un idiot, vorbi bărbatul, și tristețea i se citea în ochi. N-ar fi trebuit să spun că tu nu poți lucra aici și…

Își trecu degetele mâinii prin părul tuns scurt. Pentru o secundă, Julia crezu că o va cere de soție, că va face ceea ce se cuvenea – să recunoască pruncul cu care Sophia îi spusese că era însărcinată. Gâtul i se uscă și simți că toată încăperea se rotește în jurul ei, că podeaua îi tremură sub tălpi.

— Hei… ești bine? s-a neliniștit James, în timp ce femeia își căuta cuvintele.

— Stomacul, zise ea. Nu… nu-i nimic. Sunt bine.

Nu era însă bine. Nici pe departe. Dacă Sophia era cu adevărat gravidă… Doamne Dumnezeule! Sophia nu avea habar că Julia nu putea rămâne însărcinată, că doi medici îi spuseseră că șansele ei de a procrea erau, practic, zero.

Pentru o clipă, aproape a avut senzația că se va trăda… Începea să se teamă că nu mai putea susține mascarada asta.

Ține tare! Nu ceda! Nu! Ai muncit prea mult și din greu ca s-ajungi aici. Te poți descurca. Trebuie s-o faci!

— Ești sigură că te simți bine?

Îngrijorarea care se citea pe chipul bărbatului îi adâncea cutele fine de

lângă colțurile ochilor.

Nu! Ăsta-i un dezastru!

— Da… da, izbuti ea să murmure. Atât doar că sunt un pic bulversată. O idee îi veni în minte și fu recunoscătoare cerului că James avea s-o accepte fără să clipească. Știi, grețurile matinale nu se manifestă chiar întotdeauna dimineața.

— Nu, nu știam asta, recunoscu el.

— Se pot manifesta în momente dintre cele mai neașteptate.

Părea o explicație perfect logică, nu?

— În regulă, vreau să știi că eu sunt fericit, a rostit James, deși tonul vocii lui nu suna deloc convingător. Bineînțeles, mai sunt încă multe de pus la punct.

— Bineînțeles.

— Mai sunt încă multe care trebuie lămurite.

I-auzi! El se referea la dispariția lui Megan și la crime. Polițaii roiau peste tot și se părea că strângeau lațul în jurul lui Gus, ceea ce era deja o îngrijorare majoră. Iar acum… peste toate, ea trebuia să se prefacă însărcinată?

— O să găsim noi o cale să trecem prin astea, a asigurat-o James. Chiar atunci i-a sunat telefonul. Trebuie să plec, a spus, verificând numele de pe ecran. Bobby vrea să închidă atelierul și trebuie să verific niște chestii.

— Bine.

Doamne, cât de stinsă îi suna vocea! Ca sugrumată. Pentru o clipă, crezu că bărbatul se va apleca peste masă să o sărute. N-ar fi fost o reacție normală după o asemenea conversație? El n-o făcu însă. S-a ridicat și a ieșit pe ușa din spate. Julia se simțea ca și cum ar fi fost, cu adevărat, încercată de grețuri. N-avea totuși timp pentru așa ceva. Erau prea multe de făcut.

Își împinse scaunul în spate, traversă iute magazinul cu podoabe de Crăciun și-și luă haina din dulapul aflat în spatele tejghelei. Cu gândurile gonindu-i cu un milion de kilometri pe minut, stinse luminile și ieși din clădire, sperând că, în aerul era rece și curat, mintea i se va limpezi.

Însărcinată… Sophia era însărcinată.

Și nu ți-a spus!

Asta o durea.

Oare ce altceva îi ascunsese geamăna?

Julia porni spre mașină. Poate că exista o cale prin care putea face ca situația să funcționeze în avantajul ei. Să încerce oare să-l preseze pe James pentru o căsătorie rapidă – poate chiar să sugereze să țină totul în secret, pentru binele copilului – după care să „avorteze” brusc? Oare așa ceva ar fi avut succes? Sau, mai bine, să-l țină la distanță și să înceapă să poarte pernuțe peste abdomen? Nu, probabil că bărbatul se aștepta la sex…

Continuând să examineze diverse opțiuni, Julia s-a urcat la volan și a pornit ștergătoarele de parbriz, privindu-le cum îndepărtau zăpada de pe sticlă. Ajunsese foarte aproape de momentul în care avea să primească tot ceea ce-și dorise vreodată, să fie mai bogată decât în visurile ei cele mai nebunești.

Însă, un singur pas greșit ar fi putut să ducă la dezastru, iar ea să sfârșească prin a primi închisoare pe viață.

Sau ar fi putut să fugă.

Totuși, cât de departe ar fi ajuns?

Îndepărtându-se de cafenea, își imagină o scenă cu polițaii porniți după ea, urmărind-o neînduplecați, deciși s-o distrugă. *La naiba!*

Nu ajunsese atât de departe pentru ca acum să abandoneze.

În niciun caz! Nici vorbă!

CAPITOLUL 49

22 decembrie

— Să sperăm că Jardine este la fel de vorbăreț ca Porter, a zis Rivers.

Trânti portiera Jeepului, după ce parcase pe stradă în fața unei clădiri cu un etaj, în stil victorian. Strălucea toată de la luminițele care o împodobeau, și un Moș Crăciun fals era coborât pe jumătate prin horn, astfel că i se vedea doar turul pantalonilor și un sac mare cu jucării; pe marginea acoperișului fusese fixată o sanie decorativă cu reni.

Jardine locuia în spatele clădirii principale, într-un garaj ce fusese convertit în apartament.

— N-aș face pariu.

În timp ce mergeau pe aleea lungă de acces, Mendoza și-a aranjat gluga scurtei groase, a cărei blană artificială îi încadra fața. Femeia nu mai era atât de glacială în relația cu el, acum lucrau din nou ca o echipă.

— Am avut noroc cu Porter, adăugă ea.

— O să vedem.

Pentru a-l convinge pe Jardine, dispuneau de mai multe atuuri. Laboratorul trimisese rapoartele despre probele de țesut organic de sub unghiile lui Charity Spritz – aparțineau unui bărbat. Sigur că da, trebuiau să compare mostre de ADN, și Rivers se îndoia că Jardine va accepta de bunăvoie să dea un eșantion de salivă, dar ei aveau semnele de mușcături, imaginile video din aeroport și declarația lui Porter.

Un șir de tuia cu ramurile ninse despărțea curtea din spate a casei principale de garajul micuț. De o parte a gardului viu, luminițele colorate ale casei străluceau și sclipeau, dar de partea cealaltă, zona din jurul locuinței lui Jardine era întunecată. Două vehicule, o camionetă și un automobil Honda mic, erau parcate unul lângă altul pe asfalt.

Garajul nu era ornat cu beculețe de Crăciun, dar din spatele jaluzelelor se revărsa lumină și detectivul știa că Gus fusese externat din spital cu o zi în urmă.

Ciocăni la ușă și imediat se auziră pașii grăbiți ai cuiva apropiindu-se.

Urmară clicurile a doua încuietori, iar ușa s-a întredeschis, doar atât cât îi permitea lanțul de securitate, lăsând să se vadă o porțiune din fața lui Jennifer Korpi.

— Ah, rosti ea, ușor neliniștită. Bună seara.

Cu singurul ei ochi vizibil i-a examinat pe Rivers și pe Mendoza, deplasându-l de la unul la altul.

— Am dori să stăm de vorbă cu Gus.

— Păi… ăăă… el se odihnește acum. Femeia se străduia să zâmbească, însă jumătatea de zâmbet pe care Rivers a perceput-o, mai degrabă un rictus, a dispărut rapid. Eu tocmai am venit să am grijă de el pentru câteva zile, până va putea șofa ca să se ducă la terapie și la întâlnirile pe care le are.

— Trebuie totuși să stăm de vorbă cu el.

Korpi își umezi buzele.

— Nu știu…

Rivers părea decis să aștepte.

— Bine, cred că e-n regulă.

Ea închise ușa pentru o clipă, apoi se auzi zăngănitul lanțului de securitate, după care ușa se deschise larg.

Jennifer Korpi stătea într-un vestibul mic și părea îngrijorată.

— Intrați, dar… vă rog să nu stați prea mult. A fost externat abia aseară.

— Și dumneata stai cu el?

Rivers și Mendoza intrară, urmând-o pe Korpi într-un living mic, plin cu mobile uzate, care mirosea a fum de la soba cu lemne în care ardeau scurtături de brad, ce trosneau în răstimpuri.

— Da. Pentru câteva zile. Școala este închisă de sărbători, și Harold e plecat din oraș cu afaceri până de Crăciun, așa că-i firesc să-l ajut pe Gus pentru o vreme…

Aruncă o privire neliniștită spre o sofa cu tapițerie cadrilată, care cunoscuse probabil și zile mai bune, apoi spre un fotoliu *recliner* La-Z-Boy din piele uzată, care era gol, dar lăsat pe spate. O țigară ardea uitată într-o scrumieră de pe măsuța pentru cafea. Femeia se încruntă.

— Era aici… Gus! strigă ea, apoi vorbi peste umăr către Rivers și Mendoza: Cred că s-a dus… Ah! Aici erai.

Gus scoase capul de după un paravan care separa livingul de bucătărie.

— Luam o bere, zise el, dar nu înaintă.

Jennifer se încruntă către fratele ei.
— Doctorul a zis să nu te atingi de alcool cât timp iei calmantele.
Jardine pufni dezgustat.
— Ce știe el?
Se uită apoi la cei doi polițiști și Rivers avu un presentiment neplăcut. Vedea mâna dreaptă a bărbatului, care era bandajată, dar mâna stângă și jumătate din corpul său erau ascunse de paravan.
Nu era deloc bine.
Korpi stătea nemișcată în mijlocul livingului, chiar lângă măsuța de cafea, dar exact între detectiv și Jardine.
— Pleacă de aici, a rostit Rivers.
— Poftim? s-a întors Korpi spre el.
Detectivul nu-și desprindea ochii de la Jardine.
— Vreau să vorbesc singur cu Gus.
— Ah, bine.
Femeia s-a retras un pas, nesigură.
— Pe aici! a invitat-o Mendoza.
— Trebuie să stăm de vorbă, i s-a adresat Rivers lui Jardine. Ieși de acolo. Instinctul lui de detectiv intrase în alertă maximă. Ieși de acolo, a repetat el.
Ducea deja mâna spre pistol, însă în spațiul acesta strâmt era periculos să tragi cu arma, iar Jennifer Korpi continua să fie drept în linia de foc.
— Nu vreau să vorbesc cu voi, a anunțat Jardine, privindu-și o clipă sora vitregă. Nu ți-am zis să nu-i lași să intre?
— E-n regulă, Gus, a spus ea, dar în mod vădit, acum era neliniștită de-a binelea.
În plus, încremenise locului. Înghiți un nod mare care i se pusese în gât și își făcu iute semnul crucii peste piept.
— Dă-te la o parte! a insistat Rivers.
— Nu-i OK!
Gus ieși de după paravan și, la naiba, avea un pistol în mâna stângă.
— Nu trage! ordonă detectivul.
Jennifer a scos un scâncet și a fugit pe lângă Rivers și Mendoza, a cărei armă era deja ațintită asupra lui Jardine.
— Aruncă arma! porunci Mendoza. Acum!
— Nici vorbă!

Jardine începu să se retragă spre ușa din spate.

— Arunc-o!

Rivers își îndreptă și el pistolul către bărbat, care-l roti stângaci, țintind mai întâi către detectiv, apoi către Mendoza, după care din nou spre Rivers.

— Pune arma jos, Gus, a rostit Rivers. S-a terminat. Știm că ai fost în San Francisco în noaptea în care Charity Spritz a fost ucisă.

— Nu! strigă Korpi din vestibul. Oh, Gus! Nu se poate! N-ai făcut-o tu.

— Gura, Jen! se răsti Jardine. Taci naibii din gură!

— Oh, Doamne, Dumnezeule. Mi-ai spus că n-ai făcut-o tu!

— Am zis să taci naibii din gură!

Suspinând, Jennifer a deschis ușa din față și, odată cu valul de aer rece care a pătruns în casă, s-au auzit și sunetele stridente ale sirenelor unor mașini care se apropiau.

Jardine era agitat.

— Asta-i o cacealma, a zis el. În noaptea aia, am fost aici.

— Nu, n-ai fost. Alibiul tău nu se confirmă, iar Charity Spritz te-a zgâriat. Sub unghii i-a rămas pielea ta. A venit analiza ADN-ului și, după ce recoltăm o mostră de la tine…

— Nici gând! clătină Gus din cap. Nu, nu!

— O să cerem un mandat judecătoresc. Avem însă fotografii ale mâinii tale dinaintea operației și – ia ghici! Urmele de dinți se potrivesc cu amprenta ei dentală.

— Ce? Nu!

Acum, Jardine avea o privire de om încolțit. A început să înainteze lent și constant spre ușă, dar – cu o mână bandajată și cu cealaltă în care ținea arma – n-avea cum s-o deschidă.

— Ai grijă, rosti Mendoza cu pistolul ațintit asupra lui.

— E o minciună! urlă Gus, cu fața acoperită de transpirație. N-accept eu asta. E o înscenare! Voi mi-ați pus la cale înscenarea asta, gabori de rahat!

— Aruncă arma! repetă Mendoza.

— S-a terminat, Gus, a rostit și Rivers, intuind, pe chipul bărbatului, reacția acestuia.

— Rahat! exclamă Mendoza.

Trei arme au bubuit în același timp, iar Rivers a reușit să se arunce în spatele fotoliului înainte să fie atins de glonțul care a țiuit la câțiva centimetri de capul său.

Jardine se răsuci, scăpă arma, care-i zbură din mână, și căzu ca un lemn, lovindu-se cu capul de ușa din spate.

— Gus! Nu! Gus! țipă Jennifer Korpi și încercă să se repeadă spre fratele ei, însă Mendoza o opri.

— Stai pe loc, îi spuse. Am chemat ambulanța și e pe drum. Va fi aici în două minute.

Ochii lui Jardine începură să sticlească.

— O să te dau în judecată, amenință el, privindu-l de pe podea pe Rivers, care se apropia.

Detectivul lovi cu piciorul în pistol, expediindu-l departe în living, însă rănitul nu terminase cu invectivele.

— O să te dau în judecată de-o să faci pe tine, fiu de cățea, și-o să dau în judecată tot Departamentul Șerifului vostru de rahat!

— Nu, Gus, n-o să se-ntâmple așa. Ai înțeles greșit. Fără să dea drumul pistolului din mână, Rivers se lăsă pe vine suficient de departe pentru a nu fi ajuns de Jardine. O să-ți spun eu cum o să se-ntâmple. O să faci închisoare. Pentru uciderea lui Charity Spritz și poate și pentru altele. Dacă nu vrei să-ți petreci restul vieții după gratii, ar fi mai bine să ne spui tot ce știi și să cădem la o înțelegere. Nu despre crima din San Francisco, ci despre asasinul lui Willow Valente și despre ce s-a-ntâmplat cu Megan Travers.

— N-am fost eu, rosti bărbatul.

Apoi, înainte ca paramedicii și două ajutoare de șerif să năvălească pe ușă, Jardine repetă, cu chipul contorsionat de durere, în vreme ce o pată roșie se întindea pe umărul drept al cămășii sale:

— O să te dau în judecată de-o să-ți meargă fulgii, Rivers. Și știi ceva? O să-i dau pe toți nenorociții-n judecată.

— Serios? zise Rivers și văzu bricheta pe care o scăpase Gus.

O ridică, o palmă și o strecură discret în buzunar, apoi zise:

— Nu cred deloc că va fi așa.

* * *

Câte zile trecuseră?

Cinci?

Șase?

Zece?

Sophia pierduse numărătoarea. Din mansardă, învelită într-un sac de

dormit, cu focul șuierând lin în șemineul cu gaz de la parter, ea privise pe ferestruici și văzuse doar cum zilele se sfârșeau, lăsând loc nopților interminabile.

Cu fiecare zi ce trecea, se simțea mai puternică, iar dorința de răzbunare îi creștea și mai mult – o simțea în inimă ca pe ceva palpabil, pulsator. Avea să găsească o cale prin care să-și învingă sora.

Asta dacă nu cumva avea să moară mai înainte.

CAPITOLUL 50

29 decembrie

Rebecca nu se pricepea.

Pur și simplu, nu era făcută să fie detectivă, sau spioană, sau ceva de genul acela.

Înfofolită într-o canadiană cu puf și cu fular, stătea în mașina închiriată, ținând un pahar cu cafea între palmele înmănușate, cu ochii ațintiți spre apartamentul Sophiei Russo. Se simțea ca în rolul unei spioane bântuite de o obsesie. Și nu înregistra niciun fel de progres.

În apartament nu se vedea nicio mișcare.

Din nou.

Ceasul de pe bordul micuțului Ford Escape, pe care-l închinase tocmai pentru ca Sophia să n-o recunoască, arăta 23:30. Rebecca sorbi din cafeaua aproape rece și privi cum luminile din apartamentul Sophiei se stinseră, pe rând. La fel cum se întâmplase în fiecare zi.

În seara asta, Sophia venise de mult acasă, iar mașina ei aflată în parcarea complexului era treptat îngropată de ninsoarea care nu mai contenea. Și pe Fordul Rebeccăi se depuseseră de acum câțiva centimetri de zăpadă. Din când în când, pornea ștergătoarele de parbriz, ca s-o curețe, și pornea și dejivrarea în același scop… Se temea că toate acțiunile acelea ar putea atrage atenția.

Totuși, se părea că nimeni n-o observase încă.

În tot cazul, nu Sophia.

— Asta-i o nebunie, a rostit Rebecca, vorbind cu propria-i imagine reflectată de oglinda retrovizoare.

Privise cum oameni veniseră și plecaseră, cum circulația se rărise odată cu trecerea orelor și apropierea nopții, cum semafoarele din capătul îndepărtat al străzii se schimbau din roșu în verde, într-un ralanti hipnotic. Ca să-și treacă timpul, ascultase podcasturi și muzică pe telefon, pe care-l încărca, pornind motorul pentru câteva minute.

Crăciunul sosise și trecuse și, pentru prima oară în viața ei, Rebecca

fusese complet singură. Evitase recepția și restaurantul hotelului, comandase mâncare la room-service, plângându-și de milă pe când ciugulea de pe platoul cu curcan umplut, cu sos de merișoare și cartofi dulci – o masă despre care bănuia că hotelul o servea și de Thanksgiving, dar renunțase la plăcinta cu dovleac în favoarea unei buturugi din ciocolată, cu glazură roșie și verde. Abia dacă o atinsese, dar băuse două pahare de vin.

Părinții ei erau preocupați de propriile lor vieți, cu totul distincte de viața ei, și, deși amândoi o sunaseră și-i uraseră „Crăciun fericit!”, cu promisiunea de a se revedea cu toții și exprimându-și îngrijorarea în legătură cu Megan, ei se deconectaseră pentru a se conecta cu cei de care erau apropiați în prezent. În vreme ce ea, Rebecca, se gândise la Megan, întrebându-se ce era cu ea și sperând ca sora ei să se poată bucura măcar de un pahar cu vin și dorindu-i tot binele din lume. În ciuda celor întâmplate, a suferințelor, a trădării și a lipsei de încredere, Megan rămânea sora ei, ființa cea mai apropiată.

Rebecca se gândise la James și văzuse că el o sunase, totuși Crăciunul nu era un moment potrivit pentru a reînvia nici durerea aceea veche și nici nostalgia după ce ar fi putut rezulta din reluarea legăturii cu el. Ar fi existat posibilitatea reală ca ea să facă ceva prostesc – așa că fusese mai inteligent să nu cadă în capcana aceea emoțională într-o seară de solitudine.

Așa că fusese un Crăciun singuratic și pustiu, și Rebecca nu putea să nu remarce ironia situației; de când intrase în Riggs Crossing, fusese bombardată cu luminițe de sărbători, brazi, colinde și arome.

Dar acum se terminase.

Se apropia Anul Nou.

— Să sperăm că va fi unul mai bun, a murmurat ea, întrebându-se din nou dacă avea să-și mai revadă sora vreodată.

În ultimele șapte zile, Rebecca o urmărise pe Sophia și nu descoperise nimic care să sugereze, măcar pe departe, că blonda ar fi făcut ceva cât de cât dubios.

Sophia mergea la muncă, făcea comisioane, urma un curs de yoga, cumpăra alimente și benzină, folosea serviciile drive-thru ale unei bănci și cumpăra espresso de la un chioșc de cafea de pe Main Street. După care, seara, se retrăgea în apartamentul ei.

O viață simplă și plictisitoare.

Desigur, Rebecca n-o putea urmări non-stop, dar, din câte își putea da

seama, Sophia părea să-și vadă de viața ei.

Aparent, nu făcea nimic care să fi cauzat cea mai mică îngrijorare.

Atât doar că nu avea niciun prieten, iar viața ei socială era zero.

Niciuna dintre femeile alături de care lucra nu ieșea cu ea, iar Sophia nu zăbovea după cursul de yoga pentru a pălăvrăgi cu colegele. Avea conturi pe câteva rețele sociale, dar acestea erau inactive de multă vreme. Rebecca le verificase.

Nu avea prietene.

Nu avea prieteni.

Nimic.

Până și sora brunetă și ochelaristă cu care Rebecca o văzuse de vreo două ori părea să fi plecat din oraș. Rebecca își punea întrebări în privința ei, deoarece nu păruse să aibă propria-i mașină, ci o folosise mereu pe a Sophiei. Pe de altă parte, când cele două fuseseră împreună, Julia șofase de fiecare dată.

Și ce dacă?

Nu era cine știe ce chestie.

Era totuși nițel ciudat.

Așa cum ciudat era și faptul că proprietăreasa complexului de apartamente fusese internată în spital, fiind cât pe ce să moară. Probabil că nu era decât o coincidență, totuși Rebecca și-o notă în minte.

De asemenea, ea începuse să „sape” prin viața Sophiei Russo, ca să afle cum ajunsese aceasta în Riggs Crossing, dar deocamdată nu găsise nimic care să sugereze altceva decât că aici își găsise o slujbă.

Orășelul ăsta pierdut în nordul statului Washington era totuși foarte departe de Bay Area.

Unicul motiv real pentru care Rebecca o urmărea era Megan, care tot nu apăruse. Sophia fusese cauza despărțirii dintre Megan și James, cauza certei lor violente care-l trimisese pe James în spital și o determinase pe Megan să plece cu mașina peste munte…

După care dispăruse.

Și nu mai fusese găsit niciun semn în legătură cu ea.

Până ce mașina îi fusese descoperită la cabana lui Harold Sinclaire.

Rebecca sperase că poliția va găsi o pistă, vreo informație din laptopul și telefonul lui Megan, care fuseseră ambele în mașina ei, o amprentă sau orice altceva care să-i conducă la sora ei.

Deocamdată nu era cazul.

A răsucit cheia în contact, pregătindu-se să plece acasă, dar se mai uită o dată spre Cascadia și rămase locului.

A văzut cum ușa apartamentului cufundat în beznă al Sophiei se deschide. După o secundă, blonda a încuiat ușa și s-a grăbit spre mașina ei aflată în parcare, a urcat la volan și a băgat în marșarier.

— Dar unde pleci tu la ora asta? a șoptit Rebecca, după care, cu inima bubuind, a pornit după ea.

* * *

— Țin să te anunț c-am încurcat-o, se auzi glasul lui Rowdy prin legătura wireless.

— De ce?

După ce lucrase până seara târziu, James tocmai ieșea din atelier, iar Ralph a țâșnit pe lângă el ca să adulmece gardul acoperit de ninsoare proaspătă. Fusese prea agitat ca să poată adormi, așa că, după ce fusese în oraș și se asigurase că Subaru-ul Rebeccăi era parcat în spatele hotelului, revenise în atelier ca să mai rezolve din hârțoage când era liniște: lucrătorii nu mai operau echipamente – nu urlau ferăstraie, nu răpăiau pistoale cu cuie – și nici muzica nu duduia prin toată clădirea. Sfârșitul lunii – de fapt, sfârșitul anului – se apropia rapid, iar el rămăsese serios în urmă.

Crocker dădea greș rareori, cel puțin după cum se lăuda el, iar dacă, într-adevăr, se mai înșela, nu se grăbea s-o recunoască. Odată, spusese că erorile îi distrugeau „reputația”.

James deschise portiera Explorerului și Ralph se grăbi să urce.

— E vorba despre verișoara ta necunoscută, explică Crocker. Copila dată spre adopție de către ruda ta nebună.

— Așa? James se sui la volan și răsuci cheia în contact. Deci, nu există nicio verișoară?

Asta era o veste bună.

— Ah, nu – dimpotrivă. Mama n-a încredințat spre adopție un prunc, pentru că ea a avut gemene. Fete.

James simți un gol în stomac. Asta era o veste proastă, altfel Crocker n-ar fi telefonat.

— Aha.

Porni motorul și dădu drumul ștergătorului de parbriz ca să îndepărteze stratul de aproape cinci centimetri de zăpadă proaspăt depusă pe geam.

— După naștere, gemenele au fost separate, de aceea m-am încurcat. Găsisem un certificat de naștere și am bănuit că asta era, dar după ce am mai săpat, am găsit încă un certificat, plus două seturi de acte de adopție.

James tot nu înțelegea ce legătură avea asta cu el.

— Deci eu am două verișoare necunoscute.

Ce mai rahat!

— Exact, dar acum vine partea interesantă. Una dintre ele se numește Julia Harper și seamănă leit cu geamăna ei.

— Poftim? James era de-a dreptul stupefiat. Vrei să zici că… stai așa… cu cine este geamănă?

— Cu Sophia Russo.

— Nu.

Simți o amăreală de la fiere urcându-i în gât. Nu, nu, nu!

— Ba chiar așa.

— Cred că te-nșeli, a rostit James apăsat.

Dumnezeule, NU! „Îndepărtată” sau nu, el nu putea să fie rudă cu Sophia – nici vorbă!

— Îmi pare rău, dar ai fost jucat pe degete. Cred că Sophia aia ar putea fi de fapt Julia Harper. Mașina pe care o conduce ea este înregistrată pe numele Juliei.

Poftim? Asta era complet lipsit de sens.

— Eu continui să verific, a concluzionat Crocker, și-o să te țin la curent, dar am vrut să-ți dau un raport actualizat.

În timp ce privea pe geam, cu gândurile confuze, i-a revenit în minte, obsedant, întrebarea polițaiului: „Ea este înrudită cu dumneata?” Asta însemna că ei știuseră. La naiba, polițaii știuseră!

Gâtul i s-a contractat, și toate întrebările acelea, aparent insignifiante, care-l obsedaseră au revenit în prim-plan. Oare de ce nu-și pusese întrebări despre schimbările rapide și uneori de neînțeles ale comportamentului Sophiei? Cum putea să fie siropos de dulce într-o zi și tăios de sarcastică în ziua următoare? Existaseră, de asemenea, și alte discrepanțe pe care bărbatul încercase să le ignore.

Pe măsură ce ninsoarea cădea în jurul Explorerului, el și-o aminti ieșind de la duș, cu părul strâns sub cască, cu pistruii vizibili pe umăr; totuși, altă dată, într-o situație similară, când își strânsese părul în vârful capului într-un simulacru de coc, același umăr era perfect alb… Și nu folosise fond de

ten ca să-și acopere pistruii. O știa prea bine, pentru că o sărutase acolo… Iar apoi, degetele mari de la picioare. Unul dintre ele fusese rupt și intra mai greu în cizmă, dar cu altă ocazie, când ea purtase exact aceleași cizme înalte până la genunchi, o privise încălțându-se, iar piciorul îi lunecase înăuntru ca uns.

Simți un ghem în stomac.

El nu se culcase cu o femeie cu care era posibil să fie înrudit, ci cu două. Iar una dintre ele – Dumnezeule, spera că era numai una! – pretindea acum că este însărcinată.

Gura i se umplu de salivă și coborî geamul ca să scuipe afară.

Oare Sophia și Julia erau cumva implicate în crimele care tocmai se petrecuseră? Oare aveau vreo legătură cu dispariția lui Megan? Toți mușchii spatelui și ai gâtului i s-au încordat, în timp ce degetele i s-au încleștat pe volan aproape cu disperare.

— O să mai fac niște investigații, o să aflu unde-i Julia Harper și revin.

Rowdy închise înainte ca James să apuce să-i spună că el știa deja unde era.

Chiar aici.

În Riggs Crossing.

Sophia îi amintise lui James că o întrezărise pe sora ei de vreo două ori, când aceasta o adusese la serviciu. De fiecare dată, din depărtare. Totuși, acum își dădea seama că ceva nu era în regulă. Femeia aceea păruse mai voinică, avea părul negru și purta ochelari.

Nu părea să fie o geamănă. În tot cazul, nu o geamănă identică. Sau… era deghizată?

Fălcile i se încleștară.

Crocker avea dreptate. Fusese jucat pe degete.

James azvârli telefonul pe scaunul din dreapta sa. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă. Gândurile i se învârteau nebunește prin cap, stomacul amenința să-i ajungă în gât, iar saliva îi inunda gura, ca un avertisment pentru fierea lui, care și ea urca spre gâtlej. Scotoci în torpedou și găsi dispozitivul de urmărire prin GPS pe care-l cumpărase în Seattle și apoi îl fixase sub mașina Sophiei, când ea era ocupată la serviciu.

Imediat ce ecranul învie și ledul indicator începu să clipească, apăsă pedala accelerației.

* * *

Probabil că Gus Jardine avusese o revelație pe drumul spre spitalul Valley General, deoarece, în timp ce paramedicii îl coborau prin spatele ambulanței, el ceruse să discute cu Rivers. Împreună cu Mendoza, acesta urmase ambulanța ce gonise spre spital, cu girofarul pâlpâind și cu sirena urlând.

Sub arcada ce ducea la urgență, de pe targa lui, Jardine, pământiu la față, îi privi pe cei doi detectivi.

— Vreau să cădem la o înțelegere, hârâi el. Dacă supraviețuiesc, vreau să cădem la o înțelegere.

— Pentru ce? a întrebat Rivers.

Mendoza era lângă el, cu telefonul în mână, și probabil înregistra conversația.

O asistentă care apăruse în fugă prin ușa deschisă a spitalului a intervenit:

— Trebuie să-l ducem înăuntru. Imediat!

Subțirică, decisă și autoritară, tremurând în frig, le făcu semn paramedicilor să-l ducă pe Jardine înăuntru.

— Blocul operator doi, a zis ea.

— Nu! horcăi Jardine. O-nțelegere, Rivers! Imunitate. Nicio acuzație. Își drese glasul. Și… o să-ți spun unde-i ea.

— Cine?

Asistenta interveni:

— Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să intrăm.

— Fata dispărută, Megan Travers, a rostit Jardine, palid la față ca moartea sub luminile girofarului ambulanței.

— Conversația asta va trebui să mai aștepte.

Asistenta începea să se enerveze.

— Vorbesc serios, Rivers.

Gus părea că e pe punctul de a-și pierde cunoștința dintr-o clipă în alta. Glasul i se auzea ca un murmur.

— Bine. Detectivul nu avea timp de pierdut. Unde-i ea?

— Mergem înăuntru, insistă asistenta. Acum!

Rivers se aplecă spre Gus, care șopti:

— Pe terenul lui Cahill – Muntele Regret. Cum ieși de pe Johnson Road.

— Unde anume ies?

Ochii lui Jardine se închiseră.

— Haideți! ordonă asistenta și intră în spital, conducându-i pe paramedici care împingeau targa cu Gus prin ușile de sticlă glisante.

— Am găsit, anunță Mendoza, căutând pe telefon informații în timp ce reveneau la Jeep. James Cahill deține un teren mare sus pe deal.

— Să-i dăm drumul.

Rivers nu îndrăznea să spere c-o vor găsi pe Megan Travers. Era posibil ca Gus Jardine să-l fi mințit. Dar poate că nu fusese așa. Atunci când ținuse în mână, pentru câteva secunde, bricheta lui, îi apăruse o imagine cu Jardine șofând mașina lui Megan, apoi o alta, în care Megan era legată și cu căluș în gură pe bancheta din spate.

Iar complicea lui?

O femeie blondă, care-l speria cumva pe Jardine, despre care el credea că ar putea să-l tragă pe sfoară și căreia îi spunea „Julia".

* * *

Unde naiba se ducea?

Urmând mașinuța Sophiei prin oraș, Rebecca se străduia să rămână la distanță, ceea ce era destul de greu, întrucât circulația nu mai era atât de intensă, astfel că existau puține vehicule care să-i asigure un paravan, și nici ninsoarea nu era atât de abundentă, încât să fie mai puțin vizibilă. Iar apoi situația a devenit și mai rea. După ce Sophia a ieșit din Riggs Crossing, Rebecca s-a văzut silită să rămână și mai în urmă, astfel că abia mai zărea luminile de poziție ale mașinii.

Din față veneau puține vehicule și imediat dispăreau în ninsoare. Din fericire, o camionetă a ieșit de pe drumul de acces al unei ferme în fața Rebeccăi, astfel că, acum, beneficia de un paravan. Inițial, se temuse că o va pierde pe Sophia, dar camioneta mergea repede, așa că Rebecca a rămas în spatele ei, sperând că dansul fulgilor și farurile vehiculului din fața ei o vor orbi pe Sophia, neîngăduindu-i să-și dea seama că este urmărită

Continua să conducă în noapte, cu ochii mijiți, în vreme ce sentimentul de neliniște îi adunase măruntaiele într-un ghem, iar inima îi bătea cu putere. În ce se băga? Brusc, se gândi să-i telefoneze lui James, apoi se răzgândi. La urma urmelor, acum se îndreptau către proprietatea lui, și poate că Sophia se ducea chiar la una dintre casele lui James.

— Grozav!

Dacă Sophia avea să cotească pe drumul ce ducea la ferma lui James, asta era, și gata.

Rebecca n-avea să intervină.
Acum nu era vorba despre James.
Și nici despre ea.
Era vorba despre Megan.
A strâns de volan, simțindu-și palmele asudate în mănuși. Pentru o fracțiune de secundă, îi trecu prin cap să sune la poliție, dar ce ar fi putut spune? Că supraveghease apartamentul lui Russo, care acum părăsea orașul?
Ar fi considerat-o, probabil, nebună de legat.
Nu.
Mai bine să meargă mai departe.
Urmă camioneta peste pod și, spre disperarea ei, văzu cum șoferul semnalizează, după care o depășește pe Sophia prin stânga…
— Fir-ai al…
Camioneta derapă puțin și, cu răsuflarea tăiată, Rebecca atinse ușor frâna. Șoferul era de-a dreptul nebun. Stopurile Sophiei pâlpâiră o secundă, iar Rebecca încetini, rămânând mai în urmă, în timp ce camioneta accelera și vira la dreapta, trecând prin fața Sophiei.
Acum, între mașinile lor nu mai exista decât ninsoarea care ar fi putut s-o împiedice pe Sophia s-o zărească. Rebecca încetini și mai mult, fiind sigură că cealaltă se îndrepta spre locuința lui James. La răspântie însă Sophia încetini și ea, apoi viră și o luă spre est, în direcția munților.
— Ce naiba?
Rebecca trecu de intersecție, încercând să nu-i atragă Sophiei atenția că era urmărită. Merse câteva sute de metri spre sud, până dădu de un drum de acces, pătrunse pe el, apoi băgă în marșarier și se întoarse pe șosea, venind din sens opus, după care porni pe varianta ignorată cu două minute în urmă. Spera să n-o fi pierdut pe Sophia, dar luminile de poziție ale mașinii nu se mai zăreau; nu se mai vedea decât ninsoarea care cădea necontenit.
Rahat!
A călcat accelerația, mărind viteza și urcând pe o pantă scurtă a șoselei.
Nimic!
Doar noaptea vântoasă și țiuitul motorului propriei mașini.
Simți un nod în gât.
— Haide, haide, a rostit cu glas tare, întrebându-se în același timp dacă nu cumva alerga după cai verzi pe pereți.

Poate că Sophia nu făcea nimic necinstit, și atunci de ce o urmărea? Pentru că avea o intuiție? Pentru că Sophia i-l furase pe James lui Megan? Dacă așa stăteau lucrurile, și ce dacă o pierduse pe Sophia? Tânăra avea tot dreptul la o viață privată. Iar ea n-avea de ce să-și facă griji de vreme ce se afla în siguranță în automobilul ei.

Nu?

A mijit ochii scrutând depărtarea, însă nu zări nicio mașină.

Escapada asta nocturnă, plină de neliniști și pericole potențiale, fusese, așadar, în zadar. A încetinit, privind cu atenție șoseaua, căutând un loc unde să poată întoarce, dar exact în momentul acela a apărut un licăr roșu în față.

Șoseaua coborâse, iar acum mașina Sophiei se afla de cealaltă parte a depresiunii și urca, așa că Rebecca o văzu din nou.

Luă asta ca pe un semn și mări viteza.

Poate că ar fi trebuit să sune pe cineva ca să anunțe ce făcea ea acum, își spuse, dar pe cine? Deja îi tăiase de pe listă pe James și poliția, așa că nu mai rămânea nimeni.

Luă telefonul și formă 911. Tot ce mai trebuia făcut era să apese butonul de apel și ar fi fost conectată cu poliția.

Și cât timp îi va lua să ajungă aici? Ești la kilometri depărtare de civilizație.

Asta era – ajunsese până aici și era decisă să nu mai dea înapoi.

* * *

Cineva era pe șosea în urma ei!

Șofând către căsuță, cu o sacoșă plină de provizii, Julia a văzut farurile în oglinda retrovizoare exact când trecea printre pâlcurile de conifere cu ramurile grele de zăpadă; drumul îngust șerpuia, urcând întruna.

Sclipirile de lumină apăreau și dispăreau câteva minute, pentru ca apoi să fulgere iarăși.

Oare era urmărită?

Care era probabilitatea ca altcineva să meargă pe dealurile astea împădurite în toiul nopții?

Puști!

Puteau să fie niște puștani.

Adolescenți căutând un loc privat unde să poată petrece, ori să și-o pună, ori cine știe ce altceva.

Însă la un moment dat, avusese senzația că e urmărită – da, desigur, fusese idiotul ăla cu camioneta, care aproape că o orbise înainte s-o depășească, totuși Julia simțise că mai era o mașină. Care se ținea mai în spate. Care se comporta dubios. Asta era paranoia, și-a spus ea, de vreme ce nu știa nimeni despre căsuță și nu suspecta nimeni că ea nu era Sophia.

Totuși, nu putea fi sigură.

A văzut din nou o clipire de lumină slabă prin ninsoare.

Nu avea să intre în panică, nu încă, totuși avea să fie atentă și, desigur, în cel mai rău caz… trase cu ochiul spre scaunul din dreapta ei la pistolul care sclipea în lumina slabă a panoului de bord.

Altă fulgerare în oglinda retrovizoare și Julia și-a încleștat maxilarele. Apoi a văzut derivația unde ar fi trebuit să oprească mașina și să descuie poarta. S-a întrebat ce va face automobilul din spatele ei.

Nu conta însă.

Atâta timp cât Julia știa ce se întâmplă, ea deținea controlul.

* * *

James a simțit un fior în inimă când a urmat indicatorul pe hartă. Julia suia în munți, mai exact, pe Johnson Road din zona Muntelui Regret. El avea un teren acolo, pe care-l primise anul trecut în schimbul a cinci căsuțe, dintre care ultima fusese livrată cu două luni în urmă.

Doar o mână de oameni știau unde era domeniul de pe Muntele Regret și că acesta îi aparținea lui.

Iar Sophia se număra printre ei.

Ea văzuse tranzacția într-una din zilele în care lucrase în birou, ba chiar îl întrebase despre ea.

Pulsul îi crescuse și îi zvâcnea capul.

Acolo nu exista nimic; terenul nu fusese exploatat deloc, nu exista nicio structură, nici măcar un șopron, ci doar hectare de pădure.

Exista totuși un motiv pentru care ea se îndrepta într-acolo, și inima bărbatului bubuia dureros în piept când a ieșit de pe drumul de țară și a zărit luminile de poziție ale mașinii clipind în depărtare. A rămas în urmă, nedorind să se trădeze în cazul în care ea ar fi văzut un automobil intrând direct pe poarta deschisă.

Însă ceva părea în neregulă.

Da, ninsoarea îl împiedica să distingă detaliile și nu putea fi sigur, totuși spatele mașinii ei, care se profila pe zăpadă, nu avea aceeași formă cu

vehiculul micuț al Sophiei… Pe de altă parte însă, James atașase dispozitivul de urmărire dedesubtul mașinii ei, asta era incontestabil.

Sau poate că ea îl descoperise și-l mutase pe alt vehicul?

Nu… Nimeni altcineva n-ar fi venit aici. Nu pe proprietatea lui.

Privi încă o dată monitorul GPS. Da, ea era aici. Dar… nu se mișca. Indicatorul pulsa, totuși stătea locului, pe când mașina din fața lui, în mod clar, înainta printre copaci, nu era staționară…

Atunci înțelese.

Aici mai era cineva. Cineva care o urmărise pe Sophia.

Cineva cu care ea plănuise să se întâlnească departe de ochii iscoditori ai celor pe care-i cunoștea?

După ce mașina din fața sa a dispărut din raza lui vizuală, James a trecut prin poarta deschisă, mergând pe urmele recente și strângând cu putere volanul. Cine se afla înaintea lui și ce intenționa?

Bărbatul regreta, pentru prima oară de când îi fusese furat, că nu avea acum Glockul cu el.

CAPITOLUL 51

Mașina din fața ei s-a oprit și stopurile s-au aprins.

Imediat, Rebecca a stins farurile și a oprit și ea motorul.

Se afla, în continuare, printre copacii care, spera ea, o ascundeau, iar în fața ei drumeagul se deschidea spre o poieniță aflată pe o colină, unde, prin ninsoare, se vedea o căsuță incredibil de mică, în fața căreia staționa celălalt automobil.

Aici?

În pustietatea asta?

Să fi fost una dintre căsuțele pe care le construia James?

Și-a umezit buzele, pregătindu-se să coboare. Numai că, mașina din față pornise din nou, cu motorul la ralanti, proiectând cu farurile ei fascicule paralele de lumină peste o latură a casei.

Rebecca abia dacă mai putea respira. Nu putea să vadă prin geamurile celuilalt vehicul, dar credea că șoferul era tot înăuntru. Însă cine se afla în căsuța întunecată?

Megan?

Oh, Doamne!

Aici a fost dusă?

Doar dacă… Te rog, Doamne, dă să fie-n viață!

Se întinse către telefon…

Portiera din stânga ei se deschise brusc, și o rafală de aer înghețat năvăli în interior simultan cu aprinderea plafonierei.

Ea icni. Ce naiba?

— Jos! șuieră glasul unei femei.

Rebecca simți cum inima i se oprește.

Ridică ochii și o văzu pe Sophia îndreptând un pistol spre fruntea ei.

— Jos, am zis! Imediat!

Rebecca dădu să întindă mâna spre telefon.

— Nici prin cap să nu-ți treacă asta, o preveni tânăra, cu o scânteiere de răutate aproape diabolică în privire. Nu crezi c-ar fi timpul s-o întâlnești pe Surioară?

— Ea este aici! Megan?

Rebeccăi nu-i venea să creadă. Oare Megan fusese tot timpul în acest loc? Ceva nu părea în regulă. Pe de altă parte, ce alt motiv ar fi avut Sophia să vină până aici? Nu, nu… asta trebuie să fie o capcană. Dar dacă Megan era în viață? Dacă era…

— Am zis „Jos”!

Pentru o fracțiune de secundă, Rebecca s-a gândit că, ieșind din mașină, mai putea avea o șansă. *Dar cât de departe aș putea ajunge dacă aș merge pe jos?*

Cheile erau tot în contact…

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Sophia făcu un pas înapoi.

— Perfect. Tu ai ales asta.

Trase un glonț.

O durere arzătoare i-a săgetat umărul și Rebecca s-a lăsat pe spate, în scaun, dar imediat fu smucită brutal, iar degetul mare al Sophiei intră exact în rana lăsată de glonț. Scoase un țipăt în timp ce era trasă din mașină, după care căzu în zăpada înaltă.

— Scoală! zbieră Sophia la ea. În picioare!

Încercând să se supună poruncii, și-a adus picioarele sub ea, apoi s-a balansat, părând nesigură.

— Am zis…

Pe neașteptate, Rebecca a atacat.

S-a năpustit cu corpul înainte, cu toată forța, placând-o pe blondă. Sophia a alunecat, pistolul i-a zburat din mână, iar ea s-a izbit cu umărul de portiera deschisă, cu un bufnet.

Rebecca s-a aruncat după armă.

— Stai!

Blestemând și scuipând, Sophia a sărit pe ea, luptându-se, încercând, de asemenea, să apuce pistolul, pe care nu reuși decât să-l împingă mai departe, îngropându-l în nămeți.

— Rahat! țipă tânăra.

Rebecca se încordă și o împinse cu brutalitate, încât Sophia căzu pe spate, lovindu-se violent.

— Auuu!

Pistolul! Ia pistolul!

În ciuda durerii violente de la umăr, Rebecca s-a repezit cu disperare după armă, încercând să sape prin zăpadă, apoi Sophia a sărit din nou pe ea,

trăgând-o înapoi.

Nu!

Adrenalina clocotea prin sângele Rebeccăi atunci când au început să se atace una pe alta – cu dinții și cu unghiile, lovind și zgâriind, trăgându-se de păr. Corpurile lor încleștate au alunecat pe zăpadă, rostogolindu-se încet pe panta colinei, îndepărtându-se de luminiș. Cerul negru și solul alb se rotiră în fața ochilor Rebeccăi, care se străduia să facă față celeilalte femei, care era mai mică, dar puternică și teafără, pe când brațul ei stâng era inutil.

Nu ceda!

O poți învinge.

Izbindu-se cu brațele și cu picioarele, continuară să se lupte, țipând și gemând, lovind și zgâriind.

Sophia îi dădu drumul brusc și se ridică în picioare.

Rebecca se năpusti spre genunchii ei, o placă și se tăvăliră din nou, alunecând tot mai jos în timp ce se băteau. Sophia își dezvelise dinții într-un rânjet plin de ură. Cu brațul teafăr, Rebecca îi smulse căciula și-i prinse zdravăn un smoc de păr de care trase cu disperare, rupându-l din rădăcină; cealaltă urlă de durerea aproape atroce. Continuau să se rostogolească peste rădăcini îngropate, pietre și gheață. Făceau schimb de lovituri cu pumnii și cu picioarele. Umărul Rebeccăi pulsa incredibil de dureros, însă toate gândurile ei erau îndreptate spre Megan. Avea s-o găsească.

— Termină! Oprește-te! S-a terminat, zise Sophia, apoi amuți când piciorul i se prinse sub o rădăcină ascunsă și fu silită să-i dea drumul.

Rebecca alunecă mai departe pe spate, coroanele copacilor se roteau mult deasupra ei, în timp ce încerca zadarnic să-și frâneze înaintarea.

Bum! Se ciocni de trunchiul unui brad, lovindu-se puternic cu capul de scoarța noduroasă; durerea, practic, o orbi și, pentru o secundă, totul deveni beznă în jur.

Nu leșina! Nu poți să-ți pierzi cunoștința. Dacă o vei face, ea te va omorî.

Buimacă, s-a străduit să se scoale în picioare și a luat-o la fugă, sperând să se poată ascunde în pădure, însă a alunecat și a căzut din nou.

Dureros de brutal.

Se prăbușise peste ceva dur și înghețat și… Oh, Doamne! clipi iute din ochi și văzu marginea unei țesături. Ceva roz. O jachetă?

Poftim?

S-a chinuit să se ridice și a început să curețe zăpada de pe ceea ce, în mod evident, era un trup. A rămas împietrită, privind oripilată corpul ce zăcea cu fața în sus. Inima îi bubuia sălbatic în piept, în timp ce mintea ei refuza, într-un urlet interior, realitatea.

— Nu! țipă ea, și oroarea imaginii amenința s-o sufoce și să-i înăbușe glasul. Oh, Doamne, nuuu!

Șuvițe de păr șaten ieșeau de sub o căciulă din lână; picioarele erau acoperite cu colanți de blugi, iar jacheta roz era închisă cu fermoarul până la gât. Și deasupra gulerului? Fața înghețată a surorii ei.

Rebecca ar fi dat oricât ca să poată fugi din fața ochilor albaștri ai lui Megan, deschiși, dar lipsiți de viață, a chipului cenușiu-albicios și a buzelor înghețate.

— Nu!

Își regăsi cu greu răsuflarea… Cele mai rele temeri ale ei se adeveriseră.

— Nuuu!

Sophia.

Ea o ucisese pe Megan.

— Tu ai făcut-o, rosti ea.

Sângele scurs din rana de la umăr îmbibase țesătura jachetei și era vizibil acum și pe zăpadă. Ridică privirea tulburată către Sophia, aflată ceva mai sus, pe panta colinei.

Blonda se sculase și ea în picioare, cu chipul contorsionat de ură, și gâfâia. Săpând prin zăpadă, găsise pistolul.

— Tu ai omorât-o, vorbi Rebecca pe un ton scăzut și măsurat, în ciuda mâniei care clocotea în ea.

— Ce avem noi aici? Un adevărat Sherlock Holmes! Tânăra o aținti cu arma. Iar tu, surioară, vei fi următoarea!

— Nu, Sophia, n-o face!

Cu un râset dezgustat, cealaltă rosti:

— Sophia? După care, plină de sarcasm, o imită: „Nu, Sophia, n-o face!” Alt hohot oribil de râs. Ești proastă de bubui. Chiar crezi că eu sunt Sophia?

Rebecca părea să nu înțeleagă și continua să lunece ușor la vale.

— Eu sunt geamăna ei! Ce părere ai despre asta? Eu sunt Julia! Acum nu mai am însă peruca și costumul de grăsan.

Poftim? Ele erau două? Ce spunea monstrul ăsta?

— Sophia n-ar fi putut face niciodată așa ceva. Probabil că n-ar fi trebuit

s-o bag în chestia asta.

— Care „chestie”?

— Cât de jalnic de idioată poți să fii, replică Julia, ațintind-o cu țeava pistolului. Chiar n-ai înțeles? Sophia… adică nu, eu mă voi mărita cu James.

— Tu te vei mărita cu James, repetă Rebecca stupefiată, străduindu-se să pună lucrurile cap la cap.

— Exact!

— Pentru banii lui.

— Pentru ce altceva? Cealaltă clătină apăsat din cap. De aceea a trebuit să scap de Megan. Ea îmi stătea în cale, apoi Charity a-nceput să-și bage nasul, după care și Willow, care bântuia întruna pe coridoare ca un zombie.

— Tu le-ai ucis pe toate, a zis Rebecca, simțind cum i se pune un nod în gât. Nu trebuia să…

— Bineînțeles că eu! se răsti Julia. Morții nu mai vorbesc, da? Ridică apoi țeava armei care coborâse puțin. Te uiți acum la viitoarea doamnă James Cahill.

— Mă uit la o jigodie ucigașă, a ripostat Rebecca îngrozită.

Nu putea s-o lase să scape în felul ăsta! Totuși, ce putea să facă?

— Unde-i Sophia?

— Aici, replică Julia cu un surâs știutor.

— Ți-ai omorât propria soră?

— Nu încă, dar…

Tânăra a strâns din umeri. Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet răutăcios și sfidător, care o îngheță pe Rebecca până în oase.

— Ești un monstru! țipă ea.

— Iar tu ești moartă!

Julia ridică pistolul și trase.

* * *

Sunetul unei împușcături răsună în noapte.

— Rahat!

James a lovit cu pumnul în volan și a apăsat pedala accelerației.

Patinând în răstimpuri, Explorerul gonea în sus, pe drumeagul șerpuit, sfredelind cu strălucirea farurilor peisajul înzăpezit. Bărbatul își simțea inima în gât. Ajunsese prea târziu.

Oare cine trăgea?

Sophia?

Sau ea era victima?

Și cine era șoferul celeilalte mașini?

Copacii zburau pe lângă el, formând o perdea pâcloasă, în timp ce înainta, ghidându-se după urmele roților ce trecuseră înaintea lui pe aici. Ce avea oare să găsească? Pe cine avea să găsească? Cineva fusese rănit? Sau și mai rău?

După un ultim viraj derapă, aproape să se izbească de un Ford Explorer – mașina pe care n-o recunoscuse – dar călcă violent frâna și se opri la câțiva centimetri de celălalt automobil. Privind în sus, pe ultimii metri spre luminiș, o văzu pe Sophia – sau era oare Julia? – ațintind o armă în jos, pe panta colinei, și pregătindu-se să tragă din nou.

Expusă în lumina de la farurile Explorerului, femeia întoarse mai întâi pistolul către parbrizul său, după care se răzgândi, se răsuci și o luă la fugă către căsuța cocoțată în luminiș.

— Stai! răcni James, dar ea descuie ușa și se repezi înăuntru.

Bărbatul rezistă imboldului de a sări din SUV. Sună la 911 și, imediat ce i se răspunse, strigă:

— Sunt James Cahill. Sunt pe proprietatea mea – nu am adresa, dar este lângă Johnson Road, pe Muntele Regret. Am auzit împușcături. Chemați-l pe detectivul Rivers.

— Domnule, vă rog să vă precizați locația…

— N-am timp.

Băgă telefonul în buzunar și-i mulțumi Domnului că Rebecca nu era amestecată în situația asta.

CAPITOLUL 52

Cabana izolată
Aceeași noapte

În cabană, Sophia aștepta. Nu mai avea o armă, dar încă nu terminase și intenționa să se lupte. Scosese toate becurile, mai puțin pe cel din baia micuță.

Răsuflând gâfâit, își repetă planul pentru a zecea oară.

Când ticăloasa ei de soră va veni, urma să aibă o surpriză. Julia va intra în cabană… dar când va apăsa pe întrerupător ca să aprindă lumina, nu se va întâmpla nimic, interiorul va rămâne la fel de întunecat. Asta ar putea s-o îngrijoreze, s-o determine să se oprească, însă în cele din urmă o să-și alunge temerea. La urma urmelor, ea era Julia și, de cele mai multe ori, era neînfricată. După aceea, va zări raza de lumină pe sub ușa băii, aflată în capătul opus, și va porni într-acolo. În tot acel timp, ea, Sophia, va sta tăcută, pitită în nișa micuță din dreapta ușii. În mod cert, Julia se va uita spre lumină și, cu puțin noroc, va presupune că sora ei se află fie în baie, fie ascunsă în mansardă. Dar va fi ușor neliniștită și, probabil, înarmată cu arma aceea oribilă de asomare. De data asta însă ea, Sophia, va fi pregătită!

Își reaminti că trebuia să acționeze perfect, să-și execute săritura în așa fel, încât s-o poată doborî pe Julia, să-i fure blestemata de armă, să-i ia cheile și s-o încuie în temnița asta.

Și totul pe întuneric.

— Ajută-mă, Doamne, șopti ea, iar palmele i se umeziră la gândul acela.

Era timpul să vadă și Julia ce însemna să putrezești aici, în creierul munților! Să fie ea cea care să nu poată evada, care să depindă de propria-i soră, care să se teamă de posibilitatea ca Sophia să nu mai revină niciodată. Avea să vadă și Julia cum e să simți că-ți pierzi treptat mințile.

La gândul acesta, Sophia surâse scurt.

Necazul era că ea nu avea habar când – sau dacă – se va sinchisi Julia să revină. Își ronțăi o unghie, apoi, dându-și seama ce făcea, se opri.

— Adună-te, își șopti.

Nu era niciodată sigură când va apărea Julia; deocamdată, o făcuse din două în două zile… Numai că acum trecuseră mai mult de trei zile și Sophia începea să se îngrijoreze. Simțea un ghem în stomac la gândul că aproape își terminase proviziile.

— Nu te panica.

Rahat! Iar vorbea cu glas tare, purta conversații nu doar cu sine, ci și cu alții. Nu numai cu Julia, dar și cu James…

— Of, James, șopti ea.

Dar nu îi era îngăduit niciun moment de slăbiciune. Încercă să-și alunge din minte fața lui chipeșă, străduindu-se să ignore durerea sâcâitoare din inimă și nodul din gât. În clipele acestea nu avea timp de așa ceva.

Acum trebuia să se concentreze. Julia trebuia să reapară dintr-o clipă în alta. Nici chiar ea nu putea fi atât de crudă, încât să-și lase sora – blestemata de geamănă – să moară lent, în chinuri groaznice, de deshidratare sau de foame.

Pe de altă parte însă putea să i se întâmple ceva. Dacă era rănită? Dacă era ucisă într-un accident? Sau dacă era arestată?

Oare mai știa și altcineva că Sophia era întemnițată aici?

Gus Jardine? Da, poate. Însă lui i-ar fi păsat?

Absolut deloc. Pe Gus nu-l interesa decât propria-i persoană.

Și atunci, cine ar fi găsit-o pe ea?

Răspunsul era la fel de descurajant ca și dealurile pustii din jur: nimeni.

Brusc, Sophia s-a panicat din nou. Avea o senzație de gât sugrumat, așa că s-a străduit din răsputeri să-și înăbușe grijile, controlându-și respirația.

În cele din urmă, părinții ei aveau să înceapă să-și pună întrebări, deși se înstrăinaseră.

Oh, cât de naivă fusese să se încreadă în Julia!

Închise ochii.

Așteptă.

Pe întuneric.

Singură.

Așa cum făcuse zile întregi.

Timpul se scurgea încet și Sophia nu-și putuse stăpâni panica decât o vreme, după care întrebările obsedante reveniseră, din nou și din nou, într-o buclă fără sfârșit.

Oare Julia cunoscuse vreodată neliniștea… Ia stai!

Tânăra înlemni și ciuli urechile.

Să-și fi imaginat zgomotul, vuietul unui motor care urca panta?

Inima aproape că încetă să-i mai bată.

Apoi a auzit iarăși zgomotul.

Sporea în intensitate.

S-a cățărat pe pervaz și a privit afară, pe ferestruici, simțind cum i se contractă plămânii.

Te rog, Doamne!

O străfulgerare de lumină scăldă brazii din jur, după care zgomotul motorului se auzi mai aproape.

Julia!

Sophia și-a umezit buzele.

Haide, surioară! Haide s-o facem!

Motorul s-a oprit.

Noaptea redeveni tăcută.

Sophia se chinuia să înghită prin gâtlejul care i se uscase ca iasca.

S-a auzit bufnetul unei portiere de mașină.

Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Toți mușchii corpului i se încordară. Toți nervii îi erau întinși ca niște coarde de arc.

Iar apoi, peste sunetul de pași s-a auzit zumzetul vag al unui automobil.

Poftim?

Mașina pornise din nou? Panicată, Sophia se căznea să vadă ceva pe ferestruici, însă era clar că era un vehicul care se apropia și părea mai mare. Rahat, exista oare și un al doilea automobil?

Poftim?

Și-a întins gâtul cât a putut de mult, ca să zărească o porțiune mai mare din peisajul înconjurător, și a reușit să distingă, în lumina farurilor reflectată de zăpadă, silueta Juliei stând complet nemișcată, cu fața spre drumul de acces.

A mai adus pe cineva cu ea? În altă mașină?

De ce?

Este lipsit de logică.

Julia făcu un pas îndărăt; acum era mai vizibilă. Băgă mâna în buzunar și scoase un pistol pe care-l îndreptă direct către lumină.

Un pistol? Nu mai este arma pentru asomare? Ce face? Dumnezeule,

chiar are de gând să-mpuște pe cineva?

Sophia se gândi la Megan.

— Nu!

Bum!

Prea târziu.

Sophia a zărit fulgerul la gura țevii când Julia a tras și, în aceeași clipă, a văzut-o pe Rebecca Travers, care fusese împușcată, făcând un pas înapoi, după care a căzut, dar… Rebeca s-a ridicat și a luat-o la fugă.

Ca naiba căuta ea aici?

Ceva nu-i bine. Ceva nu-i bine deloc!

Julia dispăru din câmpul vizual al ferestruicilor, urmărind-o pe Rebecca, decisă s-o omoare.

Peste bubuiturile propriei inimi, Sophia auzea țipete și răcnete, dar nu putea distinge cuvinte. Oare Rebecca știa că ea era încuiată în căsuță? Și, de fapt, mai era în viață?

Deși simțea că era pe punctul să vomite, sui pe scară ca să privească prin altă ferestruică. Nu mai văzu pe nimeni. Ar fi trebuit oare să bată în ușă și să țipe după ajutor? Ce s-ar fi întâmplat dacă…

Lumina scăldă coasta dealului dinspre mașina parcată.

Apoi Sophia văzu pe cineva alergând, îndreptându-se către ușa din față a casei, evitând să fie prinsă în razele farurilor, cu părul blond fluturând în urma ei.

Julia.

Cu inima bătându-i nebunește, Sophia se grăbi să revină în ascunzătoarea ei, exact atunci când s-a auzit cheia răsucindu-se în broască. Julia înjura încetișor, bâjbâind și încercând să descuie ușa.

Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne! Asta e!

Încuietoarea clicăi și ușa se deschise.

— Sophia? rosti Julia, și glasul ei trăda panica.

Sophia se împotrivi cu disperare imboldului de a vorbi.

— Sophia?

O auzi pe Julia apăsând comutatorul.

— Ce naiba? Apoi: Sophia, pentru Dumnezeu, unde ești? Știu că ești aici. Avem o problemă.

Făcu un pas înăuntru și Sophia își ținu răsuflarea – n-avea să se lase păcălită.

— N-am timp de jocuri, spuse sora ei, care începea să devină frustrată. Vorbesc serios. Asta *nu-i* momentul potrivit.

Rămase apoi locului, imediat după prag, cu ușa deschisă, lăsând să pătrundă aerul rece, care-i flutura poalele hainei.

Sophia simțea cum neliniștea gemenei crește.

— Sophia?

O secundă. Julia aștepta ca ochii să i se adapteze la întunericul dinăuntru; prin ușa deschisă pătrundea doar o lumină foarte slabă. După aceea se întoarse și, în cele din urmă, păru să observe dunga îngustă de lumină vizibilă pe sub ușa de la baie.

— Ești… Ești bine?

Sophiei îi bubuia pulsul în urechi.

Nu răspunse.

— Ce naiba-i asta? întrebă Julia, care, evident, nu fusese păcălită. Bine! rosti ea cu glas mai apăsat. Este alegerea ta. Dacă vrei să rămâi aici singură, eu voi pleca și n-o să mă mai întorc!

Ce femeie crudă și oribilă. Sophia ar fi vrut să țipe la ea.

Nu! Nu încă.

— Pentru Dumnezeu! Fă cum vrei, atunci. Ia stai! Rahat! Ce naiba? Vocea Juliei păru sugrumată, după care continuă: Ce rahat! Nu… nu! Nu!… Asta nu-i bine!

Sophia cuteză să tragă cu ochiul.

Ușa continua să fie deschisă, și Julia se contura pe fundalul unei lumini stranii care se mișca… o lumină care provenea de la altă pereche de faruri?

Inima Sophiei se opri.

Se uită la pistolul din mâna surorii ei.

Pistolul care o ucisese probabil pe Rebecca. Și care avea să ucidă pe oricine ar fi urmărit-o aici… ca și pe Sophia, de altfel. Nu se putea amăgi. Motivul pentru care Julia venise cu un pistol fusese de a o ucide pe Sophia, de a scăpa de geamăna trădătoare care devenise un element de risc. Își încordă toți mușchii, gata să se repeadă.

— Rahat!

Julia șovăi, după aceea trase ușa puternic, închizând-o. Întinse mâna ca să pună zăvorul, apoi își dădu seama că ușa se închidea doar pe dinafară – nu exista nicio posibilitate de blocare a ei pe dinăuntru. Sophia știa asta. Controlase fiecare centimetru pătrat din căsuță.

Interiorul era din nou aproape complet întunecat, doar o geană vagă de lumină pătrundea prin șirul de ferestruici. Julia se retrase un pas.

ACUM!

Sophia sări.

Țâșni peste spațiul deschis și o lovi în plin pe Julia.

Surprinsă, sora ei țipă de spaimă și căzu, cu Sophia agățată de ea, rostogolindu-se amândouă pe podea.

— Ce… ce… mama naibii?

Julia scotea sunete guturale în timp ce se lupta cu geamăna ei, care era decisă să-i ia arma din mână.

— Dă-te jos de pe mine! Ce faci? Termină! strigă ea, răsucindu-se și zbătându-se în timp ce Sophia încerca s-o țintuiască de dușumea și să pună mâna pe blestematul de pistol.

Julia funcționa însă pe adrenalină, se zvârcolea și-și mișca întruna brațele.

— Ești nebună? țipă ea.

Probabil.

— Dar tu?

— Termină odată. Pentru… pentru… numele lui Dumnezeu, Sophia… O să ne omori pe amândouă!

Gâfâind, Julia încercă să se târască pe podea, însă Sophia nu-i dădea drumul, chinuindu-se să pună mâna pe pistol. Dacă ar fi izbutit să ajungă la mâna surorii ei…

Buf! Trosc! Patul armei a lovit pometul Sophiei, fracturându-i osul. Durerea era atât de cumplită, ca și cum un fulger i-ar fi despicat capul. Ea a clipit de câteva ori, străduindu-se să nu-și piardă cunoștința. Îi curgea sânge din nas, dar a reușit, cu o mână, să o prindă pe Julia de păr și să tragă cu disperare, folosindu-și toată greutatea corpului.

— Termină! Aaau! Jigodia naibii!

Bum!

Pistolul s-a descărcat.

A urmat un zgomot asurzitor.

Sophia a simțit cum îi tresare corpul.

După care o durere arzătoare i-a străbătut abdomenul.

Nuuuuuu!

Lumea s-a rotit în jurul ei. S-a prăbușit și Julia s-a strecurat de sub ea.

Sophia a dat să scuipe, simțea gustul sângelui, și-a auzit sora țipând, dar glasul îi era foarte îndepărtat, ca și cum Julia s-ar fi aflat sub apă și-i bolborosea numele.

— Sophia… nu… oh, nu… Sophia… te rog…

Altă bubuitură!

Totuși nu era o armă, se gândi Sophia, străduindu-se să se concentreze. Mai degrabă, părea că ușa s-ar fi deschis violent și s-ar fi izbit de perete… totuși nu putea fi sigură. Nu mai putea fi sigură de nimic. S-a pipăit cu mâna și a simțit căldura lipicioasă a sângelui.

Deci, așa este când mori…

Cineva plângea, dar era undeva, hăt departe. Suspina întrerupt.

Julia? Ea părea să fie.

— De ce ai făcut asta? De ce? o întrebă ea cu glas sugrumat. Ai distrus totul.

Am distrus totul? Eu? Nu, nu… nu-i așa.

— N-ar fi trebuit să fi rămas însărcinată. Cum ai putut să fii atât de idioată?

— N-am… n-am…

Sophia încercă să se apere – cuvintele se formau, însă buzele… oare i se mișcau? Oare chiar rostise cuvintele acelea cu glas tare? Sau doar îi răsunau în minte? Lumea se rotea amețitor, totuși ea reuși să șoptească, sau mai degrabă să șuiere, aspru, oribil:

— Niciun copil…

— Poftim? întrebă Julia cu un glas pe care ea îl auzea ca de foarte departe.

Sophia trebuia totuși să-i spună gemenei, să-ncerce s-o facă să-nțeleagă.

— Greșeală… să-l facem pe James… să se-nsoare… cu noi… Noi… noi… îl pierdeam… Trebuia să-l forțăm…

Nu mai putea rămâne trează. Îi era frig și simțea un zvâcnet dureros în abdomen… Și… de fapt… nu conta…

— Nu ești însărcinată? Totul a fost doar o minciună? a rostit Julia, și vocea ei îndepărtată părea tulburată. Stai… nu… Spui adevărul?

Sophia și-a umezit buzele. Se silea să vorbească și a deschis ochii.

— Niciun copil, a insistat ea și, ca prin ceață, a zărit o siluetă în ușa deschisă.

— Idioato! a zis Julia pe un ton spart, apoi a împins-o și s-a ridicat. O

privi și clătină din cap. Ești praf!

Cu o mână tremurătoare, aținti pistolul spre Sophia.

— Nu! bubui glasul unui bărbat și Sophia aproape că zâmbi *James? Silueta din cadrul ușii era James? A venit să mă salveze…*

— Nu! porunci el.

Pentru o clipă, Sophia a simțit un fior de încântare în inimă, după care totul din temnița ei micuță a început să se încețoșeze, iar întunericul seducător a tras-o în jos…

O văzu totuși pe Julia, acum în picioare, cu părul la fel de răvășit ca și privirea, când s-a rotit brusc, cu arma spre James.

„Nu? încercă Sophia să strige, dar nu izbuti nici măcar să murmure. *Te rog, nu! Nu pe James.*

— Termină, Julia! Știu totul despre tine. Despre Sophia. Despre copil.

— Niciun copil, insistă Sophia, chinuindu-se să pronunțe cuvintele, cu vocea gâlgâindu-i cumva straniu. Niciodată… n-a fost un copil. Testul de sarcină… era fals…

— Minte! James intră în căsuță. Ca să salveze pruncul.

— Mai degrabă ca să-și salveze pielea, zise Julia.

— Sângerează, s-a încruntat bărbatul.

Și-a scos telefonul din buzunar și a început să tasteze un număr; în tot acel timp, Julia, cu mâinile tremurătoare, se străduia să țină pistolul ațintit spre el. Nu! Nu putea să-l omoare pe James!

Sophia clipea iute, încercând să rămână conștientă. Dacă n-o făcea, Julia avea să-l împuște pe James, după care să întoarcă arma spre sora ei muribundă.

— Unde-i Megan? întrebă James. Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— N-ai văzut-o? zise Julia ironic.

— Dumnezeule, în ea ai tras?

Glasul bărbatului era plin de oroare și dezgust. Julia pufni.

— Megan e moartă demult.

— Atunci…?

— Rebecca, desigur.

— Rebecca?

James era de-a dreptul stupefiat. Îngrozit. Oh, Doamne, Sophia înțelese din tonul lui că bărbatul continua să țină la sora lui Megan, că probabil ținuse tot timpul la ea, ba chiar o iubise…

— Ești nebună, a adăugat el.

Inima Sophiei se frânse.

— Lasă telefonul, a rostit Julia, retrăgându-se un pas.

— S-a terminat, i-a spus el, și de data asta tonul lui era aproape brutal.

— Nu… nu încă.

Julia se retrase încă un pas și, în ciuda slăbiciunii ei generale, Sophia aproape că putea auzi cum se învârteau rotițele în mintea surorii ei.

— Putem aranja ceva, adăugă Julia, cu un glas oarecum împăciuitor. Vorbesc serios, James. Eu nu vreau decât un pic.

— „Un pic”?

— Da, știi tu. Doar un pic din banii pe care ar fi trebuit să-i moștenesc.

— Poftim? Cum poți să te gândești la așa ceva în clipa asta? Pentru Dumnezeu, Rebecca – Iisuse… Rebecca e moartă și sora ta e pe moarte! aruncă arma aia blestemată!

Sophia auzi în minte un glăscior indistinct, apoi James îl întrerupse, rostind aspru în telefon:

— Sunt James Cahill. Vreau să anunț…

— Nu! strigă Julia. Oprește-te! Vorbesc serios, James…

Geamăna continua să se retragă și tocul cizmei ei o atinse în trecere pe Sophia, după care se opri chiar deasupra sa.

Atât de aproape, gândi Sophia.

Sora mea cea scumpă.

Suficient de aproape.

— Te avertizez, urmă Julia către James.

Acum!

Cu toată puterea de care mai era capabilă, Sophia s-a ridicat pe jumătate și a început să lovească orbește cu brațele. Degetele ei atinseră genunchiul Juliei, dar lunecară.

— Ce ma…?

Strângând din fălci, Sophia și-a silit degetele să prindă glezna gemenei ca într-un clește.

— Termină, a strigat Julia, scuturând din picior ca să se descotorosească.

Sophia nu-i dădu însă drumul, ci se lăsă să cadă înapoi, astfel că o trase spre ea, și în aceeași clipă James sări înainte.

Bum!

Pistolul s-a descărcat!

Bubuitura asurzitoare reverberă prin căsuță.

Julia urlă, căzu și nimeri peste sora ei, strivind-o sub greutatea ei de podea.

— Ji… jigodie, scuipă ea peste sunetul unei sirene care se tânguia în depărtare. Jigodie… proastă și…

Nu mai putu continua. Horcăi, apoi icni și tuși, iar ochii i se deschiseră larg.

— Nu… oh…

Împingând-o într-o parte, Sophia a ridicat ochii la timp pentru a-l vedea pe James clătinându-se în cadrul ușii, cu o pată de sânge lățindu-i-se pe piept.

Oh, nu…

Bărbatul a căzut în față, năruindu-se și lovindu-se cu capul de treapta cea mai de jos a scării, cu un bufnet surd oribil.

Ochii Sophiei s-au umplut de lacrimi.

— Niciun copil, murmură ea, abia conștientă de sunetul sirenelor, în vreme ce, încetișor, își pierdea cunoștința…

Clipea des, încercând să împiedice pleoapele să se închidă. Auzea bubuiturile pașilor și ordinele agitate, răcnite, ca niște lătrături.

— Trei victime!

Fusese vocea unei femei. Una pe care n-o putea numi, totuși îi era familiară… Sau nu? Sophia nu se mai putea concentra, începea să piardă contactul cu lumea.

— Ați auzit! lătră din nou femeia. Trei! Glasul autoritar vibra de îngrijorare. Am nevoie de paramedici. Urgent!… Da, aceeași adresă. Rahat, grăbiți-vă!

— Tot neidentificați?

Altă voce. A unui bărbat.

— M-ați auzit? Situația e foarte proastă aici! urmă femeia. Pierd doi, poate pe toți trei.

Sophia închise ochii, apoi simți atingerea unei mâini și din nou auzi ordine… de foarte departe…

— Rămâi cu mine… m-auzi? Haide, haide, doamnă, rămâi cu mine…

Dar Sophia n-o băgă în seamă, treptat, treptat se îndepărta…

Un alt glas s-a ridicat deasupra vacarmului.

Glasul Juliei.

În timp ce femeia aceea nevăzută se străduia zadarnic să-i capteze atenția, Sophia auzi vocea surorii ei răsunând clar, precum clopotul unei biserici:

— Noi suntem surori, Sophia. Tu și cu mine. Suntem *gemene.* Este o minune că ne-am regăsit, iar acum avem o legătură specială, care nu se poate destrăma. Noi două suntem împreună. Nimic nu poate să distrugă asta. Nimic!

Putea să nu fi spus toate astea, pentru că Sophia le știa prea bine. Îi venea însă tare greu să se concentreze, să se focuseze… încetă să se mai străduiască.

— Noi două ne vom avea mereu una pe cealaltă, șopti Julia cu o voce atât de sinceră, încât nu putea fi altceva decât adevărul.

Iar înainte ca bezna s-o cuprindă, Sophia auzi făgăduiala surorii ei:

— Mereu. Noi vom fi împreună. Îți promit.

Și eu îți promit.

Apoi Sophia a închis ochii.

CAPITOLUL 53

James deschise un ochi.

Îl durea capul.

Îl durea umărul.

Îl durea, practic, tot corpul.

Încăperea era în semiîntuneric, dar își dădu seama că se afla în spital.

— Un déjà vu total, a murmurat el printre buzele crăpate.

Abia își recunoscu propria voce, apoi clipi și privi de jur-împrejur. Pe un scaun stătea așezat un bărbat – purta palton și ținea o căciulă între genunchi. Detectivul. Bineînțeles.

— Ai dreptate, a zis Rivers.

— Cât… cât a trecut…?

Încercă să pună cap la cap amintirile fragmentate despre felul cum ajunsese aici: goana lui, urmărirea Juliei până la cabană – o căsuță care se afla tocmai pe terenul său. După aceea, panica și împușcătura care-l adusese în cabană. Sophia zăcea pe podea, iar în jur era sânge, enorm de mult sânge…

— Ești în spital de o săptămână.

Nu!

— Ai fost operat. De asemenea, te-ai lovit la cap și nu erai complet vindecat după accidentul anterior… în fine, nu-i treaba mea – doctorii se vor ocupa de asta.

— Rebecca? a întrebat el.

Primul lui gând s-a îndreptat către ea. Fusese rănită.

— S-a întors în Seattle.

— Dar a fost împușcată.

— Glonțul i-a trecut prin antebraț și a ieșit fără să-i atingă osul. S-a ales cu destule vânătăi și zgârieturi după lupta cu Julia Harper, dar în general, a fost norocoasă. A scăpat cu bine.

James se simți ușurat aflând că ea nu pățise nimic, dar în același timp, o ușoară dezamăgire că plecase. Și nu știa cât de norocoasă fusese Rebecca… sau chiar și el, ținând seama de toate. Își simți gura uscată și-și umezi buzele crăpate.

— Sophia? continuă el cu întrebările.
— Este în viață, dar sub paza poliției. Se pare că va scăpa cu bine. Despre altele, nu pot vorbi în privința ei.
— Julia?
— A murit chiar în noaptea aceea. Ea a fost legătura cu Gus Jardine, care încă se străduiește să aranjeze o reducere a pedepsei prin cooperarea cu poliția. Jennifer Korpi și Harold Sinclaire sunt nevinovați. Gus i-a manevrat pe amândoi.
James nu simțea nimic. Îl asculta pe Rivers explicând ceea ce el dedusese deja: cele două gemene despărțite atâția ani, gemenele fiicei surorii vitrege a mamei lui și ale unui tată necunoscut, care se regăsiseră și puseseră la cale un plan de a-l seduce pe James, de a se mărita cu el, probabil de a-l ucide și a moșteni averea. Ele îl angajaseră pe Gus Jardine s-o omoare pe Charity Spritz, care se apropiase prea mult de punctul în care ar fi putut să fie demascate, și pe Willow Valente, care bănuia deja că Sophia era întruchipată, de fapt, de două persoane, și aproape c-o omorâseră pe Phoebe Matrix, proprietăreasa băgăreață. Dintre ele, Julia era mai letală, dar nici Sophia nu era vreun înger. Avea să fie judecată, condamnată și trimisă pentru mult timp la închisoare.
— Nu suficient de mult, comentă Rivers. Are un caracter foarte neplăcut.
— Deci, totul se rezuma la bani, a rostit James.
— Așa se pare. Cât timp ai fost inconștient, s-a mai întâmplat ceva.
— Ce anume?
— Am găsit cadavrul lui Megan Travers. Mai precis, Rebecca, atunci când s-a împiedicat de el – Julia nici măcar nu se obosise s-o îngroape, sau poate nu izbutise, fiindcă pământul era atât de tare. I-au lăsat corpul să înghețe, acoperit de zăpadă. Sophia a declarat că Julia a ucis-o, cu ajutorul lui Gus Jardine. Bineînțeles, el susține că-i nevinovat. Sophia a mai declarat că Julia i-a mărturisit că ea a răpit-o pe Megan și că intenționa s-o țină captivă în cabană, dar că Megan încercase să evadeze, a avut loc o luptă între ele, așa că a decis s-o omoare. Inițial, Julia nu-i spusese nimic Sophiei dar după ce ea n-a mai dorit să urmeze planul, a luat decizia de a o închide și pe ea tot acolo…
— Să mă jecmănească pe mine.
— Să se mărite cu tine, să te jecmănească și, după părerea mea, să te ucidă, în cele din urmă. Rivers îl țintui pe James cu privirea. Ambele surori!

James închise ochii o clipă.

Se gândi la pruncul care nu existase niciodată și la faptul că el fusese destul de naiv ca să fie păcălit de gemene. La felul cum viața lui se schimbase pentru câteva săptămâni la ideea de a deveni tată.

Se gândi din nou la Rebecca și inima i se strânse. Rivers s-a ridicat.

— Apropo, pistolul tău este tot la noi, va mai trebui să-l ținem pentru o vreme ca probă.

— Poți să-l păstrezi, i-a replicat James.

Nu mai dorea nimic care să-i amintească. Pentru o clipă, ochii detectivului au părut că sclipesc atunci când și-a pus căciula.

— Ești sigur?

— Da. Îl fac cadou poliției. Sau ție, dacă-l dorești.

Pe buzele lui Rivers a fluturat un surâs neașteptat.

— Mersi. Ajuns lângă ușă, s-a întors. Un sfat din partea mea, Cahill…

— Da?

— Las-o mai ușor cu femeile. Sunt prea al naibii de periculoase.

EPILOG

Luna februarie a anului următor
Riggs Crossing, statul Washington

James își prinse centura cu scule pe șolduri, pregătindu-se să urce pe o platformă, unde începuse construcția unei căsuțe – elegantă și modernă – cu elemente scandinave.

— Hopa!

Era glasul lui Bobby Knowlton. Venea dinspre spatele clădirii, culegându-și cu grijă un fir de blană de pisică de pe mânecă, și tocmai se oprise în ușa deschisă a atelierului și privea cu atenție drumul de acces.

— Vine cineva.

Uitându-se peste umăr, James a zărit un Subaru alb, care se apropia rapid, ridicând jerbe de apă din băltoacele formate în pietrișul de pe alee.

Rebecca.

În ciuda sfatului primit de la Rivers, James o sunase de câteva ori și-i trimisese SMS-uri.

Ea nu răspunsese niciodată.

Nici măcar o singură dată.

Iată, acum venea aici – și pulsul bărbatului s-a întețit, iar inima părea că i-o va lua razna.

Femeia parcă și opri motorul.

— Vin într-un minut, i-a spus James lui Bobby, simțind cum i se încordează toți mușchii spatelui.

Cu capul gol, în blugi, pulover și o haină lungă, femeia îl aștepta lângă mașină.

— Să nu-mi zici că ți-a fost dor de mine, a rostit James, silindu-se să zâmbească în timp ce se apropia.

Ea dădu ochii peste cap.

— Dumnezeule, am știut că-i o greșeală.

Surâse totuși ușor și bărbatul observă că reîncepuse să ningă – câțiva fulgi se roteau, coborând din cerul sur, și se agățau în părul Rebeccăi.

— Ce anume este o greșeală?

— Că mă-ntorc, dar dacă tot sunt aici… Strânse din umeri. M-am mai gândit.

— Asta-i bine s-o facem mereu.

— Mda. Eu m-am gândit *mult* și am decis că-ți datorez scuze. Ți-am primit SMS-urile…

— Și n-ai răspuns.

— Exact. N-am răspuns nici la telefoane, pentru că, pur și simplu, nu eram încă pregătită. Erau multe lucruri la care trebuia să mă gândesc… din cauza lui Megan și… în fine, toate care s-au întâmplat, dar când m-am adunat, în cele din urmă, m-am gândit că ar trebui să-mi cer scuze pentru că am plecat așa cum am făcut-o. Am mai rămas doar ca să-mi pună copci și s-aud că tu vei fi bine și te vei însănătoși. Și n-am vrut nici să te sun, nici să-ți scriu. În niciun caz imediat după toate cele petrecute. Chiar și după ce tu ai încercat să mă contactezi. Cumva nu mi se părea în regulă. Nu părea suficient de personal.

James o studie cu atenție.

— Așa că ai preferat să conduci atâta drum din Seattle până aici?

— Da.

— Să știi că nu-mi datorezi…

— Te rog să mă lași s-o fac așa cum vreau eu, da? a zis Rebecca, apoi a tras adânc aer în piept. Te-am învinuit pentru toate, de la distrugerea vieții mele, până la distrugerea vieții lui Megan și implicarea, cumva, în dispariția ei. Pur și simplu… pur și simplu am dorit să te etichetez ca fiind personajul negativ, și am făcut-o.

Bărbatul o asculta în tăcere.

— După aceea, am venit aici și am descoperit că, de fapt, situația era alta, dar n-am putut, pur și simplu, să cred. N-am *vrut* să cred că tu nu erai implicat. Aveam nevoie ca tu să fii omul cel rău, și acum m-am gândit că trebuie să știi că… m-am înșelat în privința ta. Și-a dres glasul și a încheiat: Am greșit.

— În cazul ăsta, suntem doi. Eu n-am fost tocmai un cavaler călare pe un armăsar alb, ba nici măcar un simplu cavaler.

I-ar fi fost greu să-i explice toată suferința provocată de sentimentul de vinovăție. Își frecă ceafa și, pentru prima oară în viață, își simți limba legată în prezența unei femei. A acestei femei.

Un vânticel începuse să adie prin curte și câteva frunze fragile, rămase de astă toamnă, se învolburară ca într-un dans.

Cu coada ochiului, James l-a zărit pe Ralph, care dormise în birou și care acum cobora scara. Ciobănescul ieși în fugă din clădire, apoi începu să ocolească un copac și să scheaune, ca și cum ar fi încercat să sperie o veveriță, ce-i drept, inexistentă, din ramurile șale desfrunzite.

Rebecca l-a urmărit cu privirea, apoi s-a întors spre James.

— Bun, a zis ea, asta e, m-am gândit că ar trebui să știi.

Își zornăi cheile din buzunar.

— Pleci?

— Da. Slujba și viața mea sunt în Seattle. Este un loc mai sigur, în care este mai puțin probabil să fiu împușcată.

Îl tachina, iar în ochi avea sclipiri jucăușe.

— Dar… Bărbatul o privi atent. Ai străbătut o cale lungă pentru o conversație de doar zece minute?

— Cinci, îl corectă ea.

James izbucni în râs.

— Exact! Dă-mi voie măcar să te invit la prânz pe socoteala mea.

— Nu-i o idee bună.

— Atunci la un pahar?

— O idee și mai proastă, a răspuns ea, cu o urmă de zâmbet.

— Știi, a rostit James, așteptându-i cu nerăbdare reacția, poate că noi doi ar trebui să mai încercăm o dată. Eu am stricat totul prima oară.

— Ai stricat-o rău de tot, i-a reamintit ea.

— Mda. Așa că… poate ar trebui să mai încerc o dată.

De data asta, Rebecca, realmente, izbucni în râs.

— Nu, James, cred că trenul ăla a plecat.

Și, înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt, s-a urcat în mașină și a pornit motorul. Nici măcar nu i-a făcut semn din mână când a demarat. Dar în timp ce o privea cum se îndepărtează, cu micul Subaru hurducăind prin hârtoapele drumului, James s-a gândit la trenurile care, adeseori, revin în gara din care au plecat prima oară. Probabil că, dacă își juca bine cărțile, ar fi putut găsi o cale s-o facă să se răzgândească.

La urma urmelor, lui James Cahill îi plăceau prea mult provocările.

Și era absolut sigur că Rebecca Travers știa asta.

Era posibil ca lucrurile să se îmbunătățească. Reveni în atelier, unde-l

găsi pe Bobby stând în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, cu privirea plimbându-se de la drumul acum pustiu la James.

— Să nu-ți treacă așa ceva prin minte, îl avertiză Bobby, aranjându-și șapca pe cap. După toate prin care ai trecut? Nicio femeie nu merită asta.

— Aici te-nșeli, i-a replicat James în timp ce scotea ciocanul din centura de la mijloc. Se gândea la zâmbetul Rebeccăi. Unele femei merită totul și încă ceva pe deasupra.

Închisoarea pentru femei Otter Creek
Februarie

Sophia stătea întinsă pe masa de consultație din infirmeria închisorii. O doctoriță slăbănoagă, cu coafură afro sură, îi făcea o ecografie. Gelul era rece pe piele, transductorul se mișca lent și sunetul bătăilor inimii fătului se auzeau perfect în cămăruța supra-încălzită.

Tânăra a închis ochii – era recunoscătoare că pruncul supraviețuise – și încerca să găsească un lucru bun de care să se agațe.

Dar care putea fi acela?

Se gândi la James, la felul cum îl iubise, cum ar fi făcut orice pentru el, cum i-ar fi dăruit inima… Iar acum? Acum ea nu simțea decât o furie profundă? Care o ardea ca un pârjol, alimentată de visurile neîmplinite de care se agățase cândva.

Bărbatul era motivul pentru care ea era întemnițată între pereții aceștia groși din beton.

Din cauza lui sora pe care Sophia abia o găsise nu mai exista.

Din cauza lui Sophia era acum absolut singură.

Sophia sacrificase totul pentru el, inclusiv pe Julia, iar acum nu mai rămăsese cu nimic.

Nimic, în afară de copil…

Îl mințise pe James, îi mințise pe toți în noaptea aceea în căsuță. Temându-se că fătul ar putea fi omorât, sau că James va încerca să-l revendice, ea mințise că nu era gravidă. Și, ca urmare a legilor de confidențialitate, James tot nu știa că, în curând, va fi tată.

În timp ce doctorița continua s-o examineze, Sophia se gândea la bani, la averea Amhurst.

Nu numai că ea își merita partea, dar copilul ei trebuia să moștenească totul. Sophia avusese grijă ca James să nu afle, ca să nu apară cu o armată

de avocați, cerând să-i încredințeze copilul sau pretinzând cine știe ce alte drepturi paternale.

Nu acum.

Doar atunci când ea va considera că a sosit momentul potrivit.

Nu era foarte sigură în privința drepturilor maternale pe care le avea în închisoare, dar avea să acționeze pentru a se asigura că ea va fi o parte din viața copilului ei.

Pentru totdeauna.

A deschis ochii și a văzut un gândac, care se deplasa pe plafon direct spre o plasă de păianjen.

Insectă proastă și jalnică!

În timp ce doctorița se uita la ecranul ecografului, Sophia a văzut cum gândacul, ajuns la plasă, a atins firele delicate din complicata țesătură… Imediat, păianjenul s-a repezit din ascunzătoarea sa și a mușcat, paralizându-și victima, care nu suspecta nimic, după care a început s-o înfășoare în fire, ca s-o savureze mai târziu.

Dintr-odată, Sophia s-a simțit ca păianjenul acela – concentrată asupra propriei supraviețuiri.

Brusc, transductorul de pe abdomenul ei încetă să se mai miște.

— S-a-ntâmplat ceva? a întrebat Sophia, îngrijorată.

I se spusese că glonțul care o lovise intrase adânc și-i atinsese splina și stomacul, dar nu ajunsese la niciun alt organ, așadar nici la uter.

— Nu. Doctorița a clătinat din cap și a reînceput să miște lent transductorul, în timp ce privea ecranul, și a surâs. Nu s-a-ntâmplat absolut nimic, doar că… auzi celălalt zgomot, mai slab, dar la fel de constant?

Da, Sophia îl auzea. Foarte slab, cumva cu ecouri.

Oh… Doamne…

— Și, ia uită-te aici. Sophia a privit și ea ecranul, urmărind degetul doctoriței. Sunt doi, a adăugat ea încet, dând din cap. Ai gemeni. Zâmbetul i s-a lățit de la o ureche la alta. Ce zici de asta?

— Gemeni? a repetat Sophia, nevenindu-i parcă să creadă.

Gândul i-a zburat la viitor.

La James.

La averile Cahill și Amhurst.

La faptul că nu exista doar un moștenitor, ci doi.

Furia răzbunării dinăuntrul ei a început să ardă și mai intens, gândindu-

se la gemenii alăturați pe viață. Unul avea să fie numit Amhurst, iar celălalt Cahill, sau variațiuni ale acestor nume.

„Ami” sau „Hurst” și „Cassie” sau „Cade”. În funcție de sexul lor.

A privit din nou spre tavan, la păianjenul care acum era așezat peste insecta capturată. Părea că începuse s-o devoreze, sugându-i sângele, în vreme ce gândacul nu putea decât să-și accepte oribila soartă, indubitabil, fatală.

Și-a îndreptat din nou gândul spre James și inima ei răzbunătoare a devenit dintr-odată rece ca gheața.

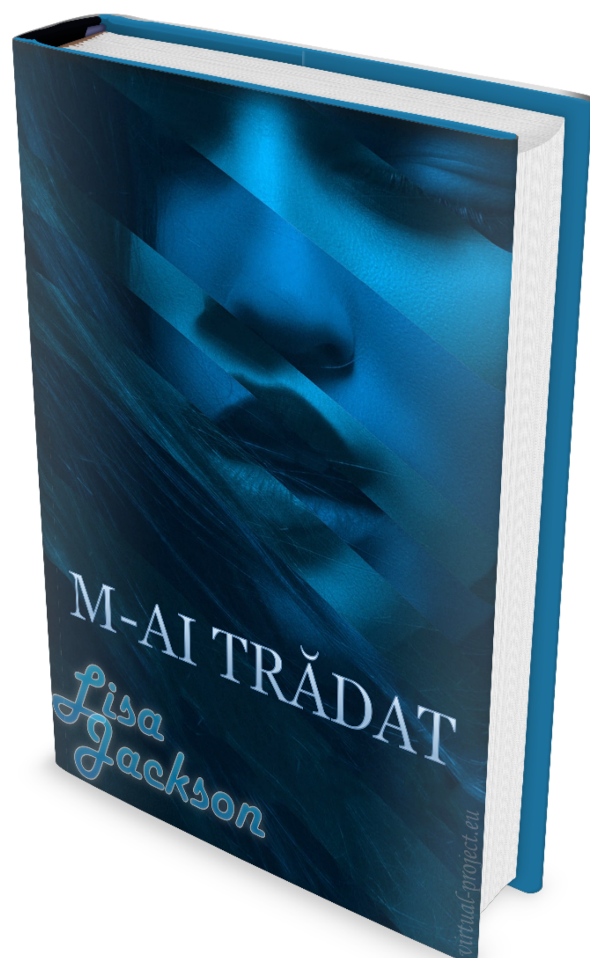
Trebuia să fie răbdătoare.

Trebuia să aștepte.

Iar aici, între zidurile astea groase ale închisorii, ea avea tot timpul din lume.

Și-a trecut o palmă peste pântecul ușor proeminent. În cele din urmă, știa asta prea bine – văzând viitorul cristalizându-se în fața ochilor ei – avea să se răzbune.

Trebuia doar să aștepte.

M-AI TRĂDAT
Lisa
Jackson
virtual-project.eu

virtual
project

[1] În folclorul american, creatură asemănătoare cu maimuța, care sălășluiește în păduri, în special în cele din nord-vestul SUA (n. red.).

[2] Citat din piesa *The Mourning Bride* (1697) a dramaturgului englez William Congreve (1670–1729) (n. trad.).

[3] Serial american (n. red.).

[4] Marcă de produse americane de curățare și dezinfectare (n. red.).

[5] Bay Area Rapid Tranzit.

[6] În original, „Stone walls do not a prison make, / Nor iron bars a cage”, din poemul *To Althea: From Prison* (1642) de poetul englez Richard Lovelace (1618–1658) (n.trad.).

[7] Concurs televizat în care concurenții trebuie să răspundă la diferite întrebări din domeniile: artă, istorie, literatură, geografie, cultură populară, știință, sport etc. (n. red.).

[8] Melodie rock, compusă în 1978 de Sting și inclusă în albumul *Outlandos d'Amour* de către formația engleză de rock The Police (n. red.).

[9] Formație de muzică heavy metal/ trash metal din Los Angeles, formată în 1983 (n. red.).

[10] În original, „Hell hath no fury like a woman scorned”, din piesa *The Mourningbride* (1697) a dramaturgului englez William Congreve (1670–1729) (n. trad.).

[11] Emisiune concurs în SUA, ce-și propune descoperirea de noi talente, dându-le apoi șansa unei cariere muzicale (n. red.).

[12] Specialitate mexicană tradițională – o tortilla mică de porumb sau de grâu, cu umplutură de carne și brânză (n.red.).

M-AI TRĂDAT

Lisa Jackson